

Giới thiệu Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế

Đây không hẳn là truyện zombi ghê rợn, tiểu thuyết Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế xoay quanh phần lớn là đánh nhau cùng Dị Năng, bởi vì nữ chủ là Zombie đây chỉ là một tiểu thuyết lấy mở đầu cùng bối cảnh là tận thế.

Nữ chủ nam chủ sẽ quen biết với rất nhiều người kỳ dị hoặc thú, sẽ đi qua rất nhiều thế giới khác. Ngoài những con zombie thì ẩn chứa bên trong trái tim cũng có cơ tình đầy nhé!

Mời các bạn cùng đón đọc truyện để biết rõ hơn về thế giới Zombie sẽ ra sao khi chúng còn có tình người? Câu chuyện này rất ý nghĩa và giàu tính nhân văn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Bóng tối, bóng tối vô tận. Đột nhiên...

Một hành tinh màu xanh, thật đẹp...

Ta đã làm gì, mà làn da ta tái nhợt như thế, cơ thể của ta vô cùng nặng nề, ta nghĩ ta cần phải đi một chút.

A, thứ chói mắt đó là gì? Là ánh mặt trời ư? Ta nhìn không được muốn giơ tay lên che trước mắt, thế nhưng cái động tác đơn giản này ta lại không làm được.

Hình dạng của ta thật dọa người, ta phải đứng lên để đi thôi.

Dạ dày ta trống rỗng, ta nghĩ ta cần phải ăn.

Đây là cái gì, ta hít sâu một hơi, mùi của nó khiến ta sợ run, ta run rẩy, trong cổ họng mơ hồ phát ra tiếng gào thét... Nhịp tim đập khiến bản năng thân thể thôi thúc ta cần một ngụm, bên tai ta hình như có cái gì đó đang tranh cãi âm ỉ, ta nghe không rõ, giống như một miếng bọt biển chứa đầy nước trong tai ta. Ngon quá... Lắc lắc đầu, ta không để ý đến nó nữa.

Đây là đâu? Ta nhìn xung quanh.

Mặt đất lạnh như băng, thi thể tàn phá...

Hả? Tay của ta... Đỏ đỏ, đây là máu ư? Thơm quá! Ta nhắm mắt lại lè lưỡi chậm rãi liếm một cái.

"Thích!" Ta bỗng dưng thanh tỉnh lại! Ta cảm thấy trái tim ta đập một cái thật mạnh.

Ta, là ai? Đầu thật nặng, có một chút hình ảnh thoáng qua, một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng đeo mắt kính thật đẹp... Một người phụ nữ tóc đen dáng người yếu điệu với vẻ mặt đau thương... Đau... Đau quá..."Chát chát! Không! Ta không nên ngủ gật, ta..." Nhớ tới kết thúc kia. Thật bi thương, trong mắt hình như có giọt nước chảy ra, nhưng vì sao ta lại không cảm thấy. Ta nhớ mẹ...

Ta tên Mạc Nhất Lam, cha ta là một giáo sư, mẹ của ta là học sinh của cha ta.

Tên thường gọi của ta là Phạn Phạn, bởi vì lúc còn nhỏ cứ hề ta ăn cơm là sẽ có hạt cơm dính ở trên mặt. Đó là thời gian vui vẻ nhất nửa cuộc đời của ta.

Mẹ của ta, ta không muốn dùng từ ngữ để hình dung bà ấy một cách máy móc, mẹ ta rất yêu ta. Bà là một người phụ nữ dịu dàng và xinh đẹp, có một mái tóc dài như thác nước.

Cha của ta, trước khi ta mười tuổi ông cũng rất yêu ta, nhưng từ sau khi ta mười tuổi, tất cả liền thay đổi.

Về sau, lúc thì ta thanh tỉnh lúc thì dần dần, mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều cô chú bạn rợn bên cạnh ta, ta không biết bọn họ đang vội cái gì, ngẫu nhiên thanh tỉnh ta sẽ mở to mắt nhìn xuyên qua thủy tinh để quan sát bọn họ.

À! Đã quên giới thiệu, đây là bạn tốt của ta, cũng là nơi ở của ta, nó là một "căn phòng" bằng thủy tinh trong suốt, mỗi ngày sẽ có 70% thời gian ta ở

trong đó. Những người bên ngoài căn phòng thủy tinh đều nhìn ta bằng đôi mắt phát sáng, nhưng bọn họ phải cách ta rất xa, giống như sợ rằng ta sẽ biến thành thứ gì đó mà bọn họ sợ hãi.

Cứ đến giờ phút này, cơ thể của ta sẽ rất đau. Bọn họ thông qua máy móc tiêm vào người ta thứ chất lỏng gì đó không biết tên, trong đó có cả cha ta. Ta hận ông ta, là ông ta đưa ta đến đây, tại sao lại vứt bỏ ta vào bên trong “cái lồng” thủy tinh này, ta muốn mẹ, mẹ ở đâu? Chỉ cần bọn họ không mở loa phát thanh ra thì tiếng nói của ta không thể nào truyền đi được. Nhưng ta biết bọn họ sẽ nhìn thấy khẩu hình miệng của ta.

Làn da ta ngày càng tái nhợt, bởi vì đã rất lâu rồi ta chưa được phơi nắng. Hốc mắt ta lồi lên như sắp nổ tung khiến ta không chịu đựng được, dường như có một con ác quỷ đang muốn bò ra khỏi mắt ta! Khi ta nhìn những người trước mặt thì thường xuyên ảo tưởng rằng ta sẽ dùng hàm răng của ta cắn nát làn da của bọn họ! Móng tay của ta sẽ đâm thủng thân thể bọn họ! Ta nhìn thân thể của bọn họ, nhất là cổ, ta cảm nhận được mạch đập dưới làn da đó!

"Sùng sục, sùng sục." Ta nghe được tiếng máu đang kêu gọi!

Ta đập bẻ căn phòng thủy tinh.

Ta cảm thấy ta bị bệnh rồi, bởi vì dần dần chân tay của ta đã bắt đầu cứng ngắc, làn da ta bắt đầu xuất hiện những vết lốm đốm, tóc của ta lộn xộn, mắt của ta bắt đầu mờ hồ. Nhưng trong cơ thể của ta lại dối dào sức mạnh.

"Đừng!" Cả người ta run rẩy, hai chân ta cố giữ cho nửa người trên thẳng đứng.

Nhắm mắt lại thật chặt, ta chậm rãi cuộn mình thành hình như lúc còn ở trong bụng mẹ...

Ta... Đang làm cái gì vậy? !

Một gương mặt mơ hồ.

Một bàn tay to đang nắm một bàn tay nhỏ, đi từ đầu bên này đi đến đầu bên kia.

"Phạn Phạn, bảo bố à!"

"Con gái, đến đây này!"

"Ừ, ngoan lắm!"

Từng cảnh tượng lướt nhanh qua, mờ nhạt đến không thể thấy rõ, điểm giống nhau duy nhất chính là khuôn mặt này, vẫn luôn cười như thế.

"Phạn Phạn, ba ba yêu của con này..."

"Phạn Phạn, ba ba yêu của con này"

"Ba ba là ba ba yêu của con này."

"Là ba ba yêu của con! ! !"

Bên tai lần lượt vọng lại những lời này, đầu của ta sắp nổ tung!

Gương mặt đó từng chút từng chút một biến thành rõ ràng! Cái trán cao, sống mũi thẳng, môi hơi mỏng...

Cuối cùng chính là nụ cười ấm áp quen thuộc kia. Ký ức của ta đối với cha cực kỳ mơ hồ, mà cũng có thể nói đúng ra là ta không muốn nhớ lại.

Vì sao, vì cái gì cũng không chịu giải thích rồi bỏ rơi ta ở trong “cái lồng” thủy tinh đáng ghét này?

Vì sao... Bị ta ăn rồi còn có thể cười nói với ta, ông là ba ba yêu của ta...

Ý thức lại chìm vào trong bóng tối, trong ánh trắng mờ nhạt, mẹ đang ở đây, ba ba hiện đang ở... Khoảng thời gian khi đó... Thật là đẹp... Khóe miệng ta hơi cong lên.

Đầu đau như muốn vỡ tung...

Vốn mí mắt mỏng manh yếu ớt, lúc này lại có thể cử động, cô gái chậm rãi mở to mắt, lập tức đứng dậy.

Đây là đâu?

Ánh sáng mờ mờ xung quanh không thấy rõ lắm, dụng cụ bày biện lộn xộn giống như bị cái gì đó phá hư, sự ẩm ướt trong không khí có mùi máu tươi nồng nặc.

Cô gái từ từ ngẩng đầu lên, sâu trong con ngươi có ánh sáng chột lóe lên rồi vụt tắt.

Tóc đen mềm mại mà dài, đôi mắt trong suốt mà trống rỗng, làn da hơi có vẻ tái nhợt lộ ra ánh sáng trong suốt. Cô gái giống như đứa trẻ sơ sinh hoàn toàn lạ lẫm với mọi thứ xung quanh mình.

"Đây là đâu?" Cô gái tự hỏi.

"Ta là ai?"

"Ta..." Hơi hơi nhú mồm.

Giống như có một tên đang ở nơi đâu đó, nhưng lại phải dùng toàn bộ sức lực để nói ra.

"Phạm Phạm..." Đây là tên của ta sao?

Cô gái lao đảo muốn rời khỏi mặt đất, đứng lên.

"Nặng quá!" Thân thể giống như đã rất lâu rồi chưa hoạt động dẫn đến việc tê cứng nghiêm trọng.

Muốn rời khỏi đây ngay bây giờ... Muốn rời khỏi...

"Tròn? Tại sao lại đột nhiên nghĩ như thế? Nơi này hình như có thứ gì khiến ta rất khó chịu..."

"Cót két, cốt két."

Từng tiếng cốt két của xương vang lên thật rộn người, từ từ thích ứng với nó, ta kêu gọi thân thể hoạt động.

Ta làm sao thế? Tình trạng ở nơi này thật sự rất tệ, hẳn là ta nên đứng thẳng, như vậy sẽ nhìn dễ hơn một chút.

Động tác đi lại chậm như đang quay phim, những thi thể trên đất này là ai? Ta có quen họ sao? Ngửi mùi máu tươi trong không khí ta có cảm giác thèm ăn.

Ta muốn biết hình dạng bây giờ của ta là thứ gì.

Ăn thịt người? Cả người cứng ngắt vô cùng, trong miệng có hàm răng bén nhọn nhẹ nhàng mà sát.

Người sói?

Nhưng ta không có đầu sói cùng lông rậm bao phủ toàn thân.

"Hờ..." Cổ họng phát ra tiếng như vậy, thi thể trên đất có hấp dẫn trí mạng với ta, ta theo bản năng có chút nhện nhạo, muốn dùng hàm răng cắt nát làn da kia...

Cương thi?

À, ta sẽ ra ngoài dạo dạo, cương thi thì không thể nào đi được dưới ánh mặt trời, đến nơi nhiều ánh mặt trời rồi ta sẽ biết thôi!

...

Đừng tự làm khó mình như vậy! Kỳ thực rất rõ ràng không phải sao?

Ta là một Zombie

Cô gái Zombie đi loang quanh biệt khu 7, có dự kiến ngoài thu hoạch là cậu bé Bạch Hi.

Cô gái Zombie từ khi tỉnh dậy đã sống ở đây được năm mươi năm.

"Rạch rạch." Thình thoảng vang lên tiếng lật sách.

Cái đầu hơi cúi, một cô gái đáng người mềm mại mặc áo T-shirt, làn da tái nhợt một màu, khác với người bình thường chính là đôi mắt phát ra tia sáng màu đỏ kia, cùng đầu tóc đen dài thẳng suôn mượt xoa trên lưng.

Đây là một khu an toàn bị phế bỏ - khu 7. Bây giờ là lịch Zombie năm 175. Hầu hết những nơi của trung tâm thành phố loài người đã bị Zombie chiếm lĩnh, trước năm 175, một ổ dịch gen Zombie điên cuồng bộc phát, 43.7% nhân loại trên thế giới biến thành Zombie. Dự năng, hai từ này bắt đầu xuất hiện từ khi đó, còn lại 17.3% nhân loại biến dị thành dị năng, 19% nhân loại vẫn còn sống sót trong con bùng nổ, nhưng một phần nhân loại trong đó trở thành thức ăn cho Zombie. Bạo loạn thuở ban đầu qua đi, con người muốn sống đoàn kết ở cùng một chỗ, liền xây dựng nên 32 khu an toàn, cùng Zombie giằng co đánh chiến ở bên trong đó, mỗi ngày đều có người chết, mỗi ngày con người đều sống trong nỗi sợ hãi. Mà những con Zombie cũng tựa hồ tiến hóa trí thông minh lên và hiểu rằng tạm thời không thể ăn hết đám nhân loại này, và lại nhân loại cũng biết công kích, phần lớn là không thể đoán

trước được. Vì vậy Zombie không có cách nào đột phá phòng tuyến của khu an toàn, nhân loại cũng không có cách nào tiêu diệt hoàn toàn Zombie. Mãi cho đến năm 175 hiện tại, nhân loại đã mở rộng được lên đến 58 khu an toàn, còn Zombie thì sống rải rác ở những khu có người hoặc không có người ở.

"Oa..."

Đôi mắt màu đỏ tươi đột nhiên ngược lên.

Là Zombie, Phạn Phạn có năm giác quan siêu việt hơn con người. Lỗ tai xinh xắn hơi động, nghe được tiếng Zombie tru lên từ phía xa xa, tiếp theo đó chính là mùi máu tươi thoang thoảng.

Phạn Phạn đứng dậy, muốn rời khỏi nơi dừng chân của mình.

"Khụ..." Phạn Phạn thử phát ra âm thanh, lại phát hiện đã lâu rồi không nói gì nhưng cổ họng vẫn cứ mạnh mẽ khác thường so với mình dự tính.

"Răng rắc —— Răng rắc." Tiếng vận động gân cốt vang lên.

Khu này đã từ lâu không xuất hiện sự sống của con người rồi, mỗi lần Phạn Phạn muốn đi kiếm ăn cũng phải trầy da tróc vảy một phen.

Vì sao không rời đi bây giờ? Phạn Phạn nhú mào.

Không biết!

Phạn Phạn dùng sức cử động gò má cứng ngắc một chút, không để ý tới cảm giác khác thường xuất hiện trong lòng.

"Khụ... Phạn... Phạn Phạn." Ừ, Đúng rồi! Phạn Phạn rất hài lòng.

Mỗi lần muốn rời khỏi nơi này thì Phạn Phạn sẽ gọi tên của mình một lần.

Vì sao?

Phạn Phạn không biết.

Cũng may Zombie có thể giảm thiểu được sinh lực, cho dù thời gian dài không ăn cũng chỉ ở trong tình trạng suy yếu mà thôi, bởi vậy trận chiến giữa nhân loại và Zombie mới kéo dài hàng trăm năm như vậy.

"Vù" Một cơn gió nhẹ thổi tới, Phạn Phạn cau cái mũi, mùi máu tươi này ngửi thấy vẫn còn rất mới, ở chỗ nào thế nhỉ? Phạn Phạn nhắm hai mắt lại đi tìm thông qua cái mũi, tìm được rồi! Lại một cơn gió thổi qua, chỗ này đã không còn bóng dáng Phạn Phạn nữa.

"Koong, koong, koong" Phạn Phạn đi đến một góc đường, con mắt xoay xoay, ba bốn con cương thi đang cố gắng bắt lấy một người ở trước siêu thị, lơ mơ có thể thấy được nửa thân người đang co rúc ở trong cánh cửa sắt của siêu thị, xem ra là một phụ nữ, nhất định là thừa dịp lúc sáng sớm, Zombie hoạt động rất ít nên đi đến siêu thị tìm đồ ăn. Phạn Phạn nhú mào.

"Koong koong, rầm!" Cửa bị đập sập rồi, đám Zombie hưng phấn tru lên nhào về phía người phụ nữ kia. Suốt toàn là tiếng hét đau đớn chói tai của người phụ nữ cùng tiếng tru hưng phấn của đám Zombie.

Thị lực của Phạn Phạn rất tốt, cơ thể người phụ nữ kia đang bị ăn từng miếng một đến nỗi không còn cử động được, vậy thì bảo vệ cái gì nữa chứ?

Đột nhiên, một cái cẳng chân trắng bóc lộ ra, ủa? Phạn Phạn khẽ cử động miệng một cái. Một đứa bé? Cướp đã rồi tính sau.

"Đừng oa!" Cút ngay cút ngay, cút hết đi. Trong mắt đám Zombie xuất hiện một chút chần chừ, sau khi cắn xé miếng thịt lớn kia xong liền lùi ra. Nhưng vẫn quanh quẩn ở gần đó không chịu đi.

Phạn Phạn nắm được cái cẳng chân kia, sau đó ôm đứa nhỏ lên. Vẫn còn sống, còn nhìn cô nữa kia? Trong đôi mắt màu nâu đen kia chỉ có sự chết lặng, còn có một chút sợ hãi, chán ghét cùng bị thương.

"Nhóc, tên? Tôi, Phạn Phạn". Phạn Phạn hăng hái hỏi.

"Phi!" Đứa nhỏ phát ra một tiếng, "Ha ha, không phải mày cũng muốn ăn tao sao? Muốn ăn thì cứ ăn đi, dù sao mẹ tao cũng đã chết..."

"Nhóc" Phạn Phạn nhú mào, "Tôi không ăn, tên?"

"Cút ngay!" Đứa bé la to hết sức, sau đó lăn ra ngất xỉu.

Phạn Phạn thao láo con mắt, không phản ứng? Nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về đám Zombie chung quanh, đám Zombie thấy Phạn Phạn nhìn, uy hiếp gừ gừ vài tiếng, trong ánh mắt ma quỷ mang theo tham lam.

Thôi! Các người ăn đi, ta đi nhé!

Phạn Phạn một tay ôm theo cậu bé đi theo đường lúc đến đây.

Dưới ánh mặt trời, đám Zombie trốn ở trong góc tối, khu vực này không có nhiều Zombie lắm, trụ lại ở đây cũng chỉ có khoảng bảy, tám con. Khu an toàn này đã bị bỏ hoang mười mấy năm rồi. Phần lớn những người chưa rời đi sẽ thỉnh thoảng bò ra khỏi tầng hầm kiên cố, bọn họ thật thông minh, chỉ đi lại vào lúc sáng sớm, đó là lúc mà Zombie rất ít hoạt động. Vận khí không tốt thì sẽ bị ăn, vận khí tốt thì sẽ sống sót.

Phạn Phạn đi đến một căn nhà phía trước, trong căn phòng này không có Zombie, coi như sạch sẽ.

Phạn Phạn giơ tay lên, ở trước mắt mình chính là một đôi tay của con người.

"Bốp!" Tiếng vỗ trên má lạnh lạnh vang lên, tỉnh, tỉnh nào.

Phạn Phạn tát vào mặt đứa bé, cảm thấy như vậy có lẽ sẽ đánh thức được nó.

"Ồ... Đau! Đau quá!" Đứa nhỏ cảm nhận được sự đau đớn bởi kích thích nên tỉnh lại. Cậu bé bắt được một bàn tay nhỏ của Phạn Phạn - chính là nguyên nhân khiến cậu ta bị đau.

"Nhóc, tên" Phạn Phạn vui vẻ nhìn đứa nhỏ tỉnh lại, cũng không thèm để ý thấy tay mình có phải đang bị đứa nhỏ bắt lấy hay không.

"Mây..." Đứa bé ngậy ngẳn cả người, vẫn là con Zombie này, tuy rằng bề ngoài là con người không thể nghi ngờ, nhưng mắt màu nâu đỏ là dấu hiệu của Zombie. Minh cứ nhiên không bị ăn tươi? Còn có thể còn sống mà mở to mắt?

"Cút ngay! Zombie! Cút ngay!" Đứa bé cảm tức nhìn Phạn Phạn rồi lùi về góc phía sau.

Phạn Phạn cảm giác mình có chút mất hứng, bắt lấy đứa bé, "Nhóc, tên!" Phạn Phạn cố chấp hỏi tên cho bằng được.

"Bạch... Bạch Hi..." Trẻ con rớt cuộc vẫn chỉ là trẻ con, sau khi cảm nhận được sự uy hiếp liền ấp úng nói ra tên của mình.

"Bạch... Hi, Bạch Hi" Phạn Phạn thì thầm hai tiếng, "Về sau nhóc sẽ là đồ chơi của ta rồi!"

Khu 7, một năm sau.

"Phạn Phạn! Tôi đói bụng!" Bạch Hi đã lên bảy tuổi đang gọi Phạn Phạn.

Không có ai ở lại sửa sang lại căn phòng ở bị phá hủy này nên đã bị bỏ hoang mấy năm nay. Không biết là căn phòng được dựng lên bằng loài cây gì mà bên trong phòng bốc lên mùi mục nát. Trên nền nhà hơi có vẻ trống trải rải rác vài bộ sách giống như di vật lịch sử.

"Cốp!" Một cái cốc rơi lên đầu của Bạch Hi. "Nói có một câu, nhóc có phải là được một tác lại muốn tiến thêm một thước hay không?" Làn da tái nhợt không có ánh sáng, cô gái nhìn Bạch Hi rồi nói.

Tác giả: Máy quay từ từ kéo ra xa nhé, ừ ? Không không không, hạ thấp xuống một tí, Phạn Phạn để một quyển sách xuống. Nhìn xuống... Tên sách là "Thay đổi trong 60 năm".

Bạch Hi nhú mày, Phạn Phạn lại lấy được bộ sách kỳ kỳ cổ quái như thế ở nơi nào? Sách nát đến nỗi không chịu nổi, trang sách thì giống như lá vàng khô. Sách của người đời trước vẫn còn tồn tại ư? Không phải sẽ bị biến thành tro tàn trong gió sao?

Khu 7, đã hơn một năm trôi qua kể từ khi cô gái Zombie "nhặt được" Bạch Hi. Lúc đó Bạch Hi mới sáu tuổi. Sau thời gian một tháng ở chung liền xác nhận Phạn Phạn không giống với mấy con Zombie khác, tại sao vậy chứ? Nguyên nhân có rất nhiều, Phạn Phạn biết suy nghĩ. Lịch Zombie năm 176 hiện tại, hầu hết Zombie có suy nghĩ thì cũng chỉ có một ý nghĩ đó là ăn, một khi xuất hiện vật còn sống sẽ theo bầy nhào lên. Phạn Phạn lại nói được rất nhiều từ, mà bình thường Zombie cấp thấp chỉ biết phát ra âm tiết đơn lẻ. Hơn nữa bộ dạng con người của Phạn Phạn lại được duy trì toàn vẹn, trong ấn tượng của Bạch Hi, đám Zombie có mặt rõ dữ tợn và đáng sợ, không đầy đủ tay chân, tóc tai xù xì... Trong khi đó, Phạn Phạn trừ bỏ một đôi mắt màu nâu đỏ cùng ngẫu nhiên uống máu người thì không khác so với con người là mấy. Phạn Phạn... Nhưng đối với Tiểu Bạch Hi sáu tuổi, chỉ cần xác nhận một chuyện thì tốt rồi, Phạn Phạn sẽ không ăn cậu ta, mặc dù Zombie tay chân vụng về, nhưng Phạn Phạn thật sự chăm sóc Tiểu Bạch Hi rất tốt, không bao giờ để cậu bé bị thương.

Nhưng Phạn Phạn lại không biết Bạch Hi đối với các con Zombie khác lại là hấp dẫn chết người, Tiểu Bạch Hi là người, là người còn sống sờ sờ, hơi thở thơm ngon này chính là hấp dẫn chết người.

Lần đầu tiên Phạn Phạn rời khỏi Tiểu Bạch Hi đi tìm "đồ ăn", chẳng có gì là lạ khi Tiểu Bạch Hi bị đám Zombie bao vây, một con thuận lợi từ trên gác bò xuống tìm theo mùi của Tiểu Bạch Hi mà lại gần. Tiểu Bạch Hi trốn ở trong tủ quần áo cuộn mình lại, tay nắm chặt áo để cảm giác sợ hãi xuống, nước mắt trong bóng đêm cứ thi nhau biến thành hạt đậu rớt lên trên đầu gối.

Con Zombie kia đang tới gần, nó đã tới gian phòng rồi.

"Mẹ... Mẹ ở đâu?... Tiểu Hi, Tiểu Hi sắp chết rồi phải không?..." Bạch Hi lú lú.

"Hờ..... Hờ!" Tựa hồ có thể ngửi thấy được mùi hơi thở trong miệng đám Zombie, chỉ còn cách một cánh cửa...

"Két!" Bạch Hi bị tấm ván do đám Zombie đánh nát nện vào, Zombie đang đi đến trước mặt.

Trong tầm mắt mờ mờ, lũ Zombie đang há hốc miệng, lộ ra răng nanh, khoảng cách thật gần, tựa hồ có thể đếm rõ được nó có bao nhiêu cái răng nanh... Zombie tiên sinh người không đánh răng sao... Hàm răng nhọn kia xanh đến mức bắt đầu biến thành màu đen..."

Ầm!" Giây phút cuối cùng trước khi mất đi ý thức, giống như thấy được mẹ, Bạch Hi vuron tay muốn bắt lấy... Đừng đi... Đừng đi... Đừng bỏ con... một mình...

Ánh chiều dương chiếu xuống gương mặt bé thơ với hai mắt đang nhắm nghiền, lờ mờ có thể nhìn thấy được những sợi lông tơ nho nhỏ, bàn tay khẽ nắm chặt! Vốn hai mắt đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra!

"Hơ... Hơ..." Nỗ lực mở rộng phổi đang bị đè nén, hô hấp.

"Mình... Đây là?" Bạch Hi nhìn chung quanh, vẫn là căn phòng quen thuộc, bên trái là một tủ quần áo đã bị phá nát, trước mặt có cô gái hơi nhếch môi, răng môi rõ ràng, ánh mặt trời ấm áp, dường như đã qua mấy đời...

"Này, Bạch Hi, lúc này nhóc có biểu cảm gì thế? Đang khóc hả? Thương xót hả?" Vốn là lời nói ôn nhu nhưng nghe vào tai lại cảm thấy có cái gì đó không đúng?

"Xuyên không đến tận ba lần sao?" Đây là cô gái xấu bụng kia đang tự lẩm bảm?

Quả nhiên, trong tay cô gái có một quyển sách, tên sách là hoạt hình lịch sử tiến hóa Nhật Bản.

"Là cô ấy, tôi mới không có!" Rõ ràng là cậu bé kiêu ngạo quay người lại chẳng thèm nhìn cô gái kia. Chẳng qua hai mắt khép hờ có chút uơu ước.

Nhớ lại trước khi ngất xỉu nhìn thấy bóng lưng kia, nhưng tại sao lại lầm tưởng là mẹ cơ chứ? Đây rõ ràng là một Zombie, dù thế nào cũng không thể nào giống được, cô ta là một Zombie, là quái vật ăn thịt người... Nhưng là... Bạch Hi vụng trộm quay đầu nhìn cô gái dưới ánh mặt trời kia trông rất bình thường, trời thậm chí là rất xinh đẹp, suy nghĩ kiên định lại bị dao động.

Có nên trông xung quanh nhà cây đậu bắn súng không nhỉ? Như vậy những lúc Bạch Hi ở nhà một mình sẽ rất an toàn. Phạn Phạn nhún vai, xem ra ý kiến này cũng không tồi.

Đợi chút! Có phải nhầm lẫn ở đâu không? Hay là phương pháp này có vấn đề? Nơi này không giống với Plants and Zombie đâu.

Đương nhiên, lúc đó Phạn Phạn vẫn còn không biết Bạch Hi được tính là "cái gì", chỉ biết cậu nhóc đó sẽ hấp dẫn rất nhiều Zombie, là một Zombie đã sống năm mươi năm nhưng cô lại chẳng mấy khi vận động đầu óc. Vì để cuộc sống của mình càng thêm thú vị, vì biết rõ rằng mình biết những thứ này thứ nọ, cô bắt đầu đọc sách. Niên đại này tính ra vẫn có chút Internet, nhưng nếu rời khỏi khu an toàn thì sẽ không dùng được bao nhiêu.

Đúng thế, Phạn Phạn là một con Zombie có chỉ số thông minh cao và thích tìm kiếm niềm vui. Mấy năm nay không phải là cô chưa nuôi nết nhân loại bao giờ, chẳng qua là bởi vì bọn họ bị sợ quá nên hoảng hốt chạy loạn, cho nên khi Phạn Phạn tìm thấy thì bọn họ đã bị ăn như tằm ăn rỗi, nửa chết nửa sống rồi.

Nhắc tới Bạch Hi muốn đi ra ngoài, đói bụng? Vậy thì đi thôi.

"Cho nhóc này." Phạn Phạn túm lấy một cánh tay trong miệng Zombie gắp ở ven đường đưa cho Bạch Hi.

"Cô đang đùa sao?" Bạch Hi nhìn thấy cánh tay trên tay Phạn Phạn, vết máu khô cạn trên cánh tay đã biến thành màu đen, từng đợt phát ra "mùi thơm".

"Oẹ ——" Bạch Hi vịn tường nôn dừ dội một trận, vẫn là không thể thích ứng được.

"Không cần à?" Phạn Phạn vứt cánh tay về phía sau lưng, một đường vòng cung hoàn mỹ xoẹt qua.

"Bập, ực" Xa xa, một tên Zombie há miệng ra nuốt chửng cánh tay mà Phạn Phạn vừa vứt.

Bạch Hi không giống với mình. Bạch Hi không uống máu người, không gặm xương người, không ăn não người, vậy Tiểu Bạch Hi ăn cái gì đây? Cái kia à? Ài, không phải, đó là một tảng đá. Cái kia? Cũng không phải, đó là Zombie mà.

Mà con Zombie cách đó không xa hình như đã nhận ra cái gì, sau khi ăn xong nhìn thoáng qua Phạn Phạn rồi chuồn mất.

"Phạn Phạn, cô đừng lấy mấy thứ vớ vẩn kia cho tôi nữa." Bạch Hi hồi phục xong liền ngăn trở động tác kế tiếp của Phạn Phạn.

"Tôi vẫn nên đi siêu thị tìm ít đồ ăn vậy."

"Lần trước đi siêu thị hần là đã bị ăn mất rồi ấy nhỉ?" Phạn Phạn nhớ lại.

"Vậy làm sao bây giờ?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Hi lập tức hiện lên vẻ cười khổ.

"Đi nơi khác tìm." Phạn Phạn vừa nói xong liền đi về phía Đông.

Bạch Hi cũng chỉ có thể đi theo Phạn Phạn, dù sao rời khỏi Phạn Phạn cũng sẽ bị cả bầy Zombie vì nhòm ngó thân thể mình mà xông lên thôi.

"Phạn Phạn! Rốt cuộc chúng ta phải đi đến chỗ nào?" Một cậu bé khoảng bảy tám tuổi đang gọi một cô gái đi đằng trước.

"Khịt..." Cái mũi Phạn Phạn chu lên ngửi mùi hương mà gió mang tới.

"Bên kia." Ngón tay thon dài chỉ về phía trước.

"Phải đi vào trong đó." Về mặt Phạn Phạn không biểu cảm biểu thị không cho phép cự tuyệt, cô cất cao giọng nói.

"Khịt khịt! Vì sao tôi không ngửi thấy" Bạch Hi bắt mắt với cô gái cả người toát ra vẻ nữ vương kia, sau đó chun chun cái mũi của mình thấp giọng tự nói.

Phạn Phạn cùng Bạch Hi rời khu 7 được một ngày, đã sắp đến khu 11.

Nhìn khu 11 ở phía xa, mặt trời màu đỏ nhô lên đỉnh đầu, ánh chiều dương chiếu xuống, thành thị bị bỏ hoang nằm trên một vùng đất yên tĩnh, lịch Zombie năm 176 hôm nay đã khác biệt rất lớn với lịch của người trước, thành phố không có bóng người phát ra mùi cũ kỹ, cho dù là giữa trưa cũng không thể bắt được mùi ẩm mốc này.

Bạch Hi đi theo phía sau Phạn Phạn quan sát đường phố, thỉnh thoảng lại có ánh sáng màu đỏ chợt lóe khiến cậu bé run lên, không tự chủ được mà nhích lại gần Phạn Phạn. Mà Phạn Phạn đi ở phía trước tựa hồ không nhận thấy được hoàn cảnh xung quanh, cô cứ đi chậm chậm giống như đang dạo trong vườn hoa nhà mình.

"Bộp." Chỉ lo quan sát bốn phía, Bạch Hi không chú ý tới đột nhiên Phạn Phạn sẽ dừng bước.

"Phạn Phạn, làm sao vậy?" Bạch Hi xoa xoa cái trán, làm gì tự nhiên dừng lại hại người ta đụng phải cô thế!

"Nhóc đi tìm đồ ăn đi, tôi đi sau nhóc." Cô gái trái lại chỉ nói một câu rồi đi theo phía sau Bạch Hi.

Bạch Hi bé nhỏ lăm bằm vài câu không nghe rõ được, sau đó bắt đầu nhìn bốn phía tìm đồ ăn.

Vừa đi vào một gian siêu thị ở góc phố thì có một bóng màu đen lao ra từ phía sau cánh cửa khép một nửa!

"Hờ hờ...! Grừ...!"

Đó là một con Zombie! Hai mắt trắng xóa chứng tỏ nó khác với những con khác!

"Loài Biến dị?" Bạch Hi kinh hãi!

Bỗng nhiên một đôi tay từ sau lưng vươn ra. Phạn Phạn túm lấy Bạch Hi lui về phía sau!

"Grừ!" Đây là người của ta! Cút ngay! Phạn Phạn hướng về phía con Zombie ở phía trước mà rống lên.

"Hờ... Hờ!" Người cũng là Zombie, làm sao có thể bảo vệ con người? Người đã không ăn cái kia thì để ta ăn đi!

Zombie biến dị tham lam nhìn Bạch Hi, cái miệng há to lộ ra ánh sáng kim loại.

Zombie biến dị cấp một! Răng nanh đã biến dị thành kim loại.

"Phạn Phạn cẩn thận!" Chuyện đột nhiên phát sinh khiến Bạch Hi không biết phải làm sao, nhịp tim đập loạn tình thịch thịch khiến cậu bé tê cứng cả người!

Con Zombie biến dị đánh về phía Phạn Phạn! Nhưng nó đang di động bình thường giữa không trung lại đột nhiên cứng đờ!

"Bốp!" Phạn Phạn nhanh chóng vung nắm tay đầm về phía Zombie biến dị, ngay sau đó chân cũng liên tục lùi về phía sau.

Zombie biến dị vừa mới đánh một chiêu trong chớp mắt đã biến mất!

Cả người Phạn Phạn nâng cao cảnh giác, nhanh chóng thoát ly khỏi trong phạm vi siêu thị.

Để Bạch Hi xuống, Phạn Phạn lấy ra một cái nhẫn từ trong ngực.

"Cầm." Phạn Phạn đeo nhẫn vào ngón tay Bạch Hi.

"Tập trung lực chú ý, tưởng tượng cái nhẫn này là một cổng vào." Phạn Phạn quan sát bốn phía rồi nói với Bạch Hi.

"Tôi..." Bạch Hi kinh ngạc nhận xuống xúc động muốn kêu to.

Nhìn thấy con Zombie ban nãy định vọt tới chỗ mình lại lơ mơ nhớ tới chuyện của một năm trước.

Mình nhớ yếu cỡ nào, nếu như không có Phạn Phạn thì có lẽ mình sớm đã chết rồi!

Bạch Hi muốn hỏi rất nhiều chuyện!

Cái nhẫn này là cái gì?

Tôi sẽ chết sao?

Như vậy, còn cô Phạn Phạn?

"Phạn Phạn chúng ta mau chạy đi!" Giọng của Bạch Hi run run.

"Nói mê sáng cái gì đấy, Zombie cấp bậc này tôi còn không thèm để vào mắt." Màu da tái nhợt của cô gái vẫn nhàn nhạt tự nhiên như trước. "Nhóc muốn liên lụy tới sao, không muốn thì theo lời tôi mà làm, tôi cảm giác được khu vực này không chỉ có một Zombie biến dị như vừa nãy, mùi của nhóc sẽ kéo chúng đến, tôi không thể phân tâm bảo vệ nhóc được." Lần đầu tiên cô gái lúc nào cũng có hơi thở nữ vương quanh quẩn lại nói ra nhiều lời như thế.

Bạch Hi nhìn chăm chăm Phạn Phạn.

"Tôi không muốn mất cô!... "

Trong lúc nguy cấp cậu bé đã nói ra nỗi lòng của mình, trong lòng cậu bé ngoài trừ mẹ ra thì chính là cô gái trước mặt, mẹ đã rời bỏ cậu, trừ cô ra, tôi chẳng còn cái gì... ? Đừng rời khỏi tôi!

Tiếng xé gió lên vang lên từ phía xa, chung quanh ánh sáng màu đỏ lóe lên không thể xác định rõ phương hướng.

Không gian giống như dừng lại, cậu bé quật cường mở to mắt, cúi thấp đầu siết chặt nắm tay, cả người run run giống như một con động vật to lớn đứng yên đã lâu.

Tầm mắt của cô gái từ đầu đến cuối vẫn dừng ở trên người cậu bé, đôi môi hé mở, hai mắt xoay xoay...

"Đừng lo lắng cho tôi." Rốt cục, giọng nói lạnh lạnh của Phạn Phạn phá vỡ cảnh này.

Cậu bé ngẩng đầu, hai mắt tràn ngập hơi nước trong suốt.

"Đồ ngốc! Còn không mau làm theo lời tôi! Mười phút sau ra lại!"

Mình.. Đang nghe làm sao? Đây là chuyện gì thế?

Hơi nước trong mắt cậu bé biến mất trong khoảnh khắc, thay vào đó là vẻ đầy kinh ngạc.

Nhưng sự dịu dàng của cô gái kia đã biến mất, cô lại trở về là một Zombie Phạn Phạn với khí thế của nữ vương.

"Quên tôi là ai ư, tôi là nữ vương Phạn Phạn." Phạn Phạn cong khóe miệng lên.

"Mau vào đi, đừng để tôi phải nói lần thứ ba." Giọng điệu mệnh lệnh, nhưng lại khiến người ta có cảm giác tê dại.

Bạch Hi sững sờ tại chỗ hai giây, theo phản xạ tập trung lực chú ý lên chiếc nhẫn trên ngón tay như lời Phạn Phạn nói.

"Vù, vù." Chiếc nhẫn phát ra tia sáng mỏng manh nhưng rất ổn định, ở phía trên chiếc nhẫn xuất hiện một hang động màu đen, trong động có tiếng gió vi vu truyền đến.

Này? Bạch Hi nghi vấn nhìn Phạn Phạn.

Phạn Phạn hướng về phía chiếc động màu đen, hất hất đầu của mình, ý bảo Bạch Hi đi vào.

Cuối cùng Bạch Hi quay đầu nhìn thoáng qua Phạn Phạn, sau đó đi vào hang động đen kia, thoáng chốc hang động biến mất không thấy gì nữa.

Tên nhóc này, đây là ánh mắt gì thế, sinh từ cách biệt? Thê ly từ tán? Phi phi, cái thứ hai thật đúng là kỳ quái, mà làm sao mình lại nghĩ đến cái này cơ chứ? Phạn Phạn đưa mắt nhìn Bạch Hi rồi đi mà lắc đầu.

(Thể ly từ tán: Ý chỉ vợ con biệt ly)

Xoay người nhìn mấy bóng đen lần lượt xuất hiện, khoe miệng Phạn Phạn cong lên, lông mày thon gọn. Chắc chắc, đã lâu chưa vận động thân thể rồi, mấy con này là vật hi sinh tới làm trò giải trí cho ta à?

"Phốc!" Tiếng xé gió vang lên.

Phạn Phạn hoàn toàn không quay đầu lại nhìn mấy bóng đen đang xông tới, mặt trời mới lặn xuống, nắng chiều sắp biến mất cuối cùng rơi vào trong mắt cô.

"Ồ?" Bạch Hi mở mắt ra nhưng bởi vì sợ mà nhắm lại.

Đây là đâu? Dưới chân thực sự là mặt đất không hề có khoảng không, cơ thể Bạch Hi đang căng thẳng dần dần thả lỏng.

"Róc rách" Không gian hơi có vẻ yên tĩnh từ nơi nào đó truyền ra tiếng nước chảy.

"Bình, bịch." Bạch Hi chạy về phía trước, tầm mắt càng ngày càng rõ ràng.

"Một dòng suối nhỏ!" Bạch Hi mừng rỡ kêu lên.

"Rốt cuộc đây là đâu?" Bạch Hi ngồi quỳ bên dòng suối nhỏ, hai tay ngâm vào dòng nước trong suốt thấy đáy, thật lạnh.

Sau khi rửa mặt xong Bạch Hi hít sâu một hơi. Nơi này hình như là một không gian độc lập.

Nhìn mãi mà không thấy được bờ suối bên kia, hoặc nên nói là con sông thì chính xác hơn.

Không có Zombie, cũng không có nhân loại, cây cối cỏ dại mọc bốn phía, xung quanh im ắng.

Bạch Hi đi đến dưới một cây cổ thụ cao vút.

"Chít chít thăm thẳm." Chìm chóc trên cây hình như đang đánh giá vị khách không mời mà đến này.

Thật an bình... Thật thoải mái...

Bạch Hi dựa vào cây cổ thụ nhắm mắt lại cảm thụ thiên nhiên tốt đẹp.

Thật lâu sau, cậu bé chậm rãi mở to mắt.

Đã bao lâu rồi chưa được cảm nhận về yên bình này? Nước mắt bỗng nhiên theo khoe mắt cậu chảy xuống, nhớ lại khoảng thời gian còn ở bên mẹ...

Hả?! Cả người Bạch Hi chấn động, Phạn Phạn đâu?! Phạn Phạn bây giờ như thế nào?

Mười phút hẳn là đã qua lâu rồi? Mình nên rời khỏi đây thôi, đi tìm Phạn Phạn.

Bạch Hi suy nghĩ trong lòng, một trận cảm giác choáng váng mạnh xuất hiện, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Lúc Bạch Hi tỉnh lại thì trong cảm thấy có gì đó lạ trong lòng, cái cảm giác chân thật vừa rồi là sao, chút năng lượng kia, là cái gì? Là sức mạnh của không gian ư? Nhưng vì khoảng thời gian quá ngắn nên không thể cảm nhận được nữa.

Bạch Hi thấy khung cảnh xung quanh mình thay đổi, đây không phải là không gian độc lập kia.

Cậu bé nhìn hai tay của mình, đầu óc thôi thúc, theo bản năng tập trung tinh thần. Nắm lại quả đấm!

"Không gian di động!" Cả người liền rơi vào trạng thái huyền ảo.

"Bịch!" Bàn chân chạm xuống đất.

Đây là cái gì? Bạch Hi quay đầu nhìn nơi mình vừa mới đứng. Mình có thể di chuyển trong không gian ư? Tuy rằng chỉ có năm thước ngắn ngủn.

"Dị năng." Giọng nói hơi lạnh lạnh vang lên. Lập tức cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân.

Nghe giọng nói quen thuộc, Bạch Hi kích động nhìn về phía người cất giọng kêu.

"Phạn Phạn!" Toét miệng cười thế nào cũng không dừng lại được.

"Bịch." Cậu bé đứng lại, nhìn thấy cô gái mặc áo T-shirt quần jeans, chân đi giày da với mái tóc đen đứng trước mặt mình.

"Phạn Phạn! Tôi, cô... Tôi bước vào một không gian độc lập, nơi đó rất tuyệt! Có con sông, cây cối, chim nhỏ..." Cậu bé không che dấu được vui sướng phát ra từ trong thân thể.

Đôi mắt hơi đỏ của Phạn Phạn lúc này toát ra một chút dịu dàng.

"Tôi biết, đó là Không Gian Giới Chỉ, là tình cờ có được, mặt trên có ấn ký tâm linh của tôi, tôi cho phép nhóc đi vào, trừ nhóc ra thì chẳng còn ai có thể vào được nữa." Hôm nay Phạn Phạn đặc biệt nói nhiều, câu nói có nghĩa nhiều hơn bình thường, hình như hôm nay trong lòng cô có cái gì đó thay đổi.

(*Không gian giới chỉ: Chiếc nhẫn không gian.)

"Vậy thì sao cô không tới tìm tôi, tôi còn đang lo lắng cho cô." Cậu bé đang vui vẻ bỗng nhiên trở nên trầm lại, giống như trở lại lúc tiến vào không gian.

"Tôi tìm thứ này." Phạn Phạn vút đến một cái túi lớn được bọc một cách đơn giản.

"Là thức ăn!" Tâm tính trẻ con của Bạch Hi bị túi đồ ăn hấp dẫn mà biến mất không thấy đâu.

"Về nhà." Trái lại Phạn Phạn chỉ nói một câu rồi dẫn đầu xoay người đi về phía trước.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Bạch Hi hiện lên chút cười khổ.

"Đi thôi." Phạn Phạn đã đi phía trước được vài bước, nhưng sau đó cô lại dừng lại, nghiêng người gọi Bạch Hi. Ánh mắt lóe ra tia sáng màu đỏ, chỉ là Bạch Hi lại không hề sợ hãi chút nào.

"Được!" Vui vẻ trở lại trên mặt Bạch Hi.

"Đúng rồi, Phạn Phạn, mấy con Zombie đâu?"

"Đều bị tôi đánh chạy hết rồi."

"Wow... Phạn Phạn, cô thật lợi hại!"

"..."

"Lúc này cô nói dị năng là có ý gì thế?"

.

.

.

.

.

.

Trên đường về nhà cậu bé liên tục đặt câu hỏi, mà giọng nói lạnh lạnh của cô gái cũng thi thoảng vang lên.

Bóng hai người kéo dài vô hạn dưới ánh trăng.

Phạn Phạn cùng Bạch Hi rời khỏi khu 11. Theo ánh trăng đi về nhà - khu 7.

Đây là một rừng cây tươi tốt, trong rừng có ánh lửa lập lòe trong gió.

"Phạn Phạn, ý của cô là tôi bộc phát dị năng ư?"

"Ừm, dị năng xuất hiện có rất nhiều loại" Phạn Phạn nghĩ nghĩ rồi bổ sung thêm "Loại người như nhóc thuộc loại tiềm năng bộc phát."

Hai người ngồi bên cạnh đồng lửa.

"Còn có trường hợp nào nữa?"

Bản thân cậu chưa từng làm gì, trước kia là mẹ bảo vệ cậu, bây giờ là Phạn Phạn. Bạch Hi rất hi vọng mình cũng có năng lực, ít ra cũng có thể tự bảo vệ mình. Không muốn Phạn Phạn luôn luôn một mình ở nơi đầy nguy hiểm này nhìn thế giới từ phía xa xa.

Mặc kệ thế giới này ngày sau có phải càng thêm nguy hiểm hay không, tôi vẫn hy vọng có thể sống vai đôi mắt cùng cô.

Bạch Hi ở trong lòng hạ quyết tâm. Hạt giống khát vọng sức mạnh đã được chôn xuống, thì sẽ không bao giờ ngừng lại!

"Còn có một loại là bẩm sinh." Về mặt Phạn Phạn có chút cẩn thận. "Đây là trường hợp mạnh nhất, độ phù hợp bẩm sinh."

"Độ phù hợp? Độ phù hợp là cái gì?"

"Cái này để tôi giải thích cho nhóc biết."

"Có rất nhiều chủng loại dị năng, nhưng sức mạnh lại không giống nhau, độ mạnh yếu của sức mạnh được quyết định bởi độ phù hợp."

"Ví như hỏa dị năng, lần đầu tiên sử dụng chỉ là một ngọn lửa nhỏ, có thể đốt cháy tóc của nhóc cũng không tệ rồi, chứ đừng nói đến việc sử dụng để chiến đấu."

"Trình độ thuần thục dị năng cùng linh ngộ cũng rất quan trọng."

"..." Phạn Phạn nhìn chằm chằm Bạch Hi.

"Ồ? Làm sao lại dừng lại? Giảng tiếp đi, tôi nghe chưa hiểu rõ hết." Bạch Hi chớp chớp mắt.

"Hô... Ngu ngốc." Phạn Phạn thờ ơ hất ra, phun ra hai chữ, không thèm để ý đến sự kháng nghị hiện trên gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Hi.

"Tiếp tục nói đi mà!"

"Hỏa diễm dị năng sử dụng một trăm lần cùng sử dụng mười lần, uy lực hoàn toàn khác nhau. Đạo lý rất đơn giản, mười năm cây nhỏ, một trăm năm đại thụ che trời. Ngọn lửa mới cháy, nếu thêm vào một lượng nhiên liệu lớn sẽ có thể đốt cháy rất mạnh. Một cánh tay nhỏ có thể ôm hết một cái đùi to hay sao?"

Hai mắt Bạch Hi lóe lên một cái, một cánh tay nhỏ có thể ôm hết cái đùi lớn à... Đây là so sánh mù quáng gì thế...

"Còn có linh ngộ."

Phạn Phạn nghiêng cái đầu suy tư một lát.

Bắt đầu ở tại chỗ vung cánh tay lên, giống như gió đang ở nơi đầu ngón tay của cô, tư thế dĩ nhiên là tuyệt đẹp, trầm bổng nhấp nhô.

"Nói thí dụ như gió, có gió nhẹ, gió to, gió trên cấp mười, gió xoáy, bão, vòi rồng thậm chí là còn mạnh hơn nữa. Đây là vấn đề linh ngộ, có người mất một ngày, mười ngày, một tháng, thậm chí là lâu hơn, mới có thể linh ngộ được. Mà có người, có khi chỉ đang ngắm phong cảnh, tắm nắng liền linh ngộ được. Bởi vì trong cuộc sống của nhóc không phải lúc nào cũng có thể cảm nhận được gió, gió có thể mờ nhạt đến mức không thể cảm nhận được, nhưng là, nếu nhóc không cảm nhận được đó là bởi vì nhóc linh ngộ chưa đủ."

"Như vậy hiểu chưa?" Phạn Phạn ngừng lại.

"Ừ, có thể hiểu được gần hết, nhưng mà này, Phạn Phạn, linh ngộ cùng thuần thục, cái nào lợi hại hơn cái còn lại?" Hai mắt Bạch Hi sáng lên, đắm chìm trong lời giảng giải của Phạn Phạn, suy nghĩ xem cái nào lợi hại hơn.

"Này... Cũng không thể biết được." Phạn Phạn nhàu mày, lắc lắc đầu nói.

"Cái này cần phải do chính nhóc tự phát hiện."

"Vậy Phạn Phạn thì sao, Phạn Phạn sở hữu dị năng ư?" Hơi hơi có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến Phạn Phạn có dị năng lại khiến Bạch Hi hưng phấn lên.

Phạn Phạn lợi hại như vậy, hẳn là có rất nhiều loại dị năng? Kim chúc hóa? Nguyên Tố Hỏa? ? Hay là... Có thể biến đổi ra vô số vũ khí dị năng???

(*Kim chúc hóa: Hóa thành kim loại, như cái tên Zombie có hàm răng sáng bóng như kim loại ấy ^O^)

Bạch Hi càng nghĩ càng hưng phấn.

"Này này, trở về trở về đi, nhóc mộng du đi đâu đấy?" Phạn Phạn đen mặt nhìn hai mắt Bạch Hi đại ra cũng gò má ửng đỏ, khoe miệng thậm chí còn có một ít "vật thể" màu trắng muốt chảy ra.

Tác giả: Này này, không thích hợp ơ này, đây không phải là huyễn hình tượng Bạch Hi ngây thơ trong sáng của ta sao?

"A hả?" Nháy mắt bị kéo về hiện thực, Bạch Hi áp ứng nói.

"Ta không có dị năng." Phạn Phạn không thèm để ý nói.

"Ồ? Vì sao thế??" Phạn Phạn không có dị năng không phải là rất nguy hiểm sao? Ở nơi này không có tồn tại thể giới an toàn vĩnh cửu, không có một phương pháp nào là an toàn cả, đừng nói là bảo vệ người khác, ngay cả tự bảo vệ mình cũng đã là một vấn đề.

"Tôi là Zombie mà đồ ngốc! Như thế Zombie có khả năng công kích tôi sao? Nếu có cũng chỉ là chính tôi mà thôi."

"Tôi vốn có thân thể rất cường đại cùng kỹ năng chiến đấu rất tuyệt vời thông qua chiến đấu cùng kinh nghiệm"

Trên gương mặt Phạn Phạn có ánh trắng chiếu lên, tuy cô độc mà mạnh mẽ.

Vì chính mình mà trở nên mạnh mẽ, không dựa vào bất cứ thứ gì bên ngoài. Làm sao mà làm được cơ chứ? Ngay cả chính bản thân cô cũng không biết mình đã trải qua những ngày tháng đó như thế nào...

Bạch Hi một lời cũng không nói, yên lặng.

"Vậy thì chờ tôi mạnh mẽ lên, bảo vệ Phạn Phạn, thế nào?" Không phải là câu nghi vấn, mà là câu tuyên bố.

Phạn Phạn nhú mày, tên nhóc con này muốn leo lên đầu mình ư? Chẳng qua muốn mạnh mẽ hơn, muốn có sức mạnh, vẫn là có thể được.

"Được chứ, vậy thì xem bản lĩnh của nhóc rồi."

Bạch Hi gạt đầu lia lịa.

"Bạch Hi, kẻ thù đến, vào không gian." Không có bất kỳ dấu hiệu nào, Phạn Phạn đột nhiên bình thản ném ra một câu như vậy.

"Cái gì? Kẻ thù đến? Ở đâu thế? Vì sao tôi không phát hiện." Bạch Hi cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

"Chờ nhóc thấy thì muộn rồi, ngu ngốc."

"Được rồi... Vậy Phạn Phạn cô phải cẩn thận." Bạch Hi tiến vào không gian, cậu bé quay đầu hơi có chút lo lắng nhìn thoáng qua Phạn Phạn.

Phạn Phạn tùy ý vẫy vẫy tay, đưa mắt nhìn Bạch Hi tiến vào không gian.

Dọc đường đi đều cảm giác được ở xung quanh có một dao động kỳ lạ, đó chính là dao động do cường giả phát ra, cấp bậc không hề giống với đám Zombie ban nãy.

"Sao? Nhân vật chính của biệt khu 11 lại tới nữa à?" Trong mắt Phạn Phạn lóe ra tia sáng màu đỏ.

"Bịch, bịch." Tiếng bước chân nặng nề vang lên.

"Nhân loại bên cạnh ngươi vừa nãy đâu rồi, ta ngửi thấy một mùi vị khác lạ." Một bóng dáng đi ra từ trong bóng tối, cả người chậm rãi hiện lộ ra.

"Đó là mùi của Dị Năng." Ngươi vừa đến khi nói ra câu này liền liếm liếm khóe miệng, giống như đã nhắm nháp được vị máu ngọt lành.

Phạn Phạn không nói một lời, hai mắt thú vị nhìn chăm chăm con Zombie trước mặt.

Cách một đoạn là có thể ngửi thấy được mùi máu tươi nồng nặc trong không khí, một đầu tóc đỏ không có gió mà bay bay, cơ bắp nảy nồ chứng tỏ thân thể này rất cường tráng, sắc mặt trắng bệch không còn sinh khí.

"Ngươi đã không chịu giao nó ra, như vậy giết chết ngươi, nó sẽ xuất hiện thôi." Trong mắt con Zombie kia hình như có gió xoáy ngưng tụ.

Phạn Phạn trực tiếp xông tới!

Tốc độ di động nhanh chóng đưa ra một cú đấm!

"Bốp!" Zombie nhanh chóng khoanh tay trước người, lực đánh mạnh mẽ khiến con Zombie phải nâng tay đỡ lấy! Hai chân ra sức trụ trên mặt đất, làm mặt đất không chịu nổi trọng lượng nặng liền lõm xuống, lõm xuống hai vết sâu hoắm, bùn đất bắn tung tóe.

"Grào!" Zombie gầm thét tụ lực! Hai tay vung lên! Đánh văng Phạn Phạn ra!

Phạn Phạn theo lực đạo của tên Zombie kia mà nhảy về phía sau!

Hai bên tách ra một khoảng cách ngắn.

Zombie nhìn hai cánh tay của mình, thì thoảng truyền đến cảm giác nóng rát khiến da đầu nó run lên, chỗ nào của cánh tay tiếp xúc với Phạn Phạn đều bốc lên rất nhiều khói trắng, có một vài chỗ đã biến thành màu đen! Làm sao cô ta làm được?! Sức mạnh của cô ta lại có thể cường đại như thế, như vậy nếu khoảng cách ngắn mà dùng lực đánh kia thì có thể so với lực ném một tảng đá lớn từ đây xuống vách núi 50 mét!

Ánh mắt con Zombie hiện lên kinh ngạc không thôi, đã xuất hiện ý muốn thoái lui, cô gái Zombie này sức mạnh quả thật kinh người!

Nhưng mà, thân thể thơm ngon kia... Tên Zombie nhắm mắt nhớ lại mùi vị ban nãy, thân thể say mê trở nên run run... Không! Không thể lui! Thức ăn cámcỗ lẫn át bản năng phát ra cảnh cáo.

"Ngươi đừng quá đắc ý! Ta còn có chiêu chưa ra đâu! Nhớ kỹ tên của ta, Tật Đức! Đây sẽ là cái tên cuối cùng ngươi được nghe trước khi ngươi chết!" Zombie Tật Đức mở hai mắt ra, khí thế không hề giảm trái lại còn tăng lên!

"Phạn Phạn." Đối với lời cảnh cáo này, Phạn Phạn vẫn chủ bình thần nói ra tên của mình.

Đầu ngón tay của con Zombie ngưng tụ ra một ít gió lốc lớn, trong gió phát ra tiếng vù vù dần dần trở nên rõ ràng hơn, gió lốc càng ngày càng lớn, rồi khỏi sự khống chế của Tật Đức rồi bay về phía Phạn Phạn!

"Ồ? Tiến hóa đến trình độ này sao, thật sự là đáng tiếc..." Phạn Phạn dùng thanh âm chỉ mình mới nghe được mà nói.

"Vù...!" Con bão kia nuốt Phạn Phạn vào trong!

"Ha ha ha ha! Phạn Phạn? Con đàn bà ngu ngốc! Tiến vào con gió lốc của ta còn muốn ra? Ngươi ngàn vạn không nên chờ ta ngưng tụ nó mới đúng! Ngươi ở trong đó vô lực kêu la rồi bị xé xác đi!" Tật Đức mới ngưng tụ ra gió xoáy trong mắt dần hiện ra một mội, đây là sở trường mạnh nhất của hắn, tấn công bằng - Nguyên Tố Phong. Khi gió lốc sinh ra cũng là lúc nó sẽ cắn nuốt hơn nửa năng lượng trong cơ thể hắn, cảm giác năng lượng nháy mắt bị rút đi khiến hắn lâm vào trạng thái suy yếu.

"Hả? !" Một tên Zombie đang xiêu xiêu vẹo vẹo đập vào mắt hắn.

"Răng rắc!" Tật Đức nhắm phía cổ Zombie rồi bóp chặt lấy, tuy rằng không chết nhưng cũng làm mất sự kiểm soát của thân thể con Zombie mới tới kia.

"Ruột!" Trong miệng Tật Đức phát ra lực hút cực lớn, trên người con Zombie bây giờ hiện ra một cổ khí như sương mù nhàn nhạt, có năng lượng mỏng manh ở bên trong ẩn giấu. Lúc Tật Đức hút tầng khí kia từ trong người con Zombie kia ra thì nó bắt đầu gãy dựa! Lực uy hiếp cực lớn khiến nó muốn phản kích! Nhưng mà nó làm sao có thể thoát khỏi bàn tay đang bóp cổ của Tật Đức đây?

"Bóp." Tật Đức tùy tay ném con Zombie đang hấp hối lên trên mặt đất.

"Đúng là là Zombie cấp thấp, chút năng lượng như vậy còn chưa đủ cho ta nhét kẽ răng. Hừ, cho dù khi ta suy yếu, cũng không phải là mấy thứ như mày có thể hưởng lợi!" Tật Đức nhổ một ngụm nước bọt, sau đó không thèm để ý tới con Zombie trên đất kia nữa.

Con đàn bà kia có lẽ đã bị xé xác rồi. Tật Đức cười dữ tợn.

"Ha ha..." Tiếng cười vừa ra khỏi miệng cũng rớt cuộc không phát ra tiếp được nữa rồi.

Ta... Chân của ta? Tại sao không nhìn thấy chân của ta? Đã xảy ra chuyện gì?

Đầu Tật Đức đầu lún lộn trên mặt đất, hai mắt mê mang không có tiêu cự nhìn quanh bốn phía, hình như là do đầu của hắn đã không chuyển động được, tại sao lại như vậy?

"Ngươi chết rồi." Giọng nói lạnh lạnh của Phạn Phạn vang lên.

Sau đó trong tầm mắt của Tật Đức xuất hiện một đôi ủng da, sau đó... Cô gái hạ chân xuống... Sau đó thì... ? Không có sau đó rồi.

Tật Đức đến chết cũng không hiểu vì sao đáng lẽ Phạn Phạn phải bị con bão kia xé xác, nhưng đột nhiên lại im hơi lặng tiếng bóp nát cổ của mình.

"Bất luận là dị năng mạnh đến cỡ nào, cũng sẽ có nhược điểm, chỉ cần tìm được cái nhược điểm kia, phá nó đi, dĩ nhiên công kích sẽ không có bao nhiêu tác dụng rồi." Phạn Phạn trở về bên cạnh đồng lửa từ từ đợi Bạch Hi đi ra khỏi không gian, đốm lửa bay lượn chiếu lên mặt Phạn Phạn, ánh sáng len lỏi trong bóng tối.

"Bạch Hi." Phạn Phạn bước vào trong vùng đất của chiếc nhẫn không gian.

"Phạn Phạn!" Bạch Hi đang đợi Phạn Phạn ở bên cạnh một con suối nhỏ, cậu bé kinh hỉ chạy về phía Phạn Phạn.

Nhìn cậu bé còn thấp hơn so với chính mình, lông mày của Phạn Phạn nhăn lên một chút nhưng không để nhận ra, cô không nói gì.

"Cô không bị thương chứ? Tên Zombie vừa nãy thật là lợi hại." Trong mắt Bạch Hi không che dấu được lo lắng.

"Yên tâm đi, loại này tôi vẫn có thể giải quyết."

"Phạn Phạn, tôi..." Bạch Hi muốn nói lại thôi.

"Làm sao thế?"

"Cô có thể dạy tôi chiến đấu không, tôi... Tôi không muốn chỉ có thể ở chỗ này chờ cô, ta không muốn làm gánh nặng để cô phải bảo vệ, tôi muốn trở nên mạnh mẽ." Bạch Hi trịnh trọng nói.

Phạm Phạm nhíu mày.

"Thật sự? Với thân thể bé xíu này của nhóc?" Phạm Phạm nhìn Bạch Hi từ trên xuống dưới.

"Tôi..." Bạch Hi vè mặt xấu hổ.

"Đừng coi thường tôi nha! Nhân loại chính là thông qua sự nỗ lực không ngừng mà trở thành sinh vật cường đại đó!" Bạch Hi vung quả đấm nhỏ. "Tôi cũng có thể chiến đấu, tôi sẽ cố gắng rèn luyện thật tốt, không ngừng tu luyện để trở nên mạnh mẽ! Mặc dù bây giờ tôi không thể chiến đấu cho cô, nhưng tôi vẫn sẽ học! Tôi muốn học, tôi muốn học!"

Nghe những điều mà cậu bé kỳ vọng về tương lai sau này, khóe miệng Phạm Phạm cong lên.

"Là vậy à? Như vậy nhiều lời vô nghĩa, hôm nay liền bắt đầu huấn luyện!"

"Không thành vấn đề! Tôi sẽ cố gắng! cô giáo Phạm! Từ hôm nay trở đi! Xin chỉ giáo nhiều hơn!"

"Phạm Phạm, như vậy thật sự có tác dụng ư?" Trần Bạch Hi đẩy mồ hôi.

Lúc này hai người đã ở trong không gian này được ba ngày.

"Bớt nói nhảm! Tiếp tục." Giọng nói lạnh lạnh vang lên.

"Được, được!"

Lên xuống, lên xuống, đầu Phạm Phạm lúc cao lúc thấp.

"Vẫn chưa xong đâu, còn kém xa! Hôm nay phải làm một trăm lần!" Giọng nói nghiêm nghị vang lên.

"..."

Bạch Hi cắn răng kiên trì, hôm kia là hai mươi, ngày hôm qua thì năm mươi, hôm nay làm sao lại thành một trăm lần rồi hả ?! Số Pi cũng không nhảy được nhanh như thế!

Từ đằng xa có thể thấy được đây là nơi bốn phía đều có núi bao quanh, hai bóng dáng chấp chờn nhấp nhô, một cô gái tóc đen dài được buộc lên, hai tay ôm ngực ngồi xếp bằng ngay ngắn ở trên lưng cậu bé kia.

Cậu bé kia đang tập hít đất.

"Đừng có giả bộ! Không được ngừng! Tiếp tục."

"..."

Thật lâu sau.

"Hô, hô, ha!"

"Phạm Phạm! Tôi, thật sự, không thể cử động nổi nữa..." Bạch Hi xụi lơ ở trên mặt đất thở ra lượng nhiệt phát ra từ thân thể.

Mà cô gái vẫn cứ ngồi ngay ngắn ở trên lưng cậu bé.

"Mới 67 cái, còn những 33 cái, được, nghỉ ngơi tại chỗ ba mươi giây."

Ba mươi giây... ? ! Cậu bé giận mà không dám nói gì chỉ đành tăng nhanh tần suất thở dốc.

Đây vẫn chỉ là huấn luyện buổi sáng.

Buổi chiều, ánh mặt trời chói chang.

"Ừ, chính là như vậy, tiếp tục."

"Hô, ha, hô, ha, " Cậu bé thở hổn hển. Trên người cậu bé có hai cái dây thừng to được buộc chặt, dưới dây thừng là một tấm ván gỗ, phía trên chất mấy miếng đá vụn, trên đồng đá vụn có một cô gái đang ngồi ngay ngắn.

"Hô, ha, hô, ha..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ánh mặt trời dần dần mờ nhạt, đã là hoàng hôn.

"..." Lúc này Bạch Hi đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất, ánh mắt không có tiêu cự, trên đầu đã có một đồng mò hôi, chân tay bủn rủn vô lực.

"Phạn Phạn... Tôi rất mệt... Có thể ăn cơm chưa...?" Bạch Hi uể oải nói.

"Ăn đi, nhưng hôm nay nâng thêm một hạng mục." Phạn Phạn nhàn nhã chống hai tay ở trên một tảng đá.

"Cái gì?" Lúc ăn cơm còn nâng thêm hạng mục, là về ăn uống sao?

"Nhìn." Phạn Phạn lấy một cái chén để lên trên tảng đá.

"Bốp!" Phạn Phạn đánh một cái lên tảng đá.

"Vù vù" Vật kia bay lên trên trời, 10 thước, 20 thước, 30 thước, mãi cho đến khi 50 thước mới ngừng lại.

Dừng lại trong không trung hai giây sau đó vô lực rơi xuống.

"Bốp!" Phạn Phạn không ngẩng đầu lên mà cứ thế bắt lấy vật kia từ trên trời rơi xuống.

Rất nhẹ, nhưng là từ độ cao 50 mét rơi xuống trọng lực sẽ gia tăng.

Ví dụ như vật thể có khối lượng 50kg rơi từ độ cao 30 thước xuống, trọng lực đại khái là 1000N.

"Cho nhóc." Phạn Phạn cầm lấy cái chén trong tay đưa cho Bạch Hi.

"Không được ăn, phải làm giống như tôi vậy, nếu không bắt được nó mà để rơi vỡ trên mặt đất, như vậy nhóc cũng đừng hòng ăn nữa, bây giờ tùy nhóc đập thế nào cũng được, nhưng nếu vỡ rồi thì không còn nữa đâu."

"Vâng!" Bạch Hi trả lời một tiếng.

Bạch Hi dùng sức đập vật kia bay lên trên.

"Choang!" Tiếng rơi vỡ nặng nề khiến cậu đau lòng không thôi.

Không bắt được... Bạch Hi đáng thương tội nghiệp nhìn thoáng qua Phạn Phạn.

Tiếp tục đập.

"Vút, choang!"

"Đau quá!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé nhăn lại, cậu ôm tay thối vù vù, chẳng qua là cứ đập vào lại đau, ôm lấy tay..... Có phải tay cậu sưng lên rồi hay không?

"Được rồi, nhóc tiếp tục luyện đi, tôi đi ra ngoài một lát." Phạn Phạn biến mất khỏi hang động.

Bạch Hi như trước ở tại chỗ tiếp tục đập.

"Cộp cộp." Tiếng bước chân vang lên dồn dập, cô gái tóc đuôi ngựa chun chun cái mũi.

"Bên kia." Vẫn là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đã ba ngày rồi chưa "ăn cơm", trong cơ thể truyền ra cảm giác hơi hơi trống rỗng.

Tuy rằng vẫn có thể tiếp tục không “ăn cơm”, nhưng là vì ở trong không gian huấn luyện Bạch Hổ đã lâu, vẫn nên thỉnh thoảng bổ sung chút năng lượng thì tốt hơn.

Rốt cục Phạn Phạn tiến đến một mảnh đất có người ở.

Chu cái mũi lên, Phạn Phạn đi qua khu vực có rải rác vài con Zombie.

Chính là nơi này. Phạn Phạn lập tức đi vào căn phòng có nguy cơ bị zombie phá hư.

À, là một biệt thự nhỏ, phòng khách rộng rãi, đẹp mắt, sạch sẽ và có cầu thang xoắn ốc. Phạn Phạn chậm rãi đi xuống tầng hầm ngầm. Thảo nào có thể trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này còn có thể sống sót lâu như vậy, hẳn là trước đây đã chuẩn bị rất nhiều đồ đi.

“Kéo kẹt, kéo kẹt.” Cầu thang bằng gỗ không chịu nổi gánh nặng nên phát ra tiếng kêu rợn người.

Đi đến cuối cầu thang, xuất hiện trước mặt là một cánh cửa bằng thép, trên cửa có dấu vết cào cấu lộn xộn, có thể nhìn ra được là phần đông zombie truy bắt mà bọn họ vẫn còn may mắn sống ở dưới cánh cửa.

“Hựt.” Phạn Phạn hít sâu một hơi.

“Boong!” Phạn Phạn nắm cú đấm đánh về phía cánh cửa thép.

Cánh cửa vang lên tiếng trả lời là tiếng vỡ tan.

Phạn Phạn thông thả tiến vào, lỗ tai nhỏ hơi động.

“Tiểu Khê! Chạy mau! Zombie vào rồi, con và mẹ mau chạy ra cửa sau! Cha đi đuổi Zombie!” Giọng nói run run dữ dội cố gắng muốn xoa dịu người vợ và đứa con gái đang la hét chói tai.

Phạn Phạn đi qua một khúc cua rồi tiến vào khu vực trung tâm của tầng hầm, đập vào mi mắt chính là một người đàn ông cứng tuổi với bộ tóc xơ xác ít ỏi đang chắn trước vợ và đứa con gái.

Đang làm cái gì thế? Muốn hy sinh chính mình để vợ và con rời đi sao? Con người chính là yếu ớt như vậy, gặp nguy hiểm cũng chỉ có thể hy sinh, lại là hy sinh.....

“Lại?” Phạn Phạn dừng bước chân. Vì sao lại là lại?

“Zombie..... Hai mẹ con đi mau!” Người đàn ông rốt cục cũng phát hiện Phạn Phạn đã đến.

Người đàn ông cố gắng đẩy vợ và con ra sau cánh cửa rồi đóng lại. Chỉ cần bọn họ rời đi..... Là tốt rồi.

Phạn Phạn phục hồi lại tinh thần.

Có chút nhìn không được, thân thể đang rục rịch. Màu đỏ trong mắt Phạn Phạn càng lúc càng đậm.

“Grét.....” Cổ họng mơ hồ tru lên, ở cùng Bạch Hổ, mỗi một ngày, mỗi một giờ, cô đều áp chế. Bây giờ mạch máu đang chảy trong cơ thể người đàn ông trước mặt với tốc độ rất nhanh, nhịp tim đập truyền đến trong tai càng phóng đại vô hạn.

“Thình! Thịch!”

Muốn..... Muốn dòng máu ấm áp ngọt lành kia nhuộm đầy môi mình.

Xé xác hân đi!

“Ngao!” Phạn Phạn dữ tợn nhìn chằm chằm người đàn ông.

“Tiểu Khê..... Con nhất định phải sống. Cha đã sống đủ rồi, sẽ không trốn tránh nữa.....” Từ trước đến giờ Zombie thường xuyên “hỏi thăm” khiến tinh thần của bọn họ sắp không trụ nổi nữa, giờ đây đã được phóng thích. Người đàn ông cứng tuổi bình tĩnh nhắm mắt mỉm cười đối mặt với sự “giải thoát” sắp đến. Phạn Phạn chột ngẩn ra, màu đỏ trong mắt lóe lên. Hắn đang làm cái gì thế? Vì sao trước khi chết còn muốn nhắc tới tên của con gái, vì sao còn có thể mỉm cười đối mặt với cái chết?

Ta hình như đã quên mất điều gì đó..... Một vài chuyện đối ta mà nói rất quan trọng. Phạn Phạn kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, trong mắt có chất lỏng trong suốt rớt xuống.

Nước mắt..... Zombie sẽ không có nước mắt! Zombie là sinh vật bị người ta vứt bỏ giống như bị thượng đế vứt bỏ! Nếu nói con người là kết tinh của tình yêu giữa Adam cùng Eve, nếu nhân loại là tượng đất do Nữ Oa nặn ra, nếu con người là đứa con bọn họ yêu thương nhất, như vậy Zombie, chính là đứa con bọn họ chán ghét nhất!

Trong mắt Phạn Phạn tràn ngập chán ghét, nhìn người đàn ông trước mặt đang chờ đợi cái chết.

Muốn chết ư? Ta sẽ thành toàn cho người!

Lúc này, trong chiếc nhẫn không gian.

“Phạn Phạn vì sao còn chưa về nhỉ?” Đôi mắt trong suốt của Bạch Hi đang chống má hiện lên trầm tư.

Ánh mặt trời lên giữa đỉnh đầu, nắng gay gắt.

Bạch Hi cùng Phạn Phạn tu luyện ở trong không gian đã được một năm rưỡi.

“Hô, ha.” Bạch Hi cũng Phạn Phạn sai bước chạy.

Phạn Phạn vẫn là cô gái với tóc cột đuôi ngựa, nhưng dưới ánh mặt trời đang chiếu sáng gay gắt, cơ bắp của cô đang phình lên chứng tỏ cô đang dồn khí đan điền để gia tăng sức nặng của mình, gia tăng độ khó huấn luyện cho Bạch Hi.

Có thể thấy rõ những nơi Bạch Hi chạy qua có dấu chân chi chít lúc nông lúc sâu.

Dấu chân của Bạch Hi ngay ngắn có trật tự, cước bộ đều vào đấy, hít ra thở vào lúc ngắn lúc dài, lộ ra cánh tay cùng bắp đùi khỏe mạnh, có lực, không gầy cũng không mập, thỉnh thoảng còn có cơ bắp nổi lên lúc dùng lực.

.
. .
. .
. .
. .

“Ha!” Bạch Hi cùng Phạn Phạn ở trong không gian tìm được một rừng cây tươi tốt, hoa cỏ màu xanh, bạt ngàn khắp nơi. Từng cây đại thụ cách xa nhau đón ánh nắng mặt trời.

“Bịch bịch bịch!” Bàn chân vững chắc của Bạch Hi đạp lên trên thân cây để mượn lực nhảy lên cành cây.

“Chít chít.” “Ào ào!” Trong rừng cây, chim chóc bị hoảng sợ rời khỏi tổ bay về phía phương xa.

Hai mắt Phạn Phạn lóe lên tia sáng có chút vui mừng, cô đứng dưới bóng mát, hai tay khoanh trước ngực nhìn cậu bé đang ở trên cây.

“Tốt lắm, Bạch Hi, đói bụng không, đi ra ngoài tìm đồ ăn.”

“Bịch!” Bạch Hi lên tiếng trả lời bằng cách từ trên cây nhảy xuống mặt đất.

“Được.” Dưới ánh mặt trời là khuôn mặt non nớt của cậu bé, trong mắt tản ra tia sáng khác hẳn với năm nào.

So với một năm rưỡi trước kia, làn da mềm mại của trẻ con được tắm dưới ánh mặt trời trở nên thô ráp hơn rất nhiều, vốn màu da trắng nõn cũng đã biến thành màu lúa mì khỏe mạnh. Đường cong nhấp nhô của cánh tay khiến người ta hoa mắt, dưới ánh mặt trời cơ bắp ẩn hiện hơi hơi gồ gề lại, giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Dưới ánh mắt soi mói kỹ càng Bạch Hi của Phạn Phạn, cô ở trong lòng âm thầm khen ngợi, tuy rằng so với ta thì vẫn còn kém đến một vạn tám ngàn dặm, nhưng đối với một cậu bé mới chín tuổi đã là không tệ rồi.

Chẳng qua là.....

Hai hàng mi thanh tú của Phạn Phạn hơi nhíu lại, tưởng tượng đến lúc Bạch Hi cao bằng mình, trong khi giờ chỉ mới đến bụng cô mà thôi.

“Đi thôi.” Không biết suy nghĩ trong lòng Phạn Phạn, Bạch Hi lộ ra một cái răng nanh trắng đi đến bên người Phạn Phạn cười nói.

“Ừ.”

“Hô.” Hít một hơi không khí bên ngoài thật sâu, lần trước đi ra đã là hai tháng trước, không gian mặc dù yên bình nhưng dù sao nó vẫn chỉ là không gian,

bên trong trừ bỏ chim chóc, côn trùng cùng cây cối thì sẽ chẳng còn gì khác nữa, từng nghĩ là sẽ bắt chim để nướng ăn, lại không hiểu vì sao bắt mãi không được. Là không gian không cho phép sao? Không gian có ý thức hay không cũng là một vấn đề không nên mang ra tìm hiểu làm gì, cho nên vấn đề này sẽ không thể nào biết được.

Phạm Phạm cùng Bạch Hi xuất hiện tại địa phương lần trước từng tới, khu 21.

Trong khoảng thời gian một năm rưỡi ở đây, lâu lâu bọn họ sẽ rời không gian đi ra bên ngoài tìm kiếm đồ ăn. Khu an toàn bị bỏ hoang xơ xác mà trống rỗng, cho đến bây giờ, bọn họ đã đi qua qua khu 8, khu 10, khu 17. Tuy rằng lộ trình kéo dài đến mức buồn tẻ vô vị, nhưng Phạm Phạm nói khi đi đường yên tĩnh, sẽ có trợ giúp cho tu hành tâm tính, đi qua nơi nào một lần, nếu đi lần thứ hai, sẽ có cảm giác khác biệt, hơn nữa tâm nhin nếu được mở rộng thì lòng dạ cũng sẽ trở nên rộng mở. Mặc dù không biết rõ là Phạm Phạm học được ở đâu mấy câu nói có hàm súc như thế, nhưng Bạch Hi vẫn tin tưởng lão sư của mình! Nghe lời lão sư, chỉ có đúng chứ không có sai.

Bạch Hi tự mình đi tìm đồ ăn, một chút cũng không sợ hãi. Bởi vì Phạm Phạm vẫn luôn theo dõi cậu bé ở trong tầm mắt của mình, tuy rằng rất muốn tự lập tự trở nên mạnh mẽ, thậm chí trái lại còn muốn bảo vệ Phạm Phạm. Chỉ khổ một nỗi bây giờ cậu không có năng lực làm được điều đó.

Sau khi giải quyết xong hai ba con zombie thì Bạch Hi tìm được một siêu thị còn sót lại, tiếng mở rương vang lên ken két.

Kho hàng tối tăm mà hỗn độn, Bạch Hi chuyên chú tìm kiếm

“Uông! Gâu gâu!” Thành linh có tiếng chó sủa hướng tới gần Bạch Hi.

Ánh mắt Bạch Hi có chút đại ra nhìn một con chó nhỏ có năm màu lông nhảy vào trong ngực mình.

Đây là..... Chó? Nơi này làm sao có thể có một con chó còn hơi ấm? Không phải là bị ăn luôn sao?

Chẳng lẽ là..... Chó Zombie Bị zombie lây nhiễm?! Nhưng vì sao lại có độ ấm...?? Nghĩ đến đây, Bạch Hi lập tức đứng dậy đuổi con chó ở trên người ra.

“Oăng.....” Con chó nhỏ bị rớt xuống túi thân kêu.

“Bạch Hi, làm sao thế?” Thanh âm của Phạm Phạm từ phía sau truyền đến.

“Không biết, ở đây có một con chó nhỏ.” Bạch Hi cảnh giác nhìn chăm chăm con chó nhiều màu cách mình không xa.

Phạm Phạm đi đến bên cạnh Bạch Hi.

“Chó?” Phạm Phạm nhìn con chó nhiều màu suy tư một lát.

“Không cần để ý đến nó, tìm được đồ ăn chưa, tìm được thì đi thôi.” Phạm Phạm nói với Bạch Hi xong, thì dẫn đầu đi ra ngoài.

“A, được, được.” Bạch Hi có chút tò mò phản ứng của Phạm Phạm, nếu là zombie, thì đã sớm đã bị Phạm Phạm giải quyết, chẳng lẽ đây thật sự là một con chó bình thường?

Lại nhìn thoáng qua con chó nhiều màu trên đất, hai mắt ươn ướt nhìn chăm chăm Bạch Hi.

Này thật đúng là “bình thường”..... Con chó nhỏ màu sắc như thế thật đúng là đủ “bình thường”

“Đừng có nhìn ta, lão đại ở phía trước đi mất rồi, ta không làm chủ được.” Bạch Hi lắc đầu rồi không để ý tới nó nữa, cuối cùng nhìn lướt qua, tuy rằng nhìn thấy một động vật nhỏ nhắn cậu sẽ có xúc động muốn vuốt ve, nhưng lai lịch của nó lại là một cái đầu chấm hỏi ở trên, nên tốt hơn vẫn là không nên hành động tùy tiện.

Sắp xếp lại đồ ăn mới tìm được, Bạch Hi ôm một bao thức ăn lớn rời khỏi nơi này.

“Àng.....” Hai mắt con chó nhỏ lóe ra tia sáng, chuyển động, không biết đang nghĩ cái gì.

“Phạm Phạm, chúng ta đi thôi.” Nhìn thấy Phạm Phạm đang đứng ở trước cửa siêu thị, Bạch Hi bước nhanh đến.

“Ừ.”

Phạm Phạm cùng Bạch Hi tập trung tư tưởng nghĩ đến không gian.

.

.

.

.

Thật lâu sau.

“Ủa?? Hang động đâu?” Lúc này vốn hang động nên xuất hiện lại chậm chạp không chịu xuất hiện, Bạch Hi nghiêng cái đầu nhìn Phạn Phạn.

Phạn Phạn nhú mày.

“Tôi cũng không biết, tôi vẫn cảm nhận được liên hệ với không gian, nhưng là vô luận như thế nào kích thích nó đều không có phản ứng.”

Sao lại thế này? Không gian biến mất ư? Bạch Hi nhìn chiếc nhẫn trong tay, ánh sáng kỳ lạ trên bề mặt chiếc nhẫn trông mỏng manh, nhưng vẫn có tồn tại cơ mà.

Không gian làm sao thế?

Vì sao không vào được không gian? Bạch Hi sốt ruột đi đi lại lại suy nghĩ.

“Gấp cái gì mà gấp, vào không được thì vào không được.” Phạn Phạn thật sự chịu không được lên tiếng ngăn lại Bạch Hi đang xoay đi xoay lại trước mặt mình.

Một cơn gió thổi qua.

“Vù...” Phạn Phạn bất thành linh xoay người.

“À há, tổ hợp cô bé zombie cùng tiểu tử nhân loại.” Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông đang bước lại gần, vừa đi vừa nói.

Gió thổi vù vù, có thể cảm thấy được không khí ở nơi này không thích hợp.

“Rất có sáng tạo nhỉ? Nhóc con này, người không sợ một ngày nào đó cô bé bên cạnh người ăn người chứ?” gương mặt của người đàn ông lạnh tanh, hai mắt híp lại đánh giá đôi nam nữ này, khóe miệng gợi lên mỉm cười như có như không.

“Phạn Phạn sẽ không đâu!” Về mặt Bạch Hi ngưng trọng, người đàn ông trước mặt xuất hiện không hề gây ra tiếng động, cậu không cảm giác được có người ở gần đây.

“.....”

“Bạch Hi, lui ra phía sau.” Phạn Phạn trầm giọng nói, từ trước một khắc người đàn ông xuất hiện cô mới phát hiện có người đến. Nếu không phải là người kia để lộ ra một chút sát khí, chỉ sợ hai người sẽ bị đánh lén!

“Vâng.” Biết thực lực của mình không đủ, Bạch Hi thành thật chấp nhận.

“Vèo!” Tiếng xé gió vang lên, Phạn Phạn công kích trước tiên.

“Ba ba!” Cú đâm của Phạn Phạn bay nhanh tới, mỗi một quyền đều mang theo một tàn ảnh, quyền phong sắc bén, truyền ra tiếng xé gió.

“Này, bé con hoang dã từ đâu đến thế, động thủ trước cũng không tự báo tên họ sao?”

Người đàn ông lạnh lùng kia thoải mái đỡ lại cú đâm của Phạn Phạn, trong lúc đánh nhau còn nhàn nhã trêu chọc Phạn Phạn đang liều mạng đánh, mỗi một cú đâm tựa hồ dùng sức lực toàn thân mà đánh!

“Ta nè, ta là Cơ Lạp, ta biết cô bé đấy, cô bé là Phạn Phạn, còn cậu bé kia là Bạch Hi, kỳ thật ta đã theo dõi hai đứa rất lâu rồi.”

“Giao chiếc nhẫn không gian ra đây!”

Câu nói trước còn thoải mái vô cùng, câu nói sau liền lộ ra mục đích của mình!

“Cút!” Phạn Phạn rốt cục nói chuyện.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Rốt cục, người đàn ông hoàn toàn để lộ ra vẻ dữ tợn!

Dùng sức bay lên một cước đạp về phía Phạn Phạn.

“Pấp!” Phạn Phạn nhanh chóng phản ứng thu hồi nắm tay đỡ phía dưới.

“Vù vù” Gió lớn nổi lên bốn phía. Mặc dù Phạn Phạn đỡ được một cú đá ác liệt này nhưng vẫn bị lực đá đánh bay!

“Bạch Hi, chạy!” Phạn Phạn té ngã trên đất nhảy bật dậy.

“Tôi.....” Hai mắt Bạch Hi lóe lên sự không chắc chắn, Phạn Phạn đang ở thế hạ phong, muốn hỗ trợ..... Nhưng chỉ khổ là thực lực của cậu không đủ, nếu cứ ở trong này chung quy sẽ làm Phạn Phạn phân tâm.

Hạ quyết tâm.

Bạch Hi chạy về phía sau.

Nhất định phải thắng..... Tôi nhất định sẽ trở về tìm cô.

Cậu bé chạy đi để lại bóng lưng quay về phía Phạn Phạn.

“Tốt lắm, nhóc đi rồi, ta cũng có thể thoải mái ra tay.” Nhìn bóng lưng cậu bé rời đi Phạn Phạn thì thảo tự nói.

“A, đừng ra về, ta đã quan sát các người lâu rồi, người không có chiêu!” Cơ Lạp thuận miệng nói. Lúc Phạn Phạn không chú ý tay hắn đã tung ra vật thể gì đó, vật kia sau khi tiếp xúc mặt đất thì im hơi lặng tiếng nhanh chóng chui vào mặt đất đi về phía Bạch Hi vừa chạy!

“Boong, rắc, thùng!”

“Cái tiếng gì thế?” Sau khi Cơ Lạp thả vật kia xong thì nghe được tiếng xương va chạm.

Đồng tử chậm rãi thu nhỏ lại, không thể tin nhìn cô gái trước mặt..... Không, đã không thể gọi là cô gái nữa, “sinh vật” trước mặt đột nhiên thân thể to lên, cơ bắp ngùn ngụt dưới ánh mặt trời sáng lên lấp lánh.....

“Người..... Rốt cuộc là thứ gì?”

“A, đã bao lâu rồi chưa thấy hình dạng này?” Gân cốt hoạt động răng rắc. “Nếu người đã thấy..... Thì nhất định phải chết.”

“Gret...!” Tiếng hét từ trong cổ họng Phạn Phạn phát ra!

Phù, phù.” Bạch Hi chạy trốn, có chút thờ hồn hèn.

“Không biết Phạn Phạn sao rồi, chết tiệt, tại sao chiếc nhẫn không gian lại không dùng được! Nếu Phạn Phạn cùng mình trốn vào thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra!” Bạch Hi vừa chạy vừa lăm nhăm.

“Phốc!” Tiếng vang rất nhỏ truyền đến, sau đó lớn thêm rất nhiều lần!

“Sột sọat, tạch.” Cả người Bạch Hi toát ra mồ hôi lạnh.

Có người..... Sau lưng khó chịu giống như bị kim đâm. Sát khí.....!

Bạch Hi bỗng nhiên quay đầu.

Khung cảnh phía sau và phía trước vẫn giống nhau như lúc ban đầu, nhưng thần kinh lại nhảy lên một cái, nhất định có người..... Đang nhìn chăm chú vào mình!

Ở nơi nào.....

Bạch Hi nhìn quanh bốn phía, nơi này bằng phẳng, cái gì cũng không có, đến nỗi ngay cả cỏ nhỏ thưa thớt cũng có thể đếm được.

“Ai! Ai ở nơi đó!” Chịu được không được sự yên tĩnh Bạch Hi liền hô to.

“Đứng có trốn! Ta, ta thấy người rồi!”

Mồ hôi lạnh vẫn như cũ không có dấu hiệu đình chỉ, tim đập thình thịch, bên tai chỉ có tiếng tim của chính mình, tựa hồ còn có thể cảm giác được máu đang chảy trong người.....

“Vù vù.” Gió thổi qua mảnh đất hoang vu này.

Chẳng lẽ là ảo giác sao.

Bạch Hi chậm rãi xoay người chuẩn bị đổi hướng đi.

“Anh bạn nhỏ.” Không có bất kỳ dấu hiệu nào mà cứ vang lên như vậy!

“Ai!” Bạch Hi kinh hãi, sắc mặt trầm xuống, quả nhiên có người.

“Ta là đại nhân Đông Chức vĩ đại.” Cách đó không xa không có một bóng người.

Hả?! Con người Bạch Hi hơi co lại. Trước mặt từ từ xuất hiện một cái đầu, sau đó là cổ, bả vai, nửa người trên..... Từng phần từng phần đến khi cả người hiện rõ ra. Nhưng cả người lại toàn là màu xanh.

Đây là cái gì?! Làm sao có thể ẩn thân?!

“Ha ha, đừng kinh ngạc như vậy, ta là một con tắc kè hoa, sau khi ăn nhầm phải thịt thối của Zombie rồi may mắn bộc phát thành tắc kè hoa dị năng.” Đông Chức nói giống như đang tán gẫu cùng bạn tốt của mình.

Cái gì? Hóa ra là một con động vật?..... Bạch Hi nhớ lại lời Phạn Phạn từng nói.

“Bây giờ thế giới đã thay đổi. Một con chim nhỏ, hoặc là một cây cỏ thụ ngàn năm che trời, đều có thể trong hoàn cảnh kỳ dị ăn phải thứ đồ ăn gì đó lạ mà phát sinh biến dị, có thể tiến hóa ra linh trí rồi khỏi thân thể ban đầu, thậm chí là bộc phát ra dị năng.”

Nhìn xem một con tắc kè hoa ăn nhầm phải thịt thối của Zombie mà phát sinh biến dị.....

“Vậy tại sao ngươi lại theo dõi ta!” Bạch Hi không hề bị Đông Chức đánh lừa.

“Ai này này, đừng nói khó như vậy nghe mà, ta chỉ là phụng mệnh làm việc, phải theo dõi ngươi.” Đông Chức giống như nói rất nghiêm túc.

“Có ý tứ gì?..... Ngươi là một đội với cái tên ẻo là kia?!” Nghe thấy Đông Chức nói như vậy, Bạch Hi nhanh nhạy bắt được then chốt.

“Ha ha ha ha..... Ếo là? Cách gọi không tồi.” Đông Chức cười cười.

Chạy trốn? Không, nếu thật sự chạy trốn sẽ khó tránh khỏi việc người trước mặt này sẽ trở về giúp Cơ Lạp. Như vậy..... Đánh bại hắn?

Ta..... Có thể làm được sao?

“Thế nào, anh bạn nhỏ, là ngoan ngoãn theo ta ở trong này nói chuyện một lát chờ Cơ Lạp giải quyết xong đồng bạn của ngươi, hay là...” Đông Chức bình thần nhìn Bạch Hi, giống như chưa từng coi Bạch Hi là một đối thủ, mà là em trai nhỏ trong nhà của hắn.

“Muốn không biết tự lượng sức mình công kích ta? Sau đó bị ta đả bại sao?”

“Tắc kè hoa! Đừng coi ta là một đứa bé không làm được cái gì!” Bạch Hi giống như bị đụng vào chỗ hiểm mà nhảy dựng lên! Đừng coi thường ta, không sai, hiện tại ta quá yếu, nhưng cho dù bị ngươi đã bại, chế phục. Ta cũng sẽ không khuất phục! Chẳng lẽ đánh không lại ngươi ta còn không thể cắn ngươi một ngụm sao?

“Không được gọi ta là tắc kè hoa!! Ta là đại nhân Đông Chức vĩ đại!” Đông Chức gượng gạo thanh minh.

Mặc dù sau khi biến dị sẽ thoát ly hình dạng của động vật, nhưng vẫn không thể thoát được màu da xanh biếc này. Không phải hai tay của con người mà là chi trước của tắc kè hoa, ba ngón trước quặp vào bên trong, bốn, năm ngón còn lại quay ra bên ngoài. Chỉ sau đầu tiên, hai ngón tạo thành một nhóm, ba ngón tạo thành một nhóm hướng ra bên ngoài kỳ lạ. Đông Chức miễn cưỡng đã hình dạng trưởng thành, nhưng khi di chuyển với tốc độ nhanh vẫn sẽ theo thói quen nằm sấp trên mặt đất. Một đôi mắt kỳ dị, mí mắt rất dày, hình vòng tròn, hai mắt lồi ra, trái phải một trăm tám mươi độ. Còn có cái đuôi cuộn lại. Vì thế ngày thường hắn ghét nhất người khác gọi hắn là tắc kè hoa!!

Hai người đều đang tức giận nhanh như chớp chuẩn bị chiến đấu!

Đông Chức nhanh chóng nhắm về phía Bạch Hi, thân thể đang tiến về phía trước đột nhiên biến mất.

Con người Bạch Hi hơi co lại.

Lại ẩn thân! Không đúng, là tắc kè hoa dị năng, có thể ở từng hoàn cảnh khác nhau mà nhanh chóng điều động tế bào sắc tố bên ngoài thân thể dung nhập với môi trường xung quanh.

“Bốp!” Bạch Hi bị một cái đuôi theo bên cạnh người chậm rãi hiện lộ ra nguyên hình đánh bay!

Làm sao bây giờ? Không nhìn thấy kẻ thù thì làm sao có thể chiến đấu?!

“Bốp!” Bạch Hi vừa bò lên thì lại bị cái đuôi hiện hình đánh trúng mặt.

Lại bò dậy lần nữa, xoa xoa khóe miệng đang chảy ra máu tươi, má phải sưng đỏ. Như vậy không được, chẳng lẽ chỉ có thể bị động để bị hấn đánh sao?!

Bạch Hi nhắm mắt lại, nhớ lại lời Phạn Phạn từng dạy.

“Hôm nay sẽ nói với nhóc một chút như thế nào là ý thức chiến đấu.”

Cô gái tóc đuôi ngựa hai tay ôm ngực ngồi xếp bằng với nói cậu bé.

“Ý thức chiến đấu, không chỉ dùng trong lúc chiến đấu, không phải lúc nào cũng để lộ ra khí của mình.”

“Thế nào là khí?”

“Trong cơ thể tất cả sinh vật đều có khí tồn tại, tôi, nhóc, chim chóc, Zombie, chỉ cần là sinh vật có suy nghĩ, đều có khí.” Chỉ vào chính mình, sau đó lại chỉ Bạch Hi, cuối cùng chỉ lên chim đang bay ở trên trời.

“Khí là tượng trưng cho năng lượng của một sinh vật, ở trong cuộc sống, khí thường xuyên biến mất lúc ăn cơm, chạy bộ, thậm chí là ngủ. Không có khí, thì đã đại biểu cho người này xong rồi, sắp đi đời. Nhưng nếu có người nguyện ý lấy khí của mình chuyển sang cho người sắp chết, như vậy người kia sẽ căn cứ vào số lượng của quá trình chuyển đổi khí, chất lượng quyết định thời gian sống sót.”

“Muốn làm cho khí của mình hùng hậu lớn mạnh, thì cần phải tu luyện. Tu luyện xong giai đoạn đầu, khí của nhóc sẽ tốt lên. Sau đó chính là có thể kéo dài thời gian nhóc chiến đấu, duy trì dị năng. Sau này còn có thể kéo dài sinh mệnh của nhóc. Đến một bước cuối cùng kia, nhóc liền có thể thay đổi sinh khí của một mảnh đất, khiến trời sắp mưa cũng có thể biến thành sáng sủa. Đương nhiên, điều này với nhóc vẫn còn quá sớm.”

“Khí trong cơ thể nhóc đang chạy tán loạn, giống như ngọn lửa đang bùng cháy. Nếu nhóc châm thêm củi vào trong ngọn lửa, lửa sẽ càng cháy mạnh, ngược lại, thời gian dài nếu không được cung cấp diêm hay những nhiên liệu có thể cháy, lửa sẽ từ từ biến mất cho đến lúc hầu như không còn. Khí cũng có đạo lý như thế.”

“Lịch đề tài rồi, hiện tại tiếp tục.”

“Ý thức chiến đấu, là như thế này, giống như việc động vật cảm giác được uy hiếp sẽ chạy trốn, khả năng nhạy cảm của động vật so với con người, zombie đều cao hơn.”

“Ý thức chiến đấu chính là phóng ra khí của chính mình, khiến khí vây quanh nơi khu vực nhóc đang đứng, từng ngọn cây cọng cỏ, dù là một bông hoa lay động hay cả thế giới xung quanh, nhóc đều có thể cảm nhận được tất cả sự vật trong khu vực đó. Nó cũng giống như một người mù sẽ căn cứ vào cảm giác của chính mình cùng cây gậy dò đường để đi. Thính giác, khứu giác, cảm giác, đều phải phóng đại vô hạn. Gió thổi cỏ lay đều nằm trong sự khống chế của người đó.”

“Còn lại phải do nhóc tự lĩnh ngộ trong chiến đấu, mỗi người đều có lĩnh ngộ của bản thân, tôi không thể đem lĩnh ngộ của tôi mà áp đặt cho nhóc được.”

“Còn lại, liền dựa vào chính bản thân nhóc rồi.”

Khuôn mặt của cô gái xinh đẹp tuyệt trần với tóc cột đuôi ngựa dần mờ đi, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng dần dần biến mất.

Bây giờ, phải dựa vào chính thời cơ của mình rồi, rốt cuộc cũng có một trận chiến nghiêm túc để cậu tự mình trải nghiệm.

Bạch Hi nắm chặt tay, trong lòng có một ngọn lửa đang từ từ dâng lên.

Trong đầu đang tái hiện lại những cảnh tượng xung quanh, bên này có một bụi cỏ nhỏ, bên kia có một tảng đá.

“Bốp!” Đột nhiên bị công kích khiến Bạch Hi bị gián đoạn suy nghĩ trong đầu.

“Khụ.....” Một tay chống đỡ thân thể, tay còn lại nâng lên, lấy mu bàn tay xoa xoa máu tươi đang tràn ra từ khóe miệng.

Một cái đuôi màu xanh từ từ biến mất trong không khí.

Nhắm hai mắt lại rồi ngồi xếp bằng, cấp tốc tái hiện lại cảnh tượng vừa rồi, Bạch Hi nhớ kỹ nơi mà cái đuôi kia vừa biến mất, mở phòng bóng dáng của Đông Chức.

“Bốp!” Đầu bị đánh một cái thật mạnh.

Thân thể bị đánh nghiêng lại lập tức ngồi thẳng lại, cảnh tượng bị cắt đứt cũng nhanh chóng được tái hiện một lần nữa.

“Bụp!” Lại bị một cú đánh vào bụng.

“Phốc!” Bạch Hi phun ra một ngụm máu tươi.

“Em trai nhỏ này, có phải ngươi đang hướng ta cầu xin tha thứ không? Không nhúc nhích mà đọc kinh sám hối vũ nhục hành động của ta à? Ha ha ha ha!” Khi tiếng cười nhạo của Đông Chức vang lên, thân thể đang che giấu hơi hơi hiện ra vài giây rồi lại hòa vào cảnh vật xung quanh.

Nhanh lên..... Nhanh lên..... Nhanh hơn nữa! Trong đầu nhanh chóng tái hiện vị trí bóng dáng của Đông Chức.

Bốp!” Lại bị đánh một cú.

Bạch Hi chưa bao giờ bị công kích như vậy nên mày nhú chặt lại.

Như vậy không được! Nếu cứ tiếp tục như thế mình sẽ chết mất!

Khí..... Khí..... Cố gắng cảm giác sự tồn tại của khí.

Đột nhiên! Trong đầu có một vùng đất trống tản ra năng lượng dao động ở môi trường xung quanh, bóng dáng của Đông Chức thoáng hiện lên.

Ở bên phải! Bạch Hi mở to mắt ngửa về phía sau.

“Vụt!” Lần này không phải là Bạch Hi bị đánh trúng mà là công kích thất bại dẫn đến tiếng xé gió.

“Ủa?” Thanh âm nghi hoặc của Đông Chức vang lên, cả người dần dần hiện lên, nhìn cậu bé trước mặt. Là trùng hợp ư? Lại có thể tránh được, thằng bé đó không phải là nên khóc lóc nức nở quỳ xuống cầu xin đại nhân Đông Chức buông tha cho mình sao? Tuy rằng đại nhân Đông Chức ta sẽ không tha cho hắn, chưa từng có một người nào gọi ta là tặc kẻ hoa mà còn sống được đâu..... Hắc hắc hắc hắc.....

Đông Chức lại ẩn thân.

Bạch Hi ngay sau đó nhắm hai mắt lại tiếp tục cảm ứng.

Bốp!” Cái đuôi lại xuất hiện.

Cậu bé không chế thân thể đang vận vẹo mạnh mẽ, tại thời điểm cái đuôi xuất hiện trước mặt mình, tình huống ngàn cân treo sợi tóc mà tóm được cái đuôi to lớn kia!

“Hí!”

Đông Chức muốn buông Bạch Hi ra, nhưng lại không ngờ rằng cậu bé này mặc dù không có vẻ gì là cường tráng, ngược lại có chút gầy yếu lại có sức mạnh không ăn khớp với vẻ bên ngoài như thế!

Trán Đông Chức nổi lên gân xanh, hần sử dụng toàn bộ sức lực cuối cùng cũng tránh thoát được sự giam cầm của Bạch Hi.

“A!” Đông Chức mạnh mẽ rút ra rồi cầm cái đuôi lên thổi thổi, duỗi thẳng đầu lưỡi liếm liếm miệng vết thương bị rách do bị xiết chặt, thịt non màu hồng lộ ra bên ngoài, có chút máu màu xanh đang thẩm thấu.

“Thằng oắt con khốn kiếp! Mày cứ nhiên dám làm đuôi của đại nhân Đông Chức bị thương, không giết mày thì thật xin lỗi cái đuôi xinh đẹp của ta!” Hai mắt Đông Chức đỏ lên mà rống lớn!

“Vèo!” Tiếng gió vang lên, cái đuôi to lớn theo gió đánh tới.

“Xoẹt!” Bạch Hi tránh thoát được, nhưng ngay sau đó.

“Bốp!” Cái đuôi quay lại đánh trúng lưng của cậu!

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu. Chết tiệt..... Tốc độ của con tặc kẻ hoa này quá nhanh, mình không kịp cảm ứng.

“Bốp!” “Chát!” “Phanh!” Đông Chức đang điên cuồng chẳng quan tâm xem thân hình của mình có đang ẩn nấp hay không, hai mắt cứ nhìn chăm chăm tên đầu sỏ khiến cái đuôi của hắn thành như vậy! Công kích liên tiếp tạo thành một vòng vây bên người Bạch Hi.

Bạch Hi trong lần công kích ban đầu chỉ tránh được một cú trong năm cú đánh, chẳng qua về sau mười cú đã tránh được hơn nửa. Nhưng cả người Bạch Hi đều là vết thương, quần áo dính máu tươi có vài chỗ bị rách ra. Nếu tình hình cứ như bây giờ, Bạch Hi sẽ không thể sống nổi quá 5 phút!

“Hô, bốp.” Tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng thân thể bị đánh trúng vang lên, Bạch Hi ngưng thần, không gian di động, xuất hiện!

“Vèo!” Bạch Hi trong nháy mắt rời khỏi vòng vây, xuất hiện ở phía bên trái cách mười thước.

“Ồ ồ, không nhìn ra được tên nhóc con ngươi, cứ nhiên còn có dị năng?” “Xùy! Dị năng không gian? Tác dụng cái rắm! Ngươi còn chưa tu luyện ở nhà nên không thể dùng dị năng không gian để chạy được đâu, ngươi trốn không quá năm mười thước sẽ bị ta đuổi theo mà thôi! Hơn nữa khí của ngươi cũng không chống đỡ được việc liên tục phát động dị năng.” Tiếng cười nhạo của Đông Chức vang lên.

Bạch Hi không nói một lời nào. Đúng vậy, trong cơ thể đang truyền tới từng trận cảm giác trống rỗng chứng tỏ khí còn thừa không còn bao nhiêu nữa.

Nhưng mà, ánh mắt kiên nghị của cậu. Mới như vậy mà đã muốn ta từ bỏ sao? Không khỏi quá sớm một chút đi! Ta vẫn còn muốn sống trở về tìm Phạn Phạn nữa!

Khí thể của Bạch Hi không hề giảm, ngược lại còn liên tục tăng lên.

“Hừ! Đừng đau khổ vùng vẫy nữa! Vô dụng!” Đông Chức dữ tợn đánh về phía Bạch Hi.

“Uông!” Một bóng dáng năm màu sắc xoẹt qua.

Con tôm? Bạch Hi có cảm giác dao động ở trong gió. Con chó đốm nhỏ kia? Nó làm sao có thể xuất hiện ở đây?

“Uông gâu! uông gâu!” Con chó đốm nhỏ nghe răng trợn mắt với Đông Chức.

“Hừ! Súc sinh từ đâu đến! Xem ta có bầm thây vạn đoạn mây hay không!” Đông Chức tạm dừng một chút sau đó lại tấn công tới.

“Ồ..... Uông!!” Con chó đốm thu một hơi sau đó rống to một tiếng vang động cả trời, tiếng con chó sủa lại mang theo tiếng gầm thét của rồng. Đôi mắt ẩm ướt có ánh sáng phát ra.

Đông Chức quá sợ hãi, dừng lại. Sao lại thế này? Đây giống như là tiếng tru xuyên thấu linh hồn hân, từ trong căn nguyên của thân thể phát ra từng đợt run rẩy khiến thân thể hân không thể động đậy, uy áp khiến cho hân cực kỳ khiếp đảm.

Nó là cái gì vậy? Hai mắt của Đông Chức hiện lên kinh ngạc.

Lui, hay là tiến công? Căn nguyên của thân thể đang thúc giục hân, tựa hồ qua một lát nữa sẽ nổ tung.

Hạ quyết tâm, trốn!

Bạch Hi ngậy ngốc nhìn con tắc kè hoa bốn chân chạy như bay, bởi vì tốc độ rất nhanh khiến gió nổi lên làm bụi bay mù mịt.

“Này! Tắc kè hoa! Chạy rồi thì đừng nên trở lại! Nếu còn trở lại ta cho nổ nát đầu ngươi!” Bạch Hi giương nanh múa vuốt hô to trong cơn gió bụi.

Bạch Hi nhìn Đông Chức một lát, sau đó xoay người đánh giá con chó nhỏ đốm trước mặt.

Cậu đương nhiên biết Đông Chức chạy trốn là do tiểu gia hỏa này làm, nhưng rõ ràng tiểu gia hỏa này vẫn chưa từng làm cái làm, chỉ dựa vào một tiếng sủa mà cũng không giống tiếng chó sủa, tiếng rồng thét cũng không phải rồng thét, thế mà lại có thể dọa Đông Chức chạy mất. Đúng thế, chính là dọa chạy?

Vì sao nó lại muốn tới nơi này? Là đi theo mình ư? Nhưng vì sao một chút cậu lại không hề cảm giác được, Đông Chức cũng như thế. Tiểu gia hỏa này rốt cuộc có lợi ích như thế nào? Bạch Hi suy nghĩ.

Một mùi máu tanh tươi tập ngay vào mũi, đột nhiên bấp chân có một cỗ cảm giác ấm nóng, giống như là.....Đúng, giống như là đi tiểu vậy. Nhưng là, vì sao nó lại tiểu trên người của cậu cơ chứ?!

“Con chó ngu ngốc! Mày làm gì thế, tuy rằng tao không ghét mày nhưng mày cũng không thể như vậy a, a a.” Bạch Hi nhảy chân lên rồi la to.

Phục hồi tinh thần lại nhìn con chó đốm biết vâng lời cúi đầu trước mặt mình, tự dừng lại có cảm giác liệu mình có phải có chút quá đáng hay không? Nó chỉ là một con vật nhỏ, sẽ không giống con người mà biết suy nghĩ vấn đề, nổi giận với nó không phải là đàn gậy tai trâu sao? Hơn nữa nó lại đáng yêu như vậy.....

“Nếu mày đã đi theo tao đến đây, như vậy tao sẽ chịu trách nhiệm đến cùng!” Bạch Hi xoa xoa cái hông nhỏ của mình.

“Tuy rằng chúng ta là bạn, nhưng mới vừa rồi, mày đi tiểu lên người tao!! Đây là hành vi vô lễ, mày sẽ phải phụ trách với hành vi vô lễ này! Về sau mày liền mang họ của tao, gọi là Bạch Tiểu Hoa.” Một câu trước lời nói còn nghiêm túc, mà câu nói sau liền thay đổi giọng điệu, cấp tốc kết luận cho con chó đốm một cái tên. Không sai, hiện tại nó đã là Bạch Tiểu Hoa.

“Gâu gâu.” Con chó đốm cái gì cũng không hiểu chỉ lộ ra đôi mắt to trong suốt.

“Bạch Hi.” Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo lại vang lên.

“Phạn Phạn!” Bạch Hi kinh hãi nhìn Phạn Phạn từ từ đi tới, vốn thân thể cố nén đau đón bây giờ lại đột nhiên đau lại.

“Phạn Phạn, Bạch Hi rất lợi hại, tôi cảm giác được sự tồn tại của khí rồi đấy.” Bạch Hi bé đột nhiên nhào vào trong ngực Phạn Phạn, cơ thể mềm mềm thơm thơm của cô khiến cậu bé nở một nụ cười ranh mãnh nghịch ngợm.(^O^ Đã biết ăn đậu hũ)

Có một ý thức sở hữu mãnh liệt, thân thể thả lỏng lại sau đó đau đón lại úp tới, hai mắt Bạch Hi rời tạc, dần dần nhắm lại.

Thật là mệt..... Ngủ một giấc đi, ngủ một giấc thì tốt rồi.

Phạm Phạm ôm lấy Bạch Hi, đi được vài bước sau đó lại đột nhiên quay đầu.

“Nếu người đã đi theo đến đây để chọn hân, ta cũng sẽ không can thiệp cái gì.” Dường như cô gái tự nói, nói xong lại về phía trước.

Con chó đốm cái hiểu cái không đi theo phía sau Phạm Phạm.

Trong cơ thể con chó đốm có ánh sáng chợt lóe lên, nháy mắt hiện lên hình ảnh của một cô gái trong cơ thể nó, mà cô gái ấy đang cuộn mình giống như một đứa trẻ.

“Uhm” Bạch Hi ưm một tiếng, chậm rãi tỉnh lại.

Trong mắt mê mang còn mang theo sương mù, mơ hồ thấy một cô gái tóc ngắn nhiều màu sắc đang nằm trên ngực mình.

“Ồ.” Cô gái nọ phả hơi ấm lên, khiến cả người Bạch Hi tê dại một trận.

Hai má truyền đến cảm giác ướt át khiến Bạch Hi choáng váng đầu óc, mơ mơ hồ hồ vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Tại sao lại có một em gái đang ở trên người cậu? Có em gái thì cũng phải là Phạm Phạm mới đúng..... Phi phi phi! Nhất định là cậu tỉnh dậy không đúng cách rồi, Bạch Hi lại nhắm mắt lại một lần nữa.

Chờ một lát nữa, cái gì đang nghịch thế?!

“Bạch Tiểu Hoa! Tránh ra cho tao!” Bạch Hi bỗng nhiên thanh tỉnh, hai mắt nhìn con chó đốm đang nằm trên ngực mình.

“Gâu! Gâu!” Con chó đốm nhỏ, à mà không, bây giờ phải gọi nó là Bạch Tiểu Hoa mới đúng.

Hai mắt Bạch Tiểu Hoa ướt nhẹp nhìn chăm chăm Bạch Hi.

Một giây, hai giây, ba giây sau.....

“Ứ ứ... Bạch Tiểu Hoa nhắc cái cẳng chân mập mập lên miệng Bạch Hi, đập một cái.

“A!!!!!!” Bạch Hi nhảy dựng lên như con cá chép bị câu rồi khỏi mặt nước, đây là? Đây, đây, đây, cái nụ hôn đầu tự nhiên cho Bạch Tiểu Hoa? Cho một con chó? Hôn nữa còn là con chó ngay cả giống đực hay giống cái còn chưa xác định rõ?!!

“Răng rắc.” Nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà hình như có cái gì đó bị đập vỡ.

Nằm xuống đất cho tao! Cái bị bể đó chính là trái tim mỏng manh của cậu a!! Đồ chết tiệt! Đúng thế! Con chó hỗn xược, con chó thói tha, con chó hư hỏng, sớm biết như vậy sẽ không đem nó tới đây rồi, đúng rồi, cũng không phải là cậu mang nó tới, sớm biết như thế lúc đó thì đã đồng quy vu tận cùng Đông Chức cho rồi, đúng không!??

Đúng rồi.

“Đây là đâu?” Bạch Hi bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại. Cũng không trông cậy vào Bạch Tiểu Hoa đang nằm trên đất có trả lời được câu hỏi của mình không, cậu nhìn không gian xung quanh mình.

Nơi này..... Là ở trong không gian sao?

Cách đó không xa có một dòng suối trong vắt như trước, đất đai vẫn phì nhiêu như cũ, Bạch Hi vươn tay muốn bắt lấy chim chóc, vẫn như trước.....

Ờ? Có thể bắt rồi ư? Có thể nướng ăn sao?? Bạch Hi cảm giác miệng của mình đang chảy nước miếng.

“Ừc.” Tiếng nuốt nước miếng ở trong không gian an tĩnh bị phóng đại vô hạn.

“Ừa, Phạm Phạm đâu?” Bạch Hi hỏi Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa lắc đầu.

Cái gì thế?! Động tác lắc đầu rất có nhân tính như thế làm sao nó làm được? Là vô ý thức hay là nghe hiểu?

“Mày..... Nghe hiểu được?”

Gật đầu.

Chuyện xảy ra hôm nay đã rất không thể tưởng tượng được nữa rồi, nụ hôn đầu tiên của cậu không còn, không gian có thể sử dụng, chính cậu trong lúc vô ý mang về một con chó nhỏ tự nhiên lại có thể nghe hiểu cậu nói chuyện? Nhất định là do cậu tỉnh dậy sai phương thức rồi.....

“Làm sao thế?” Bỗng nhiên trong không gian có năng lượng dao động, bóng dáng Phạn Phạn theo đó hiện lên.

“Phạn Phạn, Tiểu Hoa hiểu được lời nói của tôi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Hi nhăn lại, cậu nói với Phạn Phạn.

“Nó là dị thú, đương nhiên hiểu được.” Phạn Phạn vẫn nói ít như ngày thường.

“Dị thú? Là dã thú biến dị ư? Con chó nhỏ cũng coi như là thú ư?” Bạch Hi nghi ngờ nhìn Bạch Tiểu Hoa, lông tơ ngắn mềm mại, bộ lông năm màu sắc, hai cái tai dựng thẳng liên tục động đậy, một cái đuôi nhỏ nhỏ nhắn đáng yêu, bốn chân ngắn cùn cùn..... Trừ bỏ màu lông đặc biệt ra thì chỗ nào cũng bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa. Bạch Hi trợn mắt xem thường.

“Nhóc đừng coi thường nó, nó cũng không phải là dị thú tầm thường, về sau nhóc sẽ từ từ hiểu rõ.” Phạn Phạn lần đầu tiên cười thần bí, nụ cười giống như Mona Lisa khiến tâm trí người ta rơi vào trong quên lãng.....

Phạn Phạn nhà mình thật xinh đẹp..... Về sau có phải Phạn Phạn sẽ tìm một Zombie nam gã không nhỉ? Nói như vậy..... Cậu chính là em vợ rồi? Nghĩ đến điểm này, trong lòng Bạch Hi đã có cảm giác kỳ quái không nói rõ thành lời, cho tới nay đều chỉ có Phạn Phạn và cậu, nếu đột nhiên có thêm một người đàn ông cùng ở nữa, vậy còn cậu thì sao? Phạn Phạn có phải sẽ không để ý đến cậu nữa không?

“Bạch Hi, Bạch Hi?” Nhìn ánh mắt tan rã không tập trung của Bạch Hi, Phạn Phạn gọi vài tiếng.

“Sao? Hả?” Phục hồi tinh thần lại.

“Không gian khôi phục có thể sử dụng.” Phạn Phạn nói “Nhưng nếu cứ tiếp tục ở trong này sẽ không có trợ giúp tu luyện nhiều với nhóc lắm, là rời khỏi không gian an bình này hay là ra bên ngoài thám hiểm thế giới?”

“.....” Bạch Hi trầm tư. “Không có trợ giúp nhiều lắm sao, như vậy thì ra bên ngoài thôi!” Bạch Hi lộ ra một cái răng nanh trắng, híp hai mắt lại nói với Phạn Phạn.

“Được.” Phạn Phạn chưa từng có nghĩ tới lý do vì sao phải giúp cậu bé này, có thể là trải qua một thời gian dài sống cuộc sống cô đơn mất cảm giác nên khiến tim cô có một chút khát vọng đi. Khát vọng có người có thể làm bạn với chính mình để vượt qua cuộc sống không biết khi nào mới có thể ngừng lại.

Phạn Phạn, Bạch Hi, cùng Bạch Tiểu Hoa lần lượt rời khỏi không gian, tiến vào thế giới mạo hiểm cùng kích thích.

Bọn họ đi tới trước một khu nhà an toàn cách đó 500m, khu này có tên là thành phố Hi Vọng.

“Phạn Phạn, chúng ta làm sao đi vào được, mắt của cô.....” Bạch Hi có chút lo lắng.

Phạn Phạn không nói, nhắm mắt lại.

Một lát sau mở hai mắt ra. Vốn con người màu đỏ lại biến mất, màu đen dần dần chiếm cứ hầu hết diện tích, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể nhìn ra đây là một đôi mắt của một Zombie.

“Đi thôi.” Phạn Phạn nói xong, lập tức đi về phía thành phố cách đó không xa.

Bạch Hi vừa đi vừa nho nhỏ tán thưởng một tiếng, chuyện này cũng quá dễ dàng, làm sao làm được?

Bọn họ đi vào thành phố Hi Vọng. Bức tường sắt cao tới 500m, bao trọn toàn bộ thành phố giống như một cái nhà giam đang được bảo vệ, chỉ có một chỗ cánh cửa thép kiên cố tạo thành cổng để đi vào thành phố. Phía trên cổng vào có vài anh lính đang đứng thẳng nghiêm ngặt phòng thủ.

“Đứng lại! Nếu tiến thêm một bước sẽ nổ súng!” Binh lính trên tường thành nhắm ngay ống kính của súng, đối với hai người dưới thành kêu gọi.

“Chúng tôi tới từ từ khu an toàn bị bỏ hoang!. Chúng tôi không có ác ý!” Bạch Hi hô lên.

“Đứng ở đó, đừng nhúc nhích!” Binh lính thấy mặc dù đoàn người Bạch Hi quần áo có cát bụi nhưng trông lại rất bình thường, liền chuẩn bị xuống dưới thăm dò một chút.

Năm anh lính khỏe mạnh có khuôn mặt nghiêm túc, làn da ngăm đen cầm súng máy trong tay đi đến trước mặt đoàn người Bạch Hi.

“Lộ mặt ra.” Một anh lính nhìn kỹ đám người Bạch Hi.

“Nam cởi áo, nữ lộ ra cổ tay. Hai người có từng bị Zombie cắn qua hay không? Hoặc là ăn phải đồ ăn kỳ quái gì đó.” Một người lính lấy ra một quyển sách vẽ, trên đó vẽ một vài đồ ăn có thể khiến con người biến dị, trở nên có tính công kích tính cực mạnh. Một anh lính mới với vóc người gầy yếu ngồi xổm xuống bới bộ lông của Bạch Tiểu Hoa, Bạch Tiểu Hoa nhìn không được nhe răng.

Bạch Hi mở to mắt nhìn cuốn sách vẽ trong tay người lính kia.

Từ yêu hoa: Một loại hoa độc màu tím. Trên cánh hoa có hoa văn lờ lợ, khiến tâm trí người ta điên đảo, không tự chủ được mà ăn. Sau khi ăn xong

sẽ dần dần bị hoa chiếm cứ thân thể, ăn thịt người để sống.

Mức độ độ nguy hiểm: Ba sao.

Khu vực đã biết: Hòn đảo Mê Da Độc ở Phương Tây.

Mê hồn thảo sáu sao: Một loại cỏ vô cùng bình thường, khó phân biệt với các loại cỏ khác. Điểm khác nhau duy nhất chính là trên lá có những đốm màu vàng li ti, điểm phát sáng rất nhỏ, không cần thận nhìn cận bản sẽ không thể nhận biết. Người ăn phải sẽ không có biến hóa gì, nhưng nó sẽ khiến người bên cạnh bị bao vây trong trạng thái hung ác, dần dần bao phủ tinh thần.

Mức độ nguy hiểm: Hai sao.

Khu vực đã biết: Gần sa mạc Sa ha phía Tây khu Đông Bắc.

.

.

.

.

.

“Ồ, hoa này thật là đẹp”. Bạch Hi nhìn đến tờ cuối cùng trên quyển sách vẽ có một đóa hoa màu trắng muốt.

Thần hoa: Một loại hoa có màu sắc và hoa văn, có mùi hương rất thơm, hoa màu trắng muốt. Đã giám định vì nó là hoa biến dị, hoa này có thể làm thay đổi thành hình dạng con người, vô cùng ác độc, yêu thích xử nam thuần dương. Sau khi biến thành hình người dụ hoặc xử nam ân ái, Thần hoa sẽ tàn nhẫn cắn nuốt khí trong cơ thể xử nam, chuyển hóa thành chất dinh dưỡng cho chính mình.

Mức độ nguy hiểm: Cực kỳ nguy hiểm! Gặp nhất định phải tránh!!!!

Khu vực đã biết: Không biết, thần hoa có thể rời đi căn nguyên, hơn nữa còn có dị năng.

“Chắc chắn..... Loài hoa này thật đáng sợ” Bạch Hi không khỏi chắc chắn nêu rõ sự tò mò.

“Chúng tôi chưa từng bị Zombie cắn qua cũng chưa ăn nhầm phải thứ này, xin hỏi chúng tôi có thể đi vào sao?” Bạch Hi hỏi.

“Có thể, đăng ký vào trong đây.” Một tên lính truyền tin đưa tới một quyển danh sách.

“Nếu như muốn sống lâu dài ở thành phố Hi Vọng còn cần phải được kiểm tra kỹ càng, để có chứng nhận dân cư sống lâu dài ở đây. Đây là chứng nhận tạm thời của các người, nhớ cất cho kỹ.” Bọn lính làm một cái lễ chào quân nhân với đám người Bạch Hi sau đó mở cửa thành ra.

“Oa oa.....” Bạch Hi giống như nông dân vào thành thị mà nhìn chung quanh. Thành phố được bao bọc bởi toàn bộ kim loại, hai bên con đường có không ít các cửa hàng đang mở cửa đón khách.. Người đi đường tấp nập, mỗi người đều có mục đích của mình, có người không quấy rầy ai nhưng cũng có người đi tìm bạn, khắp nơi đều là tiếng mọi người nói chuyện với nhau.

Bạch Hi có cảm giác trở lại đồng loại của mình, ở nơi này, tướng mạo mỗi người mỗi vẻ, màu da cùng kiểu tóc cũng không hề giống nhau, nhưng đều có một đôi mắt một cái cái mũi và một cái miệng.

“Tuyệt quá.....” Bạch Hi hoa cả mắt đến nỗi thậm chí có người khác đụng vào mình cũng không thèm để ý.

“Ăn mày từ chỗ nào đến, cút ngay cút ngay, đừng cản trở ông đây làm ăn buôn bán!” Đột nhiên một giọng nói không quá thân thiện vang lên. Là ông chủ cửa hàng với khuôn mặt ngạo mạn đang hét lên với Bạch Hi.

Ăn mày.....? Bạch Hi nghi ngờ nhìn lại mình.

Một đường đi đến đây, áo T – shirt trắng đã có chút cũ nát, cái quần nhàu nhúm còn có bùn bắn lên tung tóe..... Ách..... Này..... Bạch Hi nhìn trời, quả thật có một cảm giác na ná ăn mày.

Quay đầu lại nhìn Phan Phan cùng Bạch Tiểu Hoa. Phan Phan vẫn là một cái áo T – shirt màu trắng cùng quần jeans, còn Bạch Tiểu Hoa..... Vô cùng thâm trầm, dọc đường đi gió thổi nắng chiếu lên khiến bộ lông của nó trở nên rít cục lại, vốn màu lông rất xinh đẹp hiện tại trở nên đen thui xấu xí đến nỗi không thể xấu hơn được nữa.

Trong lòng Bạch Hi có chút áy náy, trong bọn họ chỉ có mỗi cậu là nam giới, nhưng lại không chăm sóc tốt hai cô gái này. Đúng rồi, Bạch Tiểu Hoa sau khi được Bạch Hi xem xét kỹ đã được xác định là giống cái, vì thế Bạch Hi bị Bạch Tiểu Hoa đá một cái vô ngục, đến bây giờ vẫn còn rất đau.

“Ông chủ, ông có bán quần áo bán không?” Bạch Hi ngẩng đầu lên hỏi người đàn ông vừa gọi cậu là ăn xin hỏi này.

“Chuyện gì? Mày có tiền mua không?” Người đàn ông gầy gầy nghe thấy vậy liền hoài nghi nhìn Bạch Hi, cái tên ăn mày này, sẽ có tiền để mua quần áo ư? Đừng làm ô uế quần áo của ông mày.

Người đàn ông thấy Bạch Hi ngượng ngùng trái mồm phải sờ nhưng một cục thép cũng không móc ra được bèn cả giận nói: “Thằng nhóc ăn mày này tính gì ông hả?! Không có tiền thì rút đi, nếu không thì lát nữa đi bên ngoài đánh Zombie trở về rồi đổi tiền mà mua.”

“Anh trai này, xin hỏi lấy Zombie đổi tiền vàng là gì thế? Em mới đến có chút không rõ, hắc hắc.....” Bạch Hi xoa xoa tay khiêm tốn hỏi.

Người đàn ông nhìn Bạch Hi bộ dáng dân quê, nhưng vẫn nói cho bọn họ. Xem ra ông chủ này tuy con mắt có cao một chút, ngạo mạn một chút, lén lút thậm thụt một chút, nhưng vẫn có thể coi là người tốt. [Này, đã không có ưu điểm thì thôi đi!]

“Muốn biết vì sao Zombie có thể đổi tiền vàng hả? Quên đi, dân quê như các ngươi sẽ không biết đâu.”

Bạch Hi bĩu môi tiếp tục nghe.

“Mặc dù thân thể Zombie có độc tính, nhưng bán vào sở nghiên cứu vẫn có thể được không ít tiền, chẳng qua Zombie cấp thấp bọn họ lại chẳng cần, càng là Zombie cấp cao thì giá bán lại càng cao.”

“Zombie còn có một loại tác dụng để bán đó chính là năng lượng đồng tính khiết trong cơ thể chúng, nhóm người tu hành cần năng lượng đồng tính khiết của Zombie để hấp thu khí, khuếch trương số lượng cũng như chất lượng khí của mình. Bán cho người tu hành cũng là một thu hoạch xa xỉ, nhưng chỉ có Zombie trải qua ba lần biến dị mới có được năng lượng đồng tính khiết. Hơn nữa hấp thu cũng có xác suất thất bại cùng tự bạo không phải là ít, cho dù là năng lượng đồng tính khiết cũng có độc tính của Zombie.”

Miệng của Bạch Hi lúc này đã biến thành chữ O. Zombie có tác dụng lớn như vậy sao? Lại có thể hỗ trợ tu luyện??

Hai mắt Bạch Hi xuất hiện ký hiệu ¥, nếu sản được rất nhiều Zombie cấp cao, như vậy có thể biến thành triệu phú rồi không?

Nhưng chính mình còn không dư bao giờ giao đấu với Zombie, không biết có thể sản vài con cấp cao không đây?

“Phạm Phạm.....” Bạch Hi hi vọng nhìn Phạm Phạm.

Phạm Phạm nhìn Bạch Hi. “Tôi có mấy thi thể Zombie cấp cao ở trong không gian giới chỉ.”

Cái gì? Hạnh phúc đến đột nhiên như thế..... Chính mình mới vừa rồi còn đang suy nghĩ xem làm thế nào lợi dụng Zombie để phát tài, có thể dụ Phạm Phạm cùng chính mình đi săn Zombie để đổi lấy tiền vàng hay không, mới đó mà Phạm Phạm đã nói cô có thi thể của Zombie cấp cao rồi?

“Phạm Phạm, tôi có thể hấp thu năng lượng đồng tính khiết trong cơ thể Zombie không?” Vẫn là phải tăng lên thực lực của chính mình trước đã, kiếm tiền là rất cần thiết, nhưng cũng phải có mệnh mà hưởng mới được, đúng không?

“Nhóc bây giờ vẫn chưa thể hấp thu, thực lực quá thấp.” Mặc dù Bạch Hi có nghĩ tới câu trả lời này, nhưng thực lực ngay tại trong tầm tay lại không có cách nào sử dụng vẫn khiến cậu cúi thấp đầu xuống.

“Gâu! Gâu!” Bạch Tiểu Hoa vện vện thân hình giống như muốn nói với Bạch Hi đừng chán nản.

“À, vậy bây giờ chúng ta bán thi thể Zombie trước đi. Sau đó lại đi mua quần áo! Tuy rằng mấy thứ này chỉ là vật ngoài thân nhưng đi ra bên ngoài cũng phải ăn mặc sạch sẽ một chút, có đúng không?” Bạch Hi nhắc chân liền chuẩn bị đi, nhưng là..... Chính mình cũng không biết sở nghiên cứu ở đâu, cũng không biết người tu hành giao dịch năng lượng đồng tính khiết của Zombie ở đâu, chẳng lẽ ở trên đường cái tóm đại một người rồi hỏi “Xin hỏi anh có mua Zombie không?” à.

“Ha ha a..... Vị này.....” Bạch Hi còn chưa nói xong.

“Khỏi cần nói, ta biết nhóc muốn hỏi điều gì, sở nghiên cứu chính là cái tòa nhà cao nhất trong thành phố ấy, nhóm người tu hành đều tiến hành giao dịch ở phòng đấu giá Mĩ Na. Mau rút đi! Có tiền thì hãy tới!” Người đàn ông gầy gộc sau khi nói rất nhanh liền đưa đoàn người của Bạch Hi rời khỏi cửa hàng, sau đó còn lăm bà lăm bầm.

“Mẹ nó, sáng sớm đã xui xẻo. Một cuộc làm ăn còn chưa có, lại còn còn lãng phí nhiều nước miếng như vậy...”

Nửa giờ sau, Bạch Hi, Phạm Phạm, Bạch Tiểu Hoa lại đứng trước cửa hàng ông chủ quán bán này. Nhưng điều khác đó chính là trong tay Bạch Hi có một cái túi nặng trĩu phát ra tiếng leng keng leng keng biểu hiện cho sự giàu có.

“Ông chủ, chúng ta lại tới nữa.” Bạch Hi toét miệng cười, lộ ra một cái răng nanh trắng.

“... ” “Được, muốn hỏi cái gì cứ việc hỏi đi, tôi là chủ cửa hàng này tên là Phở Tư Kỳ, cái quán nhỏ của tôi không có đầy đủ mọi thứ nhưng mấy thứ đồ tầm thường cũng không thiếu.” Phở Tư Kỳ bĩu môi nói với về hơi lịch sự, nửa tiếng trước tên tiểu tử còn bị hấn thét lớn là đồ nhà quê nghèo bây giờ đột nhiên quay lại biến thành khách quý khiến hắn phải nghiêm túc đối đãi, cái cảm giác này, vừa bức lại vừa vui..

Bạch Hi cùng Phan Phạn, Bạch Tiểu Hoa tiến vào cửa hàng, trang trí cũng bình bình thường, nhưng nhiều loại hàng hóa khiến cho không gian vốn rộng rãi trở nên có vẻ chật chội.

Trước mắt là quần áo quý hiếm, súng ống đạn dược khiến người ta nhìn mãi không hết.

"Phổ Tư Kỳ, quần áo dành cho cô gái này ở nơi nào?" Bạch Hi dụi dụi mắt dứt khoát không nhìn, hỏi Phổ Tư Kỳ có lẽ sẽ tiện hơn một chút.

"Ồ bên cạnh." Phổ Tư Kỳ dẫn đầu đi vào trong.

Cửa hàng trong có nhiều thứ hơn nữa, không khí chật chội bỗng chốc thoải mái được một ít, khu vực này đều bày quần áo dành cho nữ giới.

"Phan Phạn, cô lại đây nhìn xem, có thứ đồ chúng ta thích, chúng ta có tiền mà." Bạch Hi lặng lẽ nói với Phan Phạn, sau đó đi theo Phổ Tư Kỳ đến chỗ bán quần áo dành cho nam giới.

"Phổ Tư Kỳ, thành phố này có cái gì mà đám người tu hành cần sao?" Còn chưa tới khu quần áo nam giới, Bạch Hi đã bắt đầu hỏi Phổ Tư Kỳ về thông tin của thành phố này, đến một địa phương xa lạ cái gì cũng không biết, tuy rằng không đến mức sợ hãi, nhưng vẫn còn có chút không hiểu. Từ đó đến nay đều là cùng Phan Phạn ở trong không gian tu luyện, rất ít ở nơi có con người, thật đúng là có chút cảm giác nhà quê. Bạch Hi tự giễu cười sò sò đầu.

"Đương nhiên là có rồi! Người tu hành nhưng là bức tường bảo vệ vững chắc nhất trong mỗi trong thành phố, thành phố không có người tu hành thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị Zombie đánh chiếm. Tương đối mà nói đãi ngộ của người tu hành không tồi đâu." Phổ Tư Kỳ tựa hồ rất kính ngưỡng đám người tu hành kia, lần này lại không tự chủ được nói thao thao bất tuyệt.

"Hầu hết trong thành phố đều là người thường, không có dị năng cũng không hiểu tu hành. Chỉ có khoảng 30% là người tu hành, tất cả mọi người đều rất coi trọng bọn họ. Người tu hành được trang bị vũ khí tốt nhất, thiết bị chữa bệnh, ngay cả nhà trọ tiền ăn cũng đều có người khác đặc biệt phục vụ miễn phí cho bọn họ. Điều này cũng khiến cho tất cả mọi người đều hăng hái nỗ lực muốn dẫn phát ra dị năng, đi làm người tu hành." "Ai, đáng tiếc, xem ra cả đời này tôi vô duyên với người tu hành, thôi thì an phận làm ông chủ cửa hàng này vậy....."

Nói tới đây, Phổ Tư Kỳ có chút mất vui, nhưng đạo lý khách hàng là thượng đế hần vẫn biết rõ.

"Đến quầy bán đồ nam giới, khách nhân tôn quý, mời từ từ chọn lựa." Phổ Tư Kỳ mỉm cười đưa Bạch Hi vào khu bán quần áo nam, còn có một ít khách hàng cùng nhân viên cũng đang ở đó.

Bạch Hi đi qua khu bán đồ nam giới được bố trí gọn gàng.

Kìa, Âu phục? Vẫn còn có người mặc đồ như thời trước đây, nhưng quần áo được may vừa vặn thật sự không thích hợp làm quần áo cho người tu hành đâu.

Hắc, cái áo khoác này màu trắng này không tệ, thiết kế hiện đại hơi rộng một chút, bên trong có một cái túi dùng để cất dao găm, mấy vũ khí đánh bắt ngờ như súng lục, đơn giản nhưng vẫn không mất đi sự tiện lợi.

"Cái áo khoác này đi." Bạch Hi có chút nhảy nhót, đã bao nhiêu lâu rồi chưa được mặc mấy thứ đồ như thế này.

"Được chứ." "Tiểu Lục, gói lại cho khách." Phổ Tư Kỳ nhỏ giọng nói với nhân viên nữ bán hàng.

Sau đó Bạch Hi lại nhìn trúng một bộ quần áo thích hợp cho người tu hành mặc, cùng với một ít vật dụng có thể giặt tẩy quần áo. Không thể không nói đến việc thể giới này đã thay đổi, những kiểu dáng quần áo sớm đã bị đào thải hiện tại lại rất được ưa chuộng.

"Đi nhìn xem Phan Phạn chọn thế nào đi" Bạch Hi tự nói, dựa theo trí nhớ đi trở về đường lúc mới đến, Phổ Tư Kỳ đuổi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

".....!" Bạch Hi cảm giác như thân thể mình đang ở một không gian kỳ dị toàn là bong bóng.....

Phan Phạn đang dưới sự trợ giúp của nữ nhân viên mặc một bộ váy dài theo kiểu xưa của Hoàng thất nước Anh rườm rà có màu sắc chủ đạo là màu đen.

Chỗ cổ áo trễ xuống có làn da trong suốt sáng lên như đang xoay tròn, chỗ ren nơi cánh tay áo chỗ lộ ra nhiều điểm cảnh xuân, vòng eo bị thắt lưng nâng cao lên càng thêm cao ngất yểu điệu, ba bốn tầng váy ren, một đóa hoa hồng bằng ren nở rộ, làm Phan Phạn càng thêm động lòng người như nữ thần bóng đêm.

Bạch Hi cảm thấy mình đang ngẩn người.

Mà Phở Tư Kỳ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có đẩy mạnh tiêu thụ quần áo này, cái váy dài này không biết đã bị bỏ ở đây bao lâu rồi, thứ nhất là không có cô gái nào có phong cách phù hợp với nó, thứ hai là người làm nên cái váy này lại chú ý đến sự chân thật ban đầu, kỳ thật chính là quá mức sang quý! Nói tóm lại hẳn nhất định phải làm cho tên nhóc này mua nó đi!

“Ồi chào, cô gái xinh đẹp này, dáng người thu hút của cô thật sự rất thích hợp với cái váy dài này! Hãy để cho tôi được nằm sấp xuống dưới chân cô!”

“Vị khách nhân này, cậu còn không mau mua cho cho chị gái xinh đẹp bộ váy được sinh ra vì cô ấy đi? Trừ cô ấy ra thì không còn ai có thể hợp với nó hơn nữa đâu.”

“Cô ấy không phải chị của tôi!” Bạch Hi thật khó chịu, cho dù cậu thoát nhìn thật nhỏ, nhưng cũng không đến nỗi nói Phạn Phạn là chị gái của cậu chứ?

“Ách, vậy cậu xem..?” Không phải thì không phải, người có mua hay không? Đây mới là lời trong lòng ông chủ bán hàng.

“Phạn Phạn, cô thích cái váy này không?” Bạch Hi chờ mong nhìn Phạn Phạn, rất muốn làm cho Phạn Phạn nói thích, bởi vì cái váy này thật sự rất hợp với cô ấy! Lúc này Bạch Hi thậm chí có cảm giác tim đập thành thịch, thấy thế nào cũng thuận mắt, thấy thế nào thì nghĩ như thế ấy, nếu có thể cứ nhìn như thế mãi, tốt nhất là..... Vĩnh viễn!

Phạn Phạn nhìn nhìn Bạch Hi, tuy rằng giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ nhưng khóe miệng đã có vết tích cười nhẹ. “Tôi thế nào cũng được.”

Nói như thế nào nhỉ? Có cảm giác trở lại hồi nhỏ cùng mẹ trốn trong tầng hầm ngầm chờ cha đi ra ngoài tìm đồ ăn.....

Đó là cảm giác ở trong thế giới nguy hiểm tìm được chút ấm áp.

Khi xung quanh cậu chỉ toàn là Zombie, không nơi nương tựa, chỉ có mẹ ôm ấp mới có thể cho cậu chút ấm áp.

Đó có lẽ là một khắc cuối cùng của sinh mệnh này.

Là Phạn Phạn xuất hiện, là cô đã mang cậu rời khỏi đám Zombie kia.

Là cô dạy cậu tu luyện.

Làm bạn với cậu sống trong suốt quãng thời gian không dài cũng không ngắn.

Đó là một khởi đầu mới.

Có lẽ về sau, cô vẫn cứ ở bên cạnh cậu.

Tuy rằng cậu vẫn còn nhỏ.

Nhưng cảm giác đã trải qua rất nhiều chuyện.

Ở trên đầu là vách núi đen, đột nhiên sinh mệnh lại nở ra một đóa hoa.

Trong lòng có chút đấu tranh, có Phạn Phạn làm bạn sau khi mẹ rời đi, miệng vết thương dần dần khép lại.

Thường xuyên bị vấp ngã, ngẫu nhiên sẽ có những giấc mơ đầy máu me và sợ hãi.

Nếu như không có ai ở phía sau, phải dựa vào chính mình để tự bảo vệ bản thân.

Chúng ta làm bạn cùng nhau trôi nổi giữa dòng đời nhấp nhô, mơ một giấc mơ thật đẹp.

Hãy để cho tôi được mời cô, chúng tôi cùng nhau đi.

Chúng ta không thể lựa chọn được tương lai, nhưng cho dù trước mặt có chông gai, cô cũng sẽ cùng tôi đối mặt.

...

“Váy bộ này đi.” Suy đi nghĩ lại, Bạch Hi hướng về phía Phạn Phạn lộ ra một cái răng nanh trắng, cười nói.

Bạch Hi, Phạn Phạn, còn có Bạch Tiểu Hoa mua được vài đồ vật ở trong tiệm của Phở Tư Kỳ.

Nhìn xem lúc này Bạch Tiểu Hoa còn đang tắm rửa trong nhà của Phở Tư Kỳ.

Thân hình béo mập, bộ lông năm màu, trên đỉnh đầu có lông tơ màu trắng xinh xắn. Bạch Hi vốn định đeo cho nó cái nơ con bướm, kết quả tiểu gia hỏa này ầm ĩ không chịu đồng ý, không biết từ chỗ nào kiếm được cái mũ đội mà vẫn nức nở kêu.

“Phạn Phạn, chúng ta đi tìm chỗ ở thôi, ở nơi đông người sử dụng chiếc nhẫn không gian giới sẽ dễ dàng gây sự chú ý.” Bạch Hi nói với Phạn Phạn.

“Ừ.” Phạn Phạn cũng chẳng có ý kiến gì với vấn đề này.

Bọn họ đi đến một nhà trọ.

“Ông chủ, chúng tôi muốn nghỉ trọ.” Bạch Hi nhìn ông chủ nhà trọ.

“Một đêm năm đồng tiền vàng, mang nước ấm, cơm chiều.” Ông chủ ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên.

“Tôi là Dịch Năng Giả.....” Bạch Hi có chút ngượng ngùng, tuy rằng tiền vàng vẫn dư thừa, nhưng cũng không nhiều, có thể tiết kiệm cũng là một chuyện tốt.

“Ồ? Có chứng nhận dịch năng không?” Nghe vậy hai mắt ông chủ phát sáng.

“Ách..... Xin hỏi chứng nhận dịch năng là cái gì? Chúng tôi mới đến có rất nhiều chỗ không biết.” Chứng nhận dịch năng là cái gì? Bạch Hi tự hỏi thầm.

“Hừ, không có chứng nhận dịch năng, ai biết có phải nguoi thuận miệng nói để không phải trả tiền trọ hay không?” Ông chủ hừ lạnh nhìn Bạch Hi.

“Nếu nguoi thật sự là Dịch Năng Giả, phải tới trung tâm thành phố, nơi đó kiểm tra xem nguoi có dịch năng hay không, sau đó phát chứng nhận dịch năng.”

“Được..... Cảm ơn ông chủ.” Bạch Hi vội vàng kéo Phạn Phạn mang theo Bạch Tiểu Hoa rời đi, không muốn trả tiền trọ còn khiến người ta cực nhọc như thế, kết quả vẫn cần phải có chứng nhận dịch năng.

Đi đến trung tâm thành phố, sẽ rất dễ tìm được nơi kiểm tra, bởi vì tòa nhà trước mặt có một hàng ngũ người kéo dài, trên toà nhà có viết “Trụ sở Dịch Năng Giả của thành phố Hi Vọng”.

“Chào mừng ngài đến với thành phố Hi Vọng, nơi này cung cấp tin tức tốt nhất, cung cấp, chữa bệnh. Chúng tôi đều quý trọng mỗi một vị Dịch Năng Giả.” Trụ sở này giống như cung điện, cứ cách 5 phút gặp ai sẽ truyền phát một lần.

“Đội ngũ dài như vậy, chẳng lẽ đều là Dịch Năng Giả sao?” Bạch Hi tặc lưỡi.

“Không có dịch năng còn nơi này làm gì! Mau rút!” Tiếng quát ở hàng ngũ phía trước vang lên. Ở lối vào có một quân lính ném một người đàn ông ra, hùng hùng hổ hổ găm lên.

Hóa ra trong đội ngũ kia cũng có không ít người muốn đục nước béo để lấy được chứng nhận dịch năng, bởi vì đãi ngộ của Dịch Năng Giả thật sự khiến người ta đỏ mắt!

“Phạn Phạn, làm sao bây giờ? Tuy rằng không hoàn toàn là Dịch Năng Giả, nhưng nhiều người xếp hàng quá.”

Phạn Phạn còn chưa nói tiếp, trong căn cứ đã truyền ra giọng nói hùng hậu.

“Chào các vị, tôi là người phụ trách Dịch Năng Giả của thành phố Hi Vọng, Tây Ngõa. Xin đáp ứng yêu cầu ra vào của Dịch Năng Giả, người thường có thể đến phía bên phải nhận mười đồng tiền vàng, xin mọi người rời đi.”

Giọng nói này vừa vang lên gọi lên biết bao sự chờ mong trong mắt rất nhiều người, những kẻ tham lam rời khỏi cổng ra vào, đều đi về phía bên phải.

“Một người còn có mười, hai mươi đồng tiền vàng, căn cứ này cũng có quá nhiều tiền đi!” Bạch Hi tròn mắt há hốc mồm, vốn đội ngũ kéo dài đã chậm rãi giảm còn chỉ đến tầm hơn hai, ba mươi người.

“Em trai này mới tới à?” Phía trước Bạch Hi có giọng nói của một người.

“Trụ sở Dịch Năng Giả là nơi có nhiều tiền nhất trong thành phố, bởi vì bất cứ đâu cũng cần Dịch Năng Giả, chỉ có Dịch Năng Giả mới có thể cam đoan thành thị phồn vinh, trong thành đương nhiên phải chuẩn bị phục vụ tốt cho Dịch Năng Giả rồi. Mấy người bị đuổi đi vừa nãy chẳng có liên quan gì tới quần chúng cả, cũng chỉ có trụ sở của Dịch Năng Giả mới có thể phóng ra số tiền lớn như thế.”

“Như vậy à!” Bạch Hi tự nói.

Không bao lâu sau, đã đến đoàn người Bạch Hi.

“Chào ngài, xin mời đi theo tôi.” Linh ở cổng vào nho nhã lễ độ, dẫn đám người Bạch Hi vào trong trụ sở.

Trong trụ sở có không ít Dịch Năng Giả đi lại, bốn phía trong đại sảnh rộng rãi còn có năm cánh cửa nhỏ, không biết dẫn đến đâu.

“Xin hỏi hai vị đều là Dịch Năng Giả sao?” Lúc này quân lính đã rời đi, trở về lối vào. Một cô hầu gái có khuôn mặt được trang điểm đẹp để đi đến trước mặt đám người Bạch Hi, trong câu nói tự động xem nhẹ Bạch Tiểu Hoa. Dù sao một con chó nhỏ bình thường, nhiều nhất thì nó có màu lông kỳ dị nên phải mở hai mắt để nhìn ra, cho dù là ai cũng sẽ không thể ngờ nó là dị thú có thể nghe hiểu tiếng người.

“Tôi là Dị Năng Giả.” Bạch Hi nói xong rồi bước hai bước về phía trước.

Cô hầu gái nghe vậy liền mở hai mắt ra nhìn Bạch Hi, trẻ tuổi như vậy lại là Dị Năng Giả, thực sự là không gặp nhiều đâu.

“Tốt, Dị Năng Giả xin mời đi bên này, người nhà, bạn bè xin chờ ở đại sảnh.” Cô hầu gái hơi hơi gật đầu với Phan Phan.

“Phan Phan, cô và Bạch Tiểu Hoa ở chỗ này chờ tôi nha, tôi lập tức sẽ trở lại.” Bạch Hi nhìn Phan Phan, nói.

“Ừ, cẩn thận một chút, tuy rằng nơi này nhiều người như vậy, nhưng nếu có người lòng dạ xấu muốn làm hại nhóc, liền vào chiếc nhẫn không gian. Phải cẩn thận.” Phan Phan cũng chưa thực sự tới khu an toàn, nhưng đáng sợ nhất không phải là Zombie, dị thú, kỳ hoa dị thảo, mà là lòng người, đạo lý này Phan Phan vẫn biết rõ.

“Vâng, tôi đã biết.” Bạch Hi gật gật đầu, đi theo phía sau thị nữ tiến về phía cánh cửa.

“Vị tiền sinh này, ngài không cần lo lắng, trụ sở Dị Năng Giả của thành phố Hy Vọng chúng tôi tuyệt đối coi lợi ích của Dị Năng Giả là lợi ích của chúng tôi.” Cô hầu gái mang Bạch Hi rời khỏi đại sảnh sau đó nhỏ giọng nói.

Bạch Hi nghe vậy chỉ gật gật đầu, ở đây cậu sẽ không tin nhiệm ai 100% cả, thời thơ ấu đã dạy cậu rất nhiều. Hiện tại cậu đã có phong phạm của một đại nhân bé nhỏ.

“Tối rồi, tiền sinh, mời đi vào kiểm tra dị năng của ngài.” Cô hầu gái hơi cúi đầu nói với Bạch Hi

Phía trước có một cánh cửa, tựa hồ lấy quyền lợi của cô hầu gái cũng không thể tùy tiện đi vào, camera giám thị đang theo dõi những người ra vào.

Bạch Hi nhắc chân đẩy cửa ra.

Không gian bên trong cánh cửa rất lớn, có một số loại vũ khí, còn có một căn phòng thủy tinh, hiện tại bên ngoài nơi này cũng không có nhân viên công tác, xem ra vẫn chưa có ai đến nơi này kiểm tra dị năng.

“Anh bạn nhỏ này, xin hỏi tên gì?” Một ông già mặc quần áo lịch sự giữa đầu có tóc bạc nhưng vẻ mặt lại rất sắc bén nghênh đón Bạch Hi.

“Bạch Hi.”

“Nơi này của chúng tôi không giống những nơi khác, những quân lính và hầu gái sẽ đối xử rất lễ phép với cậu. Nhưng ở nơi này của chúng tôi, một khi phát hiện cậu không sở hữu dị năng, sẽ phải bị trừng phạt, uy nghiêm trụ sở Dị Năng Giả của thành phố này không cho phép bất kỳ ai dẫm đạp lên!” Ông già nói không hề khách khí, ý nói rất rõ ràng nếu Bạch Hi còn muốn chạy, bây giờ chính là cơ hội duy nhất.

“Kiểm tra đi.” Đối với lời này Bạch Hi chỉ bình thản đáp lại.

Ông già kia thấy thế cũng không nói nhiều, dẫn Bạch Hi đi tới trước căn phòng thủy tinh.

“Sắp xếp kiểm tra cho cậu ta.” Ông già từ trên cao nhìn xuống nói nhân viên công tác ngồi ở trước máy tính.

“Vâng, đại nhân Tây Ngõa.”

Hóa ra ông ta chính là Tây Ngõa, trách không được, ở trước cửa ra vào cũng đã được lĩnh hội bản tay to của người phụ trách này rồi. Bạch Hi tự nhủ thầm.

“Mời vào.” Nhân viên công tác nói với Bạch Hi sau đó mở ra cánh cửa thủy tinh.

Tây Ngõa ở một bên ôm cánh tay chỉnh lại quần áo rồi chờ.

Bạch Hi tiến vào thì cửa tự động đóng, chung quanh là một màu đen kịt, có lẽ là sợ bị người khác nhìn trộm thiết bị cũng nên.

“Bây giờ xin mời ngài thi triển dị năng, chúng tôi sẽ kiểm tra năng lượng dao động để dò xét xem ngài có dị năng hay không?”

Bạch Hi nhắm mắt lại, hai tay hơi nắm thành quyền, thả rộng suy nghĩ, cảm thụ được năng lượng không gian. Vài năm nay tuy rằng chủ yếu tu luyện thân thể cường tráng cùng ý thức chiến đấu, nhưng cậu cũng không phải hoàn toàn mù mờ với dị năng, từ lúc ban đầu 5 thước đến hiện tại đã được 20 thước. Nói một chút về sự tiến bộ, trong chiến đấu chỉ cách biệt mấy mm cũng có thể thất bại hoặc thành công, huống chi là 20 thước. Tuy rằng bây giờ cậu không mạnh mẽ như những người có thể nắm tốt thời cơ chiến đấu, cho dù cho cậu hơn 10 thước cũng chưa chắc có thể đánh bại kẻ thù. Nhưng nếu cứ từng bước từng bước như vậy, sớm hay muộn cũng có một ngày với năng lực của cậu, thậm chí có lẽ sẽ được làm người phụ trách của trụ sở Dị Năng Giả này, tất cả người giàu có của thành phố Hy Vọng sẽ phải nhìn thẳng vào cậu!

Nhìn thẳng vào chính mình, nhỏ yếu không đáng sợ, đáng sợ là bị sự nhỏ yếu tạm thời trước mắt này che mờ con đường phía trước.

“Bịch!” Bạch Hi thuận đi ra bên ngoài được 10 thước. Bảo tồn thực lực của chính mình, nếu vì vinh quang nhất thời mà để lộ toàn bộ thực lực, đó là chuyện mà chỉ có kẻ ngốc mới đi làm! Bạch Hi rất rõ ràng.

“Ồ, thằng nhóc này thật đúng là Dị Năng Giả, lại là di động không gian hiếm thấy, ở độ tuổi này mà có thể thuần di được 10 thước đúng là không dễ dàng gì, phải biết có người đến độ tuổi trung niên rồi mà cũng chỉ có thể di chuyển được 50 mét thôi đấy.”

Bên ngoài căn phòng thủy tinh, Tây Ngõa nường lông mày nhìn nhân viên công tác trước mặt máy tính, Bạch Hi bên trong khuôn mặt mơ hồ nhưng trên người tản ra tính cách bình ổn trời sinh. Số liệu trên màn hình rất bình thường, vậy thì cậu ta chính là Dị Năng Giả không thể nghi ngờ.

“Được rồi, cậu bé, cầm đi, tới đại sảnh nhận chứng nhận Dị Năng Giả của cậu đi.” Ánh mắt của Tây Ngõa hơi thâm ý nhìn Bạch Hi, in ra và đưa một bản sao của tài liệu cho Bạch Hi. Chính ông ta có thể cảm giác được, thằng nhóc này có tính cách trầm ổn, nhận khiêu khích của ông mà không loạn, nhỏ tuổi như vậy mà đã được như thế, không biết về sau lớn lên sẽ như thế nào đây? Tây Ngõa cười cười.

“Cám ơn, tiên sinh Tây Ngõa.” Bạch Hi hướng về phía Tây Ngõa hơi khom người, tuy rằng ông già này nói chuyện không khách khí, nhưng tóm lại là không làm khó cậu, ông ta là người tốt, lễ phép với bề trên vẫn là điều nên làm.

Bạch Hi đẩy cửa ra, cô hầu gái vẫn khom người đợi ở chỗ cách đó không xa.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài lấy được giấy của tiên sinh Tây Ngõa chứ? Mời ngài đến đại sảnh lấy chứng nhận Dị Năng Giả.” Thị nữ nói xong liền đi về phía đường lúc mới đến.

“Chào ngài, tiên sinh, xin ngài đưa giấy ra.” Đi đến đại sảnh, có thêm một khu quầy ngăn nắp chuyên xử lý các sự việc khác, Bạch Hi dưới sự hướng dẫn của cô hầu gái đi đến phía trước quầy số 2.

Bạch Hi đưa tờ giấy mà Tây Ngõa giao cho mình ra, nhìn quanh bốn phía một chút, thấy được Phan Phan cùng Bạch Tiểu Hoa, dùng ánh mắt nói cho bọn họ biết không có việc gì, yên tâm đi.

“Chào ngài, xin điền thông tin vào trong này.” Một người đeo mắt kính mặc đồng phục với mái tóc nữ tính sau khi đọc lướt qua tờ giấy mà Bạch Hi đưa tới, lại đưa ra một tờ giấy khác.

Họ và tên: Bạch Hi.

Giới tính: Nam.

Ngày tháng năm sinh: Tháng 7 lịch Zombie năm 169.

Số sở hữu dị năng: Số 1.

Tình trạng hôn nhân: Chưa kết hôn.

Dạng người ưa thích nam/nữ:.....

Điền đến nơi đây Bạch Hi có chút hạ bút không xong, mấy dòng đầu coi như bình thường, mấy cái sau thật sự khiến người ta không dám nhìn thẳng, đây là ý gì? Chẳng lẽ phải lột sạch cho người khác thấy hay sao?

“Tiên sinh xin đừng hiểu lầm, trụ sở Dị Năng Giả thành phố Hi Vọng của chúng tôi cam đoan Dị Năng Giả có thể thoải mái, vui vẻ. Nếu có người yêu thích có lẽ chúng tôi có thể tác hợp cho hai người, khiến cuộc sống của Dị Năng Giả càng thêm tốt đẹp.” Thấy sắc mặt Bạch Hi có chút khó coi, người có mái tóc nữ tính kia mặt không biểu cảm máy móc nói.

Tốt đẹp.....? Cái từ tốt đẹp này cũng phải có mạng mà hưởng mới được, các người khẳng định là muốn để Dị Năng Giả càng thêm tận lực giúp các người khuếch trương lãnh địa thành phố thì có..... Bạch Hi đầu đầy vạch đen.

“Xin đừng nghi ngờ thành ý của trụ sở Dị Năng Giả của thành phố Hi Vọng chúng tôi! Chúng tôi đem lại cho Dị Năng Giả cuộc sống tốt đẹp! Sinh ra và lớn lên và bảo vệ thành phố là điều nên làm của chúng tôi, Dị Năng Giả lợi ích bị xâm hại mới có thể vì đãi ngộ tốt mà rời khỏi thành phố, chúng tôi.....” Tô Đế cảm thấy chính mình hôm nay có chút nói nhiều. “Thật ngại quá, tiên sinh, tôi thất lễ rồi.” Có thể là đối mặt với một đứa trẻ nên hắn không cẩn thận tiết lộ những suy nghĩ trong lòng.

Bạch Hi sừng sốt một chút không nói gì, ngoan ngoãn tiếp tục điền.

Trong mục phái nữ yêu thích lặng lẽ điền một chữ “Có.”

Sau khi lấy được chứng nhận Dị Năng Giả, Bạch Hi cùng Phan Phan, Bạch Tiểu Hoa rời khỏi trụ sở Dị Năng Giả.

“Phan Phan, có chứng nhận Dị Năng Giả rồi, chúng ta có thể dừng chân.” Bạch Hi quơ quơ chứng nhận Dị Năng Giả trong tay.

“Ừ, đi thôi.” Phan Phan nhìn Bạch Hi mỉm cười.

Nụ cười này không biết đã khiến tim Bạch Hi đập như thế nào đâu. Gần đây tần suất Phan Phan cười càng nhiều hơn, hơn nữa mỗi lần như thế sẽ khiến trái tim bé nhỏ của cậu đập thình thịch.

Đi đến nhà trọ không ngoài dự đoán, sau khi ông chủ nhà trọ kinh ngạc liền sai người phục vụ dẫn bọn họ tới một gian phòng. Khụ..... Đừng nghĩ sai lệch, cho tới bây giờ Phạn Phạn và Bạch Hi đều ngủ cùng nhau, cho nên bọn họ cũng không cảm thấy một gian phòng có cái gì không ổn cả.

Nhưng khi Bạch Hi nhìn thấy bài trí bên trong căn phòng thì nhất thời có chút dở khóc dở cười, chỉ có một cái giường, phòng lớn như vậy ngay cả toilet, phòng thay đồ đều có, vậy tại sao lại chỉ có một chiếc giường? Bạch Hi không biết rằng cô phục vụ cho rằng cậu và Phạn Phạn là một đôi tình nhân, đạo này, có tiền có quyền chính là lão đại, chẳng quản người già hay trẻ, chỉ cần người có tiền, sẽ có một người phụ nữ hoặc đàn ông cần tiền của người leo lên giường của người. Nhưng cô phục vụ đã được dày công rèn luyện nên không hề lộ ra bất cứ biểu cảm gì sai sót.

“Cái kia, có thể hai gian phòng liền nhau không? Một giường ngủ không ngon.” Kỳ thật ngủ không ngon là cái cớ xấu hổ đến cỡ nào!! Về ngoài thì mặt Bạch Hi bình tĩnh nhưng trong lòng thì đang điên cuồng gào thét!

“Được.” Chẳng cần quản hần muốn mấy gian, loại chuyện này cô cũng từng gặp rồi, trước thì chuyện phòng the sau thì giả mù sa mưa nói không cần, ai biết vào lúc ban đêm có đến gian phòng kế bên rồi nói: Tiểu thư, có muốn nói về lý tưởng cuộc sống với tôi không? Đêm tối lạnh lẽo này khiến trái tim của tôi có chút cô đơn.

Cô phục vụ và Bạch Hi trong lòng đều mang đủ ý xấu nhưng ở mặt ngoài đều không có biểu hiện gì, Phạn Phạn lẳng lặng đi theo, Bạch Tiểu Hoa thì liên tục chơi đùa với cái đuôi của mình.

“Ngài xem hai gian này như thế nào?” Cô phục vụ đẩy cửa hai gian phòng kế nhau ra.

“Được được, có thể, hai gian này đi.” Bạch Hi qua loa gật đầu đi vào trong một gian sau đó rầm một cái đóng cửa phòng lại.

“Phù.....” Bạch Hi thở to một hơi, đạo này cậu làm sao thế nhỉ? Đối mặt với Phạn Phạn lại nao nao lòng, làm chuyện mà chưa bao giờ xảy ra đó là ở trước mặt cô ấy xấu hổ mà chạy trốn.

“Haixx.....” Bạch Hi chẳng quan tâm đến chuyện khác nữa mà ngã đầu ngủ, ngày hôm nay trôi qua thật lâu.

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của Bạch Hi.

“Ừm.” Bạch Hi ưm một cái trong chiếc chăn rồi duỗi cái lưng.

“Rời giường chưa! Hôm nay tới sân thi luyện Dịch Năng Giả nhìn xem một chút!” Bạch Hi cấp tốc rửa mặt sau đó đi gõ cửa phòng bên cạnh.

“Phạn Phạn, rời giường chưa.” Cửa phòng lên tiếng trả lời là tiếng mở cửa, Phạn Phạn đang mặc bộ áo ngủ ngày hôm qua mới mua, hai mắt còn đang nhắm nghiền đứng trước mặt Bạch Hi, vạt áo trượt xuống bả vai.

Bạch Hi đỏ mặt mở to mắt.

“Cô, cô chuẩn bị một chút, hôm nay chúng ta đi sân thi luyện Dịch Năng Giả nhìn một chút, tôi ở phía dưới chờ cô cùng Tiểu Hoa.” Bạch Hi nói vội không chờ Phạn Phạn đáp lời, liền bịch bịch chạy xuống dưới lầu.

Phía sau truyền đến tiếng cười trêu chọc của Phạn Phạn “Tiểu Hoa, mày nói xem có phải tiểu tử này đang trưởng thành phải không, còn biết thẹn thùng nữa chứ?”

Bạch Tiểu Hoa liêu xiêu đi đến bên chân Phạn Phạn.

“Gâu!” Đây là câu trả lời của Tiểu Hoa.

Sau khi Phạn Phạn rửa mặt xong liền mang theo Tiểu Hoa xuống dưới lầu, cùng Bạch Hi rời khỏi nhà trọ.

“Phạn Phạn, tôi đã hỏi rõ chỗ của sân thi luyện Dịch Năng Giả rồi, chúng ta đi thôi.” Bạch Hi ý chí chiến đấu sục sôi mà ngẩng cao đầu.

“Oa ô!”

“Kiệt Tây! Yêu cậu đến chết mất thôi! Mẹ nó chứ, đập nát nó đi cho anh!”

Mới đi đến cổng sân thi luyện đã nghe thấy tiếng hò hét dồn dập ở bên trong, rất náo nhiệt.

“Phạn Phạn, tôi cũng đi thử xem!” Bạch Hi có chút nhiệt huyết sôi trào nói với Phạn Phạn.

“Ừm. Đừng có cậy mạnh.” Phạn Phạn nói.

Bạch Hi gật đầu với Phạn Phạn một cái rồi chui vào trong đám người đi đến chỗ báo danh.

“Xin chào, tôi muốn tham gia sân thi luyện Dịch Năng Giả.” Bạch Hi đưa chứng nhận Dịch Năng Giả cho nhân viên công tác.

“Vâng, đây là sổ thứ tự của ngài, tôi sẽ sắp xếp thời gian ngài ra sân, đến lúc đó radio sẽ thông báo cho ngài.” Sau khi nhìn thấy chứng nhận Dịch Năng Giả của Bạch Hi, nhân viên công tác trả lại cho cậu, sau đó đưa ra một thẻ sổ thứ tự, rồi đăng ký lên trên máy tính.

“Phù..... Bây giờ chỉ cần chờ nữa thôi.” Bầu không khí náo nhiệt khiến Bạch Hi chảy mồ hôi.

Đúng lúc này có một cô gái đi từ phía bên kia tới, có thể là bởi vì quá nhiều người nên đụng phải Bạch Hi.

“Ôi.” Cô gái nhỏ giọng kêu một tiếng.

“A, ngại quá, chị không sao chứ?” Bạch Hi cả kinh, vội vàng xoay người đỡ lấy cô gái kia.

Lại phát hiện ra trên đầu cô gái này có hai cái tai nhỏ đang động đậy.

Tai.....? Hả? Con người làm sao có tai ở trên đầu đây??

Cô gái kia như con mèo mềm mại không xương tủy vào người Bạch Hi, hai mắt xinh đẹp quyến rũ.

“Em trai nhỏ này, em tên là gì?” Giọng nói kiều mỵ giống như mang theo ma lực.

“Bạch Hi.” Khi Bạch Hi lấy lại tinh thần thì đã trót nói ra mất tên của mình.

Hình như có cái gì lỏng lẻo đang cọ ở mông của cậu? Bạch Hi cúi đầu liền thấy. Một cái đuôi?!

“Vây à, Bạch Hi, sau này còn gặp lại. Khanh khách.” Một tiếng cười khẽ vừa dứt, cô gái tai mèo đã biến mất không thấy đâu.

Này..... Là cái tình huống gì thế này?!

Đầu Bạch Hi có chút choáng váng.

“Dị Năng Giả số 37, mời ngài đến sân thí luyện thứ 4 luận bàn cũng Dị Năng Giả số 7.” Radio vang lên, Bạch Hi lắc lắc đầu quên đi thứ mê hoặc kia.

Bạch Hi đi đến sân thí luyện thứ 3.

Một cái sân hình vuông, chung quanh có người xem lấp kín, trên đài có một người cường tráng đang đứng chính là đối thủ của cậu.

“Chào ngài, tiền sinh Bạch Hi, dựa theo chứng nhận Dị Năng Giả của ngài, nó ghi lại số liệu năng lượng dao động, chúng tôi quyết định liệt dị năng của ngài vào cấp hai. Đồng dạng, đối thủ của ngài cũng là một Dị Năng Giả cấp 2. Dị năng của ngài ấy là lực lượng, là lực lượng trời sinh siêu việt hơn người.” Nhân viên công tác bên cạnh Bạch Hi giải thích.

Bạch Hi gật gật đầu. Dị năng lực lượng cấp 2, như vậy mức độ nhanh nhẹn của hắn nhất định không cao, chỉ cần tránh đi công kích trí mạng, muốn đánh bại hắn, hắn cũng không phải việc khó.

“Đối thủ của ngài tên là Kiệt Tây, là tuyển thủ nóng nhất nổi bật nhất trong mấy ngày nay.” Nhân viên công tác bổ sung thêm.

Bạch Hi ý bảo chính mình đã chuẩn bị tốt có thể bắt đầu.

“Sân thí luyện số 3, số 37 hào luận bàn cùng số 7, điểm dừng xin không xuất hiện thương vong! Hiện tại bắt đầu!”

“Zaa.....!” Kiệt Tây quát lên, tiến về phía Bạch Hi!

“Bốp, bốp, bốp.” Bạch Hi bình tĩnh tiếp chiêu, mỗi khi cú đấm của Kiệt Tây đánh tới là lúc ngàn cân treo sợi tóc cậu tránh thoát. Giữa sân chỉ có tiếng cú đấm hụt của Kiệt Tây xoẹt trong không khí.

“Hắc! Tiểu tử, phản ứng được lắm, vậy ngươi thử xem cái này!” Kiệt Tây cũng không nóng vội, thay đổi một chiêu thức mới.

Nắm đấm phải hướng đến, nhưng đó chính là nguy trạng! Khi tầm nhìn của Bạch Hi bị cú đấm tay phải này che lại, nắm tay trái của Kiệt Tây im hơi lặng tiếng mà đến!

“Bốp!” Bạch Hi rút cục dùng đến cánh tay, chắn ở phía trước, dùng tay đỡ cú đấm! Hai người sau khi tách ra một thời gian ngắn lại xông vào!

Giương mặt Bạch Hi có chút ngưng trọng, chiến đấu thực sự hoàn toàn khác với suy nghĩ, vốn tưởng rằng Dị Năng Giả lực lượng sẽ có tốc độ rất chậm, nhưng hắn lại có thể sử dụng thủ thuật che mắt để mê hoặc chính mình nên nói hắn tốc độ cũng không sai!

“Bốp!” Kiệt Tây đánh một cú lên đầu Bạch Hi, nhưng Bạch Hi đã được Phạn Phạn dạy dỗ, dây thần kinh phản xạ đã rất nhạy bén, rất nhanh nâng tay che ở trên đầu. Nhưng sức mạnh của Kiệt Tây quá lớn, khiến Bạch Hi thét lớn một tiếng đến nỗi thất lưng cũng phải khom xuống rồi.

Kiệt Tây nhất quyết không tha tiếp tục tăng thêm sức lực trên tay, ý muốn dùng cú đấm này để thắng Bạch Hi.

Bạch Hi bị chèn ở phía dưới hai mắt chuyển động, Phạn Phạn từng nói, mặc kệ dị năng mạnh đến cỡ nào, đều sẽ có nhược điểm, chỉ cần tìm được cái nhược điểm kia! Đánh bại nó! Như vậy uy hiếp sẽ tự động sụp đổ!

Chân! Toàn bộ sức mạnh của Kiệt Tây đều dồn ở trên cánh tay, như vậy chắc chắn hắn sẽ không thể bảo vệ được phía dưới.

Công kích chân của hắn!

Bạch Hi hít sâu một hơi, rất nhanh cúi thấp xuống, vurun một chân quét về phía chân của Kiệt Tây!

“Bốp, rầm!” Kiệt Tây ngã xuống đất một cú thật mạnh.

“Hô.....” Động tác này thoát nhìn có vẻ đơn giản, nhưng nếu chỉ cần chậm một giây! Có lẽ cũng không đến một giây! Khi Kiệt Tây bị ngã về phía trước cậu sẽ bị cánh tay của Kiệt Tây không bị ngăn trở mà giáng xuống!Đến lúc đó người ngã xuống đất sẽ không phải là Kiệt Tây mà là cậu!

“Luận bàn kết thúc, số 37 hơn một chút.” Radio lại vang lên. Tiếng hò hét chói tai vang lên từ chỗ khán giả.

Kiệt Tây cũng sờ sờ đầu đứng lên.

“Tiểu tử, không thể tưởng được, nhỏ tuổi như vậy lại có thể trong chiến đấu mà bình tĩnh tìm ra sơ hở của tôi. Thật sự là hậu sinh khả úy mà.” Người đàn ông lực lưỡng cao hơn Bạch Hi không chỉ một cái đầu cười tự giễu.

“Đa tạ chỉ giáo!” Bạch Hi ôm quyền.Sau đó xoay người rời khỏi sân thí luyện.

Bạch Hi tìm Phan Phan trong đám người, ở chỗ nào vậy?

“Bạch Hi.” Một cái bàn tay mềm mại tóm lấy bàn tay của cậu.

Bạch Hi cười quay đầu.

“Phan Phan, tôi còn đang định đi tìm cô, người cô lại tìm được tôi trước mất rồi.”

Một cô gái mặc áo trắng mang theo một con chó nhỏ năm màu lông đứng trước mặt Bạch Hi.

“Phan Phan, cô có nhìn thấy không? Trận chiến mới vừa rồi của tôi ấy.” Bạch Hi giống như là tranh công vội vâng nói với Phan Phan.

“Thấy rồi, không tồi, không bị không khí trong sân cùng tình thế lúc đó gây ảnh hưởng đến phán đoán chính xác. Nhưng đối thủ lần này quá yếu, không phải nhóc quá mạnh mẽ, nếu là ở bên ngoài sân thí luyện gặp phải kẻ thù cường đại” Phan Phan nói còn chưa nói hết.

“Vâng! Tôi biết! Tôi không nên quá mức đắc ý vênh váo, vẫn phải tiếp tục tu luyện!” Bạch Hi lớn tiếng nói với Phan Phan, cậu cũng không ngốc đâu! Cái nên biết cậu vẫn sẽ biết!

“Ừ.” Phan Phan cười cười, lại gây sóng lớn trong lòng Bạch Hi.

“Chúng ta trở về nhà trọ ăn cơm đi, tôi rất đói bụng.” Bạch Hi vui sướng giúp Phan Phan dẫn Bạch Tiểu Hoa đi ra ngoài.

Tác giả: Cậu bé sắp trưởng thành rồi,tương lai còn những điều gì đang chờ đón cậu đây?

Tôm lại bây giờ thì cậu bé đang rất vui vẻ.

Bạch Hi, Phan Phan cùng Bạch Tiểu Hoa về tới nhà trọ ăn qua cơm chiều, cứ như thế họ sống an bình ở thành phố Hi Vọng đã qua đêm thứ hai.

Sáng sớm ngày hôm sau

Lần này là Phan Phan đến gõ cửa phòng Bạch Hi.

“Bạch Hi.” Phan Phan không muốn đứng ở hành lang bị nhiều người nhìn thấy, nên mở cửa phòng Bạch Hi đi vào.

“Bạch Hi, còn nhớ mục đích ban đầu khi chúng ta rời khỏi không gian chứ?” Phan Phan nói.

“Còn!” Bạch Hi gật đầu thật mạnh. Tuy luyện trong không gian đã không còn trợ giúp với cậu nhiều nữa, nên phải ra bên ngoài tu luyện.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta đi ra ngoài thành.” Phan Phan hơi vui mừng nhìn thoáng qua Bạch Hi. Sau khi vào khu an toàn, hưởng thụ được cuộc sống không phải lo ăn mặc không lo cuộc sống của Dị Năng Giả vẫn còn có thể nhớ rõ mục đích ban đầu của chính mình.

“Quân lính, chúng tôi muốn ra khỏi thành.”Bạch Hi đưa ra chứng nhận Dị Năng Giả, tuy rằng ra khỏi thành không cần thiết chứng nhận Dị Năng Giả, nhưng có vẫn tiện lợi hơn không có cơ mà.

“Vâng, xin ngài chú ý an toàn. Thành phố Hi Vọng luôn là bến tàu của ngài.” Quân lính cúi chào, nhìn theo hai người Bạch Hi rời khỏi thành phố Hi Vọng.

“Bạch Hi.” Sau khi ra khỏi thành phố Hi Vọng được hơn ngàn thước, Phan Phan gọi Bạch Hi lại.

“Sao thế?”

“Có thể bắt đầu ở trong này, khu rừng này không có Zombie cao cấp, điều nhóc cần làm đó là sống sót qua năm ngày trong khu rừng này. Năm ngày sau tôi sẽ tới đón nhóc, trước khi tới lúc đó, phải bảo vệ bản thân thật tốt.” Phan Phan đưa cho Bạch Hi một ít nước cùng đồ ăn còn mới, sau đó thúc giục Bạch Hi không chịu rời đi.

“Tôi.....” Bạch Hi có chút sững sờ, chuyện này sao mà giống nói “trở mặt” liền “trở mặt” thế. Nhanh như thế mà trực tiếp ném cậu ở lại khu rừng toàn là Zombie vây quanh Chỉ là.

“Nếu Phan Phan nói nơi này không có Zombie cao cấp, như vậy tôi nhất định sẽ sống sót qua năm ngày.” Bạch Hi tự tin tràn đầy nắm chặt nắm tay nhìn bóng dáng của Phan Phan cùng Bạch Tiểu Hoa.

Phan Phan đương nhiên sẽ không thật sự rời khỏi khu rừng cây này, nhưng trừ phi Bạch Hi bị nguy hiểm, bằng không cô sẽ không xuất hiện.

“Hò.....” Lúc trước còn có chút nhân khí, bây giờ chỉ còn lại một mình Bạch Hi.

Có chút cảm giác cô đơn a, hắc hắc. Bất quá cậu muốn có sức mạnh, phải dựa vào chính mình thôi. Không phải chỉ là sống sót ở bên ngoài thôi sao, nhất định cậu có thể sống sót qua năm ngày .

Bạch Hi nắm tay.

Bỗng nhiên, có tiếng ma sát truyền đến, vốn rừng cây vắng vẻ um tùm lại trở nên quỷ dị.

Sắc mặt Bạch Hi sững ngơ, Zombie đã phát hiện ra cậu.

Zombie đang núp ở chỗ tối đang lâm vào giằng co với Bạch Hi, hai mắt màu đỏ thoáng hiện giống như đang đánh giá Bạch Hi, nó đang vắt óc suy nghĩ nghĩ làm sao có thể có một thằng bé con thoát ra mùi thơm ngon của Dị Năng Giả đến nơi này, nhưng sau đó nó chẳng thèm suy nghĩ nữa, vốn là Zombie không có rất nhiều tư duy lắm nên trực tiếp bị mùi thơm của thức ăn hấp dẫn mà nhào về phía Bạch Hi.

“Gào.....” Tiếng gào từ trong cổ họng hôi thối của con Zombie vang lên, ngon quá..... Nhịn không nổi nữa rồi

Bạch Hi nhanh chóng quan sát bốn phía, ba con Zombie. Chúng không phải là một nhóm, lại không có tư duy, hành động chậm chạp, cậu sẽ đánh tan chúng!

“Hấp!” Bạch Hi nhảy vọt một cái, nhanh chóng đến trước mặt con Zombie cách mình gần nhất.

“Bốp!” Bạch Hi ngoan độc nện một cú lên trên đầu con Zombie, Phan Phan từng nói, nhược điểm của Zombie là đầu, cho cù có chặt đứt cổ của nó thì nó vẫn có thể còn sống mà cần ngược lại ngơ ngác một ngum. Nhưng đầu của Zombie có năng lượng đồng tính khiết, chỉ cần hủy đi cái đầu của Zombie thì nó sẽ chết hoàn toàn, mặc dù đồng tính khiết cũng có xác suất công kích lại, bất quá Dị Năng Giả tài nghệ cao thâm vẫn có thể nhân lúc con Zombie không thể công kích mà đồng thời lấy đồng tính khiết ra. Nhưng hiện tại Bạch Hi hiển nhiên là làm không được điểm ấy , cho nên hấn chỉ có thể đem Zombie đầu đập nát!

(Giải thích một chút năng lượng đồng tính khiết: Đồng ở đây không phải là đồng kim loại, mà là vật thể có hình dạng miếng như viên hoặc là khối ấy)

“Bùm!” “Bùm!” Lần lượt vang lên hai tiếng đầu bị vỡ, tuy rằng bị khuỷa tay của con Zombie thứ ba đánh trúng bụng, nhưng cũng không đáng lo ngại.

“Hò..... Thật là có chút đau.” Bạch Hi ôm bụng tựa vào thân cây nghỉ ngơi. Chiến đấu với Zombie không giống với những cái khác, không giống luận bàn giữa con người với nhau, ở trong này, không phải hấn chết thì chính là ngơ ngác chết.

Rừng cây rậm rạp chỉ có ngẫu nhiên tiếng côn trùng và chim chóc vang lên, Bạch Hi dựa vào cây cố thụ nhắm mắt điều tức.

Vừa nhắm lại không bao lâu lại chậm rãi mở mắt ra.

“Lại tới nữa à.....” Bạch Hi tự nói.

Quanh rừng cây lại truyền đến tiếng ma sát, vài tia sáng màu đỏ thoáng hiện.

Như vậy không được, hơi thở của cậu hấp dẫn Zombie, phải làm gì đó, nếu không Zombie cứ liên tục tới thế này sớm hay muộn sẽ làm cậu mệt chết! Bạch Hi thấy càng lúc càng nhiều Zombie bị hơi thở của cậu hấp dẫn, liền suy nghĩ đôi sách.

Nếu Zombie căn cứ vào hơi thở của cậu mà đến, như vậy.....

Bạch Hi cởi áo khoác ngoài, dùng sức vung.

“Khịt khịt.” Zombie hướng đến chỗ cái áo, nhưng chẳng được bao lâu lại hướng tới chỗ Bạch Hi.

Xem ra như vậy cũng không có tác dụng nhiều lắm.....“Chết tiệt.....” Bạch Hi nghiêng răng.

Như vậy, nếu hơi thở của cậu không tồn tại thì tốt rồi!

Bạch Hi tập trung suy nghĩ, trong đầu hiện ra cảnh tượng xung quanh mình.

Một mảnh tối om, luồng khí màu xanh phát sáng này chính là cả thực vật, bên kia của luồng khí màu xanh còn có một luồng khí màu đỏ tròn tròn, đó là Zombie đan ần nấp ở trong rừng cây! Bạch Hi phóng suy nghĩ về hướng đó, có thể nhìn thấy xung quanh mình đang lượn lờ luồng khí màu trắng.

Bạch Hi vận động suy nghĩ, nhìn chằm chằm luồng khí màu xanh này rồi tưởng tượng mình là một thành viên trong số chúng.

Cậu là một cây đại thụ..... Từ một hạt giống nảy mầm dưới đất mà lớn lên.....

Luồng khí màu trắng xung quanh Bạch Hi dần dần chuyển thành màu xanh, mà đúng lúc đó luồng khí màu đỏ của đám Zombie cũng đang từng bước tới gần.

Không thể không nói Bạch Hi rất thông minh, hơn nữa trải qua huấn luyện đặc biệt của Phan Phan. Người bình thường muốn làm được bước này thật sự là khó hơn lên trời! Nếu Bạch Hi có thể thật sự thành công tưởng tượng chính mình thành một thân cây mà giấu diếm được đám Zombie, như vậy tu vi của cậu sẽ được nâng cao một bước, và lại bước này của cậu, đối với người khác là rất khó có thể làm được! Thay đổi hơi thở của chính mình, đây không phải là chuyện che giấu hơi thở mà người bình thường có thể làm được.

Bạch Hi rốt cục đã bị luồng khí màu xanh bao vây, đồng thời đám Zombie cũng tiến đến.

Zombie dò xét mãi không thấy có kết quả liền chuẩn bị xoay người rời đi.

“Hò.....” Cả người Bạch Hi đầy mồ hôi, thân thể đang căng thẳng đột nhiên ngã xuống.

“Grào!” Đột nhiên! Vốn đám Zombie đang định rời đi đột nhiên quay lại chỗ dựa của Bạch Hi!

“Chết tiệt! Sao lại thế này? Không phải đã lừa được chúng rồi ư?” Bạch Hi kinh hãi, nhanh chóng chạy về phía sau.

Bóng cây ở bên cạnh Bạch Hi nhanh chóng tan ra.

Nhưng Bạch Hi càng di động nhiều càng dẫn thêm Zombie đến như thủy triều lên! Chung quanh liên tiếp vang lên tiếng tru.

Vì sao? Là bước kia sai rồi ư??

Bạch Hi có chút cười, nhớ lại chuyện ban nãy.

Cậu đã biến hơi thở của mình thành của cây cối Sau đó Zombie đi kiểm tra..... Cuối cùng rời đi..... Cậu thở ra một hơi..... Hả? Đúng rồi!! Chính là bởi vì cậu thả lỏng mà để lộ hơi thở, cho nên Zombie mới có thể phát hiện ra cậu!

Đã biết nguyên nhân sau nên Bạch Hi không tiếp tục chạy nữa, lại tập trung tư tưởng, nhanh chóng thay đổi hơi thở.

Tốt lắm! Bạch Hi mừng thầm.

Quả nhiên, đám Zombie đi càng chậm chạp, đi đi lại lại ở khu vực Bạch Hi đang đứng, tò mò hơi thở thơm ngon vừa rời tại sao không thấy đâu nữa.

Mồ hôi chảy thành từng giọt trên trán Bạch Hi, sắp chống đỡ không nổi nữa.....

Thay đổi hơi thở mà còn phải duy trì nữa, tài có 5 phút mà đã có chút kiệt sức.

Đám Zombie tìm mãi không có kết quả nên rời đi.

Sau khi xác nhận đám Zombie đã rời đi, Bạch Hi liền thở ra một hơi, hai chân hai tay dang rộng nằm trên bãi cỏ.

“Phù, hum.....” Một chết đi được..... Mí mắt có chút nặng Zombie hẳn là sẽ không đến nữa đâu..... Bạch Hi mệt mỏi rơi vào mộng đẹp.....

Đáng tiếc, không bao lâu sau trong rừng cây lại truyền tới tiếng ma sát.

Nhưng Bạch Hi đang bị kiệt sức nên không có cảm giác nguy hiểm đang lại gần!

“Ba ba ba bóp!” Trong rừng cây truyền ra tiếng thứ gì đó bị vỡ nát, vô số thi thể Zombie đổ rạp tại chỗ.

Một cô gái tóc dài rối tung đi ra từ trong bóng mát, lạng lẹ thu thi thể Zombie vào chiếc nhẫn không gian, sau đó đi về phía Bạch Hi.

“Tiểu gia hỏa không tệ lắm, rời khỏi sự bảo hộ của tôi cậu ngược lại tiến bộ nhanh hơn, khiến tôi cũng phải kinh ngạc đấy.” Phan Phan cười khẽ sò sò gương mặt mệt mỏi của Bạch Hi.

“Ừm.” Bạch Hi ưm một tiếng nhưng không có tỉnh lại, theo bản năng bắt lấy ngón tay của Phạn Phạn rồi khẽ cắn một ngụm, trên ngón tay truyền đến cảm giác mềm mại khiến Phạn Phạn thu tay lại, sắc mặt ửng đỏ, cuối cùng nhìn thoáng qua Bạch Hi đang nằm trên mặt đất sau đó biến mất trong bóng đêm.

“Humm.....” Giấc ngủ này thật là thoải mái. Bạch Hi thỏa mãn tươi cười không để ý thấy có một bóng người hiện ở trong rừng cây.

“Thật yên tĩnh, đám Zombie đi đâu hết rồi?” Bạch Hi tự nói, cảm giác miệng mình hình như có mùi gì đó rất ngọt, chắc chắn, cảm giác lại, nhưng cái gì cũng không có. Thật là lạ.

Quan sát bốn phía, khung cảnh xung quanh không hề khác với lúc cậu đi ngủ, chẳng qua là mặt trời hơi hơi nhô lên.....

Cậu ngủ lâu như vậy? Đã đến ngày thứ hai rồi sao?!

Bạch Hi có chút ảo não gõ đầu của mình, ở nơi nguy hiểm như thế mà cậu còn an bình mà ngủ được, đúng là không biết sống chết mà.

“Thôi! Hôm nay phải luyện tập thay đổi hơi thở của mình đã.” Thời gian trụ lại của ngày hôm qua thật sự là quá ngắn, nếu là cao thủ dò xét, 5 phút sau sẽ bị lộ! Nhân loại cũng không giống như Zombie chỉ có một suy nghĩ như thế.

Ngày thứ hai, Bạch Hi đem bản thân “biến thành” một “cây hoa nhỏ”.

Ngày thứ ba, Bạch Hi một bước biến mình thành “chim nhỏ” trên mặt đất.

Ngày thứ tư, Bạch Hi đến chỗ đám Zombie..... Thay đổi hơi thở của mình giống như Zombie! Ở chung với đám Zombie một ngày!

Ngày thứ năm.

“Phạn Phạn nên tới đón mình rồi mới phải.” Đã thích ứng được ở trong rừng cây này, Bạch Hi nhàm chán chống má suy nghĩ.

“Bạch Hi.” Xa xa liền có một cô gái bước tới, không phải là Phạn Phạn mà Bạch Hi ngày nhớ đêm mong thì còn là ai nữa đây?!

“Phạn Phạn!” Bạch Hi lộ ra một ngụm răng nanh trắng chạy tới chỗ Phạn Phạn, chân sáo nhảy nhót.

“Về nhà thôi.”

“Gâu! Gâu!”

“Bạch Tiểu Hoa cũng tới rồi à, hắc hắc, mấy ngày không gặp hai người thật sự là có chút nhớ.”

Bạch Hi ôm Bạch Tiểu Hoa cùng Phạn Phạn rời khỏi khu rừng, phía sau trong rừng cây có một đôi mắt đỏ như máu nóng rực đang nhìn chằm chằm sau lưng hai người, ánh sáng trong mắt lóe lên, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó. Phạn Phạn giống như vô tình quay đầu đưa mắt nhìn, ánh sáng màu đỏ kia giống như gặp phải kẻ thù mạnh liền cấp tốc rút lui.

“Haizzzz, thật là chán!” Bạch Hi nhìn bồn hoa trước mặt mà ngẩn người.

Đã qua nửa tháng từ đợt rèn luyện 5 ngày ở trong rừng cây, Bạch Hi chán đến muốn ngốc cả ra rồi. Trong khoảng thời gian này mỗi ngày Bạch Hi đều sẽ đi sân thí luyện, ngẫu nhiên cũng sẽ đi ra ngoài sân Zombie cấp thấp.

Nhưng mà trong mấy ngày này quân lính lại không cho bất kỳ ai đi ra hay đi vào, không biết trong thành phố đã xảy ra chuyện gì.

Nói tóm lại, hoạt động bây giờ của Bạch Hi cũng chỉ có đi sân thí luyện, và phụng bồi hai “cô gái” kia.

Sau lưng là chính cậu, phía bên trái, là cô gái Phạn Phạn mạnh mẽ mà lạnh lùng, tóc dài chớm mộng với làn da tuyết trắng, phải nói rằng đánh nhau không ai dám nhìn. Cô là một Zombie.

Sau lưng vẫn là chính cậu, phía bên phải, là năm màu lông phúc tướng tròn vo, thoát nhìn vô hại kì thực lại là một dị thú có thể dọa chạy được những kẻ ác bá, “cô gái” Bạch Tiểu Hoa. Nó chính là một con chó.

Được rồi được rồi, vậy cậu thì sao, là một nhân loại bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn.

“Ai~” Bạch Hi thở dài, tại sao cậu không phải là vương tử của dị giới chứ, hoặc là một thiên tài có tư chất có một không hai?

“Ai.....” Bạch Hi lại thở dài, ở thế giới Zombie, dị thú hoành hành, một người bình thường, làm sao mà được ăn ngon đây?

“Ai.....” Lần này Bạch Hi còn chưa kịp thở xong, một đôi tay thon dài đã cắt đứt câu thở dài liên tục của cậu.

“Bạch Hi, trong thành đã xảy ra chuyện.” Phạn Phạn bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Nghe vậy Bạch Hi trầm ngâm, quả nhiên, trên đường vốn chỉ là tiếng nói chuyện ồn ào, sao bây giờ lại biến thành tiếng thét chói tai rồi?

“Sao lại thế này?” Bạch Hi kéo Phạn Phạn chạy ra khỏi nhà trọ.

“Vị đại ca này, xin hỏi đã ra chuyện gì? Sao mọi người lại vội vàng chạy đi như thế?” Bạch Hi nhanh tay lẹ mắt kéo được một người đàn ông từ trong đám đông.

“Mẹ mày! Chạy gì mà chạy! Ông đây chạy trời chết còn không kịp, thành phố Hi Vọng này, sắp sụp rồi!” Dùng sức tránh thoát tay của Bạch Hi, nam tử tiếp tục trở về đám đông mà chạy loạn.

“Cái gì? Sắp sụp? Phạn Phạn, cô cảm thấy đây là có chuyện gì?” Bạch Hi nhìn Phạn Phạn.

“Lên trên tường thành nhìn xem, trong thành phố không có nguy hiểm, vậy chắc là uy hiếp ở bên ngoài thành rồi.” Phạn Phạn nói xong liền nhảy lên phía trên, từ phía trên nhìn xuống, trong thành phố mọi người đang điên cuồng, đám đông nghìn nghịt tiến đến phía sau thành phố, giống như phía trước có quái vật ăn thịt người vậy, có một số người ngay cả có đứa bé bị ngã dưới đất, ông già còn đang trong nhà cũng không thêm để ý tới.

Bạch Hi theo sát sau đó.

Phạn Phạn đi tới tường thành bên cạnh bỗng nhiên dừng lại, cúi đầu dán lỗ tai lên trên tường động đậy. Tiếng ồn ào của mọi người chung quanh, mơ mơ hồ hồ có thể nghe thấy từ “Zombie” gì gì đó.

“Là Zombie.” Một lát sau Phạn Phạn đứng thẳng nói với Bạch Hi.

“Có ý gì? Zombie?” Bạch Hi có chút không hiểu, cách tường thành thật dày nên cậu hoàn toàn không thể nghe được tiếng ở bên ngoài.

“Một đàn Zombie đang tụ tập, có ý mục đích bao vây thành phố Hi Vọng, trong bọn chúng nhất định có một thủ lĩnh.” Phạn Phạn giải thích cho Bạch Hi.

“Hả? Không phải nói là thành phố Hi Vọng không thể bị công phá ư?” Bạch Hi có chút lo lắng, mặc dù nơi này không có liên quan nhiều lắm với cậu, nhưng dù sao nó cũng là thành phố con người sống mà cậu đi tới lần đầu tiên, hơn nữa những người bình thường trong thành sẽ làm sao đây? Đại khái sẽ bị ăn dần dần đi, đây là kết cục có thể đoán được.

Phạn Phạn không nói tiếp, cô không giống Bạch Hi, cho dù thành phố này bị công phá cô cũng sẽ không có cảm giác gì, nhưng mà Bạch Hi lại rất thích thành phố này, như vậy cô cũng phải góp chút sức chứ?

Lúc này một binh sĩ bên cạnh phát hiện bọn họ. “Hai người bên kia, các người đang làm gì! Hiện tại nơi này rất nguy hiểm, mau tránh ra đi!” Binh lính hét lên với bọn họ.

“Đại ca à, tôi tên là Bạch Hi, là Dị Năng Giả.” Bạch Hi lấy ra chứng nhận Dị Năng Giả cho tên lính kia sau đó thu hồi lại, Xin hỏi bên ngoài thành có chuyện gì thế? Tôi cũng muốn giúp đỡ một chút.”

Bạch Hi nói là ‘Tôi’ chứ không phải ‘Chúng tôi’, Bạch Hi không muốn những người khác quá mức chú ý Phạn Phạn, vạn nhất bị phát hiện là Zombie thì làm sao bây giờ? Huống hồ..... Phạn Phạn của cậu làm sao có thể cho người khác chú ý tới được?

“À! Hòa ra là Dị Năng Giả.” Anh lính kia thấy thế liền thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngoài thành đang giằng co đã khiến hấn cực kỳ khẩn trương rồi, mặc dù hấn không có dị năng, nhưng thành phố Hi Vọng là quê hương của hấn, chẳng lẽ quê hương gặp nạn thì chạy trốn sao?!

“Tôi tên là A Đông Mạt, ngoài thành tụ tập cả một bầy Zombie.....” A Đông Mạt nói.

Quả nhiên, lòng Bạch Hi trầm xuống.

“Vốn đám Zombie này có thủ lĩnh, nhưng năm năm trước, thành phố của chúng tôi đã phải trả giá rất lớn để giết chết nó. Thủ lĩnh Zombie, chính là thể tiến hóa của Zombie cấp thấp, trong đàn Zombie có tính giai cấp rất cao. Hơn nữa thủ lĩnh Zombie có trí tuệ, có thể trực tiếp ở trong đầu ra lệnh rất nhiều Zombie cấp thấp, do đó dẫn dắt được cuộc chiến. Nhưng là bây giờ!.....” Nói tới đây, A Đông Mạt tựa hồ có chút khó hiểu, cũng có chút phẫn nộ.

“Nhưng là gần đây không biết vì sao lại xuất hiện một thủ lĩnh Zombie mới!” Trong mắt A Đông Mạt có chút sợ hãi, cảm giác này thật giống như trở về năm năm trước.....

Thủ lĩnh Zombie dẫn theo đàn Zombie, bọn chúng có đoàn kết, có trật tự, sẽ vây quanh Dị Năng Giả để công kích, năm con Zombie vây quanh một Dị Năng Giả đồng thời phát động công kích, cuối cùng cũng chỉ còn lại nhóm Zombie ‘chỉ biết hưởng lộc ăn cho no nê’..... Đó là những năm tháng sợ hãi, cũng là khoảng thời gian bất lực kêu la!

Rất cực! Trong những người Dị Năng Giả, đưa ra chiến thuật trà trộn vào trong biển người bình thường, mới có thể giết chết thủ lĩnh Zombie kia..... Công kích một mình của thủ lĩnh Zombie không nhất định rất cao, nhưng bên người nó lại có vô số Zombie cấp thấp! Nó có thể gọi những Zombie cấp thấp đến bảo vệ mình.

Phạm Phạm, thủ lĩnh Zombie rất lợi hại ư? Bạch Hi dùng ánh mắt hỏi Phạm Phạm.

Phạm Phạm nhún vai, chưa gấp bao giờ.

Trông cậu rất buồn, rất tức giận..... Trong mắt Bạch Hi dần hiện ra sự không đành lòng.

Phạm Phạm tiếp tục nhún nhún vai, thì tính sao?

Nếu cứ để Zombie tụ tập như vậy, như vậy nhân loại trong thành phố này sẽ..... Trong mắt Bạch Hi bỗng nhiên xuất hiện ánh sao!

Phạm Phạm vẫn nhún vai, cho nên.

Phạm Phạm! Bạch Hi nắm tay Phạm Phạm.

“Cô nhất định có biện pháp đúng không?” Bạch Hi nhỏ giọng hỏi bên tai Phạm Phạm, bởi vì sợ người khác biết Phạm Phạm khác người, cho nên Bạch Hi dựa rất gần.

Hơi thở mang theo khí nóng khiến cả người Phạm Phạm run lên từng trận.

Nhẹ nhàng đẩy Bạch Hi ra, Phạm Phạm theo cầu thang đi lên tường thành, phát phát tay về phía sau lưng, đã biết, sẽ làm theo ý muốn của nhóc.

“Hắc hắc.” Bạch Hi cười hắc hắc, Phạm Phạm rất lợi hại, cậu luôn luôn cho là như vậy. Chẳng qua Phạm Phạm không có nghĩa vụ đi giúp đám người đó, nhưng nếu cứ để mặc mọi người dân trong thành phố chết đi? Không, cậu không thể làm như không thấy.

“Khanh khách.” Bỗng nhiên phía sau lưng Bạch Hi xuất hiện một tiếng cười khê.

“Cô ấy đi đâu rồi.” Một cô gái mặc sườn xám đỏ chót xuất hiện.

Sao? Bạch Hi có chút mê mang.

Đôi tai này, còn có cái đuôi sau lưng kia, sao lại quen mắt thế nhỉ, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.

“Chị, miêu nữ? Miêu nữ ở sân thí luyện Dịch Năng Giả?” Bạch Hi nghĩ tới, nhất thời sắc mặt có chút ửng đỏ, lần đầu tiên đi sân thí luyện bị miêu nữ đùa giỡn cậu thật sự có chút xấu hổ.

“Hắc hắc, Tiểu Bạch Hi, cậu còn nhớ tôi không? Tôi là Phi Nhi.” Phi Nhi uốn éo như con mèo đi về phía Bạch Hi.

“Làn da thật mềm mại, thực đúng là một tiểu soái ca.” Phi Nhi vuốt ve gò má Bạch Hi không khỏi có chút cười trộm. Đã bao lâu rồi không cảm thấy hứng thú với tiểu nam sinh như thế, cơ hội khó gặp, nhất định phải thừa dịp cô gái kia chưa trở về mà mang hân đi. Nhớ lại cô gái kia, cả người Phi Nhi liền rét run.

“Là người à.” Phạm Phạm đi đến trên tường thành, nhìn xuống dưới, vốn vùng đất màu xanh lá mạ lại bị đàn Zombie đông nghìn nghịt bao vây.

Ở giữa đàn Zombie phía xa xa, rõ ràng có một người đàn ông, người đàn ông này không khác gì với những người bình thường, nhưng đôi mắt màu đỏ tươi cùng Zombie chứng tỏ hắn ta không giống người thường. Có thể sống chung với Zombie mà không bị giết chết, trừ bỏ Zombie, thì là cái gì nữa chứ? Ngay cả dị thú cường đại cũng đều có khả năng bị Zombie cắn nuốt ấy chứ.

Nhưng con Zombie này, Phạm Phạm lại biết rõ.

Là lúc kết thúc đợt rèn luyện đầu tiên của Bạch Hi ở trong rừng cây ngoài thành phố, con Zombie này đã từng xuất hiện, nhưng Bạch Hi lại không phát hiện hắn.

Phạm Phạm xoa xoa mắt bị xót, môi trường ở đây quá tệ, bão cát làm mờ cả mắt.

Lúc lấy tay ra, hai mắt đen nhánh của Phạm Phạm dần dần phát ra tia sáng màu đỏ.

“Xoẹt xoẹt.” Phạm Phạm di chuyển, lợi dụng thân thể Zombie che giấu bản thân để tiến tới.

“Này!! Cô kia.....” Trên tường thành có hai tên lính thấy tình huống này, bọn họ không thấy mắt của Phạm Phạm biến màu đỏ, nhưng thấy Phạm Phạm nhảy xuống dưới đi về đám Zombie!

Làm ơn đi! Dưới kia đều là Zombie mà! Dịch Năng Giả bình thường cũng không dám nhảy xuống, trong nháy mắt sẽ trở thành một vùng máu mắt..... Binh lính không khỏi xoa xoa mắt, là nhìn lầm rồi sao? Chẳng lẽ không có ai nhảy xuống?

“Ai, xem ra là do mấy ngày này thần kinh căng thẳng quá, xem ra ta phải đi xin thay ca nghỉ ngơi một lát.” Binh lính cúi đầu tự nói.

Đang chuẩn bị đi xuống dưới lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng reo hò?..... Đúng thế, chính là tiếng reo hò. Trong lòng tên lính như có lửa cháy, là ai còn có tâm tình hoan hô?! Zombie lập tức sẽ công lên đây, con mẹ nó, ai còn có tâm trạng vui vẻ thế??

Xoay người lại, binh lính ngậy ngấn cả người. Bầy Zombie vây quanh thành đã lui đi, vốn con thủ lĩnh Zombie còn đang ngồi ngay ngắn ở giữa đám Zombie giờ đã không thấy bóng dáng đâu, sao lại thế này?

“Vù” Một con gió thổi qua

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Vù.” Một con gió thổi qua, binh lính thấy một cô gái mặc áo trắng với mái tóc đen lướt nhanh qua mắt mình, là cô gái vừa mới nhảy xuống ư? Cô ấy đã trở lại? Đầu óc tên binh lính có chút choáng váng, vừa thấy vui vẻ vừa thấy kỳ lạ, sau một hồi hoa mắt chóng mặt đã hạnh phúc rơi vào mộng đẹp.

Phạn Phạn trầm mặc nhìn về phía nơi cô và Bạch Hi tách ra.

Bạch Hi đâu? Cậu ta, không thấy!

“Meo meo, Tiểu Bạch Hi, làm thế nào mà cậu ngủ mãi thế?” Phi Nhi chọc chọc hai má Bạch Hi.

“Uhm.....” Bạch Hi cau mày tỉnh lại.

Mở to mắt, nhất thời trong mắt tràn ngập sự ngạc nhiên, chuyện gì thế này?

Ủm..... Bầu trời rất xanh, đồng cỏ cũng rất xanh, không khí rất trong lành.

Nhưng chỗ này không phải là chỗ cậu sống thì phải? Thế giới của cậu làm sao sẽ có nơi đẹp như tiên cảnh thế này cơ chứ?!

“Đây là đâu?!” Bạch Hi vội vã hỏi Phi Nhi.

“Chỗ này hả, gần đảo Mê Nha Độc. Tiểu Bạch Hi không nên tùy tiện chạy loạn nếu không sẽ chết đấy.” Phi Nhi dịu dàng cười một cách đáng yêu.

Bạch Hi có chút giận dữ, rõ ràng đang nói chuyện với chị ta, đột nhiên liền mất đi ý thức, khi tỉnh lại khi lại thì ở nơi này, trước không thôn xóm sau không nhà trọ! Rõ ràng chính là chuyện tốt mà cô gái trước mắt này đã làm!

“Chị muốn thế nào?” Bình tĩnh, bình tĩnh, Bạch Hi hít sâu một hơi. Cô gái này nhất định có mục đích, như vậy, thỏa mãn mục đích của cô ta, thì có lẽ cậu sẽ rời khỏi đây được.

Nhất định bây giờ Phạn Phạn rất lo lắng..... Vừa nghĩ tới Phạn Phạn, tâm tình vừa mới bình ổn lại được lại loạn cả lên!

Vì sao cậu lại đến cái nơi quỷ quái này! Hai cậu không tìm thấy Phạn Phạn, cậu còn có một con súng vật nữa cơ mà! Nghĩ đến Bạch Tiểu Hoa, bình thường hay dính lấy cậu, trừ bỏ đi ngủ ra thì đều ở bên cạnh cậu, bỗng nhiên không gặp, liệu cái đồ ngốc kia có tuyệt thực hay không?

Sự bức tức rốt cục không nhịn nổi nữa, trong đôi mắt trong veo kia bắt đầu ứa nước mắt.

“Tiểu Bạch Hi, Tiểu Bạch Bạch, Tiểu Hi Hi, cậu đừng khóc mà. Có chị ở đây.” Phi Nhi ngậy ngấn cả người, trong lòng tự thầm nói tôi cũng chẳng phải lừa bán cậu, cậu khóc cái gì, tôi còn chưa làm gì cậu đâu.

“Ai khóc!” Bạch Hi sịt mũi một cái đem nước mắt sắp tràn ra hốc mắt thu trở về.

“Rốt cuộc chị muốn thế nào?” Vành mắt có chút đỏ lên, Bạch Hi nhìn cô gái tai mèo kia.

“Ôi, đừng nhìn chị như thế, khiến lòng chị tan nát mất thôi.” Phi Nhi yếu ớt giống như vô lực, kỳ thật lại mang theo sức lực rất lớn ôm Bạch Hi vào trong ngực. Mắt nhìn thấy đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át sắp áp xuống, Bạch Hi mãnh liệt giãy ra.

“Làm gì làm cái gì thế! Nói chuyện thì cứ nói, động cái gì mà động!” Bạch Hi có chút sợ hãi lại có chút xấu hổ, miệng nói lảm nhảm mấy câu.

Cô gái tai mèo Phi Nhi tóm lấy Bạch Hi, đi đến trước mặt Bạch Hi đột nhiên cúi người, bộ ngực mềm mại áp lên trên người Bạch Hi. “Em trai nhỏ, muốn đi theo chị hay không?” Đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng Bạch Hi.

Bạch Hi có chút hoảng hốt, chị ta đang tính chơi trò gì thế? Mỹ nhân kế?!

“Ta thấy cậu vẫn nên đi theo ta thì hơn.” Đột nhiên xuất hiện một giọng nói khác.

“Đạo sĩ thôi! Lại là nguoi!” Phi Nhi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nguoi lại dám cướp người đàn ông ta nhìn trúng sao?!”

“Ê ê, đây không thể nói là cướp được, em trai này còn chưa đáp ứng đi theo nguoi đâu.”

“À? Em trai Bạch Hi, em đừng bị vẻ ngoài của tên đạo sĩ thôi này đánh lừa, đi theo chị em sẽ được ăn ngon mặc đẹp và cung phụng, còn tên đạo sĩ thôi kia một nghèo hai trắng hơn nữa còn là kẻ thích trẻ con nữa đấy!”

“Con mèo đáng chết, không cho phép phi báng ta! Cậu bé, theo ta hay là theo ả, cậu tự quyết định đi.”

“Ai tôi cũng không theo!” Hai người này rốt cuộc cũng để cho Bạch Hi lên tiếng.

“Không thể được, nếu cậu ta đã nói như vậy, vậy thì theo ta đi!” Nói thì chậm, nhưng hành động thì nhanh, tên đạo sĩ phát tay một cái, Bạch Hi đã bị cuốn vào trong ống tay áo rộng rãi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

“Con mẹ nó!” Phi Nhi nhin không được nói tục một câu. “Thối đạo sĩ! Thù này lão nương mà không báo thù không phải là phụ nữ!!!”

“Bịch.” Bạch Hi rớt xuống đất.

“Ông là ai?” Bạch Hi nhú chặt mày, sao lại thế này? Đầu tiên là miêu nữ Phi Nhi, hiện tại lại tới một đạo sĩ nữa?

“Hòa thượng ta là.....”

“Đợi chút, ông không phải là đạo sĩ sao?” Làm cái gì thế, đến cùng là hòa thượng hay là đạo sĩ.

“Áy kìa, anh bạn nhỏ đừng bắt bẻ chi tiết nhỏ nhặt này, bản đạo ta.....” Râu trắng che kín bộ mặt của lão đạo sĩ khiến Bạch Hi nhìn không ra vẻ mặt của ông ta, mấy năm liên tục nhìn cũng không thể nhìn ra.

Người này, thâm tàng bất lộ..... Trong lòng Bạch Hi có chút căng thẳng.

Lão đạo sĩ dong dong dài dài nói một đống nhưng Bạch Hi một câu cũng không nghe lọt, vẫn cứ đắm chìm trong ưu thương khi phải rời xa Phạn Phạn.

“Này, em trai nhỏ, cậu đang nghĩ gì thế?” Tên đạo sĩ hình như cảm thấy mình nói nửa ngày trời mà không có người hé răng, có chút ngồi không yên muốn khiến Bạch Hi trả lời.

“Cái gì?” Bạch Hi phục hồi lại tinh thần.

“Rốt cuộc ông bắt tôi làm gì? Miêu nữ vừa rồi cũng thế, các người có mục đích gì. Tôi muốn trở về, có người đang chờ tôi.” Nói xong Bạch Hi không khỏi có chút sốt ruột, Phạn Phạn nhất định đang chờ cậu trở về!

“Em trai nhỏ này, cậu đừng vội, đến đây, uống một ngụm trà trước cái đã.”

Bạch Hi lúc này mới thấy nơi này là một ngọn núi, xa xa dãy núi nhấp nhô với sương trắng mù mịt, đúng là một tiên cảnh.

“Lịch Zombie năm 178 hôm nay còn có thể có nơi đẹp như thế ư?.....” Bạch Hi thì thào tự nói.

Mà lão đạo sĩ cảm thấy cơ hội đã đến liền chen vào nói.

“Em trai nhỏ này, cậu không biết là đúng rồi. Đây là đảo Mê Nha Độc, chất độc bao quanh bốn phía, trước khi xuất hiện Zombie căn bản không có người phát hiện ra chỗ này. Nhưng sau khi Zombie xuất hiện, mọi người mới dần dần phát hiện ra điều kỳ lạ mà trước kia chưa bao giờ thấy, nhưng nơi này có ưu việt của nó, thì tự nhiên cũng có mặt hại của nó. Có bản lĩnh, cậu thu phục nơi này, thành lập khu an toàn của cậu. Không bản lĩnh thì cứ nhìn cho đỏ mắt đi.” Đạo sĩ hình như có chút đắc ý.

“Đảo Mê Nha Độc này cũng là một trong những nơi kỳ lạ được phát hiện, chỗ ưu việt của nó như cậu thấy đấy, cảnh sắc tuyệt đẹp, điều kiện sung sướng, đúng không. Nhưng độc vật nơi này lại quá nhiều, không thích hợp cho con người ở lại. Ngay cả Zombie cũng không có, cho nên rất an toàn. Vì thế, nơi này là thiên hạ của tôi, ha ha ha ha.....” Lão đạo sĩ ngửa mặt lên trời cười to nhưng một lát sau liền xấu hổ mà dừng lại.

Tiểu gia hỏa này làm sao thế nhỉ? Một chút cũng không động tâm?! Chẳng lẽ là hắn nói không rõ ràng ư? Nơi này không có Zombie mà, ngay cả khoe miệng đáng ghê tởm của nhân loại cũng không có, nguoi nha giả bộ trăm mặt cái gì??

Đạo sĩ mặt không biểu cảm nhìn Bạch Hi, giả vờ mà thôi, ông nói để nghe nguoi không nghe, như vậy.....

Bạch Hi mở miệng “Tôi chỉ muốn biết ông, miêu nữ, vì sao muốn đưa tôi đến nơi này.”

Về mặt lão đạo sĩ đứng đắn vô cùng giống như đã cứu vớt cả loài người!

“Ta cứu cậu.” Đạo sĩ nghiêm mặt.

“Biết không?”

“À miêu nữ kia hiện tại đang ở thời kỳ động dục, ả muốn đàn ông, nhìn trúng cậu, cho nên..... Nhưng là ta bảo hộ thiếu nam! Các cậu là bông hoa của thế hệ sau cơ mà!”

“Cám ơn ông.” Bạch Hi có chút ngoài ý muốn, thời kỳ động dục? Đây..... Lý do này, được rồi rất mạnh mẽ.

Thế nào? Cảm kích ta thì báo đáp ta đi! Đạo sĩ nghĩ thầm.

“Nhưng tôi có thể xin ông đưa tôi trở về hay không? Tôi” Nói tới đây Bạch Hi lại có chút mờ mịt, Phạn Phạn xem cậu là cái gì? Người nhà? Hay bạn bè?

“À, anh bạn nhỏ thân mến, tại sao cậu phải rời đi cơ chứ? Miêu nữ có thể vẫn đang ở gần đảo Mê Nha Độc đấy, nếu cậu mà đi ra sẽ bị ả bắt lại, lần này ả ta nhất định sẽ không nương tay mà nhanh chóng làm hao tinh khí của cậu khiến cậu mệt mỏi và chết đi đấy!”

Tên đạo sĩ này nói cũng có vài phần đạo lý, nhưng mà.....

“Vì sao ông muốn cứu tôi? Tôi chết hay không hình như cũng không có quan hệ gì với ông?” Đạo sĩ sẽ có lòng tốt cứu người? Bạch Hi không tin tưởng cho lắm, chưa nói đến tướng mạo của ông ta trông rất giống kẻ xấu, hơn nữa phía sau miếu thờ này lại không có một bóng người, càng khiến cho cậu rất nghi ngờ! Chẳng lẽ ông ta cũng là yêu quái, dị thú ăn thịt người? Vậy chẳng phải mới ra khỏi hang hùm liền vào phải miệng cọp hay sao!

“Bởi vì..... Đạo sĩ ta.....” Lão đạo sĩ râu bạc giờ phút này hướng về phía dãy núi với vẻ bí hiểm.

“Đạo sĩ ta..... Thích miêu nữ.”

Gi؟! Đạo sĩ thích miêu nữ?

Cái gì? Lão đạo sĩ tóc bạc này lại có khả năng thích cái miêu nữ yêu mị vô cùng kia sao?

Không phải là cậu đang nghe lầm đó chứ? Bạch Hi chớp chớp mắt. Đạo sĩ không phải hẳn là hàng yêu phục ma sao?

“Ông nói xấu chị ta như thế, vừa gặp mặt liền cãi nhau, ông mà thích chị ta?”

“Vì sao lại không! Hừ, nhân loại đều là giống loài gior bản, những năm gần đây ta đã gặp rất nhiều, vì quyền thế tiền tài, cái gì cũng có thể làm. Còn chưa bằng một nửa miêu nữ của ta đâu, chỉ có rất ít một nhóm người coi như đạt tiêu chuẩn, ta quyết không thể cho loài người các ngươi nhúng chàm miêu nữ của ta!”

“Tiểu gia hỏa như cậu chưa dứt sữa, chưa đủ lông đủ cánh không thể lý giải được đúng không?”

“Pháp danh của lão nạp, Vong Vong Vong, đời người có chuyện gì mà không thể quên được? Cuối cùng cũng sẽ thành cát bụi, đất về với đất.”

Đạo sĩ râu bạc há mồm nói, Bạch Hi nghe như lọt vào trong sương mù, ông đạo sĩ này chuyển đề tài cũng quá nhanh đi?

Đạo sĩ râu bạc không để ý tới ánh mắt của Bạch Hi, trong sương khói lượn lờ trên ngọn núi, ký ức chợt ủa về.

“Nhớ năm đó hòa thượng ta cũng như cậu là một tiểu gia hỏa mới ra đời.

Hòa thượng ta được sinh ra tại đây, ở đảo Mê Nha Độc này, tộc của chúng ta có một cái tên rất thần linh - Tiên tộc, khi đó còn chưa có Zombie đâu, mỗi người đều lấy tu tiên làm mục tiêu.

Nhưng hòa thượng ta lúc đó là ái, là một thanh niên trai trẻ lỗ mãng không có thiên phú tu tiên.....”

Bạch Hi có chút giật mình nhiên, tu tiên? Cậu chưa bao giờ nghe nói tới, chẳng lẽ hòa thượng..... Bạch Hi đưa mắt nhìn đạo sĩ một cái.

Là tiên nhân?

Không thể nào, làm sao có thể, tiên nhân không đều phải là tiên phong đạo cốt, ít nhất cũng phải thanh tú tiêu sái! Còn lão đạo sĩ này, nhìn thế nào cũng không giống. Miệng toàn nói mấy lời mê sảng, rõ ràng không phải đầu trục, lại tự xưng mình là hòa thượng, rõ ràng không có khoác áo cà sa, lại tự xưng là lão nạp? Lối suy nghĩ này cũng quá phóng khoáng đi. Nói là thần kinh có chút vấn đề thì cậu ngược lại còn có thể tin tưởng một chút.

“Nhưng mà thiếu niên trẻ trâu, cũng động xuân, khi đó tiểu Phi Nhi, cũng là một tiên tử chưa xuống núi, chưa bao giờ tiếp xúc với loài người.

Tiểu Phi Nhi làm cho đàn ông trong tộc ta từ thiếu nam 9 tuổi cho tới ông già 89 tuổi say như điên đổ, mà hòa thượng ta tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng ta chỉ là một tiểu tử ngay cả thiên phú tu tiên cũng không có, làm sao có thể chiếm được cảm tình của tiên tử đây?

Ta than thở, ngày qua ngày mong muốn tu tiên đến mức nuốt khí mà sống, bơi trong lòng đất.

Muốn đặc biệt ưu! Lão tử chính là không thể tu tiên! Vì sao? Vì cái lông ấy!!”

Nói tới đây đạo sĩ râu bạc có chút phẫn nộ.

“Đám người kia, dựa vào tào nết cũng có thể tu hành, sao Cầu Oa ta ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái mà không thể tu?”

Ách..... Cái kia..... Có phải ông đã bại lộ cái gì hay không? Trong mắt Bạch Hi thoáng hiện ý cười.

Đạo sĩ râu bạc cũng phục hồi tinh thần lại, đầu tiên là xấu hổ, sau đó lại nghiêm mặt.

“Cầu Oa là nữ danh của bản đạo, sau khi bản đạo tu hành liền tự sửa lại thành tên Ngọc Phong Tử. Hừ, có phải rất hâm mộ không? Ha ha ha, tên của bản đạo không phải kẻ nào cũng có thể nghĩ ra đâu”

Này này..... Ngọc Phong Tử, Ngọc đồ điên, cảm phiền ngài đừng nghĩ đến những chuyện khác? Bạch Hi đen mặt.

“Ông theo tôi giảng nhiều như vậy làm gì! Tôi muốn trở về!” Bạch Hi vung nắm đấm ý đồ muốn uy hiếp lão đạo sĩ, nhưng lão đạo sĩ vẫn chưa khiến Bạch Hi cảm thấy có sự nguy hiểm. Bạch Hi cũng không muốn sẽ động thủ, ngược lại lại có chút hảo cảm không hiểu với ông ta. Chẳng lẽ là bởi vì lão đạo sĩ nhìn như chẳng thêm đề ý tới bất cứ chuyện gì để lộ ra chút cô đơn?

“Đứa trẻ nào trong nhà cũng đều không biết nghe lời.” Ngọc Phong Tử đi đến trước mặt Bạch Hi, phách phách điểm Bạch Hi hai cái.

“Tôi..... Tôi vì sao không cử động được?! Ngọc đồ điên! Ông đã làm cái gì?” Bạch Hi kinh hãi, cả người giống như bị cố định ở một chỗ không thể động đậy.

“Yên lặng.”

“Trẻ con bây giờ, chẳng nhẽ một chút cũng không nhớ được tổ tiên ngàn năm trước sao..... Aizzzz” Ngọc Phong Tử hình như có chút buồn bã.

“Ngọn núi này, miếu thờ này, trước kia chính là nhà của đạo sĩ ta. Tổ tiên trấn giữ, sư huynh đệ khắp núi.

Đạo sĩ ta lại không có cách nào tu tiên, mà ta hận nha, nếu nay cả người phụ nữ mình yêu cũng không thể bảo vệ được, như vậy có ta để làm gì?

Đạo sĩ ta từng làm hòa thượng, từng mặc áo cà sa, từng thấy được lòng người ghê tởm đến thế nào!

À, phế vật? Phế vật không thể tu tiên? Ừ đây, ta chính là phế vật, trời đất thay đổi cũng không thể đắc đạo phi thiên, cũng chính là tận thế theo lời của Di Nang Giả các người, tất cả mọi người đi rồi, miếu thờ to lớn náo nhiệt này cũng chỉ còn mỗi một mình ta.

Ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không thể bảo vệ được.....” Ngọc Phong Tử hình như nhớ lại khoảng thời gian thống khổ nhất, bóng tối trong mắt giây dụa hồi hận không ngừng.

“Phi Nhi là lúc phi thiên mà bị mèo cào bị thương..... Đó là con mèo cô ấy nuôi, khi thế giới thay đổi liền biến dịCô ấy vốn là người phụ nữ ưu tú, nhưng bởi vì bảo vệ sự đệ sự muội của cô ấy, cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi, ta tận mắt trông thấy.

Lúc đó ta đang ở ngay bên trong miếu thờ này! Phi Nhi..... Ngay tại chỗ kia!” Ngón tay Ngọc Phong Tử run run chỉ về phía thác nước cách đây mấy ngọn núi.

“Đó là nơi các cô ấy tu hành hằng ngày, rất nhiều người đều sẽ nhìn về phía thác nước ở ngọn núi kia.

Mà ngày đó dãy núi lại im ắng, không có một bóng người, chỉ có ta gục ngã ở bên trong miếu thờ, không muốn bị người khác phát hiện ta không thể phi thiên. Lúc Phi Nhi đang phi thiên là lúc tối kỵ nhất nhưng lại bị con mèo nàng nuôi cào bị thương, nghiệt súc kia biến dị ra linh trí, nhưng tự nó lại không thể phi thiên, vì thế muốn tổn thương chủ nhân của mình!

Ta liều mạng chạy tới muốn giúp đỡ Phi Nhi, nhưng ta không thể tu tiên, cũng không có bản lĩnh cười mây đạp gió, chỉ có thể biến tới một khoảng cách, nhưng vẫn không thể đến bên cạnh Phi Nhi lúc đó.....

Khi ta đuổi tới, bởi vì giai đoạn phi thiên của Phi Nhi bị gián đoạn, tiên khí trong cơ thể hỗn loạn dẫn đến biến hóa mà ngắt đi Còn con mèo kia khi va vào Phi Nhi liền bị tiên khí trong cơ thể Phi Nhi dẫn phát mà nổ tung”

“Phi Nhi.....” Trong mắt Ngọc Phong Tử thoáng hiện lên nước mắt.

“Đây là trời đổ kị người tài sao?! Vì sao phế vật như ta lại có thể sau khi trời đất thay đổi mà còn sống khỏe mạnh mà tu hành, còn Phi Nhi lại biến thành miêu nữ? Phải chịu đựng việc cứ cách năm năm sẽ đến thời kỳ động dục, ngày thường người không ra người thú không ra thú, ha ha ha ha..... Ông trời ơi, người thật bất công.....”

Bạch Hi yên lặng, không lên tiếng, mặc dù có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng lúc này nên thông minh không hỏi thì tốt hơn, Ngọc Phong Tử này không phải đang nói chuyện với cậu, mà ông ta đang nhớ lại chuyện xưa.

“Nhưng là ta đã có chút may mắn! May mắn là Phi Nhi không thể thành tiên từ! Cô ấy rơi xuống nhân gian ngồi cùng ta! May mắn bây giờ ta có thể bảo vệ cô ấy! Vẫn là may mắn..... Tất cả mọi người đều đã đi, chỉ còn ta và Phi Nhi.....” Ngọc Phong Từ cười giễu, tuy Phi Nhi biến thành như vậy không phải do hắn, nhưng hắn lại thật sự ti bi vui vẻ vì điều đó.

“Ta ti bi..... Ha ha..... Ha ha ha.....” Đạo sĩ ngửa mặt lên trời cười to, tựa hồ muốn trút toàn bộ những gì đang tích tụ trong lòng.

“Này, Ngọc Phong Từ.” Bạch Hi lắng lắng mở miệng.

“Như vậy, không phải là kết cục tốt nhất sao? Nếu Phi Nhi phi thiên thất bại, ông không còn nữa, như vậy bây giờ ở đây cũng chỉ còn một mình chị ta.”

Ngọc Phong Từ ngậm ngẫn cả người.

Vậy ư? Là như thế này ư? Phi Nhi, cũng sẽ nghĩ như vậy ư.....?

“Phi Nhi có vẻ không ghét ông, ông cũng không phải vì bây giờ được như thế này mà quên chị ta, nhiều năm như vậy ông đã làm cái gì thế hả? Cơ hội tốt như vậy mà còn không chịu đuổi theo? Chẳng nhẽ ông muốn cứ mỗi lần tới kỳ động dục chị ta tìm người đàn ông khác ái ân sao? Ông là đồ ngốc à?!” Bạch Hi phun ra một đồng lời chỉ trích.

“Ta.....” Ngọc Phong Từ cũng suy nghĩ, đúng thế..... Đúng thế! Đúng thế! Nhiều năm như vậy hắn đã làm cái gì thế? Chuyện cũng đã rồi, cùng với việc trước kia hao tổn tinh thần, còn không bằng đem về mà trở nên mỳ mẩn!

“Tiểu gia hỏa, nhiều năm như vậy ta cũng chưa từng nghĩ đến, làm sao cậu chỉ mới nghe một tí liền chỉ ra được vấn đề?” Ánh sáng trong mắt Ngọc Phong Từ không rõ lắm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Đó là do ông quá ngu ngốc! Mau thả tôi ra!” Bạch Hi thờ phỉ phò, ông nói lâu như thế, ta vẫn là bị định ở chỗ này không nhúc nhích được? Mà ông ta ngay cả một chút áy náy đều không có??

“A, a, được được, tiểu gia hỏa đừng có gấp.” Ngọc Phong Từ có chút xấu hổ đi đến chỗ Bạch Hi, phách phách hai tiếng điểm trên người Bạch Hi.

“Phù.....” Bạch Hi hoạt động gân cốt.

“Tiểu gia hỏa này, ta thấy gân cốt cậu được lắm, mi thanh mục tú, muốn theo lão nạp hay không?” Ngọc Phong Từ có chút đắc ý nhìn Bạch Hi. Tuy rằng trước kia hắn là phế vật không thể tu tiên, nhưng bây giờ khác xưa rồi, bây giờ hắn muốn dạy dỗ đồ đệ thì vẫn dư sức.

“Không cần, người dạy ta chỉ có Phạn Phạn, huống hồ tu tiên? Bây giờ đều là Dịch Năng Giả, ta tu tiên để làm gì?” Bạch Hi không cho là đúng.

Mẹ kiếp..... Tiểu gia hỏa ngươi làm sao thế? Người bình thường không phải đều hoan hô nhảy nhót trực tiếp đồng ý sao? Đây là làm sao? Đây là đảo Mê Nha Độc, người có thể sống ở đây, có ai là người thường? Tu tiên? Đừng nói giỡn, tộc của ta đã là nhân loại cuối cùng có thể tu tiên, bọn họ đều đã đi rồi, huyết mạch ở đâu ra? Ngươi cho rằng muốn tu liền tu được sao? Ngươi có tiên căn sao! Trừ phi chính hắn và Phi Nhi tạo ra một đứa bé, thì còn có khả năng tu tiên.....

“Tiểu gia hỏa..... Cậu xác định không cần? Không phải tu tiên, là tu hành.” Ngọc Phong Từ vênh cái nét mặt già nua lên, cho hắn xin, nể mặt hắn một chút, hắn lần đầu tiên thu đồ đệ mà!

“Không cần.” Bạch Hi lắc đầu, thái độ kiên quyết.

“Ông vẫn là mau mau đưa tôi trở về đi, tôi muốn về bên cạnh Phạn.” Bạch Hi rất lo lắng! Phạn Phạn nhất định đang còn chờ cậu! Không thể ở trong này chậm trễ thời gian với lão quái vật không biết bao nhiêu tuổi này được.

Sắc mặt Ngọc Phong Từ có chút âm trầm..... Tiểu gia hỏa này, thật là không biết tốt xấu.....

Nếu đã như vậy.....

“Phách.” Ngọc Phong Từ đánh một cái liền khiến Bạch Hi hôn mê.

“Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, không biết là tính khí lão quái vật nhiều tuổi không tốt sao? Hừ, đánh cái đít nhỏ của cậu! Được theo ta mà còn dám dưng râu tròng mắt, giật tóc của cậu! Ai bảo không chịu làm đồ đệ của ta!.....” Mặt trời vừa lặn là lúc bóng tối bao phủ miếu thờ, dãy núi, khắp vùng đất, đảo Mê Nha Độc yên tĩnh, liệu ngày mai có phải sẽ náo nhiệt lên không?

“Làm cái gì thế, Ngọc đồ điên.” Bạch Hi vừa tức giận lại vừa không biết phải làm thế nào.

Khi cậu tỉnh lại thì cũng đã ở trong miếu thờ không có một bóng người rồi.

“Ai.....” Sờ sờ sau gáy, rất là đau, Ngọc đồ điên này xuống tay thật sự là đủ ngoan.

Hiện tại Ngọc đồ điên không ở đây, vậy cậu có thể..... Lén đi được không?

Hắc hắc..... Bây giờ không đi thì còn đợi đến khi nào nữa?

Bạch Hi rón ra rón rén ra đến cửa lớn của miếu thờ, nhìn trái một tí, nhìn phải một tí, xem ra Ngọc đồ điện không ở gần đây.

Như vậy.....

“Bịch bịch bịch bịch.” Bạch Hi chạy cấp tốc xuống dưới chân núi.

“Phù.....” Bạch Hi hít vào đều đều rồi thở ra, vì sao núi này lại cao như thế, xuống dưới núi rồi mà cả người vẫn nóng.

Không đúng..... Vì sao lại nóng

“Ai ui!” Bạch Hi quỳ một chân xuống đất.

“Tiểu gia hòa, đã bảo đừng có chạy loạn, cậu trúng chứng khí trong núi rồi.” Một giọng nói nam giới vừa xa lạ vừa quen thuộc vang lên.

“Ngọc đồ điện.....” Bạch Hi giờ phút này đã có chút hô hấp khó khăn.

“Tiểu gia hòa, tự cảm nhận một chút, ép chứng khí mới hít vào ra. Đảo Mê Nha Độc này đâu phải là dễ dàng ra vào được? Cái đầu ngốc này. Ai..... Cậu thất thần làm gì? Được rồi được rồi, cái đồ ngốc này, không cảm giác sao? Chứng khí trong cơ thể cậu là thuộc tính hỏa, đúng chứ?” Ngọc Phong Từ có chút bất đắc dĩ, đây là đồ đệ của hắn ư? Thế nào ngay cả chứng khí thuộc tính hỏa cũng không biết, rốt cuộc là ngốc hay là không ngốc đây.

Bạch Hi rất muốn trợn mắt một cái nhưng làm không được, khắp người đã bị chứng khí nguyên tố hỏa trong không khí làm cho bất động, cậu đã thiếu dưỡng khí (oxi), chứ đừng nói đến việc Ngọc Phong Từ nói hai câu mà có thể giải quyết được vấn đề trước mắt?

Bạch Hi nhắm mắt lại, ngưng thần cảm ứng.

.....

Tại sao có thể như vậy?!

Bạch Hi ở trong đầu phát hiện cả ngọn núi trừ bỏ miếu thờ ở trên đỉnh núi ra, thì tất cả đều bị luồng khí màu đỏ đậm bao vây!

“Tiểu gia hòa, đảo Mê Nha Độc của ta là nơi tu hành. Nếu muốn tu hành ở trong này, đầu tiên phải liên tục loại bỏ chứng khí trong không khí, nếu là người lần đầu tiên đi đến nơi này, cho dù cao thủ tuyệt đỉnh, nếu không có người kịp báo cho biết thì sẽ có khả năng chết ở đây đấy.” Ngọc Phong Từ một chút cũng không để ý biểu cảm khó chịu của Bạch Hi, có thể chịu được như thế, như vậy thu cậu ta làm đồ đệ thì hắn cũng không chịu thiệt, nếu không gượng được? Vậy đi chết đi thôi. Lão yêu quái sống mấy ngàn năm thật sự là tính cách không thể nào chịu nổi.

Bạch Hi cố gắng nén không khí trong phổi lại, hi vọng có thể cho chính mình nhiều một chút, lại nhiều thời gian một chút.

Căn bản là lão đầu kia không cho cậu cơ hội để phản nộ! Trực tiếp nhìn thế à, đặc biệt à, cứ thế mà nhìn cậu sắp chết? Bạch Hi bây giờ muốn phản nộ muốn sợ cũng phải có sức mới được!

Đầu óc đã có chút mơ mơ hồ hồ, Bạch Hi cố gắng ép chứng khí ra khỏi cơ thể.

Làm như thế nào? Nguyên tố hỏa này không thể dùng tay chạm vào được, hơn nữa cho dù có thể chạm vào, chẳng lẽ cậu còn có thể thò tay vào trong thân thể sao? Bạch Hi có chút vội vàng, đặc biệt sao! Còn nói muốn thu cậu làm đồ đệ, này còn chưa làm được thì đã chết mất tiêu rồi?!

Không được..... Bạch Hi gãy dựa muốn thanh tỉnh, tơ máu từ trong mắt cậu tuôn ra.

Cậu không thể chết ở chỗ này được..... Cậu còn muốn đi tìm Phạn Phạn!

Bạch Hi cắn đầu lưỡi một cái thật mạnh, mùi máu tươi nồng đậm nhất thời tràn ngập đầu óc.

Lại tập trung tư tưởng, nhìn luồng khí màu đỏ trong cơ thể.

Nếu không thể chạm vào, như vậy..... Bạch Hi ở trong đầu nghĩ phân luồng khí màu trắng trong cơ thể mình..... Thành công ! Phân bố rộng khắp luồng khí màu trắng đó, luồng khí thuộc về Dị Năng Giả bị tách đi ra ngoài!

Bạch Hi không chế một ít luồng khí màu trắng tiếp cận luồng khí màu đỏ trong cơ thể.

“Xi.....” Giống như vật nóng gặp phải nước lạnh, luồng khí màu trắng bốc hơi lên, chậm rãi bay lên sau lại về tới xung quanh người Bạch Hi, nhưng là luồng khí màu đỏ cũng tan đi một phần, rồi khỏi cơ thể đi ra bên ngoài ngưng tụ thành một luồng khí! Dù sao cũng không còn trong người cậu nữa!

Bạch Hi mơ mơ màng màng, không phải đâu..... Bây giờ mới bắt đầu mà..... Nhưng là cậu..... Hình như đã không chống đỡ nổi nữa.....

Vừa mới thành công bức ra được một ít luồng khí màu đen, Bạch Hi lại bởi vì không đủ dưỡng khí mà ngất đi.

“Hừ, tuy rằng ngốc nghếch chút xíu, nhưng tốt xấu gì cũng bức ra được một ít chương khí. Trình độ còn kém một chút..... Ngay cả luyện hóa cũng không biết, ngốc quá mà, thật là ngốc mà.....” d Ngọc Phong Từ lăm ba lăm bầm nhưng chẳng thèm nhìn Bạch Hi đang nằm trên đất, sau đó đưa tay chạm vào vai Bạch Hi, một luồng năng lượng tràn ngập mùi cỏ xanh tiến vào trong người Bạch Hi. Chương khí màu đỏ tự thoát ra khỏi người cậu, tiếp khi gặp không khí liền biến thành chất khí không thể nhận ra.

“Ai..... Đáng tiếc Ngọc Phong Từ ta cư nhiên không có đồ đệ, thằng nhóc này có hơi ngốc một chút, nhưng mà thôi thì cứ thu đi, có vẫn còn hơn không.....” Âm thanh ghét bỏ nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy phát ra từ trong miệng Ngọc Phong Từ.

“Tiểu gia hỏa, biết sai rồi chứ?” Ngọc Phong Từ có chút vui sướng khi có người gặp họa mà nhìn Bạch Hi.

Lúc này bọn họ đã lại về tới miếu thờ.

Bạch Hi tức giận không nói chuyện, người này cũng thật đáng sợ. Lúc trước còn có dáng vẻ lão ngoan đồng già mà không kính, nói chuyện đều mang theo khí thế lưu manh, vậy mà im lặng không tiếng động đẩy mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, mặc dù là cậu muốn đi, nhưng mà..... Ông không thể nhắc tới một tiếng được hay sao!

“Cậu có thể chạy, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy, ta quyết không ngăn cản, nhưng ngay cả xuống dưới núi cậu còn không làm được, cậu vẫn nên chết tâm đi.” Giọng điệu tràn ngập đã kích cũng ghét bỏ lên án Bạch Hi. Ý nói với Bạch Hi rằng, cậu rất yếu!

Bạch Hi trầm mặc.

Cậu tất nhiên sẽ không khờ khạo cho rằng Ngọc Phong Từ sẽ có lòng tốt đưa cậu xuống núi, hơn nữa nghe xong lời này, cho dù xuống núi, chỉ e rằng tình cảnh lúc xuống núi sẽ càng thêm hung hiểm. Bình tĩnh mà nói, cậu rời khỏi đảo Mê Nha Độc, còn có năng lực đi tìm Phạn Phạn sao? Thiên hạ rộng lớn, tìm một người giống như tìm kim nơi đáy bể, khó như với lên trời. Chẳng lẽ cứ như vậy ngồi chờ chết sao?

“Hắc, tiểu gia hỏa, ta đưa ra cho cậu một cái chủ ý như thế nào?” Biết Bạch Hi rất cứng đầu cùng khó xử, Ngọc Phong Từ đứng bệnh hốt thuốc, ung dung nhìn Bạch Hi. Nếu muốn cậu đồ đệ, phải cậu đồ đệ cam tâm tình nguyện, trước tiên phải bắt được ý chí muốn trở nên mạnh mẽ của cậu ta đã!

Bạch Hi có chút cẩn thận nhìn Ngọc Phong Từ, ông ta có lòng tốt giúp cậu ư? Thật khiến người ta nghi ngờ.....

“Cứ như vậy đi, cậu xem này. Bây giờ cậu quá yếu, đừng nói là ta không muốn đưa cậu ra ngoài, cho dù là đưa cậu đi ra ngoài cậu cũng không tìm được cô bạn gái bé nhỏ của mình đâu!.....”

“Phạn Phạn không phải bạn gái nhỏ của tôi!” Cái cổ của Bạch Hi đỏ lên sửa chữa câu từ của Ngọc Phong Từ.

“Được rồi, không phải thì không phải.” Nhỏ vào, còn giả bộ với hán? Ông đây cũng không phải là không yêu cô gái nào, người giả bộ ông cũng nhìn ra được thôi, trong đầu không có quỷ thì người đồ mặt cái gì? Không phải thích cô gái nhà người ta thì người nhớ cái gì? Ngọc Phong Từ cắn răng.

“Dù sao cũng là cậu muốn tìm người nọ, đúng chứ? Đưa cậu đi ra ngoài cậu cũng tìm không ra đâu! Với cái hình dáng bé nhỏ này của cậu, cái công phu mèo quào này, còn muốn tìm người? Vừa ra đi không bị Zombie chặt ra ăn thì đã cảm tạ trời đất rồi! Ta nói không phải Zombie cấp thấp, Zombie có thể sinh tồn ở đảo Mê Nha Độc này, đương nhiên không phải thứ gì đơn giản rồi” Hừ, nhóc con, không thực lực còn không chịu làm đồ đệ của ông, trời muốn làm đồ đệ của ông cầu xin ông còn chưa đáp ứng đâu!

“..... Không được! Tôi vẫn muốn thử lại!” Bạch Hi bước ngang, đi nhanh ra bên ngoài.

“Được lắm, tiểu gia hỏa, đừng khóc van xin ta đến nhặt xác nha ~~” Phía sau truyền đến câu nói bay bổng của Ngọc Phong Từ, tiếng cười nhạo trên tức truyền đến rõ ràng vào trong tai Bạch Hi.

Cước bộ của Bạch Hi dừng một chút.

A? Có hi vọng. Hai mắt Ngọc Phong Từ híp lại, bên miệng tạo nên một nụ cười đáng khinh.

“Bịch bịch.” Dừng lại ngắn ngủi một lúc, Bạch Hi đột nhiên hướng ra phía ngoài chạy đi.

Ta nhỏ vào.....! Đi thật à? Ngọc Phong Từ có chút xúc động nhớ nhưng muốn ngã xuống đất.

“Thật đúng là tiểu gia hỏa khiến người ta phải lo lắng, ai.....” Không trách được, ai bảo hán càng ngày càng nhìn trúng cậu bé quật cường này cơ chứ. Nhỏ yếu không thành vấn đề, ai cũng có lúc có nhược điểm, không sợ nhỏ yếu, có thể là kẻ ngu xuẩn, nhưng cũng có thể là kỳ tài. Ngọc Phong Từ lặng lẽ đi theo phía sau Bạch Hi.

Bạch Hi rời khỏi đỉnh núi liền dừng ở một chỗ đất trống, miếu thờ kia hẳn là dùng vật liệu đặc biệt gì đó xây nên, ở gần căn bản không cảm giác chương khí tồn tại.

“Hò..... Sắp đến rồi.” Vừa rời khỏi sự bảo vệ của miếu thờ, Bạch Hi tập trung tinh thần nhìn chương khí đỏ rực bao phủ khắp ngọn núi.

“Hít.....” Bạch Hi nhú mảy, lúc này đây rõ ràng cảm nhận được chương khí xâm nhập vào trong cơ thể.

Nỗ lực khống chế luồng khí màu trắng xung quanh mình đối kháng với chương khí màu đỏ kia.

Nhưng chướng khí lại bao phủ toàn bộ ngọn núi, luồng khí trắng trên người Bạch Hi tản ra so với đám chướng khí này thật sự là rất ít ỏi. Đã không thể chủ động công kích nó, như vậy cậu tự bảo vệ mình là được! Bạch Hi vận động luồng khí màu trắng bao bọc xung quanh người không để lộ ra chỗ hở nào, rõ ràng là tạo hình thành bộ áo giáp màu bạc trắng?!

Này..... Bạch Hi cũng có chút giật mình, chính mình muốn dùng luồng khí màu trắng này bảo hộ thân thể, do đó nghĩ tới áo giáp, kết quả luồng khí màu trắng thật sự biến thành áo giáp?!

Không, nó cũng không phải thực sự là áo giáp, nhanh chóng áp chế kinh ngạc trong lòng, Bạch Hi bình tĩnh nhìn kỹ chiếc áo giáp trên người, bên ngoài vẫn là sương mù màu trắng, chứng tỏ chiếc áo giáp này vẫn là bằng khí! Chỉ là theo Bạch Hi điều khiển nên có độ dày như áo giáp mà thôi, khí thể khi bị đè ngưng tụ sẽ tạo thành hình chiếc áo giáp, đồng thời cũng có tác dụng phòng hộ!

Tiểu gia hỏa này không tệ lắm..... Cự nhiên dẫn phát được dị năng rồi cụ tượng hóa? Chuyện này không phải ai cũng có thể làm được, cụ tượng hóa dị năng chính là có thể thông qua tưởng tượng của mình mà thay đổi hình dạng khí thể, do đó biến hóa ra thứ gì đó giống như thật. Tiểu gia hỏa này sẽ không phải là một kỳ tài chứ? Dễ dàng dẫn phát dị năng như thế.đ Chẳng lẽ là do lần trước bị uy hiếp tới mạng sống mà thúc đẩy lần thứ hai dị năng bộc phát?

Cậu ta hẳn là chưa phát hiện ra mình có thể dẫn phát dị năng thì phải?

Chỉ có nhân tài có nhạy bén có thể cảm nhận được lúc dẫn phát dị năng thì sẽ cảm nhận được sự thay đổi của đất trời..... Bởi vì Dị Năng Giả có thể từng bước một tiếp cận gần với thiên nhiên, kẻ nào sở hữu dị năng dẫn phát, ai thấy cũng đều sẽ sinh ra lỗi suy nghĩ sợ hãi! (Đoạn này đã được lược bớt vì tác giả viết cái gì không hiểu, cho nên ta viết theo ý hiểu của ta Description: Description: =D Description: Description: =D Description: Description: =D)

Ngọc Phong Từ từ một nơi bí mật gần đó nhìn Bạch Hi, này đối cậu ta mà nói e là vẫn còn sớm, phải xem tạo hóa của cậu ta đã, có thể tiếp xúc được tình cảnh kia không đã.

Tiểu gia hỏa này thật sự là càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy hứng thú.....

Bạch Hi không chế luồng khí ngưng tụ ra áo giáp lúc đậm lúc nhạt, đột nhiên bùm một tiếng! Áo giáp nổ tung?!

Ta nhỏ vào..... Này..... Là chuyện gì thế? Áo giáp nổ ư? Tiểu gia hỏa này hẳn là ngất đi thôi?

Ngọc Phong Từ vội vàng đi đến bên cạnh Bạch Hi đang nằm trên mặt đất, vờn hai ngón tay thăm dò hơi thở.

“Vẫn còn may.....” Ngọc Phong Từ ôm Bạch Hi lên.

“Đã nói làm sao có thể dễ dàng dẫn phát dị năng như thế mà, hóa ra là tiểu tử này đánh bậy đánh bạ mà ngưng tụ được ra, kết quả giữ không được, áo giáp lúc đậm lúc nhạt do năng lượng hỗn loạn mà tự nổ tung, nhưng hẳn vẫn cảm nhận rõ ràng trời đất rung chuyển..... Chuyện gì thế?”

Ngọc Phong Từ nhìn kỹ tay của Bạch Hi.

Sắc mặt tái nhợt, trên da có một vài miệng vết thương nho nhỏ.

Cũng đâu có chỗ nào kỳ lạ?

Ngọc Phong Từ nắn xương Bạch Hi, mạch tượng vẫn bình thường, không có chỗ nào không thích hợp cả.

Như vậy rốt cuộc là chỗ nào không đúng đây.....? Ngọc Phong Từ vuốt cằm.

“Haizz..... Đây không phải là sở trường của hần, xem ra phải tìm lão bằng hữu hỗ trợ thôi.” Ngọc Phong Từ tự nói ôm Bạch Hi đi đến miếu thờ.

Ngày đó năng lượng của Bạch Hi nổ mạnh, thương thế còn nặng hơn so với trong tưởng tượng.

Đã nhiều ngày Ngọc Phong Từ bôn ba ở đảo Mê Nha Độc, đảo chia làm bốn đảo nhỏ ở Đông Tây Nam Bắc, hiện tại trừ bỏ hần ra, Phi Nhi, và Bạch Hi có lỗi suy

nghĩ của con người, thì cũng chỉ còn lại người kia thôi.

Ngọc Phong Từ đang tìm một người.

Nói đúng hơn là một yêu tinh.

Đó là một yêu tinh không nên tồn tại trong thế giới này, là nghịch thiên, bản thể là Thụ Yêu.

(Thụ Yêu: Cây thành tinh.)

Yêu? Ngọc Phong Từ cười nhạo. Trên đời này căn bản không có yêu, đó là do người xưa tưởng tượng ra mà thôi, nhưng nó thật sự tồn tại, lại khiến

người ta không thể không tin tưởng yêu tinh có tồn tại. Có lẽ trong thời xa xưa thật sự có yêu? Hiện tại chỉ còn một? Ngọc Phong Tử không thể nào biết được.

Nó kỳ thực là một cây đại thụ trong thôn, không ai cảm giác rằng nó không bình thường ở chỗ nào, Ngọc Phong Tử cũng không ngoại lệ, nhưng lúc trời đất thay đổi cũng chính là lúc Dị Năng Giả xuất hiện theo lời tận thế đã tiên đoán.

Miêu thờ rộng lớn, đảo Mê Nha Độc mệnh mông, cũng chỉ còn lại hắc là Phi Nhi ở lần đó bị con mèo cào khiến không thể thăng thiên, bây giờ mặc dù Phi Nhi đã trở thành miêu nữ có tai mèo đuôi mèo nhưng vẫn giữ thói quen và ký ức của con người, tính cách cũng từ tiểu tiên nữ an tĩnh hiền thực biến thành miêu nữ hi nộ vô thường như bây giờ. Nhưng Phi Nhi vẫn cứ là xinh đẹp thiện lương nhất, Ngọc Phong Tử rất tin tưởng điều đó. Nói chính xác hơn là Cầu Oa hắc tin tưởng điều đó.

Cầu Oa bước chậm trong thôn không có lấy một bóng người. Haixx người trong thôn đã được tộc nhân Phi Thiên mang đi, chỉ còn lại khu đất trống mà thôi. Duy nhất còn lại đó chính là cây đại thụ từ lúc hắc bắt đầu có trí nhớ kia.

(Tộc nhân Phi Thiên ở đây là những người thăng thiên thành công)

“Ai.....” Thở dài một tiếng, dựa vào cây đại thụ xếp bằng.

“Không thể tu tiên, không thể bảo vệ người con gái mình yêu, còn có ta để làm gì.....?” Dứt khoát một đường đâm vào cây đại thụ chết đi cho rồi.

Cầu Oa vượt ve cỏ cây, cái cây cũng không biết đã sống được bao lâu, cảm xúc tuy thô ráp nhưng không mục nát.

“Cây này hắc là sẽ sống được thêm không ít năm nữa.” Khuôn mặt thiếu niên rõ nét, ngây thơ không biết tương lai ở phương nào.

Mệt mỏi tràn ngập trong lòng, khổ sở sao? Không, nhiều năm như vậy đã thành thói quen. Tức giận sao? Không, tức giận cũng vô dụng.

Thiếu niên chậm rãi khép mi mắt lại, ngủ một giấc..... Ở trong giấc mơ không gì không làm được. Cái thế giới lạnh lẽo này trừ bỏ có thể cho mình vô lực còn có cái gì đây?

Không thể thay đổi vận mệnh.....

Ừa? Giấc mộng lần này hình như có cái gì đó là lạ.

“Àm ầm!” Bầu trời tối đen, một tia chớp quét ngang chân trời đánh trúng gốc cây nhỏ.

Đó là cái gì? Cầu Oa muốn lại gần, nhưng mặc kệ đi như thế nào vẫn cứ ở tại chỗ dậm chân không thể lại gần cảnh vật giống như đang ở ngay trước mắt.

Tia sét kia sau khi bổ xuống trời liền sáng sủa lại, sau đó rất nhanh vùng đất hoang vu biến thành thôn xóm tràn ngập nhân khí.

Ồ? Đó là ta sao.....? Cầu Oa có chút kinh ngạc, chợt lóe lên cảnh tượng chính là hắc lúc còn nhỏ, bởi vì không thể tu hành mà lúc nào cũng một mình, một người ăn cơm, một mình ngủ, một mình, nhìn Phi Nhi từ phía xa..... Không có ai nguyện ý đi chung cùng hắc, ngoại tộc không thể tu hành, ai sẽ cho hắc một nụ cười chứ?Nhưng mà Phi Nhi thì có.

Phi Nhi.....Vừa nhớ đến cô gái bị số phận trêu đùa liền đau xót trong lòng.

Lúc này cảnh tượng dường như đến điểm kết thúc.

Cầu Oa phát hiện mình có thể cử động, nhưng bên cạnh hắc cũng chỉ còn cái cây này.

Đây là cây đại thụ trong thôn ư.....? Chẳng lẽ là nó khiến mình mơ thấy giấc mơ kia? Đó là cái gì thế?

Cầu Oa có rất nhiều nghi vấn, nhưng hỏi một cái cây? Cầu Oa muốn cười, một cái cây sẽ trả lời hắc sao?

“Tiểu tử, vứt bỏ hoàn toàn sự khinh miệt bản tôn trong cái đầu của ngươi đi cho ta!” Thành linh có một giọng nói.

“Ai? Ai ở trong giấc mơ của ta?” Cầu Oa có chút mê hoặc, đây không phải là giấc mơ của hắc ư?

“Là ngươi đang ở trong không gian do ta tạo nên.” Lại là giọng nói đó.

“Ngươi ở nơi nào vậy, chỉ nghe giọng nói mà không thấy người đâu, không tính là anh hùng hảo hán!” Cầu Oa có chút kinh nghi cùng xấu hổ. Hắc đã yếu kém đến mức nào dao? Ngay cả bị không gian mê hoặc cũng không có cảm giác? Haizzz..... Cầu Oa cười khổ.

“Nói cái gì khác thường đó? Tiểu tử, ngươi là đang khinh nhờn bản tôn sao?!”

Cầu Oa đột nhiên bị kéo người lại, ngẩng đầu lên.

“Làm gì thế? Yêu quái a!!!” Phát hiện vật thể khiến mình xoay người lại là một cái cây! Cầu Oa kinh hoàng lên.

“Kêu cái gì mà kêu.”

Cây không thể nào có biểu cảm. Cầu Oa cảm mình phát điên rồi.

“Ngươi không phải suy nghĩ muốn chết đều có sao? Thì sợ cái gì?” Thanh âm ung dung, giống như có một chòm râu đang đung đưa ở phía trên cây dây leo kia.

Há miệng?! Cầu Oa cảm thấy mình bị hù chết chứ không phải bị giết chết!

“Ngươi rốt cuộc là thứ gì thế?!” Cầu Oa rống to.

“Bản tôn là yêu.” Cây già đung đưa chòm râu nói.

Yêu?! Cầu Oa nhớ đại sư trong miếu thờ từng nói, thế gian không hề có yêu.

“Ta không tin! Đại sư từng nói, thế gian không có yêu!” Yêu là cái gì? Loài yêu mang đến tổn thất lớn cho cuộc sống của bình dân tay không tác sát! Đó là sự tồn tại quá mức cường đại, cũng biểu thị cho sự hủy diệt. Nhưng sau khi tiên tộc quy ẩn thì cũng chẳng còn tin tức của yêu nữa.

“Xùy, không có yêu? Nếu không có yêu thì có tiên để làm gì? Chẳng qua yêu đều đi đến thế giới kia mà thôi, hiện tại tiên cũng đi rồi.” Thụ yêu cười nhạt.

“Thế giới này đã thay đổi, không cần yêu nữa, cũng không cần tiên nữa.” Thụ yêu giống như cũng có chút mê mang.

“Vi sao?” Lão Thụ yêu thần bí lẩm nhảm, Cầu Oa không khỏi có chút cảm giác tin tưởng.

“Bởi vì trời đất thay đổi, tận thế đã đến, thế giới này không đem lại an bình nữa. Ngay cả yêu, cũng không thể như cá như nước nữa.” Thụ yêu có chút không xác định nói, kỳ thật hắn cũng không biết rõ ràng, chẳng qua thân là yêu nên hắn cảm giác được trời đất biến hóa. Một số loài chưa từng xuất hiện, loài đó khiến yêu cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn. Yêu và tiên đều khó bảo toàn, làm sao còn có thể im lặng chờ nhân loại bình thường tay không tác sát được cơ chứ?

“Đi rồi..... Đi hết rồi.” Thụ yêu thảm thán. Nếu không phải hắn đã đắm rề ở đây, thì hắn cũng sớm đi rồi, làm sao có thể đến phiên tiểu tử như ngươi thấy được bản tôn?

Cầu Oa trầm mặc, không biết nên nói gì. Chính hắn cũng không thể tu tiên, căn bản không có khả năng nhận biết được lời nói của Thụ yêu là thật hay giả, tin? Không tin? Đều do chính bản thân hắn.

“Tiểu tử, ngươi không thể tu tiên đúng không? Không tin ta sao?” Thụ yêu biết suy nghĩ trong lòng Cầu Oa nên mở miệng nói.

“Ngươi!..... Ngươi vì sao mỗi lần đều có thể nói ra suy nghĩ trong lòng ta?” Cầu Oa lần này không dám suy nghĩ trong đầu nữa, cái cảm giác bản thân suy nghĩ gì cũng bị Thụ yêu này đọc được thật đáng sợ.

“Bởi vì đây là thế giới của bản tôn.” Thụ yêu bình thản nói, vừa dứt lời. Thế giới đột nhiên chấn động kịch liệt. Cầu Oa liền cảm thấy một cảm giác lôi kéo truyền đến, cái gì vậy.....

“Hô.” Cầu Oa đột nhiên trợn mắt!

Trở lại thế giới thực? Cầu Oa xoay người nhìn thụ yêu trước mặt.

Thật quá đáng sợ Thế gian không có yêu, mà trước mắt mình lại xuất hiện một thụ yêu..... Có lẽ tất cả những chuyện ban nãy là giấc mơ của cậu?

“Đừng suy nghĩ lung tung, bản tôn thật sự tồn tại.” Không phải vang ở bên tai, mà là ở trong đầu.

“Lão Thụ yêu?! Ngươi ở nơi nào?” Cầu Oa có chút sốt ruột. Không phải mơ, tất cả đều không phải là mơ!

“Không phải ở ngươi trước mặt sao, thật là.” Một cây dây mây quét tới, ném Cầu Oa đi.

“Được! Được! Ta tin! Đừng quấy ta nữa!” Cầu Oa hô to đầu hàng.

“Tiểu tử, ngươi gọi là gì ấy nhỉ?..... À! Cầu Oa, tên này..... Ngươi không thấy nó rất kỳ quái sao? Đổi một cái tên khác đi, hay là Ngọc Phong Từ đi, cũng được đó. Điện điện khùng khùng tung hoành thiên hạ! Thế nhân đều tính chỉ có mình ngươi điên? Rất tốt, rất tốt, ha ha ha.....” Tiếng cười hùng hậu của Thụ yêu làm chấn động đầu của Cầu Oa mà sinh đau.

“Không cần! Cái tên Ngọc Phong Từ kỳ quái như vậy!” Cầu Oa phản bác. Phong Từ? Ta thấy ông mới là thụ yêu ngu ngốc thì có!

“Vậy Ngọc Phong Từ, hạt mầm trong gió, tại giờ phút này nảy mầm, như thế nào?” Thụ yêu cũng không so đo thay đổi tên, hay là thay đổi ý nghĩa của cái tên này.

Ngọc Phong Từ, hạt mầm trong gió, giờ phút này nảy mầm. Cầu Oa lặp đi lặp lại những lời này, có nghĩa là từ bây giờ cậu sẽ thay đổi sao? Có chút

không hiểu.

"Ngọc Phong Tử, ngươi không thể tu tiên, là bởi vì thiên phú của ngươi quá cao." Thụ yêu giải quyết xong vấn đề cái tên của Cầu Oa rồi đi thẳng vào chủ đề.

"Cái gì? Thiên phú quá cao? Đừng nói giỡn! Thiên phú quá cao ngược lại không thể tu tiên ư?" Cầu Oa, không, Ngọc Phong Tử lúc này thật sự có vài phần giống kẻ điên rồi, chỉ thấy hắn có chút suy sụp điên cuồng gào thét.

"Nếu như nói thiên phú của ta rất cao, như vậy nhiều năm như vậy ta chịu sự xem thường châm chọc thì tính cái gì... ? Chê cười sao?!"

"Đứng, thiên phú của ngươi quá cao, không thích hợp tu tiên, cho nên tiên khí không thể tụ lại về phía ngươi. Ngươi trước không cần nói, hãy nghe ta nói." Tựa hồ sợ Ngọc Phong Tử lại phát tác, Thụ yêu trực tiếp dùng một dây mây chặn miệng của Ngọc Phong Tử lại.

"Đừng tu tiên, đi theo ta tu hành đi!"

Tinh huống của ngươi thật kỳ lạ, thiên phú tu tiên quá cao, nên trời ghét.

Nếu để ngươi thành tiên, thì trời đất cũng không có cách nào uy hiếp được ngươi nữa, cho nên trời không cho ta và ngươi tu tiên.

Ngươi chỉ có thể tu hành. Theo ta tu hành!

Yêu tu hành chính là cường đại bản thân, lấy bản thân năng lượng cộng hưởng với năng lượng của đất trời, do đó cường đại.

Nếu trời đã không giúp ngươi, như vậy ngươi hãy vứt nó hoàn toàn đi!" Thụ yêu nói năng liền mạch lưu loát.

Ngọc Phong Tử này, quá mức buồn bực, một lòng muốn tu tiên, chưa bao giờ nếm trải việc tự tu luyện bản thân. Chỉ khi vượt qua một bước kia - giáo huấn kiến thức tu tiên từ nhỏ đến lớn, vượt qua rồi, mới được, nếu không vượt qua, tìm gốc cây đâm đầu chết đi.

Ngọc Phong Tử phục hồi tinh thần lại.

Kỳ thực con đường tu tiên đã cách hắn rất xa.

Hắn bây giờ là một người tu hành, dị năng? Hắn không cần. Vũ khí? Cũng không cần.

Hắn chỉ cần dựa vào chính bản thân mình là được rồi!

Ngọc Phong Tử bước nhanh tìm kiếm bước chân của Lão Thụ yêu, Lão Thụ yêu này từ năm đó lừa hắn bỏ đi ý niệm tu tiên, sau đó chỉ điểm cho hắn, rồi hai năm sau đột nhiên biến mất. Nói cho hay thì là muốn đi chu du đảo Mê Nha Độc, kỳ thực chính là muốn tìm biện pháp rời khỏi thế giới đang giam cầm hắn bằng tầng bình chương kia.

Chẳng qua là hắn ta chưa từng nghĩ tới, lúc đầu đảo Mê Nha Độc này, là nơi giam cầm yêu, cũng là nơi giam cầm tiên. Khó trách trước kia chưa từng có nhân loại phát hiện ra, trừ phi được người trong đảo đưa vào, nếu không thì sẽ không thấy được hòn đảo nhỏ này, mà nhân loại có thể thành tiên, làm sao sẽ thêm liếc mắt nhìn một nhân loại bình thường như cây cỏ cơ chứ? Tiên là cái gì? Ngọc Phong Tử không phải tiên, nên không biết.

Nhưng sau khi tận mắt đến, quy tắc này tựa hồ đã bị loại bỏ, con người phát hiện ra đảo Mê Nha Độc, hơn nữa còn tiến vào. Chẳng qua là có thể còn sống đi ra ngoài hay không, Ngọc Phong Tử cũng không biết, trong đảo có vô số độc dược, vật cực tất phản, như vậy cũng có tiên dược mà con người chưa bao giờ nghe thấy, nhưng tìm được hay không, cũng phải xem tạo hóa nữa.

(Vật cực tất phản: Sự việc phát triển đến mức cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại. Ý trong chương là nếu đảo này có độc thì cũng có được.

Hầu hết mọi nơi của đảo đều rất đáng sợ, chia ra làm bốn khu nhưng cũng chỉ có một cổng đi vào, ngay cả chỗ ở của Tiên tộc trước đây. Tiên Tộc giống như là bị vây tới đảo để canh cửa, buồn cười thật! Nhưng toàn bộ bố cục của đảo thật sự là như thế.

Ngọc Phong Tử dừng bước.

"Lão Thụ yêu, đã lâu không gặp? Sao ngươi lại làm tổ ở địa phương kỳ quái như thế?" Ngọc Phong Tử cười. Trước mặt có một thân cây già, cắm rễ ở bên một dòng suối nhỏ.

"Hừ, ta thích, ngươi quản cái gì?" Lúc này giọng nói không phải truyền ra từ trong đầu nữa.

Sáng rọi chột lóe, cây già biến mất, một người đàn ông tác phong nhanh nhẹn xuất hiện.

"A hả? Ngươi hôm nay thế nào? Trực tiếp biến thành người rồi hả?" Ngọc Phong Tử có chút tức cười, Lão Thụ yêu này chỉ biến thành bộ dạng này khi di chuyển vị trí, hắn cực kỳ rất ghét thân thể của con người.

"Hừ, còn không phải là do biết ngươi muốn tìm ta làm gì sao, đừng tưởng rằng ta nợ ngươi một cái nhân tình là có thể luôn sai sử ta!" Người đàn ông có chút ảo não nói.

"YAA.A.A..! Ta rất sợ đó nha, tại sao bây giờ ngươi lại biến thành bộ dạng âm dương quái khí như thế này." Ngọc Phong Từ cười cười, đúng vậy, này Lão Thụ yêu này nợ hẳn một cái nhân tình, trăm năm trước đến đại nạn của "hắn", là mình chịu một đạo sét thay hắn, nên hắn bây giờ mới có thể tồn tại ở trên đời này.

Trên đời này những thứ gì kỳ dị đều sống rất lâu, nếu ngươi lần lượt một lần rồi lại một lần vượt qua đại nạn, như vậy ngươi có thể sống dài vô hạn.

Thụ yêu này làm sao lại như vậy, từ mấy trăm năm trước đại nạn qua đi tình tình liền đại biến, trực tiếp từ Đại Yêu cao cao tại thượng biến thành kẻ không có khí thế, không có tư thái, không đứng đắn như bây giờ, quả thực cũng giống như hắn mà thôi!

Khụ khụ... Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng quả thật hắn có chút không đứng đắn!

"Đi thôi, trở về cái miếu rách nát của ngươi rồi nói." Thụ yêu trừng mắt với Ngọc Phong Từ, trực tiếp xuyên qua rừng cây.

"Đợi ta với, đừng khi dễ ta chạy chậm!"

"Đây là nguyên nhân ngươi lặn lội đến tìm ta?" Hai mắt thụ yêu lóe ra tia sáng đen tối. Nhìn Bạch Hi hôn mê nằm ở trên giường, có cảm giác bất mãn đang tích tụ lại.

"Đúng vậy, đây chính là đồ đệ ta vừa thu, khả khả!" Ngọc Phong Từ hi hi ha ha, cũng không có cảm thấy có cái gì không đúng.

"Hừ, ta mới rời đi không bao lâu, ngươi lại dụ dỗ Tiểu Chính Thái?" Thụ yêu cắn răng.

"Ừh! Đúng thế, là tiểu đồ đệ ta mới dụ được." Ngọc Phong Từ có chút đắc ý. Tuy rằng đồ đệ này đầu óc hơi vụng về, hơi ngốc nghếch một chút, hơn nữa còn chưa đồng ý làm đồ đệ của hắn, nhưng đó cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi! Hắn có cảm giác đồ đệ này không giống với những kẻ khác, nói không chừng lần này, thật đúng là đã nhặt được bảo vật!

Về mặt thụ yêu u ám. Được, được, được lắm, Ngọc Phong Từ, ngươi được đó. Từ trăm năm trước sau khi ta vượt qua kiếp nạn, ta vẫn đang trốn ngươi, đã nhiều năm như vậy, ngươi rốt cục cũng tới tìm ta, nhưng lại là vì một người đàn ông... ? (Có gian tình ~.~)

"Hừ..." Thụ yêu hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn sáng suốt không làm khó dễ. Tính sổ sau đi, Ngọc Phong Từ!

"Ngươi xem cậu ta đi, ta cảm giác cậu ta có chỗ nào đó kỳ lạ, rõ ràng không có dị năng cụ tượng hóa, lại có thể ngưng tụ khí thể thành áo giáp. Tuy rằng bởi vì năng lượng hỗn loạn mà tự bạo, nhưng lúc đó trời đất đột nhiên rung chuyển, ta chắc chắn cảm nhận được." Ngọc Phong Từ không hề cợt nhả. Nếu không phải là làm chính sự, hắn cũng không rõ đồ đệ này đã trải qua những gì, muốn hỏi cũng phải chờ cậu ta tỉnh lại đã, đã nhiều ngày như vậy, vì sao vẫn còn hôn mê, đây là có chuyện gì?

Thụ yêu không trả lời, nhìn cậu bé đang nằm trên giường.

Nhìn qua thì là một cậu bé bình thường. Thụ yêu đến gần, sờ cả người Bạch Hi mấy lần.

Ngọc Phong Từ không hiểu căng thẳng trong lòng, cảm giác khác thường trào lên trong lòng. Há? Tại sao lại có cảm giác không thoải mái, kỳ quái. Lắc đầu không để ý tới nữa. (Gian tình đôi bên... ^O^)

Vừa sờ tới, Thụ yêu ngược lại nhủ mảy. Không có chỗ nào khác thường, nhưng lời của Ngọc Phong Từ cũng không phải giả, cậu bé này không có dị năng cụ tượng hóa lại có thể ngưng tụ khí thể thành hình.

Thụ yêu nhắm mắt lại, đặt tay lên trán Bạch Hi.

Một lát sau mở hai mắt ra, trong mắt có ánh sáng lưu chuyển.

"Phong Từ." Thụ yêu mở miệng, "Ngươi gặp thằng bé này ở đâu?"

"Không phải ta gặp được cậu ta." Ngọc Phong Từ lắc đầu. "Là Phi Nhi... Cứ năm năm là cô ấy lại đến kỳ động dục. Ở bên ngoài không biết từ đâu đem Bạch Hi về."

"Bạch Hi... ? Cậu ta họ Bạch?" Thụ yêu tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

"Đúng vậy, làm sao thế? Chẳng lẽ cậu ta là trẻ mồ côi của gia tộc Ngưu Bức Hồng Hồng từ thời xa xưa?" Ngọc Phong Từ vui cười.

"Cũng không phải..." Thụ yêu nỗ lực suy nghĩ.

"Ta nhớ mông má lúc ta có linh trí là lúc gặp một người đàn ông họ Bạch... Cụ thể xảy ra chuyện gì ta lại nhớ không rõ rồi." Thụ yêu nhủ mảy.

"Há? Ngươi có linh trí từ khi nào? Đó là bao lâu về trước rồi." Trên đầu Ngọc Phong Từ có chút vạch đen.

Thụ yêu vẫy vẫy tay. "Nhớ không rõ rồi, sống lâu quá, chuyện trước kia đều quên hết."

"Người đến cùng có nhìn ra được gì hay không? Ta đường xa đi tới kêu người cũng không phải để uống trà." Ngọc Phong Từ trêu đùa.

"Không rõ nữa không rõ nữa." Thụ yêu liên tiếp xua tay.

"Chờ cậu ta tỉnh lại rồi nói, không có việc gì, chẳng qua là chưa tỉnh lại mà thôi."

Đây là đâu? Bạch Hi muốn mở to mắt, hy vọng có thể nhìn rõ ràng được một ít.

Sương mù mênh mông, không có giới hạn, đi như thế nào cũng không đến điểm cuối.

Hả? Nơi đó có ánh sáng, đi vào trong đó có lẽ tốt hơn.

Bạch Hi nhắc chân bước đến.

"Tiểu gia hòa, cậu rốt cuộc đã tới, ta chờ cậu đã lâu." Không biết từ nơi nào có giọng nói truyền ra.

Ai? Ai ở nơi nào? Bạch Hi muốn lên tiếng, nhưng phát hiện cổ họng thế nhưng không thể thốt lên được một câu.

"Azzzz, nhiều năm như vậy. Con cháu Bạch gia ta rốt cuộc cũng có người thức tỉnh rồi..."

Cái gì? Thức tỉnh? Bạch Hi mơ mơ màng màng, giọng nói lớn tuổi này đang nói cái gì?

"Được rồi, cậu nghe là được rồi." Chủ nhân của giọng nói kia hình như có chút bất đắc dĩ.

"Cậu nhất định là thông qua niệm lực có thể ngưng tụ khí thể thành hình?"

(Niệm lực là khả năng suy nghĩ tưởng tượng, có thể hiểu đại khái nó là vậy)

Niệm lực? Niệm lực là cái gì? Bạch Hi chỉ biết khí, dị năng, có lẽ hiện tại còn có thể thêm tu tiên nữa.

"Đã không biết bao nhiêu năm ta gặp được con cháu của Bạch gia rồi... Azzzz."

Con cháu? Vậy người này là tổ tiên của cậu sao? Bạch Hi có chút phiền chán, nói ra lời không thể đặt câu hỏi thực sự khiến người ta không biết phải làm thế nào.

"Thời giờ của ta không còn nhiều lắm.. Cậu có lẽ nghe không hiểu, nhưng ta thật sự không còn thời gian... Bạch gia chúng ta lấy tu luyện niệm lực làm chủ, niệm lực chính là năng lực tiềm ẩn của con người. Thông qua não mà dẫn phát năng lượng cộng hưởng, do đó có thể làm một vài chuyện mà người bình thường không thể làm được. Có thể yếu cũng có thể mạnh, phải xem niệm lực của cậu mạnh bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nếu không phải bởi vì thù hận, như vậy cậu nhất định có cô gái mà mình thương yêu? Tức giận, yêu thương, hai cảm xúc này sẽ ảnh hưởng đến độ mạnh hay yếu của niệm lực.

Ha ha..... Thật sự có lỗi, ta vì chờ cậu xuất hiện nên đầu đã cạn đèn đã khô rồi. May mà thời khắc cuối cùng có thể nhìn thấy cậu, Bạch gia đã sụp đổ lâu rồi. Ta không trông cậy cậu có thể làm rạng rỡ tổ tông, chỉ cầu cậu có thể truyền thừa niệm lực cho thế hệ sau này, như vậy..... Thì người sáng lập ra Bạch gia là ta, cũng là ác nhân lớn nhất chờ đợi ngày này biết bao nhiêu năm cũng đã mãn nguyện rồi....."

Sương mù mênh mông, thế giới bắt đầu sụp đổ, Bạch Hi ở trong đó có cảm giác cả người như bị chia năm xẻ bảy, lúc này có một luồng ánh sáng âm áp chiếu tới, nhẹ nhàng bao lấy Bạch Hi.

"Chết tiệt..... Tại sao lại như vậy, rốt cuộc là tại sao lại như thế?" Bạch Hi cố gắng gào ra tiếng để bớt đi cảm giác lồng ngực bị đè nén! Vừa dứt, không khỏi có chút kinh ngạc. "Cậu, này, có thể nói chuyện rồi?"

Luồng ánh sáng màu vàng kia mang theo Bạch Hi rời khỏi thế giới sương mù mênh mông.

Bạch Hi không cam lòng kêu chủ nhân của giọng nói vừa nãy.

"Là tổ tiên ư!? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!!!" Bạch Hi hô to! Nhưng luồng ánh sáng kia chợt lóe, thế giới sương mù mênh mông biến mất, trước mắt một màu đen kịt, một mội đánh úp lại, Bạch Hi lại rơi vào hôn mê.

“Nửa tháng đã trôi qua rồi, tại cậu ta sao còn chưa tỉnh lại cơ chứ?” Ngọc Phong Từ bắt đầu đi kêu rên.

Trong nửa tháng này Thụ Yêu đều luôn cố gắng nhớ lại chuyện của trước kia, Bạch Hi cũng chưa chịu tỉnh lại, nhưng sinh mệnh dồi dào chứng tỏ cậu ta căn bản không có việc gì!

Này một người này hai người này, đang tính chơi cái trò gì vậy? Vậy hẳn đã lo lắng suông rồi sao?! Ngọc Phong Từ phồng miệng lên. Tức giận đến mức không còn đang hoảng nữa rồi.

“Khụ.....! Khụ khụ!” Trên giường truyền đến tiếng ho khan.

“Hắc! Đồ đệ bảo bối của ta, cậu rốt cục tỉnh! Sư phụ chờ mãi đến mức hoa rơi rụng hết cả rồi!” Ngọc Phong Từ kêu hai tiếng quái đản, hai bước đến bên giường.

“Hừ!!” Thụ Yêu cũng nhận thấy Bạch Hi tỉnh, định nói chuyện, liền nghe thấy Ngọc Phong Từ khoa trương nói mấy lời buồn nôn. Hừ! Chờ đến mức hoa rơi rụng hết ư? Còn ta thì chờ người đến mức biển cạn đá mòn rồi đây!

Ngọc Phong Từ thần kinh không ổn định vẫn chưa cảm giác được Thụ Yêu có gì không ổn, ngồi yên ở bên giường hỏi Bạch Hi.

“Đồ đệ này, sao cậu hôn mê lâu như vậy?”

“Ngủ giấc, lúc người hôn mê người có biết người vì sao người lại hôn mê thật lâu sao?” Thụ Yêu không lưu tình chút nào đã kích Ngọc Phong Từ! Hôn mê là cái gì? Hôn mê chính là không có ý thức, đồ ngốc!

“Ta..... Khụ khụ.....” Bạch Hi mở miệng, nhưng cảm giác khó nói chuyện lại xuất hiện như lần đó ở trong mộng, thanh âm khàn khàn, cổ họng ran rát.

“Nhiều ngày như vậy còn chưa được uống nước Đồ đệ chờ ha, sư phụ đi rót nước cho cậu nhé.” Ngọc Phong Từ bỗng nhiên nhớ tới, nhân loại có thể không ăn, nhưng không thể không uống nước, có lẽ vì trong lời gian này Bạch Hi hôn mê..... Hẳn và Thụ Yêu lại không nghĩ tới vấn đề này..... Vì thế Bạch Hi, từ đó đến giờ không có giọt nước nào vào trong họng. Ngọc Phong Từ bởi vì thẹn trong lòng nên hạ thấp phong thái.

Tiếp nhận ly trà Ngọc Phong Từ đưa tới, thông nhuận cổ họng.

“Thảo nào ta không thể nói chuyện ở trong giấc mơ với tổ tiên, hóa ra là bởi vì không có nước.....!! Sư phụ! Người hại ta đến thảm!” Bạch Hi khóc không ra nước mắt, trong giấc mơ cậu không thể đặt câu hỏi, nên rất nhiều thứ cậu không thể hiểu được, cũng không thể tìm ra nguyên nhân nói không được, hóa ra là không có người cho cậu uống nước?! Có chút ảo não, Bạch Hi lâm loạn nên như trẻ con.

“Sư phụ! Đều tại người!”

“Ta..... Ta.....”

“Tóm lại ta sai sót một cái nhưng lại là cơ hội cuối cùng!”

“Sao.....” Bạch Hi còn chưa nói xong, bỗng nhiên một cái bàn tay rẽ cây trắng nõn bưng kín miệng.

“Suyt..... Đừng âm ỉ.” Thụ Yêu nói nhỏ ở bên tai Bạch Hi.

Giọng nói kia quỷ dị nói không nên lời, khiến Bạch Hi bình tĩnh trở lại.

Ngọc Phong Từ chớp chớp mắt, cái cảm giác không thoải mái kia lại tới nữa, sao lại thế này?

“Ta là Thụ Yêu, cậu vừa tỉnh, trước cứ nghỉ ngơi một lát, lát nữa chúng ta lại nói chuyện.” Nói xong Thụ Yêu liền kéo Ngọc Phong Từ rời khỏi phòng.

“Hắc, lão huynh, sao bây giờ người lại khách khí như vậy, trước kia người đâu có như thế này.” Ngọc Phong Từ phát hiện mình có chút không hiểu lão bằng hữu đã sống đến mấy trăm năm tuổi này.

Thụ Yêu nhú mày, người không biết thì tốt hơn, bao gồm..... Tâm tư muốn ở cùng người của ta. Người chặn cho ta một tia sét kia, nhưng không bị đạo sét kia đánh trúng thì lại bị trúng cái khác Thời đại biến hóa đâu rồi, thời đại tu tiên biến thành thời đại của Dịch Năng Giả, thế giới an tĩnh yên bình cũng biến thành tận thế khói lửa nổi lên bốn phía.

Ta đã thay đổi..... Như vậy người..... Sẽ thay đổi sao?

Thụ Yêu lắc lắc đầu, quảng suy nghĩ ra sau đầu.

Không phải không biết người có người con gái người yêu thương, mà là tim của ta, không sống vì ta, mà sống vì người.

“Ta nhớ tới một vài việc.” Thụ Yêu quay lưng nói với Ngọc Phong Từ.

“Là về Bạch Hi ư?” Ngọc Phong Từ nghiêm mặt hỏi.

“Ừh.” Thụ Yêu vẫn như cũ đưa lưng về phía Ngọc Phong Từ.

Gió thổi qua Thụ Yêu cùng Ngọc Phong Từ, đỉnh núi rộng lớn chỉ có hai người cùng Bạch Hi ở trong miếu thờ.

“Nửa tháng này ta luôn luôn cố nhớ lại, rất nhiều chuyện không đáng giá nhắc tới, khiến ta có chút hứng thú đó là một người đàn ông, là một người đứng đầu gia tộc.”

“Bạch gia.”

Ngọc Phong Từ lắng lắng nghe, không đáp lời.

“Người sáng lập ra Bạch gia, Bạch Tảo Đường. Cũng là thủ phạm khiến cho gia tộc hần bị thảm sát.”

“Bạch Tảo Đường lập ra một thời đại mới điên cuồng, khi đó không có yêu, Tu Tiên Giả, mà là nhân loại bình thường. Nhưng hần đã sáng lập ra một năng lực mới - niệm lực. Niệm lực chính là tín ngưỡng cường đại nhất trong lòng mỗi người có thể dựa vào. Giống như một người phụ nữ tay không tác sát, khi con của nàng gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, ngọn lửa nhỏ trong lòng cô ta sẽ bùng cháy mãnh liệt, cô ta sẽ có thể làm ra những chuyện mà bình thường không thể nào làm được, có thể khiến người ta trở mặt đứng nhìn. Nhưng đây chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, không phải muốn xem là xem được.”

“Bạch gia tựa hồ trời sinh có tư chất và tư cách để sử dụng niệm lực. Có lẽ đây là do Bạch Tảo Đường mang lại.”

“Mỗi người đều có khả năng vô hạn, có khả năng tiến hóa ra năng lực, nhưng nó không những chỉ cần đến thực lực, còn phải cần đến kỳ ngộ. Thực lực chưa đạt tới, dù có gặp kỳ ngộ, cũng không thể nắm chắc được nó. Thực lực đủ, nhưng nếu không gặp được kỳ ngộ, cũng chỉ có thể cảm thán ông trời bất công mà thôi.”

“Bạch Tảo Đường, hần vừa đứng gặp thời cơ, cũng vừa có được thực lực. Cho nên hần làm được, hơn nữa còn làm cho cả gia tộc phồn vinh.”

“Bạch gia mở học đường tư nhân, Bạch Tảo Đường truyền xuống những gì hần đã lĩnh ngộ cho những người trong Bạch gia. Bạch gia ở cùng yêu và Tu Tiên Giả trở hết tài năng. Người thường không biết điều đó, đó là bởi vì ước định giữa những người có năng lực, không thể làm hại người thường, không thể để lộ ra điểm bất thường của mình ra ngoài. Bạch gia cũng vì hần mà trở nên huy hoàng.”

“Nhưng Bạch gia bị thảm sát cũng là bởi vì hần.”

“Sau khi nhân loại tự mình phát triển năng lực siêu việt, tuổi thọ liền kéo dài rất lâu. Vốn lẽ đây chính là một điều rất tốt, Bạch gia hết đời này đến đời khác đều đông đúc con cháu, tuy rằng không phải ai cũng có năng lực nắm giữ niệm lực, nhưng điều đó lại rất tốt không phải sao?”

“Nhưng Bạch Tảo Đường lại không cam lòng, hần muốn trở nên càng cường đại hơn. Tuổi trẻ xốc nổi, hần tiếp tục tu hành, muốn tiếp tục sáng lập ra một năng lực mới.”

“Không ai biết hần muốn làm gì, nhưng có một ngày, Bạch Tảo Đường đi ra ngoài tu hành hơn mười năm, một mực không chịu trở về, rồi đến một ngày rất bình thường, Bạch gia đột nhiên chết rất nhiều người. Hầu như người của Bạch gia đều đã chết, mãi cho đến khi Bạch gia bị giết chết hết, Bạch Tảo Đường vẫn không xuất hiện.”

“Có người nói hần tu hành xảy ra chuyện, tẩu hỏa nhập ma mà chết. Khiến Bạch gia mất đi chỗ dựa, huy hoàng liên tục giảm xuống.”

“Có người nói hần chưa thỏa mãn với hiện tại, quá tham lam, nên bị trời phạt, bằng không Bạch gia cũng sẽ không đột nhiên biến mất cùng với yêu và Tu Tiên Giả.”

“Nhưng mặc kệ là nói như thế nào, Bạch gia bị thảm sát tuyệt đối có liên quan tới Bạch Tảo Đường.”

Nói tới đây Thụ Yêu không nói thêm nữa.

Ngọc Phong Từ cũng tự mình suy nghĩ.

Thật lâu sau, Thụ Yêu lên tiếng.

“Tiểu gia hỏa, nghe đủ chưa?”

Ngọc Phong Từ phát ra tiếng ngạc nhiên quái đản, Bạch Hi đang nghe?

“Kết --” Tiếng đẩy cửa vang lên, Bạch Hi vịn cánh cửa đi ra ngoài.

“Tôi không có ý, chính là muốn đi ra để nói cho các người biết giấc mơ của ta.” Giọng Bạch Hi khàn khàn.

Giấc mơ kia, Bạch Hi không thể hiểu toàn bộ được, cho nên muốn hỏi xem Thụ Yêu cùng Ngọc Phong Từ. Bọn họ sống lâu như vậy, nhất định biết những chuyện mà đứa trẻ 9 tuổi như cậu không biết.

Nhưng còn chưa đầy cửa, liền nghe thấy thanh âm trầm ồm của Thụ Yêu.....

“Tôi chính là hậu duệ của Bạch gia?” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

“Ừm. Từ biểu hiện cùng họ của ngươi, ngươi chính là hậu nhân cuối cùng của Bạch gia.” Thụ Yêu nói.

Bạch gia? Bạch Hi chưa bao giờ nghe thấy mẹ nhắc đến chuyện này. Còn cha? Đó là một từ xa lạ. Nhưng nếu mẹ đã không nói, Bạch Hi cũng biết không nên chạm đến miếng vết thương trong lòng mẹ. Mẹ tên là Thanh Lưu, như vậy nhất định cha họ Bạch.

Bạch Hi kể lại giấc mơ của mình cho Thụ Yêu cùng Ngọc Phong Từ.

“Tiểu gia hỏa.” Biết tên họ của Bạch Hi, nhưng ánh mắt Thụ Yêu vẫn cứ ôn nhu nhìn cậu, gọi cậu là tiểu gia hỏa. Thụ Yêu không nói gì, biết chắc đó là Bạch Tào Đường, lúc đó hắn từng là một cái cây nhỏ lúc linh trí mới hình thành mà làm một chuyện.

Khi đó Bạch Tào Đường còn chưa nổi tiếng - người sáng lập ra Bạch gia trong tay Yêu giới cùng Tu Tiên Giới, nhưng hắn mỗi ngày đều sẽ ở chính trước mặt mình kể ra tâm sự, thiếu niên lòng mang khát vọng, có nhiệt huyết tuổi trẻ, muốn đứng vững trên đỉnh của thế giới, nhìn một cái. Có lẽ hắn cũng không biết chính mình có thể nghe được hay không, nhưng khi thấy cây này nhỏ này dựng đứng ở bờ sông, rõ ràng có tư duy nhưng không ai phát hiện, rõ ràng nghe hiểu được tiếng người nhưng không ai tới dừng chân, Bạch Tào Đường có lẽ trong lúc vô ý làm bạn với Thụ Yêu rất nhiều năm.

“Ngươi muốn đi tìm cô gái ngươi lạc đúng không? Phi Nhi kia cũng chỉ là vô ý, lại đem ngươi đến nơi này, nếu ngươi muốn rời đi, ta sẽ giúp ngươi. Quyết không ngăn cản.” Thụ Yêu nói tới đây thì không nói nữa. Phi Nhi cho dù là bằng hữu của hắn và Ngọc Phong Từ, nhưng hành động vô ý của nàng, cũng khiến hắn và Ngọc Phong Từ ít hay nhiều cũng có chút áy náy.

Bạch Phong Từ đang đứng bên cạnh có chút tức giận, đây chính là cây mầm tốt, thật vất vả mới nhận hắn làm sư phụ, không thể thả chạy đi được!

Còn chưa chờ Bạch Phong Từ nói. Bạch Hi đã lên tiếng

“Không cần, chị Phi Nhi cũng là vô tình mang tôi đến, nhưng nếu không phải chị Phi Nhi mang tôi tới nơi này, nếu không biết sư phụ, tôi cũng sẽ không biết hóa ra gia tộc của tôi còn có chuyện như vậy.”

“Tôi nhất định phải tìm được Phạm Phạm, nhưng không phải bây giờ.” Bạch Hi tin tưởng vững chắc. Cô gái luôn làm bạn, làm lão sư những khi cậu bất lực nhất kia, cậu nhất định sẽ trở lại bên cạnh cô.

Cậu sẽ không tự cao mà cho rằng mình có thể gây dựng lại Bạch gia, nhưng để huyết mạch Bạch gia tiếp tục được kéo dài ánh sáng, cậu vẫn sẽ cố gắng.

Phạm Phạm, chờ tôi. Chờ khi tôi xuất hiện trước mặt cô một lần nữa, tôi sẽ không còn là một đứa bé không có năng lực mà cô luôn phải bảo vệ nữa.

Tôi sẽ dẫn cô, đi ngắm tất cả phong cảnh khắp thế gian, cuối cùng, nắm tay cô, bên nhau đến già. Cô là Zombie, nếu không có cách để cô biến lại trở thành nhân loại, như vậy tôi sẽ biến thành Zombie cùng cô uống máu, ăn thịt người là được rồi.

Thời gian ba năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Kết quả thế giới vẫn không thay đổi, Zombie vẫn hoành hành như cũ, nhân loại vẫn như cũ rúc ở khu an toàn liếm miếng vết thương.

Nhưng ở trên đảo Mê Nha Độc, ngàn dặm lại chẳng có lấy một con Zombie, vạn dặm không có người ở.

“Hô!”

Bạch Hi quát lớn một tiếng.

Áo giáp! Ngưng tụ! Trong lòng hò hét, đầu óc thúc giục niệm lực ngày càng thuần thục.

“Hô.”

Tiếng gió thổi vang lên, Bạch Hi nhìn kỹ áo giáp trên người mình.

Từ hình dạng khí thể sương mù ngưng tụ thành thực chất cho biết cấp độ của khôi giáp.

Chuyện này Bạch Hi dĩ nhiên đã tu luyện trong ba năm này mới có thể làm được như bây giờ.

Không biết là do tu luyện hay là ở thời kỳ tận thế này nhân loại đã trưởng thành với tốc độ nhanh hơn rất nhiều, bây giờ thiếu niên mười ba tuổi mặt mày đã có bước đầu nảy nở, giống như hạt mầm trưởng thành với tốc độ mau chóng, chiều cao của Bạch Hi cũng nghiêm nhiên có phong phạm của một tiểu đại nhân rồi.

Thụ Yêu lại đi rồi, tiếp tục dạo chơi trong đảo Mê Nha Độc, không biết đang tìm cái gì, hay là muốn làm bình ổn sóng lớn đang dâng lên trong lòng.

Sư phụ Ngọc Phong Từ vẫn chơi bời lêu lổng như thế, nhưng tốt xấu cũng nhớ được mình còn có một tên đồ đệ, mỗi ngày đều sẽ đến chỉ điểm một hai điều.

Năng lực nắm giữ niệm lực của Bạch Hi cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Tất cả tựa hồ cũng thoải mái khoan thai như vậy.

Chẳng qua là.....

“Đã ba năm không gặp cô rồi.....” Bạch Hi gương cái cổ lên như muốn thăm dò bầu trời ở phía trên, giống như làm vậy là có thể thấy được khuôn mặt đang khắc sâu trong lòng.

“Phạn Phạn..... Cô như thế nào rồi? Còn ở trong thành phố Hi Vọng không? Có bị phát hiện là Zombie không.....?” Bạch Hi thì thảo tự hỏi.

“Không biết Bạch Tiểu Hoa có mang đến phiền toái cho cô không? Không có tôi ngày sẽ rất buồn chán chứ?”

“Tôi rất nhớ cô.....”

“Hi vọng lúc gặp cô sẽ không nuôi dưỡng thêm một nhân loại nữa!” Nếu là như thế..... Bạch Hi ánh mắt chấn động.

“Có thể thế nào được chứ.....? Azzzz.....” Nói không chừng Phạn Phạn sẽ coi cậu là một đứa trẻ, hoặc là em trai có hành động rất kỳ quái, sẽ khiến người chán ghét Cậu không muốn Phạn Phạn ghét mình.

Bạch Hi thu hồi suy nghĩ, tiếp tục luyện tập những điều trước đây Phạn Phạn dạy.

Ngọc Phong Tử thực sự không thể trông mong là một lão sư tốt, ông ta căn bản chẳng dạy cậu cái gì, cũng chẳng thêm giám sát, thành quả ba năm này đều là do cậu kiên trì mới có được.

Bạch Hi lắc đầu.

“Tiểu đồ đệ, lại đang nói xấu sư phụ cái gì đấy?” Giọng nói trêu tức truyền đến.

Bạch Hi có

chút bất đắc dĩ nhìn Ngọc Phong Tử từ trên cây nhảy xuống.

“Sư phụ, còn chưa đến buổi trưa nên không có đồ ăn đâu.”

Đúng vậy, mọi người không làm đâu.

Bạch Hi là đồ đệ của Ngọc Phong Tử. Trong suốt một năm nay, Ngọc Phong Tử hai mắt không thấy thời tiết thay đổi, không để ý đến chuyện bên ngoài, không quét dọn miếu thờ, không vào phòng bếp, không thấy bóng dáng. Trái lại Bạch Hi, quét dọn miếu thờ, giặt quần áo rồi nấu cơm, quả thực là không cần dạy cũng biết làm việc nhà. Một câu tóm lại Bạch Hi chính là Quàn gia làm việc không công!

“Äi... ê...! Đồ đệ thân ái, chẳng lẽ sư phụ chỉ biết mỗi ngày chờ người nấu cơm sao?” Ngọc Phong Tử nghiêm mặt nói.

Ừ, ừ, đúng rồi, câu tiếp theo sẽ là.

Kẻ làm sư phụ như ta cần cù chịu khó nhiều năm như vậy....

“Kẻ làm sư phụ như ta cần cù chịu khó nhiều năm như vậy.”

Quét dọn miếu thờ, giặt quần áo nấu cơm.

“Quét dọn miếu thờ, giặt quần áo nấu cơm.”

Bạch Hi ở trong lòng nói cùng lúc với Ngọc Phong Tử.

Thật là.... Mỗi lần cũng là một tràng lời ca cảm giống y chang đến nỗi cậu cũng có thể đọc thuộc lòng rồi.

“Mặc dù nơi này chỉ có một mình ta, nhưng sư phụ cũng thật sự rất vất vả! Khó khăn lắm mới có được đồ đệ, đương nhiên muốn hưởng thụ là chuyện bình thường!”

Ngọc Phong Tử rút lời, có chút xấu hổ nhìn đồ đệ.

Hắn đương nhiên biết mỗi lần dùng cùng một lời giải thích thật sự là không có sức thuyết phục lắm, nhưng bởi vì hắn đã vất vả cùng tịch mịch lâu lắm rồi, khó khăn lắm mới có một đồ đệ nên tất nhiên muốn hưởng thụ một chút! Tuy rằng điều này có dấu hiệu ngược đãi lao động trẻ em...

“Khụ khụ, đồ đệ này, đừng ghét bỏ sư phụ, không phải hôm nay sư phụ truyền thụ tài nghệ cho người sao....” Đồ đệ ngoan, tha thứ cho sư phụ đi!

Bạch Hi liếc liếc mắt, không đáp lời, ai biết sư phụ không đáng tin này đang nói thật hay giả chứ? Suốt một năm nay Bạch Hi tự nhận là phi thường hiểu rõ người sư phụ này của cậu rồi.

“Được lắm, được lắm, khom người với người rồi còn đòi lên mặt?” Ngọc Phong Từ thu hồi về lưu manh trên người, về mạch trịnh trọng nhìn Bạch Hi.

“Nên vào chính sự thôi.”

Bạch Hi trừng mắt nhìn, hừ... Tuy rằng ông ta vẫn là sư phụ của cậu, nhưng chỉ cần chớp mắt, đã vứt đi sự lỗ mãng hồi nãy. Ngọc Phong Từ bây giờ, hình như Bạch Hi chưa bao giờ thấy.

“Sư phụ có một bộ quyền pháp, có thể giúp người ngộ ra con đường của mình [ps nơi này ý nói là đường đi], quyền pháp này tên là, Thiên Mã Lưu Tinh Quyền, ngụ ý là phải tin tưởng nắm đầm của chính mình có thể xuyên thủng sao băng đâm thẳng bầu trời! Rất đơn giản đó chính là một quyền dứt khoát, nhưng là người lĩnh ngộ được như thế nào không quan hệ tới sư phụ, lĩnh ngộ được hay không lĩnh ngộ được, không thể truy vấn!” Đúng thế, ừ, chính là như vậy, ngộ không được cũng không phải là lỗi của hắn!

Lời nói lúc trước còn có chút ít phong phạm tự cao, nhưng một câu cuối cùng này... Bạch Hi thấy thế nào cũng cảm thấy Ngọc Phong Từ trước mặt lại trở sư phụ lưu manh mười phần như ban nãy....!

Ngọc Phong Từ cũng không biết Bạch Hi đang suy nghĩ cái gì, nhắm mắt lại đỡ xuống phòng bị toàn thân.

Thân thể yếu đuối không xương đuối ra.

“Bốp!” Một quyền nhặt nhẹo tầm thường không có gì lạ, lại có thể đánh gãy một cây cỏ thụ cao năm thước.

Cách không truyền lực? Bạch Hi rốt cục cảm thấy bây giờ người sư phụ này không lừa mình nữa.

“Tốt lắm, người tu luyện đi.” Đánh xong một quyền này, Ngọc Phong Từ đứng thẳng thân mình nói với Bạch Hi.

Bạch Hi chớp mắt nhìn Ngọc Phong Từ.

Nhìn chăm chú....

.
. .

“Làm cái gì đấy?” Rốt cục Ngọc Phong Từ nhìn không được, bữu môi hỏi.

“Sư phụ, người không giảng bài cho ta ư? Cứ như thế mà đi?” Bạch Hi không hiểu, chỉ nhìn Ngọc Phong Từ thi triển một lần, làm sao có thể tu luyện được?

“Đúng vậy, không có.” Sắc mặt Ngọc Phong Từ có chút không được tự nhiên nói.

“Ta ngay từ đầu đã nói rõ rồi nha, lĩnh ngộ được hay không cũng không thể truy cứu. Ta cho người xem một lần, lĩnh ngộ có được hay không là chuyện của người. Người theo cảm giác của mình là được.” Ngọc Phong Từ sờ sờ đầu lưu lại một câu liên chuẩn bị ly khai.

“Cái gì...Sao?!” Bạch Hi hướng về phía bóng lưng Ngọc Phong Từ mà hô.

“Sư phụ, người là đồ lừa bịp!”

Ngọc Phong Từ tự nhiên sẽ không quay đầu, bóng dáng biến mất nhanh như gió.

“Chỉ cho ta nhìn một lần, rồi bảo ta tự học? Này...” Bạch Hi đầu óc có chút loạn, đừng nói là đánh được, mà làm sao có thể luyện tập cũng đã là một vấn đề?

Bạch Hi nhăn khuôn mặt nhỏ nhăn ngồi xồm xuống tại chỗ, sau đó lại đứng lên, nằm xuống rồi lại ngồi dậy, trong lòng như có con mèo đang cào.

Làm cho cậu xem nhưng không dạy cậu, này thật đúng là làm cho người ta xem “thấy thêm con mắt”!

A a a a, Bạch Hi nhắm mắt vò đầu loạn xạ.

Không được, nếu đã thấy được, cho dù phải nhìn trái bầu mà vẽ cái gáo cũng phải thừa một chút!

Bạch Hi “Hô” một cái rồi đứng dậy.

Nhớ lại động tác ban nãy của Ngọc Phong Từ, nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể.....

“Yahhh...!” Bạch Hi trợn mắt hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền!

“Hô.”

.....

.....

.....

“Vi sao? Vi sao chỉ có cỏ động, hơn nữa còn có kèm theo tiếng gió!”

Bạch Hi tức giận dậm chân tại chỗ, thật sự có chút mất hứng!

Tiếp nào!

Bạch Hi nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể.

Lúc này Bạch Hi dùng luồng khí xung quanh mình bao lấy cánh tay, việc này đối Bạch Hi có được niệm lực mà nói là chuyện cực kỳ nhỏ.

Ừ, Bạch Hi cảm thụ được luồng khí trên cánh tay, nó đang hình thành, nỗ lực để nó hòa làm một với hơi thở của mình, hi vọng sau khi luồng khí này rời khỏi thân vẫn có thể kiểm soát được.

Khí không phải là không thể rời khỏi được thân thể, nhưng sau khi rời khỏi thân thể vượt qua một khoảng cách nhất định sẽ không chịu khống chế nên sẽ một lần nữa trở về lại thân thể.

Bạch Hi lần đầu tiên khống chế được khí thoát ly thân thể trong phạm vi 50 cm.

Hít..... Bạch Hi điều chỉnh hô hấp.

Hi vọng đây là phương pháp thi triển “Thiên mã lưu tinh quyền” mà Ngọc Phong Từ đã dạy!

“Yahhh!” Bạch Hi vung ra một quyền, tách luồng khí rời khỏi cánh tay, tiếp xúc đến không khí, khống chế được nó hướng về phía một gốc cây nhỏ ở gần đó.

“Bịch!” Một tiếng vang vô cùng nhỏ, nhưng vì luôn tập trung cao độ nên Bạch Hi đã nhận ra.

Nhỏ nhỏ thất vọng hiện lên gương mặt Bạch Hi. Không được sao? Khí sau đi rời thân thể cậu trong phạm vi 50 cm liền trực tiếp mất đi rồi lực đánh hòa vào cùng lực ngưng tụ, hóa thành sương mù trở lại trong thân thể.

Một lát sau Bạch Hi lại ngẩng đầu lên, tiếp tục!

Nhớ lại lời nói ban nãy của Ngọc Phong Từ, giống như radio lặp lại.

“Ta ngay từ đầu đã nói rõ rồi, linh ngộ được hay không cũng không thể truy cứu. Ta cho người xem một lần, linh ngộ hay không linh ngộ được là chuyện của người. Người chỉ cần theo cảm giác là được.”

“..... Ta cho người xem một lần, linh ngộ hay không linh ngộ được là chuyện của người. Người chỉ cần theo cảm giác là được.”

”..... Người chỉ cần theo cảm giác là được.”

Cảm giác?

Chính mình lúc trước cái gì cũng không cảm giác được, chỉ dựa vào cách lý giải mà ra quyền, đánh ra một quyền dĩ nhiên sẽ không có hiệu quả gì, nhưng là bắt được cảm giác như thế nào đây?

Lại đứng dậy, nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể.....

Lúc này Bạch Hi không mù quáng ra quyền nữa, mà tập trung tư tưởng cảm thụ không khí quanh mình, dòng nước, tiếng kêu của côn trùng, tiếng chim kêu.

“Hít, hà, hít, hà.” Bạch Hi ổn định tinh thần, thông thả hô hấp, muốn phát hiện xem có nơi nào bất thường hay không.

.....

.....

.....

“Đồ đệ, ăn cơm nào, hôm nay sư phụ xuống bếp đây!” Xa xa truyền đến một giọng nói của nam giới.

Xuyên thấu qua rừng cây, một làn sương khói dài dài bay lên, đó là phòng bếp của miếu thờ, ánh mặt trời nhẹ nhàng nhưng lại như lửa nóng, ánh mặt trời màu vàng dày đặc chiếu lên trên má Bạch Hi.

Không được..... Vẫn không cảm giác được.

Lông mày Bạch Hi nhíu chặt vào nhau, cậu biết mình duy trì tư thế này đã lâu lắm rồi, nhưng vẫn không thể cảm giác được địa phương nào khác thường cả!

Ngọc Phong Tử rút cuộc là đã thi triển như thế nào?

Là dùng khí chung quanh thân thể đánh ra?

Hay là một loại dị năng nào đó?

Bạch Hi không biết.

“Được rồi đồ đệ, thiên phú của ngươi không tốt bằng sư phụ, hôm nay hay là thôi đi. Ha ha!” Ngọc Phong Tử nhìn sắc mặt Bạch Hi là biết, đồ đệ này nhất định chưa lĩnh ngộ được mà về nhà.

Đem khí thoát ly ra khỏi cơ thể rồi tiếp tục không chế nó?

Không không không, khí là của chính ngươi, nó không tồn tại trong không khí được, cho nên tất nhiên sẽ không thể duy trì lâu được ở trong không khí.

Trừ phi là dị năng đặc biệt, ví như chữa thương, Dị Năng Giả có thể phóng khí ra bên ngoài, nhưng vẫn có hạn chế, chẳng qua phạm vi hơi lớn hơn một chút mà thôi.

Dị năng?

Không không không, nếu dị năng lĩnh ngộ tốt như vậy cũng sẽ không đặc biệt khiến cho cả thế giới hâm mộ rồi.

Hướng hồ tở chất của con người có hạn, trong cuộc đời mỗi con người có thể lĩnh ngộ một loại dị năng đã là không dễ dàng rồi, có thể lĩnh ngộ được 3 loại đã vượt quá phạm vi, như vậy bản thân sống lâu nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Bởi vì đây là lẽ thường của siêu việt, là năng lực trời đất không thừa nhận, dị năng càng nhiều, thì sẽ càng giống như một người bị cột thuốc nổ lên mình, không cẩn thận, sẽ nổ mạnh!

“Không cần!” Bạch Hi cố chấp không muốn cứ như vậy mà từ bỏ.

Mới một chút khó khăn như thế mà muốn cậu từ bỏ? Làm sao có thể!

Ngọc Phong Tử thấy Bạch Hi vẫn muốn tiếp tục nên không khuyên can nữa.

Muốn luyện thì cứ luyện, nhưng nếu không thể tìm được cảm giác, như vậy cũng không thể bắt đầu.

Ngọc Phong Tử hăng hái đứng ở một bên ôm ngực nhìn Bạch Hi.

Bạch Hi vẫn như cũ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Rốt cuộc là cái gì? Nếu không phải là khí của chính cậu, không phải dị năng, Bạch Hi nhíu mày, vậy nó sẽ là cái gì?

“Đồ đệ này, ngươi nghỉ lại xem lúc này sư phụ thi triển như thế nào?” Ngọc Phong Tử có chút không đành lòng, cuối cùng vẫn nhắc nhở chỉ điểm cho Bạch Hi một chút.

Bạch Hi nghe vậy. Một ngày này đều nhớ lại rất nhiều lần rồi, sớm đã thuộc lòng. “Nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể.”

“Đồ đệ cảm thấy sư phụ nhắm mắt lại là vì cái gì?” Ngọc Phong Tử hỏi.

Bạch Hi há mồm định trả lời, nhưng lại phát hiện tựa hồ không biết nói cái gì, lại nhắm mắt lại im lặng suy nghĩ.

“Nhắm mắt lại là vì cảm ứng sự vật bên người, khí, nguyên tố, năng lượng đúng không.....?” Bạch Hi có chút không xác định, cậu nhắm mắt là vì để hiểu rõ biết tình huống quanh mình. Nhưng sư phụ thì vì cái gì đây?

“Nhưng là đồ đệ có nghĩ tới thay đổi hay không?” Ngọc Phong Tử nói.

“Thay đổi? Thay đổi cái gì?” Bạch Hi không hiểu, thay đổi? Thay đổi cái gì vậy?

“Thay đổi kết cấu sự vật xung quanh ngươi.” Ngọc Phong Từ nói tiếp.

“Ngươi cảm thấy một gốc cây cỏ nhỏ, một cây cỏ thụ, chúng nó được tạo thành như thế nào?”

Tạo thành như thế nào?

“Chúng nó là thực vật. Nhưng chúng nó có sinh mệnh..... Đại khái..... Giống như nhân loại? Thân thể được tạo thành từ nước, đại khái, cũng có thể nói là máu của chúng nó?.....”

“Sư phụ, ta không biết.....” Bạch Hi nỗ lực suy nghĩ nhưng vẫn không thể hiểu được.

“Chúng nó đều là do năng lượng tạo thành, ngươi cũng thế, ta cũng thế. Khí trong cơ thể chính là căn nguyên của sinh mệnh, còn lại đều là do năng lượng tạo thành, nhưng mà kết cấu của chúng ta khác với chúng, chúng ta có máu có thịt, có lối suy nghĩ, có thể chạy có thể nhảy.

Chúng cũng giống như thế chẳng qua là không có lối suy nghĩ, không thể cử động, kết cấu của chúng đơn giản hơn chúng ta rất nhiều. Cho nên chúng ta có thể thông qua đao mà chặt cây cối, giẫm lên cỏ nhỏ. Chỉ có trải qua năm tháng thử thách, gọt giũa cùng kỳ ngộ mới có thể giống như Thụ Yêu, tồn tại như yêu.”

Nói tới đây Bạch Hi càng thêm mù mờ, sư phụ nói điều này làm gì thế? Nó có quan hệ gì với chuyện mình muốn tìm cảm giác?

Ngọc Phong Từ cũng không để ý, hỏi Bạch Hi một vấn đề.

“Ngươi có nghĩ tới vì sao ngươi có thể chặt cây cối chưa?”

“Ta.....” Chuyện này thật đúng là không nghĩ tới, bởi vì nó không có suy nghĩ, không thể chạy không thể đi sao? Bởi vì mình cường đại hơn nó sao?

“Bởi vì ngươi cường đại hơn so với nó, ngươi có thể phá vỡ kết cấu của nó, nhưng chỉ cần ngươi không phá hủy được căn nguyên của nó, nó vẫn có thể tái sinh sinh trưởng ra một kết cấu khác.”

“Ý của sư phụ là.....” Bạch Hi giống như đã có chút hiểu.

“Bởi vì ta cường đại hơn nó, cho nên ta có thể thông qua con đao mà phá hư kết cấu của nó, nhưng nếu ta càng cường đại hơn, thì sẽ có thể trực tiếp thay đổi kết cấu của nó?”

“Bingo! Trả lời đúng rồi! Ngươi chặt cây, là từ bên ngoài vào bên trong, thông qua ngoại vật. Nhưng nếu ngươi trực tiếp thay đổi kết cấu, thì phải là từ trong ra bên ngoài.” Ngọc Phong Từ vỗ tay một cái, bản thân hẳn không dạy Bạch Hi, chỉ mới nói như vậy mà Bạch Hi có thể biết thật sự là quá tốt rồi.

“Được rồi, trở về ăn cơm đi.” Ngọc Phong Từ cao hứng chuẩn bị xoay người đi về phía miếu thờ.

“Sư phụ đợi chút! Nhưng ta làm sao mới có thể làm được?” Bạch Hi sững sốt, chạy nhanh gọi Ngọc Phong Từ lại.

Bước chân của Ngọc Phong Từ dừng một chút.

.....

“Sao ngươi ngốc như thế! Ngươi là ai? Ngươi là trẻ mồ côi của Bạch gia, người khác nói không chừng phải sử dụng tất cả chiêu thức lục lợi trí nhớ khai quật tiềm lực của bản thân để thiết lập liên kết, không hề việc thay đổi kết cấu trong cơ thể! Ngươi có thể trực tiếp sử dụng niệm lực đi thay đổi chúng thành thứ yếu hơn ngươi! Lấy quyền khống chế bản thân của chúng ra, bây giờ muốn sờ cần nắm bóp chà xát mềm cứng tròn hay dẹp đều tùy ngươi a!” Ngọc Phong Từ có chút sục sạo, đồ đệ này sao lại ngu ngốc quá vậy!

“Sư môn bất hạnh mà!” Ngọc Phong Từ ngửa mặt lên trời hét to.

Ngọc Phong Từ không muốn ở lại chỗ này nữa, làm bộ lau nước mắt nhưng thực chất là chạy về phía miếu thờ ăn cơm chiều.

Bạch Hi có chút oan ức, sư phụ này, có ai giống lối suy nghĩ của người đây, nói cái gì cũng chỉ giảng một nửa rồi để người ta tự lý giải, không quan tâm đến sau đó, thực muốn nghĩ là người không kính trọng người ta mà!

"Ai..." Lúc này trong rừng cây chỉ còn mỗi Bạch Hi, ánh trăng yên lặng chiếu lên đầu cậu, ánh trăng chiếu xuống, giống như đang tò mò vì sao đứa nhỏ này lại ngăn người đứng ở chỗ này.

Được rồi, đến đây nào! Bạch Hi ngẩng đầu, hai mắt sáng lên, ý chí chiến đấu tiếp tục dâng cao mà đứng lên!

"Hítttt..." Bạch Hi hít sâu một hơi, thở ra, nhắm mắt lại.

Tuần tra thực vật quanh mình ở trong đầu.

Chính là nó rồi! Bạch Hi nhìn trúng một gốc cây nhỏ không cao đến một thước.

Trong não lóe lên một chùm sáng mỏng manh giống như cá nhỏ đang bơi lội trong nước, vận sức chờ phát động. Đây là niệm lực của cậu.

Bạch Hi nhớ tới lời Thụ Yêu ca ca từng nhắc với mình.

"Niệm lực vốn chỉ là một loại năng lượng vô hình không màu không thể nhìn thấy, nhưng người của Bạch gia đã nắm được niệm lực, đè ép nó thành hình tồn tại ràng buộc trong não. Như vậy muốn sử dụng niệm lực, chỉ cần nghĩ trong đầu, là có thể kêu gọi niệm lực." Thụ Yêu lẳng lặng nhớ lại chuyện cũ, tận tâm trợ giúp Bạch Hi hiểu biết niệm lực, đó cũng coi như là giúp Bạch Tảo Đường một lần này.

"Người của Bạch gia chủ yếu tu luyện niệm lực, mỗi ngày sử dụng niệm lực, luyện tập hóa hình chúng, gia tăng độ thuần thực, độ nhạy cảm. Tu luyện đến trình độ niệm lực nhất định thì có thể biến nó thành thực thể, có được suy nghĩ, có thể tự hành động, nhưng vẫn chịu sự khống chế của kí chủ, dù sao không có kí chủ thì cũng không có niệm lực, giống như một con thú nhỏ mới được sinh ra, lần đầu tiên nhìn thấy thì mặc kệ là ai, đều sẽ cho rằng đó là mẹ mình."

"Bất cứ chuyện gì cũng đều có thiên phú, thiên phú cao, thao tác sử dụng sẽ càng thuận buồm xuôi gió. Nhưng nếu thiên phú cao mà không siêng năng luyện tập, thì sẽ kém hơn so với mấy người bình thường vụng về nhưng chăm chỉ luyện tập rồi."

"Trước đây Bạch gia còn có luyện võ nữa, muốn dùng niệm lực luận bàn với nhiều người khác nhau trong chiến đấu, sức phán đoán, khả năng phản ứng đều là mong muốn cơ bản của người tu luyện niệm lực."

"Nhưng là cậu không có Bạch gia, không có quy trình huấn luyện cụ thể, không thể luận bàn cùng người có cùng năng lực với cậu, không có người chỉ điểm." Thụ Yêu có chút thương tiếc nhìn Bạch Hi.

Trong lòng Bạch Hi cũng không có nhiều cảm giác lấm với việc Bạch gia bị giết hại, nhưng lời nói tang thương của lão nhân trong giấc mộng kia, sự áy náy của ông ta làm Bạch Hi hơi hơi cảm thấy bị thương thay cho ông ta. Ông ta không yêu cầu quá nhiều gì, chỉ cầu huyết mạch của Bạch gia có thể lưu truyền lại. Như vậy Bạch Hi sẽ nỗ lực.

"Không liên quan, Thụ Yêu ca ca, có năng lực này đệ đã kinh hi lắm rồi, có thể tu luyện tới trình độ nào, vậy còn phải bản thân đệ vậy." Bạch Hi nói như vậy đấy.

Bạch Hi phục hồi tinh thần lại, lại hít sâu.

Trong đầu cố nhớ lại, dẫn niệm lực ra ngoài, tới gần cây nhỏ từng chút một.

Không nhắm mắt lại khi cảm ứng hoàn cảnh quanh mình thì sẽ không phát hiện và nhìn thấy niệm lực mỏng manh màu trắng này.

Được, đến đi.

Niệm lực đến phía trước cây nhỏ, Bạch Hi khống chế nó quán thành từng vòng lên cây nhỏ.

Cây nhỏ không có phản ứng gì, Bạch Hi thăm than mình quá mức dè dặt cẩn thận mà, cây nhỏ này không tiến hóa ra lối suy nghĩ, không giống như Thụ Yêu ca ca là Yêu, chẳng lẽ mình còn sợ nó sẽ đứng dậy phản kích sao?

Niệm lực xâm nhập vào bên trong cây nhỏ.

"Xi xèo!" Tiếng kêu này không phải sự thật, nhưng lại truyền vào trong tai Bạch Hi, Bạch Hi cảm giác cảnh tượng trước mặt mình đập vào mặt, nhanh chóng lưu chuyển, ngăn ngừa vài giây lại giống như đưa Bạch Hi vào một không gian khác vậy, trước mắt có một đoạn hình ảnh ngắn tựa hồ là quá trình từ hạt giống trở thành cây.

"Đây là....là quá trình phát triển của cây ư?" Bạch Hi thì thào tự nói.

Hiện tại cậu có cảm nhận được suy nghĩ của cậu vừa động thì có thể khiến cái cấp nhỏ này bị hủy diệt trong chớp mắt.

Nhưng cậu không muốn làm như vậy, vì thế niệm lực ở trong cây nhỏ phải một lát sau mới có thể về tới trán của cậu.

Bạch Hi mở mắt ra, trước mắt không lại phải là trạng thái sương mù của năng lượng nữa, mà là một rừng cây thật.

Sinh linh trên thế gian đều có mạng sống, trừ phi bị công kích, lúc đó chúng ta mới không nên thương hại chúng nó làm gì.

Bạch Hi vừa nghĩ vừa chạy về phía miếu thờ.

"Tiểu gia hỏa này...." Ở một góc tối, Ngọc Phong Tử không biết làm thế nào bụng bát cơm ăn nhìn bóng lưng Bạch Hi.

"Còn chưa tu luyện quyền pháp đâu, có thể khống chế thực vật liền vui vẻ tìm không ra phương Bắc rồi. Nhân loại, zombie cũng không phải dễ khống chế như thế, nhất định phải đánh giết chúng! Thật đúng là một đứa nhỏ ngốc nghếch mà..." Ngọc Phong Tử đúng là một đứa nhỏ ngốc nghếch mà...." Ngọc Phong Tử nói xong liền cúi đầu và mấy miếng cơm vào miệng.

Nửa tháng sau.

Ánh mặt trời tươi sáng, gió mát, không khí trong lành.

Bạch Hi tập trung tư tưởng tác động lên hơi thở cây cối hoa cỏ bên cạnh, bây giờ chúng đều đã nằm trong sự khống chế của niệm lực, vung tay một cái là có thể thay đổi kết cấu của chúng.

"Phù." Bạch Hi thổi phào một hơi.

Nửa tháng này cậu luôn luôn thuần phục sử dụng niệm lực khống chế thực vật, một luồng niệm lực đã có thể chia ra một nhánh khác để bám vào trên thực vật.

Lau những giọt mồ hôi không tồn tại, mỗi ngày luyện tập đều rất hao phí tinh lực, nhưng, nếu không nỗ lực thì thành công ở đâu?

Bạch Hi đi về phía miếu thờ.

Tiểu quản gia cẩn cù chăm chỉ mở cửa, vẫn như thường ngày đều quét dọn miếu thờ sạch sẽ, sau đó bắt tay vào nấu cơm.

Cơm vừa làm được một nửa liền có tiếng bước chân truyền đến.

"Sư phụ...Cơm còn chưa xong đâu nên người không cần vội vàng như thế." Bạch Hi bắt đắc dĩ giờ cái môi xào đồ ăn lên.

"Ách, hắc hắc...." Ngọc Phong Từ nghe vậy có chút ngượng ngừng gãi gãi tóc.

"Đồ đệ này! Con nghe vì sư nói..." Ngọc Phong Từ có chút khác thường hưng phấn muốn nói với Bạch Hi.

"Sư phụ, tránh ra một chút." Bạch Hi bụng đồ ăn mới được xào xong lên, đi đến phía trước Ngọc Phong Từ, nói.

"A, được...." Ngọc Phong Từ nghe lời tránh ra.

"Không phải! Đồ đệ, điều sư phụ muốn nói với con chính là...." Ngọc Phong Từ lúc này lại nghĩ tới lời muốn nói

"Sư phụ có thể ăn cơm rồi." Bạch Hi nói với Ngọc Phong Từ, thuận tiện lấy bát đĩa ra.

Ngọc Phong Từ ai oán nhìn Bạch Hi.

Từ nửa tháng trước, mình bảo tên đồ đệ này học quyền pháp đánh thực vật, sau đó nó liền không thèm nhìn mình nữa, chẳng lẽ mình xấu lắm sao? Cái kia là thực vật mà, thôi kệ, dù sao nó cũng không phải người....

"Đồ đệ này, vì sao nhiều ngày như vậy con đều không chịu quan tâm trả lời sư phụ thế?" Ngọc Phong Từ bị phẫn.

Bạch Hi đặt bát đĩa lên bàn.

"Sư phụ, không phải người nói con phải tự tìm con đường riêng cho mình ư?"

Con nói chính là vạn vật đều có sinh mệnh, con không muốn vì ham muốn cá nhân mà phải làm hại mấy sinh mệnh vô tội."

Ngọc Phong Từ nghe vậy ngẩn người ra.

"Vậy nếu ở nơi hoang dã không có đồ ăn, con sẽ không đi săn giết động vật ư?"

Bạch Hi cũng sửng sốt, đúng vậy, nếu trong tình huống không có đồ ăn thì ngoại trừ việc săn giết động vật thì còn có thể làm gì đây?

Nhưng mà...

"Sư phụ, con có cái này." Bạch Hi vươn tay, chiếc nhẫn không gian ở ngón áp út lóe ra tia sáng mỏng manh.

"Nếu con muốn ăn gì thì chỉ cần dựa ở trong chiếc nhẫn không gian này, như vậy sẽ không sợ không có đồ ăn rồi." Hơn nữa, nếu con ở gần Phạn Phạn, như vậy Phạn Phạn nhất định sẽ có cảm ứng với chiếc nhẫn không gian! Đây cũng là vật có thể khiến con tìm được Phạn Phạn!

"Chiếc nhẫn không gian?" Ngọc Phong Từ nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay Bạch Hi.

"Thứ này đừng nữa tùy tiện lấy ra, cũng tại sư phụ, không quan tâm con nhiều hơn, thậm chí ngay cả chiếc nhẫn không gian cũng không phát hiện." Ngọc Phong Từ có chút áy náy.

Tên đồ đệ này là từ trên trời rớt xuống, không cần thì không nên lấy, bản thân cũng hẳn cũng chưa từng đặc biệt dụng tâm quan tâm đến đứa nhỏ này, chiếc nhẫn không gian kia không phải là thứ mà người bình thường có thể có, cho dù là thổ hào tiền tài vô số cũng phải có vận may mới được. Điều này cũng đồng nghĩa với việc chiếc nhẫn không gian sẽ bị bại lộ, sẽ phải ứng phó với không biết bao nhiêu địch nhân muốn lấy nó.

"Vâng." Bạch Hi biết chiếc nhẫn không quan này trân quý, cứ mang theo bên người tất nhiên sẽ dẫn dụ những kẻ tham lam tới. Lúc ở cùng Phạn Phạn cũng bởi vì nó mà dẫn địch nhân đến.

"Đồ đệ, con có muốn rời khỏi đảo Mê Nha Độc này hay không?" Ngọc Phong Tử thần bí cười cười với Bạch Hi.

Bạch Hi chấn động.

"Sự phụ đồng ý mang con rời đi?!" Bạch Hi có chút kích động cầm lấy tay áo Ngọc Phong Tử.

Theo như lời sự phụ nói, ở đảo Mê Nha Độc này độc vật mọc lan tràn, bên ngoài đảo còn có zombie nguy hiểm. Lấy trình độ của bản thân cậu thì không thể nào an toàn rời khỏi.

"Ai ai, tiểu đồ đệ, đừng kích động mà." Ngọc Phong Tử không nín được cười, chỉ biết sờ đi đứa nhỏ này kích động như vậy, là vì ba năm qua cực khổ tu luyện lại cộng thêm buồn chán, nhưng vì sao đứa nhỏ này có thể kiên trì lâu như vậy? Không phải là bởi vì nó muốn rời khỏi nơi này hay sao!

Không phải là lòng dạ hắc độc ác, muốn để lại một người làm bạn cùng mình, mà là vì, đồ đệ của Ngọc Phong Tử hắc, có thể nào là hạng người vô năng? Nếu cứ để nó đi ra ngoài như thế không phải là sẽ bị người khác bắt nạt sao? Muốn đi xa hơn, phải chịu được những chuyện mà người thường không thể chịu được, sẽ phải nếm trải vì khổ sở mà người bình thường chưa bao giờ nếm trải.

"Bởi vì ngày phá phong ấn đã tới rồi." Ngọc Phong Tử có chút cô đơn cúi thấp đầu xuống.

"Ngày phá phong ấn? Có ý gì?" Bạch Hi không hiểu.

"Người cuối cùng ở lại đảo Mê Nha Độc là Tiên - Yêu. Tiên Tộc cùng Yêu Tộc luôn luôn không được phép rời khỏi đây, bởi vì nhân loại tay không tác sát không thể nào sống cùng Tiên - Yêu, chỉ có ngày phá phong ấn ba năm xuất hiện một lần mới có thể để Yêu - Tiên tạm thời rời khỏi đảo. Đây là một lời nguyên." Ngọc Phong Tử nói.

Bạch Hi bừng tỉnh, hóa ra thành Tiên, làm Yêu, cũng không phải rạng rỡ như vẻ ngoài. Lại phải chịu lời nguyên ba năm mới được đi ra ngoài một lần này.

"Vậy chị Phi nhi làm sao có thể rời khỏi đảo mà tìm thấy con?" Bạch Hi nghi hoặc nhìn Ngọc Phong Tử.

"Bởi vì Phi nhi, đã không còn là Tiên." Phi Nhi vừa là Tiên vừa là Yêu, cho nên không phải chịu lời nguyên của đảo Mê Nha Độc này.

"Như vậy sự phụ thì sao? Sự phụ không phải không thể tu tiên sao, vì sao không ra ngoài?"

"Sự phụ đúng là không thể tu tiên, nhưng điều này cũng không thể khiến sự phụ rời khỏi gốc gác Tiên Tộc của mình được. Cha ta, mẹ ta, đều là người của Tiên Tộc, họ sinh ra ta, vậy thì vì sao sự phụ không phải Tiên Tộc chứ?" Ngọc Phong Tử bị câu hỏi của Bạch Hi làm bật cười, đứa nhỏ này thật sự đúng là một thẳng nhóc cơ bắp ngu ngốc.

"... Cũng đúng." Bạch Hi có chút áy náy không được tự nhiên. Đơn giản không phải là chuyện xấu, nhưng nếu là ngu xuẩn... Thì lại là chuyện khác rồi.

"Ngày mai là ngày phá phong ấn, đồ đệ, con..." Ngọc Phong Tử còn chưa nói xong.

"Con muốn tới thành phố Hi Vọng!" Bạch Hi nắm tay nhìn Ngọc Phong Tử.

Ngọc Phong Tử cười cười.

"Ừ, phải đến thành phố Hi Vọng."

Ngày hôm sau.

Ở thành phố Hi Vọng.

Ba năm rồi, cậu đã trở về.

Bạch Hi nắm tay thì thâm trong lòng.

Bạch Hi cùng Ngọc Phong Tử định đi tìm Thụ Yêu để cùng Thụ Yêu rời khỏi đảo Mê Nha Độc, nhưng tìm kiếm một ngày mà vẫn không có kết quả, hai người đành phải rời đi.

"Ve... ve" Tiếng ve kêu râm ran vang lên bên tai Thụ Yêu, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây khúc xạ xuống, dạt dạt, loang loang chiếu lên trên gương mặt tuấn tú của Thụ Yêu.

"Haizzz." Thụ Yêu thở nhẹ ra một hơi.

"Lại tới mùa hè rồi ư...?"

"Lại tới ngày giải phong ấn..."

"Gặp được người cũng là vào mùa hè."

"Thay ta chấn sét cũng là mùa hè."

"Chưa bao giờ đề ý qua thời tiết thay đổi, chuyện này đối với ta mà nói là vô nghĩa."

"Nhưng là vì người..."

Giọng điệu đầy ý vị sâu xa, lưu chuyển ở đầu lưỡi không muốn xa rời.

Vượt qua đủ loại cô độc, thầy trò Ngọc Phong Tử đang đi lại khu trung tâm đảo Mê Nha Độc.

Vị trí trung tâm không phải là nơi dễ rời đi, đảo này chẳng thần kỳ như vậy, không có mấy thứ như không gian truyền tống, nhưng nếu Tiên Tộc cùng Yêu Tộc muốn rời khỏi, nhất định phải ở vị trí trung tâm đảo, khắc tên mình lên một tảng đá, cùng với thời gian rời đi, dài nhất không quá một tháng.

Nếu không khắc thì sẽ thế nào?

Như vậy rời khỏi đảo Mê Nha Độc sẽ nhanh chóng già đi, chết đi, cuối cùng trở thành một nắm bụi đất.

Tuổi thọ của Tiên và Yêu khác biệt so với người bình thường, trừ bỏ ngày phá phong ấn có ghi tên người ra, thì một khi rời khỏi đảo, sẽ lấy đi huyết mạch của Tiên - Yêu, lấy đi năng lực, và rồi họ không khác gì so với người bình thường.

Nếu là Tiên đã sống đến 200 tuổi hoặc một đứa bé Yêu không khắc lên tấm bia kia đã mà rời đi thì sao? Sẽ già đi trong 2 phút, chết đi, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa chỉ còn mỗi nắm tro tàn.

Nếu là lão quái 2000 tuổi, như vậy thời gian chính là hai giây.

Thật tàn khốc, có được huyết mạch khác biệt so với con người, có năng lực, nhưng lại chỉ có thể sinh sôi nảy nở ở một chỗ.

...

Bạch Hi cùng Ngọc Phong Tử đi tới trung tâm đảo Mê Nha Độc.

Hai người đứng trên mặt đất, chung quanh là rừng cây rậm rạp, đây là một vùng đất trống trơn bị rừng cây vây ở giữa. Phía trước cách đó không xa có một khối bia đá cực lớn đang trôi lơ lửng, mặt trên có một vài dấu vết đã mờ hồ không còn nhìn thấy rõ nữa, rõ ràng nhất đó là mấy chữ 'ngày mùng 10, Ngọc Phong Tử'.

"Sư phụ, đó là ngày người phá phong ấn khắc lên ư?" Bạch Hi hỏi Ngọc Phong Tử đang đứng bên cạnh mình.

"Ừm." Ngọc Phong Tử lên tiếng trả lời, bởi vì nơi này đã chỉ còn lại một mình hắn.

Có một chỗ trên bề mặt tấm bia đá đang trôi lơ lửng bị lõm xuống, bình thường không có gì lạ cả, thậm chí còn không cảm ứng được một chút năng lượng dao động nào. Nhưng nó lại có thể lơ lửng giữa không trung, khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Ngọc Phong Tử nhảy lên trên cái bia đá, men theo bia mà sờ, có chút phiền muộn nhìn tấm bia đá sớm không còn ai khắc chữ lên lên mà hoảng hốt xuất thần.

Chỗ này, là nơi Thanh Phong đã từng khắc lên, người thích ngắm hắn là phế vật nhất...

...

Chỗ này, là nơi một lão bá tử ái trong thôn đã từng khắc lên...

...

Im lặng, không nói gì. Nơi này là nơi Thụ Yêu khắc. Khóe mắt Ngọc Phong Tử bỗng nhiên cong lên một chút. Ngọc Phong Tử vẫn chưa phát giác ra, Bạch Hi cũng bởi vì cách quá xa nên không cách nào thấy được sự biến hóa rất nhỏ của sư phụ mình.

Thật lâu sau.

Tốt lắm, nên khắc tên của ta lên thôi, tiểu tử Bạch Hi này nhất định đã không chờ nổi nữa rồi. Ngọc Phong Tử khẽ vươn ngón tay mềm mại thon dài ra,

một chùm ánh sáng màu xanh tụ lại nơi đầu ngón tay, vốn bia đá cực kỳ cứng rắn giờ phút này lại dễ dàng bị đánh hạ. Một nét liềm quệt ra tên của mình lên trên đó, cùng với thời hạn một tháng. Khi đầu ngón tay hoàn toàn rời khỏi bia đá kia, vết lõm lại phát ra một vòm ánh sáng trắng, bao Ngọc Phong Từ vào bên trong. Ngọc Phong Từ có cảm giác khi bị ánh sáng màu trắng này bao vây thì thân thể tựa hồ thoải mái hơn một ít, tâm trạng mù mờ lúc trước cũng theo đó mà tốt lên.

Ngọc Phong Từ cười khỏ, lời nguyên này đến cùng là vì sao, vừa hạn chế thời gian ở lại của hắn, lại vừa giống như lễ rửa tội rửa sạch cơ thể cùng tâm linh của hắn.

Nhưng nghĩ lại, đại khái là sợ vì bị cách biệt ở đảo Mê Nha Độc nên suy nghĩ sẽ sai lệch, sợ Tiên - Yêu vội vã rời khỏi đảo sẽ làm ra mấy chuyện làm hại nhân loại thì phải.

"Azzzz." Ngọc Phong Từ thở dài một tiếng, cố gắng nhắm mắt, lại mở ra, khôi phục trạng thái bình thường nhảy xuống khỏi bia đá, đi đến bên người Bạch Hi.

"Đi thôi, tiểu đồ đệ, đến thành phố Hi Vọng." Ngọc Phong Từ xoa xoa đầu Bạch Hi, nên đi xem tiểu Phi nhi thôi, đã lâu không thấy, Tiểu Phi nhi có phải đang nhớ hắn hay không? CẶC CẶC!

"Sư phụ..." Bạch Hi định nói lại thôi, có nên nhắc nhở sư phụ một chút hay không?

"Làm sao thế?"

"Người..."

"Gì thế?? Có chuyện mau nói."

"Người có thể cạo râu hay không? Như vậy thật sự là không thể gặp người đầu sư phụ!" Tiểu

Bạch Hi ừ ừ khuất đỏ mặt nắm tay nhỏ nhắm chặt hai mắt nói với Ngọc Phong Từ.

"Kỳ thực không phải con ghét bỏ sư phụ, nhưng mà bộ dáng này của sư phụ thật sự là không thể đến nơi đông người được, bị phân biệt đối xử là chuyện nhỏ, lỡ bị người ta xem là một lão già kỳ quái hay thú vật thì làm sao bây giờ?!" Tiểu đồ đệ Bạch Hi vẫn là thực sự quan tâm sư phụ.

"A ha ha ha... Thật đúng là khó chịu thật... Vậy mà lại bị đồ đệ răn dạy rồi... Hắc hắc." Ngọc Từ Phong có chút ngượng ngùng gãi đầu, động tác trẻ con, nhưng lại xứng với vẻ mặt râu bạc kia, thật sự có chút tam quan* bất chính.

(* Tam quan, hay còn gọi là thể giới quan, bao gồm: Thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan mà tam quan bất chính đó là cả thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan của bản thân đều bị méo mó)

Hai người rời khỏi bia đá, Ngọc Phong Từ lén lút đi theo phía sau Bạch Hi, mượn cây cối che đi cảnh mình sửa sang lại bản thân, giống như là không muốn để Bạch Hi nhìn thấy tình trạng chật vật của mình. Bạch Hi cũng chỉ tùy theo tính của vị sư phụ này, im lặng đi về phía trước, ba năm này không biết là sư phụ chăm sóc cậu, hay là cậu chăm sóc sư phụ đâu?

Bụi cỏ màu xanh lá hơi hơi động, có tiếng sột sọet truyền vào trong tai, Bạch Hi đã là người tu hành cùng sẵn là Dị Năng Giả nên cảnh giác nói cho cậu biết, nơi đó có cái gì.

Cậu bình tĩnh tiếp tục đi về phía trước, cái kia có khả năng là một con côn trùng biến dị, chỉ cần nó không chủ động công kích cậu, như vậy cậu cũng sẽ không vô cớ ra tay.

Cách đó không xa, ở phía sau, Ngọc Phong Từ vẫn chưa cảm nhận được gì nên cứ mãi lo cho tạo hình của mình.

"Vút!" Tiếng xé gió lên, đột nhiên có một con nhện màu tím khổng lồ lao vút về phía Bạch Hi, với tốc độ như đạn bắn!

"Xoạch." Con nhện tím đứng ở trước mặt Bạch Hi, Bạch Hi nhân lúc con nhện di chuyển liền đồng thời kích phát dị năng không gian, thuận di!

Hoặc là nói hiện tại cậu đã có thể nháy mắt bước đi, bình thường trong khi huấn luyện, cậu đương nhiên sẽ không bỏ quên dị năng, mỗi ngày đều luyện dị năng không gian đi xuyên qua rừng cây. Nếu bạn nhìn thấy sự luyện tập của cậu ta, như vậy bạn sẽ có cảm giác giống như cậu ta trực tiếp đi xuyên qua cây cối vậy, kỳ thực cậu ta chỉ là lúc chạy đến cây cối phía trước lợi dụng dị năng không gian bước lên một bước, điều chỉnh thân thể, vòng qua chúng! Sức mạnh trong người càng nhiều, như vậy cậu càng dễ dàng di chuyển, thậm chí còn có thể bảo hộ Phan Phạn rồi!

"Xịt...!" Con nhện tím hình như có chút chán nản, cảm giác khó chịu khi bị trêu đùa, nó phun ra chất dịch màu xanh mang theo độc khí nồng đậm, mấy cây cỏ bị chất dịch kia phun tới liền héo rũ thối nát.

Bạch Hi thấy một màn như vậy không khỏi bị nổi da gà khắp người. Nọc độc như vậy, thực đúng là không thể trêu vào mà!

Cậu quay mặt nhìn về phía Ngọc Phong Từ, bóng người đen tuyền kia vẫn cứ tự sửa sang lại "mỹ dung" của mình!

Bạch Hi dờn tầm mắt một lần nữa về trên thân con nhện độc. Chiêu này của sư phụ đúng là lần nào cũng có hiệu quả! Mỗi lần có kẻ xâm phạm, trừ phi cậu thật sự không đánh lại, bằng không lão nhân gia người tuyệt đối sẽ không ra tay. Tuy rằng cậu không ý định dựa vào sư phụ, nhưng mà cũng không

cần phải giả trang nghiêm túc đến thế chứ!

Con nhện tím này ít nhất cũng phải là dị chủng của đảo Mê Nha Độc, hình thể khổng lồ này chỉ nhằm vào chủng loại nhện này, cái đầu này lớn nhưng thật ra não bé tí ti! Chỉ biết phun nọc độc mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ là nhảy bật lên đánh là khá lắm rồi. Bạch Hi suy nghĩ, suy nghĩ trong đầu xem xem cấp bậc của con nhện này là gì, cấp D, cấp thấp nhất.

Vài năm nay, không phải Ngọc Phong Từ hoàn toàn mù quáng mang theo Bạch Hi, ngẫu nhiên vẫn sẽ chia sẻ cùng cậu những tâm đắc của mình về tu hành, những thứ hần lỉnh hội được. Những hung hiểm của tận thế đều bị Ngọc Phong Từ phân loại, cấp D là thấp nhất, không hề tiến hóa ra lối suy nghĩ, chỉ dựa vào bản năng của dã thú. Có lẽ nhận không tính là dã thú, nhưng trong thế giới toàn là zombie này, vạn vật biến dị, cho dù chỉ là một người hay một vật nhìn như vô hại, đều sẽ có khả năng một giây sau làm người mở rộng tầm mắt! Huống chi còn là một con nhện độc hung mãnh chứ?

Thân hình con nhện tím hơi thấp xuống, lông chân xù xì với phần chân gập khúc, nó đang tích tụ lực lượng. Nó phát ra âm thanh tách tách rất nhỏ đánh về phía Bạch Hi. Nó hành động rồi! Nó tới gần Bạch Hi, miệng vẫn còn không quên phun nọc độc! Nhưng lại cực kì thông minh mà phân tán nọc độc ra nhiều chỗ!

Bạch Hi bình tĩnh sử dụng thuật di di động về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bạch Hi bình tĩnh sử dụng thuật di di chuyển về phía sau, muốn ẩn mình vào trong rừng cây, nhưng con nhện tím kia lại rất quen thuộc địa hình, khiến Bạch Hi không thể trốn được, đánh phải nhịp nhàng tự mình né con nhện. Có lẽ nọc độc mà con nhện tím phun ra sẽ lan khắp rừng cây, nhưng lại không hề có một giọt nào chạm tới người Bạch Hi, thật đúng là có vài phần cảm giác "Đi qua vạn bụi hoa, một mảnh lá cũng không dính vào người."

Tuy rằng con nhện này không lợi hại, nhưng không phải thực lực quyết định toàn bộ chiến cuộc. Con nhện này rất quen thuộc địa hình, từng ngọn cây cọng cỏ nơi này nó đều rõ như lòng bàn tay, nếu cứ thế này, Bạch Hi sẽ kiệt sức dần cùng với nó, như vậy người kiệt sức trước tiên chính là cậu!

Bạch Hi bắt đầu phân tích cục diện bây giờ.

Bởi vì con người là giống nòi được phân phối đầy đủ, có trí tuệ, thị giác, thính giác, khứu giác, đờn chút. Trừ bỏ giống loài nhân loại ra thì không còn loài nào được phân phối đầy đủ như thế nữa, có lẽ chúng nó có thị lực không trọn vẹn, hoặc là không ngửi được mùi hương, nhưng có lẽ nó sẽ có một chút, nhất định sẽ có một chút, vượt trội đặc biệt, một cái vượt trội muốn gì được nấy. Như vậy năng lực bật nhảy cùng nọc độc nhất định rất xuất chúng.

Bạch Hi suy đi nghĩ lại. Con nhện này nhất định cũng có nhược điểm! Là cái gì nhỉ?...

"Xịt! Xịt!" Con nhện phun nọc độc về phía Bạch Hi.

Một người một vật xuyên qua rừng cây, nhưng khoảng cách giữa bọn họ luôn kéo gần lại, dĩ nhiên chưa đến mười thước, đã tiến vào cự ly giao phong chính diện!

Ngọc Phong Từ ở phía xa xa, lúc này mới nâng mắt lên, nhìn thoáng qua hướng Bạch Hi.

"Tiểu gia hỏa này, thật sự không tiến bộ gì cả, một con nhện cũng có thể đọ với nó lâu như vậy. Aizzzz, càng nhìn càng thấy đáng thương." Ngọc Phong Từ vừa tự nói chuyện vừa làm động tác khoa trương, miêu tả chân thực sinh động, làn da non mềm mê người như nước, một đôi mắt xêch yêu nghiệt, từ trong mắt toát ra cảm xúc giống như có thể nói, mũi thẳng cao gầy, bờ môi mỏng manh, hiển nhiên chính là một kẻ "cắm luyến" tai họa cho thành trì.

"Cắm luyến" ở trong rừng cây, có ánh mặt trời chiếu xuống, có giọt sương tí tách trong suốt, vốn nên là hình ảnh tốt đẹp nhất. Nhưng xung quanh hỗn độn khiến "cắm luyến", hay có thể nói là mỹ nhân có chút không hợp nhau.

"Càng nhìn càng không muốn hỗ trợ, không tốt mà... Trời muốn..." chúng ta chết. Nhưng mà Ngọc Phong Từ còn chưa nói xong, đã nghe thấy "bốp!" một tiếng, Bạch Hi kết thúc chiến đấu? !

Mất thấy Bạch Hi có hết sức xoay người thở hổn hển, thịt nát màu tím đen dính đầy cánh tay, trên bụng con nhện ở mặt đất có một vết thương trí mạng.

"Nên hạ quyết tâm sao?" Thụ Yêu ngẩng đầu, đưa tay lên ngăn cản ánh mặt trời chói mắt, giữa trưa ngày hè, ánh mặt trời nóng rát khiến lòng Thụ Yêu có chút nóng nảy.

Ngoại truyện nho nhỏ:

"Nói. Có phải ngươi vẫn còn thích Phi nhi đúng không?" Thụ Yêu nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong lòng Ngọc Phong Tử chợt lạnh, xong rồi, cái tên này lại muốn rồi...

Quả nhiên, Thụ Yêu mãnh liệt đè Ngọc Phong Tử xuống, cười ở dưới thân, tàn bạo xé quần áo Ngọc Phong Tử. Khi da thịt lộ tiếp xúc với không khí liền hơi run rẩy, thò tay vào mang theo sự lạnh lẽo.

"Ban ngày ban mặt không mặc quần áo là muốn làm gì? Hừm?" "Câu dẫn ta? Hừm?"

"Vì sao ngươi không tìm cái nơ con bướm đóng gói mình lại dâng đến trước mặt ta? Hừm?" Thụ Yêu liên tục phát ra ba tiếng hừm táo bạo đến cực điểm, miệng cũng không nhân rồi, mỗi khi Ngọc Phong Tử muốn há mồm háng hái định phản bác liền bị Thụ Yêu chặn lại. Thụ Yêu liên tiếp tạo ở cổ Ngọc Phong Tử dấu quả ô mai màu hồng, quả ô mai từ màu hồng chuyển thành tím, ngón tay hơi lạnh lạnh đưa giong mấy chỗ trước ngực Ngọc Phong Tử, tay kia thì theo bụng Ngọc Phong Tử đi xuống từng chút một, đưa tới một trận run rẩy cho Ngọc Phong Tử... Kỳ thực Ngọc Phong Tử rất muốn châm chọc! Ai muốn ban ngày ban mặt không mặc quần áo chứ? Quần áo do ngươi xé không đúng à?! Ai quyến rũ ngươi chứ? Ta một câu cũng không nói được! Tìm cái nơ con bướm đóng gói rồi tự tặng cho ngươi? Ý tưởng phong phú nhỉ? ... Nhưng mà hình như... cũng là một quyết định không tồi... Sao? Ngọc Phong Tử cứ miên man suy nghĩ cho đến khi Thụ Yêu giờ trò mà dần dần hỗn loạn, ánh mắt càng mờ mịt, thân thể càng lúc càng nóng...

Bạch Hi nhìn chăm chăm con nhện đã chết trước mặt, mắt kép nhỏ của nó lóe ra ánh sáng rực rỡ, lông tơ trên tám cái chân sắc nhọn như dao được mài.

Đầu óc Bạch Hi có chút hỗn loạn, hoàn toàn không dừng suy nghĩ lại được, cũng có thể xem như là cách ba năm kể từ lần đầu tiên chính thức chiến đấu, vậy mà cậu lại chưa từng chuẩn bị tâm lý qua. Phải tấn công như thế nào? Niệm lực? Dị năng? Đánh tay không? Bạch Hi có chút oán trách bản thân, chiến đấu chính là chiến đấu, muốn chuẩn bị tâm lý cái gì chứ? ! Cuộc sống ba năm qua nhân nhãi mầy quên hình dạng thế giới trước mắt sao? Đây là tận thế! Không là trước đây! Đối mặt với địch nhân, điều phải làm chỉ có một, đó là xông lên! Đã bại hán!

Ngay lúc Bạch Hi đang do dự, con nhện tím lại dữ dội bật lên! Gào thét mà đến, mang lên một trận gió tanh tưởi. Mắt kép của nó xoay tròn, nâng cao một cái chân chồm về phía Bạch Hi!

Chân của con nhện phóng đại ở trong mắt Bạch Hi, khiến cậu tạm thời gạt suy nghĩ trong đầu đi, khi đối mặt với nguy hiểm, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu, dĩ nhiên là trốn!

Bạch Hi dứt khoát nằm xuống đất, cuộn mình ôm đầu lăn về phía bên phải hai vòng, muốn tránh thoát cú chẻ dọc của con nhện.

Khó nổi Bạch Hi đã quên, con nhện có tám cái chân!

"Vèo!" Tiếng gió vang lên, Bạch Hi vẫn còn đang lăn, hai cái chân của con nhện đột nhiên tiến đến!

Bạch Hi giãy dụa điều chỉnh thân thể của chính mình, mạnh mẽ vận động thân thể thay đổi một phương hướng khác để tránh thoát hai cái chân lớn này! Đây chẳng phải là kỹ xảo gì, chính là khi ngươi đối mặt với nguy hiểm thì phản xạ có điều kiện thôi.

Trực tiếp lăn đến sau một gốc cây, Bạch Hi nhanh nhẹn đứng dậy, sắc mặt có chút đen. Vậy mà lại bị mầy đuổi chặt vật như thế... Tao chọc mầy cái gì hả? ! Vì cái lông gì mà đối xử với tao như thế!

"Hô!" Nhưng mà con nhện mặc kệ mấy chuyện đó, tiếng gió vang lên, cái chân khỏe mạnh lại quét ngang xuống dưới! Bạch Hi lại bắt đầu một vòng mới, ngươi đuổi ta chạy với con nhện kia, nơi nào có chân dài của nó đi qua, thân cây gãy từng khúc, thực tại khiến Bạch Hi đau đầu. Mạnh mẽ quét chân như thế, quét ngang diện tích, đối mặt với thể công bình thường như thế, cậu thật sự là có chút suy nghĩ không muốn chống đỡ nữa.

Trong lòng vừa động, niệm lực hóa thành khôi giáp hiện ra trên người Bạch Hi. Con nhện tím giống như có chút tức giận, tốc độ công kích nhanh hơn, hung tàn phá hủy cây cối xung quanh chỉ vì muốn bắt lấy Bạch Hi.

Nếu không phải Bạch Hi có thân thủ nhanh nhẹn, cùng niệm lực hóa thành khôi giáp bảo vệ thân thể, chỉ sợ sớm đã bị thương. Nhưng như vậy cũng đủ khiến Bạch Hi tái nhợt mặt mày, thời gian dài tiêu hao khí để ngưng tụ thành giáp cũng gây bất lợi không nhỏ với bản thân cậu, hơn nữa có mấy lần tránh né không kịp bị đánh trúng, Bạch Hi dần dần cảm thấy có chút kiệt sức.

Chiến đấu... Chiến đấu như thế nào? Hình như, cũng không có người nói rõ ràng cho cậu biết... Cho tới nay, chỉ là đơn thuần muốn có sức mạnh, có thể tìm được Phạn Phạn, bảo hộ Phạn Phạn, sức mạnh sinh ra là vì muốn bảo vệ, nhưng bất luận nguyên nhân như thế nào... Nhất định sức mạnh này sẽ vì chiến đấu mà trả giá!

"Phốc khụ... !" Trong lúc ý thức đang mơ hồ, Bạch Hi lại một lần nữa bị tóm lấy cổ ném lên trên tàng cây!

"Xì..." Mắt kép nhỏ bé của con nhện tím nhìn chăm chăm Bạch Hi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng thiếu niên trắng nõn này!

Bạch Hi có chút không cam lòng, sẽ chết ư? Hẳn là không thể nào, còn có sự phụ ở đây. Nhưng thật sự muốn cứ như vậy cái gì cũng không làm mà buông tay sao? Ngay cả Phạn Phạn cũng chưa nhìn thấy mà... Thực sự muốn cứ núp ở dưới ô của người khác ư?

Phạn Phạn... Vừa nghĩ tới cái tên đầy ý nghĩa ấm áp này, trước mắt sẽ thoáng qua một chút hình ảnh, trong đó có nhiều năm tuổi thơ của bản thân, mẹ vì bảo vệ bản thân mà mất, còn có đám zombie ngày ngày đêm đêm nhìn trộm dò xét bản thân, còn có, Phạn Phạn.

Không muốn.

Ý thức của Bạch Hi càng lúc càng rõ ràng.

Không muốn... ! Cậu không muốn cứ như vậy!

Trong đầu cậu có tiếng gào thét, không muốn! !

Bạch Hi bỗng nhiên mở mắt ra, dị năng cùng niệm lực đồng thời phát ra, luồng khí va chạm mãnh liệt trong cơ thể cậu, dồn nén, ngưng tụ, sau đó đột nhiên va chạm! Bạch Hi cấp bách muốn phát tiết, muốn phát sức mạnh này ra! Cái cảm giác bị tắc nghẽn trong người thật sự rất không dễ chịu! !

"Tung." Một tiếng giống như tiếng dây đàn bị cắt đứt.

Bạch Hi đột nhiên phát hiện động tác của con nhện tím trước mắt đang chậm chậm giống như ảnh, từng chút một tới gần cậu. Không còn tiếng thét của nhện, bên tai thật yên tĩnh... Yên tĩnh giống như là, ở trong thế giới kia... Hung hiểm vừa rồi không còn nữa. Bạch Hi ngẩn ngơ, nâng lên một bàn tay, mở ra rồi lại khép lại, làm đi làm lại mấy lần, đây là động tác cực kỳ bình thường.

Rừng cây trở nên yên tĩnh, thật lâu sau mới có thể nghe được một tiếng chim hót hay tiếng côn trùng kêu vang, lá cây mãi mới có chút lay động, cảm giác giống như không có gió vậy. Như vậy... Đây là tiền hóa dị năng không gian? !

"Thời Gian Tĩnh Chi ư?" Bạch Hi nhìn không được hưng phấn trong lòng rồi thốt lên.

(Thời gian tĩnh chi: Năng lực ngừng thời gian)

Bạch Hi đẩy mấy cái chân của con nhện ra khỏi cổ, lớp lông rậm bén nhọn cắt qua làn da non nớt của thiếu niên.

Bỗng nhiên một cảm giác vận vẹo truyền đến, thế giới trong mắt Bạch Hi bắt đầu sụp đổ, thay thế bầu không khí trong lành kia, gió mát trong lành, thế giới chìm hót côn trùng kêu vang... Bạch Hi còn chưa kịp cảm khái, cái chân vừa mới đẩy ra liền trở về trên cổ mình!

Nếu lúc này có một cái gương, như vậy nhất định có thể chiếu lên gương mặt đen thui của Bạch Hi

"Khụ khụ..." Bạch Hi ho khan, nhưng lúc này, cậu không thể mù mờ được.

Nhớ lại quyền cước Ngọc Phong Tử đã dạy, khi đó bản thân cậu có thể linh hoạt sử dụng niệm lực đi không chế thực vật, thay đổi kết cấu của chúng, nhưng là lúc này đây, cậu muốn phát động công kích!

Ra quyền khiến nước chảy thành sông, từ chậm tới nhanh...

Miệng của con nhện càng lúc càng gần Bạch Hi...

Cú đâm của Bạch Hi còn đang thông thả tới gần bụng của con nhện. Không sai biệt lắm, Bạch Hi tập trung tư tưởng, rót dị năng không gian vào cánh tay! Từ chậm tới nhanh, cú đâm của ta, đánh ra!

"Bốp!"

...

Một giây? Nửa giây? Không có người nào biết Bạch Hi ra quyền nhanh cỡ nào mà tới bụng của con nhện kia. Chỉ biết hình ảnh cuối cùng dừng lại một khắc khi thiếu niên cố hết sức xoay người thờ dốc, thịt nát màu tím đen đầy tay, con nhện cách đó không xa, ở trên bụng của nó có một vết thương trí mạng.

Ngọc Phong Tử đến gần Bạch Hi, sờ sờ đầu của cậu.

"Tiểu gia hỏa, rốt cuộc con đã vượt qua bước này rồi."

Ánh mắt Bạch Hi kiên nghị mà thoải mái. Rốt cuộc đã lĩnh ngộ rồi ư?

Đó, chính là cú đâm của cậu.

Đảo Mê Nha Độc

"Oa?" Bạch Hi phát ra một âm điệu cực kỳ kì dị.

Lúc này Bạch Hi và Ngọc Phong Tử đã rời khỏi chiến trường nơi đánh nhau với con nhện kia, đang đi trong rừng cây, từ trong trung tâm đảo Mê Nha Độc đi ra phía bên ngoài. Cứ mãi suy nghĩ, Bạch Hi rốt cuộc chú ý tới hình tượng của Ngọc Phong Tử đã khác xa so với bình thường.

"Sư phụ... Đây là, diện mạo ban đầu của người ư?" Bạch Hi dừng bước lại. Ngọc Phong Từ trước mắt mi thanh mục tú, khuôn mặt hơi hình bầu dục, bắt đầu từ xương gò má đến cái cằm tròn nhắn thu hẹp, một đôi mắt xéch mí hoặc, làn da trắng non mềm dẫn dụ người ta mơ màng, môi mỏng khê hé lộ ra hương thơm... Bạch Hi có chút xấu hổ, vì sao sư phụ lại trưởng thành với gương mặt của con gái vậy? Vừa nghĩ tới chuyện chính mình luôn ở chung với một "cô gái" suốt ba năm về trước, Bạch Hi nhin không được phát run cả người.

Ngọc Phong Từ đưa mắt nhìn Bạch Hi một cái, nghiêm chỉnh chuẩn bị mở miệng.

"Làm sao? Bị sư phụ của con mê hoặc? Đẹp không? Có đẹp bằng cô gái trong lòng con không?"

...

Thế giới yên lặng hai giây.

Được rồi, lo lắng của cậu dư thừa rồi, cậu không nên cho rằng sư phụ sẽ là một người có tâm tính bình thường, không thể bởi vì gương mặt của ông thay đổi mà tính cách sẽ khác đi. Bạch Hi bình tĩnh trực tiếp đi về phía trước, đúng thế, không cần để ý tới loại người này.

Thành phố Hi Vọng vẫn là tốt nhất, không biết Phạn Phạn còn ở đó hay không. Bạch Hi có chút hoang mang vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Ngọc Phong Từ ở phía sau vẫn cứ lâm bầm cảm thấy bất công, giống như Bạch Hi còn chưa làm thỏa mãn sự tự đắc của hắn, hắn sẽ không vừa ý. Không khí vẫn tươi mát như thế, nhưng là... Vẫn không thể che giấu được sự hoang mang trong lòng.

Hai người hành tẩu, một đường hữu kinh vô hiểm rốt cục cũng tới biên giới Mê Nha Độc. Nơi này tầm nhìn rộng lớn, không như trong đảo rừng cây tươi tốt, bụi cỏ thừa thốt, đủ loại côn trùng nho nhỏ, các loài ở đây rất bình thường, chẳng có loài nào cao hơn người cũng chẳng có sự nguy hiểm gì.

(Hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc và đáng sợ nhưng không có nguy hiểm)

"Sắp gặp Phi nhi rồi." Ngọc Phong Từ sửa sang vạt áo lại một chút, hơi khấn trương, không biết Phi nhi nhìn thấy hắn sẽ có biểu tình như thế nào nhỉ? Hắc hắc... ~

Bạch Hi nhìn Ngọc Phong Từ, cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộ hơi chu lên, sư phụ có thể gặp lại cô gái trong lòng mình, cậu thì sao?"Haizzzzzz!" Bạch Hi nhin không được kêu một tiếng, mặt không kim được mà đỏ nóng, sao tự dưng lại thật bình thường để Phạn Phạn vào chỗ cô gái trong lòng mình cơ chứ?

"Sao thế?" Ngọc Phong Từ thấy sắc mặt Bạch Hi ửng hồng, cả người lại mất tự nhiên, không khỏi hỏi.

Bạch Hi lắc lắc đầu, không biết nữa.

Bạch Hi theo sau Ngọc Phong Từ, khi phân rõ phương hướng thì mới đuổi kịp.

Hành tẩu cũng chỉ 5 đến 6 phút, một cái hang động dưới ngọn núi đập ngay vào mắt, Ngọc Phong Từ bỗng nhiên thả lỏng hô hấp, chậm rãi đi tới.

"Tiểu Phi nhi, anh Phong Từ của em lại đến đây, có nhớ người ta hay không... Ồi!" Ngọc Phong Từ bị vật thể không rõ đánh trúng.

"La cái gì mà la, âm hồn không tiêu tan, lại tới nữa." Trong sơn động, theo một giọng nói mềm mại đáng yêu phát ra, thì một cô gái tai mèo với dáng người xinh đẹp cùng gương mặt mí hoặc cũng đi tới, đuôi mèo phía sau thi thoảng lắc lư.

"Chít chít chít..." Ngọc Phong Từ không coi ai ra gì tự động xem nhẹ Bạch Hi. "Tiểu Phi nhi, thực sự vô tình như thế sao?" Đưa tay áo lên lau khóe mắt không tồn tại nước mắt.

"Rốt cục cũng cạo bộ râu đầy mặt rồi hả? Ừm, không tệ không tệ chút nào, rốt cục cũng ra dáng con người rồi." Đôi mắt to long lánh của Phi nhi nhìn hai mắt Ngọc Phong Từ, nhưng thực ra trong lòng cô gái bé nhỏ này đang xoa cằm suy tư cái điều gì đó...

"Ngạo thụ*? Nhưng mà gương mặt hiện giờ thật sự không thích hợp lắm thì phải..." Kim lòng không nổi, lời nói theo đôi môi mềm mại phụt ra.

(*Ngạo thụ: Xuất phát từ truyện tranh đam mỹ, chỉ người có tính cách mềm yếu, nhưng hay làm bộ lạnh lùng không giao tiếp với người khác. Lấy khẩu khí mạnh miệng để che giấu sự thẹn thùng hoặc ý nghĩ thật của bản thân. Nói vắn tắt thì đây là kiểu người ngoài lạnh trong nóng.)

Hả? ... Có phải hắn nghe lầm cái gì không?

"Tiểu Phi nhi? Em đang nói cái gì đó?" Ngạo thụ... ? Nếu như ta không nhớ lầm thì trăm năm trước lúc Zombie còn chưa xuất hiện, khi người khác giống như muối chỉ*... Thì có một thứ tồn tại một cách đường đường chính chính, là đam mỹ một đúng không? Còn mấy muối chỉ kia gọi là hủ nữ. Nói thật tại hạ năm đó biết đến cái từ ngữ này thì vẫn luôn khó hiểu, vì sao một đám muối chỉ từ già đến trẻ, cứ gọi mình là "Phụ nữ"?

(*Muối chỉ: Là từ đọc có âm giống với từ muối từ, hai từ này nghĩa giống nhau)

"Không có gì, Thụ Yêu đâu?" Cái người cp kia đâu? Mặc dù cái tên này luôn luôn mê luyến cô nhưng chẳng qua đó là lúc còn bé tai mắt chưa được khai trí như bây giờ... Huống hồ, cô đã sớm không còn là Tiểu Tiên Từ trong mắt bọn họ nữa. Phi nhi tự giễu cười cười. Rõ ràng nhìn ra được cái lão già Thụ Yêu này có ý với Ngọc Phong Từ, nhưng khổ nỗi cái tên Ngọc Phong Từ này lại như quả bí đao, mặc dù trưởng thành đúng là có da có thịt, nhưng

trong bụng lại toàn chứa mấy thứ gì đâu! Có thể như cô này rời khỏi Đảo Mê Nha Độc rồi từ đây là một Tiểu Miêu nữ tự do ư?

"Không gặp, lúc ta đi ra tìm hấn một ngày trời nhưng chẳng gặp, đúng rồi!" Ngọc Phong Tử rốt cục nhớ tới Bạch Hi bị bỏ quên một hồi lâu ở bên cạnh mình.

"Xem nè! Đây là đồ đệ của Ngọc Phong Tử ta. Bạch Hi." Ngọc Phong Tử kéo Bạch Hi đứng ở bên cạnh sang, bắt đầu như vương bà buồn đưa mèo khen mèo dài đuôi thao thao bất tuyệt giới thiệu đồ đệ của bản thân, đương nhiên, mấy cái đó Phi nhi đều trực tiếp không nhìn (Ngọc Phong Tử: Tác giả đại nhân sao người lại có thể như vậy! xxxxxxxx... Tác giả đại nhân xuất hiện, tha Phong Tử đi.) rồi.

**

Trận quyết đấu đầu tiên của Ngọc Phong Tử x Phi nhi

Ngọc Phong Tử: Huyết lượng 3128 3128 Phi nhi: Huyết lượng 2645 2645

Bắt đầu!

Phi nhi: Hô zah zah tăng đá công kích! (ngay từ đầu là một vật thể không rõ)

"Ồi!"

Ngọc Phong Tử: -360 máu (máu giảm chủ yếu do đau lòng)

Ngọc Phong Tử: Thế công Nhu Tĩnh (ý đồ diễn trò tranh thủ đồng tình của quần địch)

Phi nhi: Không trúng chiêu, sử dụng chiêu < đam mỹ choáng váng: Trong lòng thì mê mang đang suy nghĩ sự liên quan của đam mỹ >

Ngọc Phong Tử: Cam tâm tình nguyện -200 máu (vẫn cứ giảm vì đau lòng)

Ngọc Phong Tử: Phấn khởi phản kích, đẩy đồ đệ Bạch Hi dòi đi.

...

Thật lâu sau, Ngọc Phong Tử không nhìn, trực tiếp KO !

(Ngọc Phong Tử: Chen tí nào chen tí nào, ta muốn chen trước ống kính, muốn để độc giả nhìn thấy ta! Tác giả, người như đám bắt nạt viết ta chết trận sẽ gặp báo ứng! ...) tác giả xuất hiện, liếc nhìn, tiếp tục viết văn.

Lông mày dày đen như mực, đồng tử trong suốt đã có chút kiên nghị, hình như không thường xuyên chăm sóc tóc, cho nên sợi tóc mềm mại của thiếu niên cứ quăn ở cổ, thêm vào đó là cái mũi tinh xảo, bờ môi phấn nộn..."Ồi chào... Đây quả thực chính là một khuôn mẫu bé tiểu thụ mà..." Trừ bỏ màu da bởi vì ngày ngày phơi nắng cho nên khỏe mạnh ra. Phi nhi trong lòng nhộn nhạo, không hề nén được kích động... Thúc đẩy nâng lập tức ôm lấy Bạch Hi.

"Cậu nhóc ngoan, ba năm trước quả nhiên không nhìn nhầm, cậu chính là nam chủ tốt nhất trong bộ tiểu thuyết tiếp theo của chị!"

"Biết không? Hiện tại đang lưu hành cuốn “Bí mật không thể nói giữa ta và yêu tinh Thụ Yêu”, cuốn này là chị viết, đây là một quyển đam mỹ H, rất nhiều mọi người chỉ ở trong thế giới Zombie này vẫn cứ tha thiết yêu làm hủ nữ, thực sự là khiến cho mấy người như chị vui mừng... Kỷ thực trăm năm trước lúc tang thi xuất hiện chị đã trở thành một loài tam hợp rồi, là đam mỹ đã cứu chị đấy! Nếu không phải biết nhân gian muôn màu muôn vẻ như vậy, chị sớm đã thăng tiên làm chỗ rồi! Đúng rồi, chị giảng nhiều như vậy cậu nghe hiểu không? Cậu không phải con người sao? Chắc ít nhiều gì cũng hiểu được chút nhĩ? Cũng không đúng, loại tin tức thượng lưu này không phải là người bình thường có thể tiếp nhận nổi, trừ bỏ đại phú đại quý ở tận thế ra, Zombie đã đến Dong Bình rồi cho nổ hết, lúc đói khát là lúc hai tay dâng đồ ăn cho nhân loại, có rất ít người có thể đề cập, chị Phi nhi của cậu vậy mà biết hết mấy thứ này đấy! Về sau bé loạn* nhớ tìm đến chị nha! Còn có..."

(*Bé loạn ở đây có nghĩa là thay đổi giới tính)

Bạch Hi giật mình. Cái gì... Tình huống gì, tất cả chuyện phát sinh trước mắt là cái gì? Tuy rằng Bạch Hi nghe không hiểu mấy thứ Phi nhi nói, nhưng hôm nay nghe thấy nhìn thấy đã khiến hình tượng chị Phi nhi ở trong lòng cậu sụp đổ âm ỉm. Bất luận là ba năm trước lần đầu tiên gặp mặt, hay là trong ba năm này sự phụ ngẫu nhiên nhắc tới, chị Phi nhi trước mắt, làm thế nào cũng không giống với hình tượng đó vậy? !

Cho dù lâm vào tình trạng người chẳng ra người, tiên chẳng ra tiên, thì tính cách cũng không nên biến đổi nhiều như thế mới đúng... ? Ba năm trước, Phi nhi hẳn phải là sức quyến rũ thành thực mười phần khuôn cách cho giới chị em chứ? Và sau ba năm, phải là kiểu mẫu ngọc nữ tinh khiết hoàn mỹ thanh thuần chứ? Sao hôm nay vừa thấy, lại là một người có cái kiểu suy nghĩ không thể hiểu được, Logic thì càng lại là không thể bắt kịp? !

**

Trận quyết đấu thứ hai của Bạch Hi x Phi nhi

Bạch Hi: Huyết lượng 1398 1398 Phi nhi: Huyết lượng 2645 2645

Bắt đầu!

Bạch Hi bị Phi nhi KO. Sử dụng chiêu số: Đốc giáo hù nữ thân truyền, hôn thì phải ngoan~

**

"Được rồi, Phi nhi, đừng náo nữa." Đây là đồ đệ của ta, không thể để em làm hỏng được... Ngọc Phong Từ mặc niệm thay cho Bạch Hi.

Phi nhi nghe tiếng ngẩng đầu, bởi vì rất kích động cho nên Bạch Hi bị siết bả vai, mặt xanh xao suýt nữa ngất.

"Được rồi, trả đồ đệ lại cho người." Phi nhi trở về vẻ mặt bình thường, không sắm vai nhị hóa* nữa, lâu rồi không phóng thích thiên tính cho nên hôm nay đùa giỡn quá mức, lần sau rồi tính, còn nhiều thời gian, Phi nhi ném Bạch Hi cho Ngọc Phong Từ.

(Nhị hóa ở đây là chỉ người ta ngây thơ một cách đáng yêu)

"Được rồi, lời nên nói cũng nói xong rồi, hai người nên đi chỗ nào thì đi đi." Phi nhi nhìn Ngọc Phong Từ. Ba năm, cũng chỉ là chút thời gian sống lâu hơn người nhưng ngắn hơn trời mà thôi. Có thể gặp lão bằng hữu một lần, đã không hối tiếc rồi.

Ngọc Phong Từ yên lặng, sau một lúc lâu mới mở miệng.

"Phi nhi, cô thực sự không muốn biết ta nhớ cô đến mức nào ư?" Ta, thích cô, thích lâu như vậy, lâu như vậy... Lâu đến mức tâm cũng đau rồi.

"Phong từ, người người yêu, không phải ta." Mắt Phi nhi cũng không thèm nhìn Ngọc Phong Từ, tan rã nhìn về phía mặt đất.

Hai mắt Ngọc Phong Từ như muốn lòi ra, có chút ghen hờn nhìn trần trời. Có ý gì? Hắn không thích cô thì thích ai?

"Người người yêu, là Tiểu Tiên Từ nữ tông của đảo Mê Nha Độc. Chẳng phải Phi nhi ta."

"Người người yêu, là Tiểu Tiên Từ nữ tông đảo Mê Nha Độc. Chẳng phải Phi nhi ta."

Những lời này văng vẳng trong đầu Ngọc Phong Từ hồi lâu, có chút phẫn nộ, lại có chút mờ mịt. Đây là ý gì? Chẳng lẽ hắn luôn luôn tâm tâm niệm niệm ngưỡng mộ, ái mộ đều hóa thành một trò cười sao?

"Phi nhi. Ý của cô là gì? Đúng, cô là Tiểu Tiên Từ trong lòng ta, ta chính là một kẻ bình thường hoàn toàn không có pháp thuật đệ tu tiên, ta đơn phương thích cô, cô không tiếp nhận cũng chẳng sao cả, nhưng vì sao phải nói như vậy?"

"Phi nhi cô, coi tâm ý của Ngọc Phong Từ ta là cái gì?"

Ngọc Phong Từ lần đầu tiên trực tiếp biểu lộ thật lòng như thế, nhưng không ngờ lại trong hoàn cảnh như vậy. Đã từng nghĩ tới ngày thẳng thắn thành khẩn nói với Phi nhi, phải là cảnh đẹp giai nhân, hoàn cảnh cũng phải tốt đến cực điểm. Hắn và Phi nhi chưa có ai hề biểu đạt tình cảm với bất cứ người nào, đều là hai mối tình đầu, trái tim như nụ hoa non nớt sắp nở, chậm rãi tới gần, hấp dẫn nhau. Ai có thể nói cho hắn biết, tình huống hôm nay, tại sao lại như vậy?

"Ai..." Phi nhi có chút đau lòng nhìn Ngọc Phong Từ.

Chung quy... Vẫn làm tổn thương lòng của hắn sao? Chuyện này, cô vốn không muốn như vậy.

"Phong Từ, nhiều năm như vậy, người có từng nghĩ tới, hôn ta chưa?" Phi Nhi khép chặt mắt. Nếu hôm nay đã như vậy, như vậy giúp hắn hiểu rõ lòng của mình đi. Phong Từ ơi là Phong Từ, uống người thân là Tiên Nhân đời trước, vậy mà đến cả lòng của mình cũng không hiểu rõ.

Ngọc Phong Từ ngây ngẩn cả người, hôn Phi Nhi? Đây là ý gì?

"Ta... Chưa bao giờ nghĩ tới." Cô gái ta yêu, có chịu chấp nhận sự nhớ nhung của ta đâu? Cô là cô gái ta trân trọng nhất, ta sao có thể động tà niệm!

"Cho nên Phong Từ, ta không phải là người trong lòng người." Phi Nhi hít một hơi, nói như thế. Cho dù làm rõ sẽ tổn thương đến hắn, cũng quyết không thể buông tha tại đây được, năm tháng đã phí hoài vì ta, làm sao có thể khiến người người nhớ, người người yêu chờ đợi thêm nữa đây?

"Phi nhi, cô...!"

"Phong Từ, hãy nghe ta nói." Phi nhi ngắt lời Ngọc Phong Từ. Ngọc Phong Từ có chút sốt ruột muốn nói rõ, muốn biểu đạt rõ ràng, có phải Phi nhi không hiểu ý của ta hay không? Ta muốn nói rõ ràng!

"Nếu người thiết tình thích một người, như vậy người sẽ có xúc động muốn hôn người đó. Người yêu là ngang hàng, không phân chia cao thấp, trong hơi thở của người, ta là Tiểu Tiên Nữ nữ tông ở đảo Mê Nha Độc, người chính là một kẻ bình thường không thể nào tu tiên, cho nên này phần tình cảm này từ lúc mới bắt đầu đã sai rồi."

Ngọc Phong Từ muốn mở miệng, muốn giải thích, nhưng Phi nhi lại vẫy vẫy tay ý bảo hãy tiếp tục nghe tiếp.

"Hơn nữa, bây giờ ta yêu chẳng phải yêu, tiền chẳng phải tiền, người lại vẫn cứ một mực coi ta là Tiểu Tiên Từ người tâm tâm niệm niệm yêu. Điểm này, ta rất cảm ơn. Nhưng giữa chúng ta không có khả năng, cũng chính là vì điểm này." Ánh mắt Phi nhi có chút ảm đạm, nếu không phải biết người người yêu nhất không phải là ta, ta làm sao có thể bỏ qua người.

Ánh mắt Ngọc Phong Từ có chút bi thương. Vì sao, vì sao phải nói như vậy? Chẳng lẽ đến ngay cả thích cô cũng sai ư? Vì sao phải hiểu sai ý tứ của ta như thế. Cô vĩnh viễn là Tiểu Tiên Từ trong lòng ta, điểm này chưa bao giờ thay đổi, cho dù lúc Zombie xuất hiện, đôi ta chưa bao giờ nói chuyện, nhưng nó cũng không ảnh hưởng đến việc cô là cô gái ta nhớ nhung cả.

"Chị Phi nhi, sự phụ thật sự thích chị." Lúc này Bạch Hi vốn luôn đứng ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, có chút không nhìn được. Vẫn cứ từ từ nhắm hai mắt muốn tự mình nói. Bạch Hi tự nhận là khá hiểu rõ tình cảm của sự phụ với chị Phi nhi, chẳng lẽ không muốn hôn chị ấy thì sẽ là không yêu chị ấy sao?

Phi nhi nhìn Bạch Hi, lại thêm một kẻ phá rối, một người đàn ông, một cậu bé con, đều không hiểu ư?

"Có tình sẽ có dục. Phong Từ, người đối với ta chỉ có tình chứ không có dục, tình cũng chia ra làm rất nhiều loại. Người đối với ta, chỉ có ngưỡng mộ cùng thương tiếc mà thôi! Ngưỡng mộ từ đâu mà đến? Nguyên do là từ cho từ nhỏ đến lớn, người bên cạnh đã động tại mắt của người. Có ai mà trong lòng không có vài nam thân nữ thân chứ? Nhưng họ lại không phải người yêu của người, Đơng L'q'd, người chính là bị khát khao trong lòng này che mờ trái tim của mình mà thôi, khi đó tiểu tiên từ là một nữ thân hoàn mỹ như ngọc, xa đến nỗi người không thể chạm tới." Thực sự muốn ta phải nói rõ ràng ra như vậy sao? Aizzzz. Phi nhi thầm than trong lòng.

"Thương tiếc từ đâu mà đến? Bởi vì lúc ta thắng tiên thất bại, từ tiên từ trên mây sa đọa thành kẻ tiên chẳng ra tiên, Yêu chẳng ra Yêu! Người âm thầm xem thường, vì ta mà cảm thấy ông trời bất công, vẫn cứ coi ta là tiểu tiên từ nữ tổng ở đảo Mê Nha Độc. Ta thật sự rất cảm ơn người đã vì ta mà nghĩ như thế, hai thứ này tình cảm này chính là ngọn nguồn khiến người sinh gia ảo giác đó. Người đã hiểu chưa?" Nói tới đây khóe mắt Phi nhi đã có chút hơi nước. Ta biết, ta biết, người người tâm tâm niệm niệm đều là ta, nhưng phần khát khao, ngưỡng mộ, thương tiếc đó không phải là tình yêu! Người một mực nhớ đến ta, nhưng điều đó sẽ chỉ khiến người không gặp được tình yêu đích thực của mình mà thôi.

Lúc này Ngọc Phong Từ có chút choáng váng, nói cái gì cũng không lọt vào tai, Phi nhi phía đối diện, miệng lúc đóng lúc mở, ánh mắt còn có chút đau lòng. Vì sao? Vì sao phải nói như vậy... Ta luôn luôn nhớ cô, yêu cô, cô lại nói tình cảm của ta đối với cô không phải là tình yêu, mà là khát khao, là do bản thân ta hiểu lầm, ta nên có cảm tưởng gì đây? Sờ sờ trái tim của mình, có chút đau, nhưng càng nhiều hơn, lại giống như là sự thương tiếc với Phi nhi... ?

"Phong Từ." Phi nhi bỏ lại những đau lòng kia ra phía sau, cắn răng gọi Ngọc Phong Từ.

"Hả?" Ngọc Phong Từ bừng tỉnh buồn bã hơi ngẩng đầu, ánh mắt tụ lại một chút tiêu cự. Phi nhi gọi hử?

Phi nhi kéo đầu của Ngọc Phong Từ qua, có chút hồng hiện lên trên gương mặt, (mặc kệ nói như thế nào...) Phi nhi kiễng chân, (đây cũng là nụ hôn đầu tiên của ta đó...) bắt chọt hôn lên.

"Ừm..." Ngọc Phong Từ bỗng nhiên trừng lớn mắt, này này này này này, Phi nhi đây là... Đang hôn hử ư? Trùng mắt nhìn, có chút không rõ vì sao Phi nhi vừa rồi còn nói những lời làm hử bị tổn thương, vì sao bây giờ lại hôn hử? Phụ nữ thay đổi sắc mặt thật sự đáng sợ như thế sao?

"Phong Từ, cảm nhận cho kỹ." Bởi vì miệng không rảnh rồi, cho nên hai người lựa chọn cách thức nói chuyện ở trong tâm linh.

"Cảm nhận cái gì?"

"Ta hôn người, người có cảm giác như thế nào?"

Tim đập thình thịch, có chút ngại ngùng, có chút khẩn trương không điều khiển được, đây cũng là nụ hôn đầu tiên của Ngọc Phong Từ, trước kia chưa bao giờ có.

Phi nhi nhắm hai mắt lại, gò má giống như say rượu, gương mặt xinh đẹp, dường như trong giây phút đó miêu nữ mị hoặc biến mất không thấy đâu, Phi nhi vẫn là tiểu tiên từ không buồn không lo muốn người nhìn đến ở đảo Mê Nha Độc... Thật là tốt, Ngọc Phong Từ cười cười, một khoảng trống trong lòng bình tĩnh trở lại.

Phi nhi rời khỏi bờ môi Ngọc Phong Từ, không còn nữa khí thế bức người ban nãy nữa, có chút thiếu nữ nói với Ngọc Phong Từ.

"Đã hiểu chưa? Lòng của người cực kỳ bình tĩnh, không có một chút rung động nào ở bên trong. Vì để giải thích rõ lòng của người cho nên ngay cả nụ hôn đầu tiên ta cũng đánh mất rồi, nếu người vẫn cứ khẳng khẳng một mực, ta mặc kệ người!"

Phải không, phải không, phải không. Hóa ra, ta vốn không yêu cô?

Ngọc Phong Từ cười cười, là như thế này sao?

"Đi thôi, tiểu từ." Gọi Bạch Hi tới, Ngọc Phong Từ yên lặng tạm biệt Phi nhi, sau đó cũng rời đi.

Phong Từ gốc này, đã hiểu chưa. Phi nhi đứng tại chỗ cấn cấn môi, nhìn theo bóng hai người rời đi.

Không phải là không cho người cơ hội yêu ta, là người luôn luôn bị khát khao che mờ tâm trí.

Muốn để người nhận rõ, người người yêu là Liễu Phi nhi.

Là tiểu tiên tử tốt đẹp nhất trong trí nhớ của người.

Rời khỏi đảo Mê Nha Độc, Ngọc Phong Từ dừng bước ngăn người.

"Sư phụ..." Bạch Hi có chút lo lắng nhìn Ngọc Phong Từ, không biết bây giờ sư phụ có ổn hay không, sư phụ thật yên tĩnh, nhưng là yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lần tóc bạc từ thái dương rớt xuống, rũ qua đôi mắt không nhìn thấy rõ cảm xúc. Tình cảm nhưng nhớ trăm năm, thật sự cứ như thể tan thành mây khói ư? Chẳng lẽ trăm năm qua, đều là ta tự lừa mình dối người sao? Ngọc Phong Từ nở nụ cười, cười ra nước mắt.

"Đồ đệ, con nói đi, tình là cái gì?" Ngọc Phong Từ lẳng lẳng mở miệng.

Bạch Hi sững sốt một lát, lẩm bẩm nói.

"Đại khái, giống như là sự quyến luyến của mẹ với ba, cho dù ba ba mất, mẹ vẫn nhớ ba, chỉ không nói mà thôi." Kinh nghiệm của bản thân, chỉ có ba ba cùng mẹ mới có thể có kết quả của tình yêu? Bằng không làm sao có cậu được chứ?

Ngọc Phong Từ nhìn Bạch Hi, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Thôi quên đi, hồi đứa nhỏ choai choai như con cũng không có tác dụng gì."

"Đi thôi." Nói xong lập tức phân rõ phương hướng đi về phía sau.

"Là sư phụ người hỏi con mà, hỏi rồi còn nói là hỏi cũng vô dụng, thật là..." Bạch Hi lảo đảo đi theo phía sau Ngọc Phong Từ.

Nhưng mà sư phụ... Hắn là người đã rõ lòng của mình đúng không? Mặc dù phần lớn con đều không hiểu rõ những lời mà chị Phi nhi nói, nhưng sư phụ, đồ nhi hi vọng người vui vẻ. Bạch Hi tính toán trong lòng.

Ngọc Phong Từ cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua phía đảo Mê Nha Độc, dường như có một cô gái rất xinh đẹp đang vẫy tay với hắn, rồi sau đó biến mất không thấy.

Ta luôn luôn coi cô là tiểu tiên tử xa không thể với tới, chưa bao giờ quá nhiều cuộc sống của cô, đáy lòng của cô, ta chưa từng hiểu rõ, đến ngay cả số lần nói chuyện với nhau cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Trong đầu quanh quẩn khoảng thời gian bị người cười nhạo là phế vật, khoảng thời gian anh chị em cùng cha khác mẹ đều nhìn về phía dãy núi nơi cô sống.

Có lẽ, nhớ nhưng trăm năm qua, thật sự chính là do ta hiểu lầm, nhưng Phi nhi, cô vẫn là nữ thần đẹp nhất trong lòng của ta. Khóe miệng hơi cong, Ngọc Phong Từ rốt cục nở nụ cười.

"Lão Hóa, người nghe đủ, xem đủ rồi chứ." Khi bóng dáng hai thầy trò Ngọc Phong Từ hoàn toàn biến mất không thấy đâu, Phi nhi nhìn bầu trời nói với một cây đại thụ.

Ánh sáng chột lóe, cây đại thụ che trời từ từ biến thành một người có hình dáng hơi kiên nghị, là một người đàn ông mặc quần áo thời xa xưa.

"Hừ, người hôn hắn." Người tới có chút mất hứng nói.

"Cái đầu gỗ như hắn khiến ta không còn cách nào khác." Aizzzz. Phi nhi than thở trong lòng. Biết rõ lão Hóa đang ở bên cạnh, nhưng vì có thể để Ngọc Phong Từ rõ ràng lòng của mình, rơi vào bước đường cùng mới ra hạ sách này.

"Thôi, thấy hắn rốt cục hiểu rõ hết rồi, ta cũng không so đo với người nữa." Hừ, yên tâm, nụ hôn thứ hai của hắn, thứ ba, thứ tư, thậm chí... Khụ khụ, dù sao đều sẽ là của hắn tuốt.

Kỳ thực cô chính là đánh cuộc một lần, cược đến cùng Ngọc Phong Từ thật tâm thích cô, hay là như cô nghĩ chỉ là ảo giác của hắn. Xem ra, cược thua rồi. Phi nhi cười cười.

"Mau cút đi, tìm người trong lòng người đi!" Không muốn để Thụ Yêu nhìn thấy mình khóc.

Thụ Yêu hơi thâm ý nhìn thoáng qua Phi nhi, cũng không nói nhiều, cười gió bay lượn, chuyện này đối với Yêu mà nói chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng. Mặc kệ nói như thế nào, cứ coi như đã giải quyết xong một tình địch lớn là được.

Phong tử, chờ bị ta đánh gục thôi! Thụ Yêu hò hét trong lòng.

Người đi trà lạnh, trong đảo Mê Nha Độc to lớn này, đại khái cũng chỉ còn lại một mình Liễu Phi nhi mà thôi.

Phi nhi lác lác đầu, nhìn trời. Có thể thành toàn cho người khác, đó chẳng phải là một việc tốt sao?

Lấy tốc độ đi của hai thầy trò Bạch Hi, chạy hai ngày sau thì tới thành phố Hi Vọng.

Bạch Hi nhìn thành phố Hi Vọng lâu lắm không gặp, bức tường sắt bên ngoài đã sửa chữa đến 600 mét, bao trọn thành phố giống như một căn nhà giam, chỉ có một chỗ với nhiều thanh sắt sắp dày nhau là để ra vào. Phía trên cái cửa ra vào có một vài anh lính đang đứng thẳng nghiêm túc phòng thủ.

"Không có thay đổi gì nhiều so với ba năm trước cả." Bạch Hi mỉm cười, lấy chứng nhận Dị Năng ra từ trong ngực. Đội trưởng đám binh lính xuống dưới tuần tra, xác nhận đó là thật sự là chứng nhận Dị Năng thì mới đem hai người vào thành phố Hi Vọng.

Tiến vào thành, Bạch Hi lại tới nhà trọ cũ năm đó, cảnh tượng bên đường cũng không khác lắm so với ba năm trước, chỉ là người đông hơn mà thôi, rõ ràng thành phố phồn hoa thì sẽ có nhân khí nhiều hơn.

Đi vào quán trọ, tìm ông chủ đang lười nhác ngồi trong phòng khách. Đúng rồi, vẫn là ông ta, may là quán trọ này không đổi chủ, Bạch Hi đi lên phía trước.

"Ông chủ."

"Một đêm tám kim tệ, Dị Năng Giả miễn phí." Ông chủ ngay cả mí mắt cũng không thèm hé một cái.

Thật đúng là giống y chang năm đó... Chẳng qua theo năm tháng thì một kim tệ đã tăng lên thành tám kim tệ rồi.

"Ông chủ, ông còn nhớ rõ tôi chứ? Ba năm trước tôi cùng với một cô gái và một con chó hoa đã từng ở đây." Bạch Hi cân nhắc một lát sau đó mới mở miệng.

Ông chủ nghe vậy híp mắt nhìn Bạch Hi. Ba năm trước? Ba năm trước không phải là...

"À, tôi nhớ ra cậu rồi, cậu đến là tìm cô gái kia đúng không? Cô ấy vẫn còn ở nơi này, Tiểu Phân, đến đưa vị khách này tới phòng số 7 đi." Ông chủ nháy mắt với Tiểu Phân, phòng số 7 này không phải ai cũng có thể vào được đâu.

"Vây ư, thật tốt quá!" "Sur phụ, con lên trước đây, người chậm rãi đi dạo đi nhé!" Hai mắt Bạch Hi phát ra ánh sáng, khó nén sốt ruột nói với Ngọc Phong Từ đang dạo chơi bên ngoài, sau đó lập tức đi theo Tiểu Phân lên lầu hai.

Bước chân hơi run run, hai tay nắm chặt lại thả ra. Thật sự, muốn gặp sao? Bạch Hi cúi thấp đầu từng bước từng bước tiến lên bậc thềm. Cái cảm giác tràn ngập trong lòng cậu bây giờ là cái gì...? Bạch Hi có thể cảm giác được lòng đang gào thét, máu cả người giống như đang thiêu đốt phát ra tiếng vang hân hoan, nhắm chặt hai mắt lại, rồi sau đó mở ra. Trong cổ họng có cái gì đó sắp bùng nổ! Vội vàng muốn phát tiết!

Phạn Phạn, ba năm này cô có khỏe không? Không phải tôi muốn rời đi, có giây phút nào cô nhớ tới tôi hay không?

"Quý khách, mời vào, mời chờ ở bên trong ạ." Cô hầu gái mời Bạch Hi vào phòng số 7 xong thì nhanh chóng rời đi, lặng yên không một tiếng động khóa trái cửa phòng.

"Phạn..." Bạch Hi đang định hỏi tình hình của Phạn Phạn, nhưng cô hầu gái Tiểu Phân không cho Bạch Hi cơ hội hỏi, két một tiếng đã đóng cửa lại.

Chương 6.4

Phòng ngoài sạch sẽ cũng chỉ có sạch sẽ, chỉ có một bàn trà và một cái giường dùng cho lúc nghỉ ngơi, nhưng mà Bạch Hi đang lo lắng cho nên vẫn chưa chú ý tới bố trí của căn phòng này, trừ bỏ cửa chính ra thì chẳng còn chỗ nào có thể ra ngoài được cả, đến ngay cả cửa sổ cũng không có.

Cái này... Vì sao không trực tiếp dẫn cậu tới phòng của Phạn Phạn, mà phải chờ ở chỗ này. Là Phạn Phạn có chuyện gì sao? Hay là... Cô ấy không muốn gặp cậu? Cả người nóng ran dần dần bình tĩnh lại, phòng im ắng, ngay cả tiếng tim đập của mình cậu còn có thể nghe thấy.

**

"Tiểu Bội Lỗ, ông chắc chắn là cậu bé kia có quan hệ với nữ zombie kia không?"

Lúc này trong nhà trọ đã có một vài người khách không mời mà đến, ông chủ Tiểu Bội Lỗ của nhà trọ đã đuổi hết khách trọ đi ngoại trừ Bạch Hi. Cho dù trong lòng khách trọ có khó chịu, nhưng lúc nhìn thấy quân đội tinh nhuệ "Vương Triều" của thành phố Hi Vọng thì không còn ai dám lớn tiếng xôn xao nữa, chứ đừng nói là gây sự. Tức giận trong mắt nhanh chóng bị nỗi sợ hãi thay thế.

Đoàn người kia được trang bị hoàn mỹ, phong độ nhà binh rõ ràng là tài trí hơn người, bất quá ít ỏi chỉ bảy tám người. Ánh mắt các đội viên uy nghiêm đáng sợ, cơ bắp cuộn cuộn biểu hiện sức mạnh hơn người của bọn họ, khắp người có màu máu bao phủ làm người ta phải sợ hãi, cho dù mấy khách trọ kia không phải phải là con người như mấy anh binh lính này mà là zombie đã ăn qua vô số con người. Trên người vị đội trưởng dẫn đầu không có cảm giác coi thường lũ zombie như mấy đội viên kia, nhưng chính sự khác nhau này đã làm cho người ta cảm thấy được anh ta khác biệt. Có thể ở trong khu bộ đội toàn người dị năng xuất sắc mà trở thành đội trưởng, nhất định anh ta có điểm hơn người mà người khác không thể biết được.

"Chắc chắn mà, đội trưởng Vương Triều, tôi xác định chính là cậu ta." Tiểu Bội Lỗ xoa xoa tay cung kính xoay nửa người. Vị này, hẳn không thể trêu

vào được, nếu không phải thiếu niên kia chủ động nhắc tới, hẳn thật đúng là không nhớ nổi cái người tiêng ác truyền xa ba năm về trước, trong mắt nhớ lại nữ zombie kia, thằng nhóc này là người thân của Phạn Phạn. Cho dù là bây giờ nhớ tới việc hồi đó mình đã từng tiếp xúc nhiều lần với một con zombie có thể sánh ngang với vua của loài zombie, hẳn đều kinh hồn táng đảm mất ngủ cả đêm.

Năm đó không biết là từ chỗ nào mà tung ra lời đồn đãi nói rằng trong thành phố Hi Vọng có nội gian zombie, thành phố lập tức đóng cửa thành, lòng người rối loạn, tất cả mọi người đều ra sức bắt con zombie kia.

"Thật à, nếu tin tức lần này là thật, tôi nghĩ Tiểu Bội Lỗ ông sẽ nổi tiếng ở khu Tây đấy, lần này có lẽ CEO sẽ trao tặng vinh quang to lớn cho ông đấy." Vương Triều cười cười, Tiểu Bội Lỗ này là một kẻ hèn mọn, hình người dạng chó. Ba năm trước báo tin tức khiến hắn có hành động bi ối đối với thiếu nữ trên đường, vệ binh giận dữ mắng mỏ đều không ai nói hai lời.

Đúng vậy. Cuối cùng, là nhờ tin tức của Tiểu Bội Lỗ mà hắn vẫy khốn cô gái kia.

"Đội trưởng Vương Triều cứ nói đi đâu không, tiểu nhân làm sao có thể cùng xuất hiện trước mắt quần chúng với nhân vật làm mưa làm gió như đội trưởng được chứ." Vương Triều cười, Tiểu Bội Lỗ cũng đi theo cười làm lành, vị quân gia này từ trước đến nay đều nghĩ một đằng nói một nẻo, nổi tiếng là đâm dao sau lưng người khác. Nếu mình không biết phân lượng của bản thân, đừng nói vinh quang, mà cho dù ngay cả mạng nhỏ có thể tồn tại cũng là một cái vấn đề.

Nhưng nói thật, bản thân hắn chưa bao giờ nghĩ tới thiếu nữ xinh đẹp kia lại không biết suy nghĩ, người có việc thì sẽ không bao giờ có thể kiếm cơm được, cả đàn cùng xông lên, máu, tru lên, cảnh tượng zombie hoảng sợ. Tiểu Bội Lỗ hípc mắt, nếu cô gái này không phải là zombie, hẳn thật đúng là rất muốn ném thừ chút đấy... Ha ha.

"Tốt lắm, người không nói cho quân đội khác chứ?" Vương triều vẫn cười, tục ngữ nói tay không thể đánh được người có gương mặt tươi cười, bản thân hắn là đội trưởng yêu cười nhất ở khu Tây. Nhưng trong nụ cười này có hàm nghĩa như thế nào, vậy thì không cần nhiều lời rồi.

"Đội trưởng Vương Triều, sao ngài lại hỏi như thế chứ! Ngài và tôi đều hi vọng thành nhân (nhân ở đây là nhân quả), phù sa không chảy ruộng ngoài, tôi sẽ không nói cho quân đội khác!" Không phải là không có quân đội thực lực siêu quần, nhưng nếu hắn nói cho quân đội khác, để cho người khác hưởng thụ phần công lao lớn này, chỉ sợ quân đội vừa mới ra khỏi thành phố Hi Vọng, xác chết của hắn sẽ phơi thấy ngoài hoang dã thôi.

"Được. Mọi người lên, đừng bứt dây động rừng, cứ dựa theo phương án đã vạch mà làm!" Ánh mắt Vương Triều trang nghiêm, các đội viên phía sau ngay ngắn trật tự chấp hành nhiệm vụ của mình. Con cá to này, trừ Vương Triều hắn, còn có ai chứ? Khả khả!

Tiểu Bội Lỗ khom người giao nhà trọ của mình cho quân đội Vương Triều. Nhưng sau khi đứng thẳng người dậy hắn lại tráo mắt nhìn.

Tiểu Bội Lỗ nhìn theo hướng bọn họ đi vào trong. Tên đội trưởng Vương Triều này làm người thật sự là tàn nhẫn âm hiểm, nếu sau khi xong chuyện hắn lau sạch công lao của mình, vậy hắn tìm ai khóc đấy?

Lúc trước hắn đã báo là Bạch Hi ở lầu hai, nhưng thằng nhóc đó cũng là Dị Năng Giả, mới chín tuổi đã có thể kích phát dị năng, trình độ hôm nay không cần nói cũng biết. Từ trước đến nay sắp đặt rõ ràng, Vương Triều kia đều sẽ không ý vào việc có nhiều người mà xông lên ồ ạt, như vậy rất không có đẳng cấp, cho nên hắn sẽ mất mát mấy giờ bố trí chiến cuộc, vô luận đối thủ có đáng giá hắn làm như vậy hay không.

"Tiểu Phân, đi tiệm net trung tâm thành phố, công bố tin tức này, nhưng phải làm sao cho người ta không biết được là do tôi công bố, cô có biết làm như thế nào không." Tiểu Bội Lỗ dặn dò Tiểu Phân. Tin tức này là của tôi, tôi muốn cho ai thì cho ai, các người tranh như thế nào, cướp như thế nào, chẳng liên quan tới tôi, có thương vong gì, tôi đều là ngư nhân đắc lợi, ha ha.

Lúc này ở bên ngoài nhà trọ trong thành phố Hi Vọng, Ngọc Phong Từ đang làm gì đó.

"Đến, đến, đến. Đặt nào! Mua đi mua đi!"

"Mẹ nó! Nói mày rồi! Bỏ cái móng heo ra cho ông mày! Đừng chạm vào chén xúc xắc!"

"Sòng bạc cực kỳ náo nhiệt, ánh sáng lờ mờ, là nơi mà dân cờ bạc thích tới nhất. Ở trong này, có thể một đêm anh phát lên như điều gặp gió, cũng khả năng từ thân phận phú hào mà ngã xuống, thua đến nỗi ngay cả cái quần cũng không còn. Toàn bộ đều dựa vào vận khí!"

Đây là báo tuyên truyền sòng bạc "Lai Nhất Phát". Ngọc Phong Từ đang ôm một đồng kim tệ có chút hưng trí tiêu sái ra.

"Thật chẳng vui gì, cứ nghĩ cái thứ xúc xắc này như thế nào, thắng ngần này tiền để làm gì." Bối bối, thật sự không đã ghiền. Ngọc Phong Từ đưa hai tay ném đi, lộc cộc giống như tiếng mưa khiến đám người đi trên phố điên cuồng cả lên!

"Oa! ! ! Mưa kim tệ kia, mau nhặt đi!"

"Đồ thực vật! Tránh ra cho ông, nó đều là do ông đây làm rớt!"

"Con mẹ nhà mày, thú lắm! Đây là đồ ông làm rớt! Mày già bộ nhị đại gia cái gì!"

Ngọc Phong Từ móc móc lỗ tai, mắt xếch có chút khó chịu hípc lại. Làm cái gì thế, chút kim tệ kia đã làm cho người ta điên cuồng đến thế, vậy trong miếu ông đây nguyên một hàm kim tệ thì là cái gì? Cứt chó sao!

Vở kịch nhỏ thứ nhất

"Sư phụ..."

"Hử." Ngọc Phong Tử chẳng thèm nhìn Bạch Hi.

"Mấy cái này, mấy cái thỏi vàng nàg đều là của sư phụ ư? !" Bạch Hi xoay người, đối diện với ống kính, đầy mắt đều là hình vẽ ¥ ¥.

"Đúng thế, như thế nào, mấy thứ đồ chơi này có ích lợi gì à? Thật sự là chuyện bé xé to." Ngọc Phong Tử ngáp một cái, hình như sắp đến giờ ăn cơm rồi?

"Đồng vàng này rất hữu dụng đấy! Có thể ăn cơm, ngủ, chơi xúc xắc.

"Ờ ờ, con thấy sư phụ dùng số vàng này bao giờ chưa? Không cần thiết, sư phụ không có nó cũng có thể ăn cơm, ngủ, chơi xúc xắc"

Bạch Hi âm thầm kinh thường, đó là do người không ra khỏi đảo Mê Nha Độc nên số vàng kia đương nhiên không có chỗ dùng!

Vở kịch nhỏ kết thúc

"Ai, lâu rồi không lên mạng, không biết Thương Tiểu Không có quay phim mới không." Ngọc Phong Tử chớp chớp mắt, đàn ông mà, chung quy cũng phải có chút giải trí của đàn ông chứ, ba năm không ra khỏi đảo, không biết đám em gái bé bỏng kia có chụp được tấm ảnh nào dễ thương không?

"Xin chào

mọi người, tôi là khách của nhà trọ xx. Nửa giờ trước tôi thấy một cuộc giao dịch đen tối (...). Mọi người còn nhớ rõ sự kiện nội gian zombie ba năm trước chứ? Nhân vật chính của sự kiện "Kèm theo một tấm ảnh" chính là một con zombie, lúc vây diệt thì bắt được, đã đưa tới khu trung tâm phòng thí nghiệm. Hôm nay ở trong thành phố Hi vọng, người thân của nó lại xuất hiện trong thành phố, mời quân đội xung quanh nhanh chóng tới, không nên để quân đội Vương Triều độc chiếm vinh quang!"

Vừa mới một mình tiến vào mạng lưới, hiện thời Computer đã chính là một ô màn hình, sẽ tự động phân rõ có khách hàng hay không mà tự động khởi động máy. Một mẫu tin tức xuất hiện trước mắt Ngọc Phong Tử, trước màn ảnh sáng rọi hiện lên một khuôn mặt đang lo lắng, cái ảnh người thân kia, cái người sắp bị bắt kia, là Bạch Hi mà!

Bạch Hi ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn trà, cậu có thể cảm giác được bốn phía căn phòng lúc này, có năm dòng năng lượng phát ra năng lượng dày đặc. Vì sao mấy người này lại bao vây cậu? Bạch Hi không biết. Hiện tại trong nhà trọ ngoài cậu ra chỉ còn có năm người này. Cảm giác vui sướng khi sắp được gặp lại Phạn Phạn làm giảm cảm giác của cậu đi rất nhiều, ngồi yên một lát sau đó mới phát hiện chiếc nhẫn không gian không có phản ứng gì.

Phạn Phạn không ở trong này, ông chủ nhà trọ lừa cậu.

Đứng dậy đi đến trước cửa, thử thăm dò đẩy đẩy. Bị khóa trái rồi ư? Bạch Hi nhủ vậy. Không biết cửa này dùng nguyên liệu gì, mà cậu dùng tới năm phần sức lực cũng không hề sứt mẻ gì.

"Sao lại thế này?" Nhớ lại mấy sự việc trong mười năm trở lại đây, hẳn là không có kẻ thù, duy nhất được xem như có chút ân oán là do chiếc nhẫn không gian đưa tới hai người đàn ông kia, Cơ Lạp và Đông Chức. Nhưng hình như bọn họ cũng không có thể lực, có thể tụ hợp năm người mạnh hơn bọn họ rất nhiều tới giết cậu mới đúng.

Như vậy, rốt cuộc là ai cảm thấy hứng thú với cậu như thế, hao tổn công sức để đối phó với một thằng nhóc mới ra đời như cậu đây? Chẳng lẽ lại là vì chiếc nhẫn không gian mà đến ư? Trong lòng Bạch Hi không khỏi có chút phiền muộn, lại là vì nó ư? Nhưng từ lúc đi ra khỏi đảo tới thành phố này, cũng chưa đến một ngày, cậu cũng chưa làm lộ nó ra. Vậy thì tại sao những người này lại tới đây?

Tóm lại, bây giờ không thể ngồi chờ chết. Bạch Hi im lặng một lát sau đó lập tức chuẩn bị bắt đầu hành động. Ngưng thần, dùng niệm lực của mình bao khắp căn phòng, khiến năng lượng dao động trong phòng đều chạy không thoát khỏi sự theo dõi của cậu. Bạch Hi nhắm mắt lại, phán đoán năng lực của năm người này.

Bên trái, cả người phát ra năng lượng màu tím. Bạch Hi chun cái mũi ngửi ngửi, cỗ năng lượng này cũng không có mùi vị gì nhiều, chứng tỏ không liên quan tới động vật thực vật, hẳn là loại Kim Chúc, nhưng cũng có thể là thiên khí, lôi điện. Nghĩ tới khả năng này cả người Bạch Hi chấn động, nếu thật là lôi điện, vậy lần này e là cậu gặp họa lớn rồi.

Thiên khí, thổ địa, hỏa diễm, thủy lưu, đọi chút. Mấy cái này không có lực lượng tư duy cho nên càng cường đại hơn. Thủy năng lật thuyền, hỏa năng cháy thân, mấy loại dị năng nhập môn đó còn mạnh mẽ hơn các năng lượng bình thường rất nhiều.

Bên phải là dị năng liệt báo, phía trên là dị năng giả lực lượng gia thân, không biết là phía dưới ngay chính căn phòng này còn có loại dị năng nào khác nữa, trong khi đó một người sau nhà trọ cũng có dị năng với sở trường là tốc độ.

Nhận rõ tình thế bây giờ, Bạch Hi thật quyết đoán chui vào trong không gian. Muốn đánh nhau với bọn họ là tự tìm đường chết, nếu như bọn họ không bao vây quanh mình, hoặc là chỉ có hai ba người, Bạch Hi tự tin dị năng di động không gian cùng niệm lực của cậu có thể đánh được, nhưng quả thực là bọn họ có ý định vây đánh cậu một trận cho nên mới tụ tập nhiều người như thế!

“Rầm!” Ngay lúc Bạch Hi mới vừa tiến vào không gian, một người đàn ông liền ầm ầm giáng xuống từ trên nóc phòng, cùng lúc đó cửa lớn mở rộng ra, Liệp Báo bay nhanh vào với tốc độ như sét đánh, ba người ở hướng khác thì ở đợi mệnh tại chỗ. Nhưng tất cả chuyện này Bạch Hi đều chẳng thể biết được.

“Báo cáo đội trưởng, không thấy mục tiêu đâu.” Thạch Tân nói qua tai nghe, hần đập bẻ nóc phòng rồi sau đó tiến vào, cùng Tiểu Báo lục soát khắp phòng cũng không tìm được người.

Sắc mặt Vương Triều âm trầm trực tiếp cắt đứt liên lạc, lúc này hần không ở trong đội ngũ hành động, hần lập tức thay đổi kênh bộ đàm.

“Lạp Phi, cậu đi đi, xem xem thằng nhóc này đang giờ trò gì.” Lạp Phi là người đang ở dưới phòng của Bạch Hi, dị năng của hần là truy tung, có sinh mệnh nào chạy qua đều không thể vượt qua được cảm giác của hần.

“... Anh bạn, giữa chúng ta có hiểu lầm gì à? Vì sao không ngồi xuống nói chuyện?” Vương Triều cười nói với người đàn ông phía đối diện, trong lòng thì đang kêu thùng thình, nhiệm vụ lần này không hề có sơ hở gì, hần đang chuẩn bị đi CEQ ngồi một chút thì cái tên này đã xuất hiện rồi.

“Bạch Hi? Ta thấy gọi là một thằng ngốc cũng không sai đâu, lọt vào lưới của ta, chính là cá không có nước!” Vương Triều có chút dương dương tự đắc lắm lắm, nhưng hần cũng hiểu rõ, không thể để nhiều người biết chuyện này, cho nên giọng cực kỳ thấp.

“Rầm.” Phui phui bả vai rồi tông vào.

Cú va chạm này, lập tức đã đem hần tới đây.

“Sao các người lại muốn bắt Bạch Hi?” Ngọc Phong Từ ngồi trên cành cây, rất là nhân nhả đung đưa chân, lo lắng cho đồ đệ? Không, không, không, ta một điểm cũng không lo lắng, nó tuy lỗ năng, nhưng cũng không đến mức ngu xuẩn, đánh không lại còn không biết chạy ư? Trên người nó còn có chiếc nhẫn không gian, ông đây còn chưa có bảo bối, vậy mà nó lại có đó thôi. Cứu nó làm gì! Hừ! Mặc kệ nó!

“Chuyện này... Đây là cơ mật quân sự.” Vương Triều không muốn cho người trước mắt biết suy nghĩ của mình, tên kia là muốn chia sẻ vinh quang, hay đơn giản chỉ là tò mò? Mặc kệ là cái nào, ta cũng không thể nói chuyện tốt như vậy cho hần được! Tuy rằng nơi này là ngoài thành, nhưng cẩn thận chút vẫn luôn tốt.

Ngọc Phong Từ nhìn chằm chằm hần vài giây, sau đó đột nhiên một cái tát in lên mặt Vương Triều.

“Người không biết chuyện này đang truyền ở trên mạng à? Ông đây cho người cơ hội hỏi người hai câu người còn bày đặt úp mở với ông?”

Vương Triều sùng sốt, lập tức trong lòng hừng hực thiêu cháy, lúc Vương Triều ta điều võ dương oai ở thành phố Hi Vọng thì người ở đâu? Lại dám đánh ta? Dù gì ta cũng là Dị Năng Giả hệ Lôi, người áp bức ta như vậy cũng không có suy nghĩ đi thôi? Nhìn người không giống nhân vật đơn giản, cho nên kính người hai phần, người thật đúng là cho rằng ta sợ người không dám động thủ ư?

“Khinh người quá đáng!” Vương Triều nổi giận gầm lên một tiếng, vừa thúc giục ngưng tụ lôi điện vào trong tay vừa chạy cực nhanh về phía Ngọc Phong Từ. Kỳ thực người này không muốn động thủ, bởi vì biết, đánh không lại hần.

Ngọc Phong Từ vươn một bàn tay, tay bên phải tụ khí, hướng về phía Vương Triều đang nắm tay chạy tới. Sau đó, dĩ nhiên là không có sau đó, Vương Triều trước mắt đã biến thành một bãi thịt nát, giống như là bị bóp nát vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ngọc Phong Từ giống như đi trên mặt băng, dùng tốc độ cực nhanh đi vào trong thành, cũng không có bao nhiêu dân cư trong thành rõ tình huống năm đó, vốn là định thông qua miệng người này dò hỏi một chút. Kết quả không cẩn thận lỡ tay giết hần mất, ôi chao, tội lỗi, tội lỗi quá.

Ngọc Phong Từ nhảy lên mấy cái đã tiến vào trong thành phố Hi Vọng, thực ra thì quân lính cũng chỉ để trang trí mà thôi, đối với những người có năng lực thì rất dễ dàng có thể tiến vào mà không bị phát hiện, ra vào khu an toàn, chắc không cần kiểm tra chứng nhận Dị Năng Giả đâu nhỉ?

“Đợi một chút... Bạch Hi ở đâu thế?” Ngọc Phong Từ kinh ngạc đứng đầu con phố tấp nập người qua lại, đúng vậy, hần là một kẻ mù đường... Diện tích của thành phố quá lớn, lại nhiều loại người, mặc dù không nhiều Dị Năng Giả lắm nhưng cũng không thể nói là ít, nhắm mắt lại vận khí ra ngoài, bên trong thành phố Hi Vọng, các loại kiến trúc lúc thẳng lúc cong, đủ màu đủ loại khí huyết chút nữa đã khiến đầu óc Ngọc Phong Từ choáng váng một trận. Bất đắc dĩ mở mắt ra, nhiều người như vậy, hần biết đi nơi nào tìm Bạch Hi đây?

**

"Lấy được rồi." Lạp Phi nói với tai nghe, lưu loát đi lên lầu hai.

Lập Phi gật gật đầu với hai người trong phòng rồi lập tức bắt đầu công việc của mình, đầu ngón tay ngưng tụ ra Tuyến. Chạm rai khom người ở một góc bị khuất trong phòng, ở đó có một ...

Tiếp đó Lập Phi đứng lên tuần tra cả căn phòng, thân là Dị Năng Giả truy tung* nên hẳn hành động cực kỳ có lợi, trừ bỏ đội trưởng trong quân đội thì hẳn là người có quyền lực lớn nhất. Vừa lòng nhìn Tiểu Báo cùng Thạch Tân từ đầu tới đuôi đều không phát ra tiếng động quá trớn, luận đánh nhau, hẳn tất nhiên không đánh lại hai người đó, nhưng luận cống hiến cho quân đội, ngoài hẳn ra thì còn ai nữa chứ?

(*Truy tung ở đây là người đi tìm tung tích của người khác)

Tuyến đã chẳng khắp phòng, đường cong màu xanh da trời mềm mại mà dày đặc, Lập Phi ngưng thần truyền mệnh lệnh cho Tuyến. Trong đầu tái hiện bộ dạng cùng hơi thở của Bạch Hi, dưới lầu hẳn cũng đã nhớ kỹ hơi thở của Bạch Hi, lúc này quả thực phát huy công dụng. Đường cong màu xanh da trời phát sáng trong phòng bỗng nhiên phân tán, biến thành một điểm sáng màu xanh bay lượn trong phòng, mà Thạch Tân cùng Tiểu Báo luôn dùng khí bao vây cả căn phòng tự nhiên cũng thấy được cảnh tượng này.

(Tuyến ở đây có dạng như kiểu tia laze dùng để bắt trộm ấy)

"Mẹ nó, thằng éo là, cứ thích chơi mấy đồ đàn bà, có gan thì đấu tay đôi với em?" Tiểu Báo tức giận bắt bình tiến đến bên tai Thạch Tân thì thầm.

Thạch Tân cũng không đáp lời. Một kẻ Dị Năng Giả có lực lượng gia thân rõ ràng sẽ ổn trọng hơn những người khác. Tính cách Tiểu Báo hơi hoạt bát, cho nên thường xuyên bởi vì vạ miệng mà bị phạt.

"Đội trưởng, em đã biết nguyên nhân rồi."

"..."

"Đội trưởng?"

"..."

"Đội trưởng, nghe được xin trả lời." Lập Phi chuyển tới kênh đội trưởng, kỳ quái chính là một người luôn luôn coi trọng nhiệm vụ và yêu cầu chính xác đến từng giây như đội trưởng, lần này lại không trả lời.

"Sao thế?" Tiểu Báo vừa đi ra, cái tên éo là này thất thần làm gì thế? Chẳng lẽ đội trưởng không trả lời ư?

"Không biết đội trưởng xảy ra chuyện gì không, không trả lời lại." Lập Phi nhìn Tiểu Báo, mùi trên người Tiểu Báo luôn khiến hẳn buồn nôn.

"Không thể nào! Để tao thử xem."

"Đội trưởng."

"..."

"Đội trưởng?"

"..."

"Thật là." Tiểu Báo nhíu mày. "Nhất định đội trưởng đã xảy ra chuyện! Bình thường cho dù là đại hội quân đội phía Nam, anh ấy cũng không thể trong một thời gian dài như thế mà không trả lời! Hẳn là đội trưởng đã xảy ra chuyện gì?!"

"Nói vớ va vớ vẩn gì đó, ầm ỉ cái gì." Lập Phi trừng mắt nhìn Tiểu Báo. "Đội trưởng không ở đây, nhiệm vụ lần này, tao phụ trách."

"Hắc Tử, mày cùng Lôi Đình đi đến chỗ đội trưởng hay tới xem xem, tìm không thấy thì trở lại." Nghe được giọng bên kia đầu dây truyền tới, Lập Phi bĩu môi, tốt nhất là Vương Triều đã xảy ra chuyện, đừng có trở về nữa, nếu thằng đó xảy ra chuyện, vị trí đội trưởng này... Ha ha ha. Lập Phi nhin không được cười thành tiếng. Trừ bỏ hẳn còn có thể là ai đây chứ?

"Ha ha ha..."

"Mày cười cái gì mà cười, nếu đội trưởng xảy ra chuyện, tao sẽ là người đầu tiên làm thịt mày!" Hai mắt Tiểu Báo có tơ máu hiện lên, đội trưởng đã đưa bọn họ đi làm nhiệm vụ nhiều năm như thế, không có tình thì cũng nên có chút nghĩa! Ông đây đã sớm không ưa cái thằng Lập Phi đó rồi! Tiểu Báo nhe răng há miệng, Dị năng của Liệp Báo hẳn trừ bỏ tốc độ còn có răng nanh có thể kích phát, răng nanh sáng chói dày đặc nhanh chóng thay thế răng nanh của con người, khuôn mặt Tiểu Báo dữ tợn tới gần Lập Phi.

"Mày muốn làm gì! Muốn tạo phản? !" Lập Phi có chút khản trương lùi một bước, làm thịt tao? Điều đầu tiên tao làm khi lên làm đội trưởng là đuổi mày cút đi!

Thạch Tân đứng bên cạnh thấy Tiểu Báo như thế liền ôm lấy hẳn.

"Ngoan, đừng làm loạn." Giọng của Thạch Tân dịu dàng mà trầm thấp, vừa nói vừa phun hơi ấm lên cổ Tiểu Báo, Tiểu Báo chợt run run một chút, nhất thời cả người xui lơ, ngã vào trong lòng Thạch Tân.

"Ghét, chỉ biết lấy chiêu này để đối phó em, biết rõ em không chịu nổi nhất anh như thế..." Giọng điệu Tiểu Báo mềm đi rất nhiều, nước nở như báo con dựa vào trong ngực Thạch Tân rồi không chịu rời khỏi nữa.

"Mẹ nó... Hai thằng biến thái... Thực ghê tởm" Lạp Phi thầm rủa một tiếng, mà Tiểu Báo lúc này đang đắm chìm trong sự dịu dàng của Thạch Tân nên không nghe thấy gì, nhưng hai con người của Thạch Tân thì lóe lên một cái, sự dữ tợn hiện lên trong đồng tử của hắn.

"Thằng nhóc này vẫn đang ở đây, hẳn là nó có dị năng hoặc đồ vật gì đó mà chúng ta không biết, ở chỗ này chờ thì tốt rồi, sớm hay muộn nó cũng đi ra." Lạp Phi nói với hai người Thạch Tân, sau đó lập tức rời khỏi phòng.

Hừ, hẳn muốn điều tra tung tích của đội trưởng, quân đội Vương Triều của thành phố Hi Vọng này, chỉ sợ là sắp đổi tên rồi, khả khả! Cho dù thằng kia không xảy ra chuyện, thì cũng là rơi vào trong hàm đi bộ, muốn ra ư? Hỏi ông nội Lạp Phi của mày có đồng ý hay không đã! Ra được thì tao cũng sút mày trở về! Ông nội Lạp Phi của mày đã trông mong việc này không biết bao lâu rồi đâu.

"Cát Mễ hả? Gọi tất cả mọi người tới thành phố Hi Vọng, tìm Vương Triều, sống phải thấy người chết phải thấy xác, có thể bắt đầu hành động" Lạp Phi hừ một tiếng rồi tuyên bố tin tức cho thế lực của hắn, đừng tưởng rằng quân đội chỉ có người trong quân thôi, kỳ thực mỗi người đều có phạm vi hoạt động của mình, phạm vi hoạt động nhiều hay ít được quyết định bởi việc hắn mạnh hay yếu.

Dị Năng Giả truy tung là nhân tài có quyền thế rất mạnh, người theo hắn chỉ có hơn chứ không có kém, Vương Triều, mày không cần phải trở lại nữa!

"Không biết mấy người bên ngoài đó đã rời khỏi chưa?" Bạch Hi chán nản ngồi ngẩn người trong không gian, ở đây không khí mát mẻ, phong cảnh vui vẻ, thật lâu rồi chưa đi vào, lúc tiến vào rồi thì lại càng nhớ Phạn Phạn nhiều hơn.

"Số lần nhớ cô càng ngày càng nhiều đấy." BẠCH HI có chút đau đầu, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt gì. Phạn Phạn, gặp được cô rồi nhất định cần cô mấy cái mới được! hại tôi nhớ cô như thế, mà cô thì ở đâu chứ, không thấy cô nữa... cúi đầu xuống, uất ức mím mím môi.

"A... , thật phiền! thật đáng ghét! Đi ra ngoài cho khỏe!" đứng dậy giờ giờ nắm tay nhỏ, ánh sáng chợt lóe, Bạch Hi đã không còn ở đó nữa.

"Bịch." Bàn chải vừa chạm đất, Bạch Hi miễn cưỡng đã ngửi thấy hơi của người lạ, tàn ảnh lóe lên, cậu đã xuất hiện ở trước cửa phòng.

Nhưng... Đây là, tình huống gì thế? Bạch Hi chớp chớp mắt, trên mặt xuất hiện một chút đỏ ửng, trên giường là hai người đàn ông...? Bọn họ đang làm gì? Người đàn ông có vẻ khỏe hơn chút đang nằm trên người người đàn ông gầy yếu, mà cái người gầy yếu kia, lại cứ "Um... A" cái tiếng này là cái gì?

"Ai?!" Người đàn ông khỏe mạnh lập tức phát hiện Bạch Hi, kéo cái chăn bên cạnh đắp lên trên thân người đàn ông phía dưới, sau đó nhảy xuống giường chần ở phía trước.

"Anh Thạch Tân..." Tiểu Báo vừa kinh hãi vừa nhanh chóng mặc quần áo, sau đó kéo chăn che lại bộ vị quan trọng của Thạch Tân. Thằng nhóc này có ý gì, rình trộm người ta thân thiết với chồng ư? Muốn tới cũng nên tới chậm chút chứ... hắn lập tức có thể đã... suy nghĩ đến đây, mặt Tiểu Báo đã thêm hai rặng hồng hồng.

Vốn đôi bên gặp mặt hẳn là hai mắt màu đỏ tươi rồi đại chiến, nhưng gặp phải cảnh tượng xấu hổ này... Ai cũng không thể lạnh nhạt mà tự nhiên đánh nhau được. đến ngay cả Thạch Tân luôn nổi danh là một người ôn trọng xung không khỏi đen mặt, không dung túng Tiểu Báo nữa, nếu không phải hắn cứ quán lấy mình đòi, thì mình cũng sẽ không thể nhất thời không nín được, trong lúc làm nhiệm vụ liên... nhưng là cũng đúng thôi, ai nấy đều cho rằng thằng nhóc này sẽ núp khoảng 10 ngày đến hơn nửa tháng, ai cũng biết là ở bên ngoài có mai phục. vậy mà cái thằng oắt này sao lại như thế được chứ? chỉ mới nửa tiếng mà đã ngoi ra ngoài rồi?

"Haha... Ngại quá, quây rầy hai người rồi, tôi lập tức đi ngay, các anh cứ tiếp tục, tiếp tục, hắc hắc..." Bạch Hi làm bộ nghiêm chỉnh, lời còn chưa dứt đã nhanh chóng kéo cửa chạy ra bên ngoài! Cơ hội tốt như vậy mà không chạy là thằng ngốc! vừa thấy chỉ biết hai người này chính là Dị Năng Giả, thừa dịp bọn họ còn mơ mơ màng màng đắm chìm trong sự thân mật, chạy nhanh mới là chính xác!

"Đứng lại! oắt con!" cả người Tiểu Báo run lên, cái gì vui thích cái gì tình cảm mãnh liệt lập tức vứt ra sau đầu, nếu không đuổi theo mục tiêu thì nó sẽ bỏ chạy mất!

"Thạch Tân, mặc đồ vào trước! em đuổi theo nó trước." Hia chân Tiểu Báo phát ra tiếng vang soạt soạt, chỉ trong vài giây đã thay đổi hình dáng, không khác gì so với một con báo săn, khiến đôi chân sau hữu lực của Liệp Báo phát huy đến mức tận cùng, chớp mắt đã chạy ra cửa phòng nhưng vẫn không quên nhắc nhở Thạch Tân mặc quần áo.

"Oắt con, gặp phải anh là cung xui xẻo rồi, anh còn chưa gặp ai chạy nhanh hơn anh mày đâu!" Hành lang sạch sẽ của nhà trọ bị Tiểu Báo chạy mà bụi bay lên mù mịt, Tiểu Báo điên cuồng tăng tốc, bị người ta thấy mình thân mật với Thạch Tân còn chưa tính, lại cộng thêm người đó lại là mục tiêu, tuyệt đối không thể để thằng oắt này chạy được! đến gần rồi cuối hành lang liền vươn một bàn tay bám lấy cây cột, khuôn mặt dữ tợn nhìn Bạch Hi đã tới cửa chính, Tiểu Báo hô lên như thế.

Bạch Hi nghe tiếng dừng bước. Tiểu Báo thấy thế nụ cười càng kéo ra lớn hơn, oắt con, biết chạy không được nên muốn đầu hàng hả?

Bạch Hi chậm rãi quay đầu, làm mặt quỷ. "Ai sợ anh chứ! có gan thì đuổi tôi đi?"

"Roẹt..." Cây cột bị móng tay của Tiểu Báo cào thành vết, được, được lắm, oát con, cung khiến anh nổi giận rồi đấy. vèo một tiếng, Tiểu Báo liên động, hai ba bước đã nhảy đi xuống lầu, lúc này cự li cách Bạch Hi không tới 20 mét.

Không thể để cái người Dị Năng có lực lượng gia thân kia tự lại cùng anh ta được, tuy rằng không biết sao tự dung năm người lại chỉ còn hai người, nhưng nhân lúc này, giải quyết đã rồi tính tiếp! Bạch Hi ra quyết định, trực tiếp phóng về phía Tiểu Báo!

"Oát con cũng can đảm thật đấy!" Tiểu Báo hét lớn một tiếng, dựa vào sự chênh lệch chiều cao mà trực tiếp chộp về phía Bạch Hi, nhưng Bạch Hi lại linh hoạt ngồi xổm xuống, hai tay chống xuống đất, quét ngang chân qua chân Tiểu Báo, trong phút chốc cảm giác đau đớn lập tức đánh thẳng vào thần kinh của Tiểu Báo.

"Mẹ nó... đau chết rồi." Tiểu Báo chửi thề, nhưng là một thành viên của quân đội Vương Triều, biết tròn biết méo, chút đau đớn này sao có thể ngăn cản hẳn hoàn thành mục tiêu được chứ? không có khả năng! Hai chân phát lực, không nhìn một bộ xương đau đớn sắp gãy, bay lên đá một cước lên trên người Bạch Hi.

"Phụt!" Bạch Hi phun ra một ngụm máu tươi rồi bị văng ra ngoài, lưng tiếp xúc với bức tường, cảm giác nóng bừng muốn tập vào trong lòng. Cậu nửa ngồi trên mặt đất lau vết máu bên khoe miệng, ánh mắt có chút ẩm ướt, chẳng lẽ chạy xa thế rồi mà còn bị đánh? Phạn Phạn, cô ở đâu?! Nếu như có thể để tôi biết chút tin tức của cô, thì lần đi ra ngoài này cũng coi như có chút ý nghĩa!

"Nói cho tôi biết, sao mấy người lại muốn bắt tôi?" Thở hắt ra một hơi, Bạch Hi cúi thấp đầu xuống, hỏi.

Tiểu Báo đang âm thầm hoạt động hai chân, gãy chỉ là ảo giác, nhưng cảm giác đau đớn thì không cách nào che giấu được, muốn tiếp tục chén đấu thì chỉ có thể dựa vào ý thức.

"Vì sao anh phải nói cho cung nhỉ?" Cười một tiếng, nói cho cung? Nghĩ hay nhỉ! Anh bị cung đá một cú, cú đá kia còn chưa đủ đâu! Hai chân Tiểu Báo tiếp tục phát lực, nhanh chóng tiến lên, giờ đây phải vẫn luôn làm hấn kiều ngạo lên, tập trung sức đề lên Bạch Hi!

"Không nói ư... Tôi sẽ nói cho anh vậy." Bạch Hi đột nhiên ngừng đầu, dồn khí vào nơi đùi Tiểu Báo rồi phát động niệm lực! thay đổi cho ta! Thay đổi kết cấu hai chân của anh ta! Cùng lúc đó không gian di động, trong nháy mắt Bạch Hi đã xuất hiện ở chỗ cách đó hai thước, không biết có phải có cái gì cực kì thần thông vận sức chờ phát động hay không, tóm lại bảo tồn thực lực là cần thiết!

"Sao lại thế này?!" Tiểu Báo run rẩy đứng lên, hai chân đang thay đổi, tuy rằng biến hóa rất nhỏ, nhưng cho dù là biến hóa cực kì nhỏ không ảnh hưởng đến biến hóa của cả cơ thể cũng sẽ mang đến nỗi đau đớn mãnh liệt!

"Oa!!" Ôm hai chân từ giữa không trung ngã xuống, Tiểu Báo vô lực quay cuồng, đây là có chuyện gì? Vì sao kết cấu hai chân lại thay đổi vậy?! Tiếng kêu rên đau đớn vang vọng khắp nhà trọ, Bạch Hi không đành lòng nhìn, tuy rằng cái này là do cậu tạo nên, nhưng khiến anh ta đau như thế lại vốn không phải là điều cậu muốn... Giây giụa tư tưởng không lâu lắm, sau đó Bạch Hi lại thao túng niệm lực khôi phục lại kết cấu hai chân của Tiểu Báo

"Mày..." Tiểu Báo còn chưa kịp mở miệng nói cái gì, đã có tiếng gầm giận dữ từ phía sau truyền đến.

"Bốp!" Thạch Tân trực tiếp nhảy từ lầu 20 xuống lầu 2, khi hai chân hạ xuống tạo thành một lỗ hổng, hấn như một con sư tử đang nổi giận vung nắm tay về phía Bạch Hi, quyền phong mang theo ngạo độc đánh tới Bạch Hi.

"Bốp! Bốp! Bốp!" Bạch Hi chỉ dùng một phía của cánh tay giao đấu với Thạch Tân nên hơi đau. Đau quá! Lúc đánh trả lại, hai tay cậu có chút run run, sức mạnh của Thạch Tân quá lớn! Không thể cứ cứng rắn đấu với anh ta như thế này được! Chưa đến 5 chiêu thì nắm tay sẽ nát tương mắt!

Bạch Hi dốc toàn lực tung ra một quyền, khi nắm tay va chạm với nắm tay Thạch Tân thì phát ra tiếng gãy xương rất nhỏ, chân trái bước lên một bước, cậu gắng nhịn đau, vừa phát động năng lực không gian di động vừa cấp tốc thu tay, rồi lùi lại một khoảng cách lớn, tạm thời rời khỏi phạm vi công kích của Thạch Tân.

"Tiểu Báo, em thế nào rồi?!" Thạch Tân cố nén xúc động ôm Tiểu Báo lên, lâm vào tình trạng giằng co với Bạch Hi.

"Em, em không sao! Thạch Tân! Mau tới đây!" Thăng bé này rất nguy hiểm! Tiểu Báo biết chắc chắn mới vừa rồi hai chân mình bị thay đổi rồi lại phục hồi như cũ là do đứa nhỏ cách đó không xa đang run run hai tay cùng khoe miệng đang tràn ra ít máu!

Hai mắt Thạch Tân u ám nhìn thoáng qua Bạch Hi rồi vội vàng đi về phía Tiểu Báo, Tiểu Báo cho dù có lỗ mũi nhưng cũng không đến mức sẽ vì tư tình mà gây trở ngại cho nhiệm vụ.

"Sao thế?" Thạch Tân nhẹ nhàng đỡ Tiểu Báo dậy rồi để hấn dựa vào ngực mình.

"Thằng bé đó... Nó." Tiểu Báo há mồm muốn nói, lại bị Bạch Hi ngắt lời.

"Đến cuối cùng anh cũng không muốn nói cho tôi biết, vì sao anh lại muốn bắt tôi?" Tên Dị Năng Giả Lập Báo đó đại khái đã biết hai chân của anh ta bị thay đổi là do cậu làm, đây là lần đầu tiên sử dụng năng lực này với con người, cho nên có thể là khuyếch đại năng lực hơi quá mức, nhưng đó cũng là cực hạn hiện tại của cậu. Cậu không thể để anh ta liên thủ với người khác để đối phó với cậu được, bây giờ cậu đã bị thương, nếu đây mới thật sự là lãnh ít dữ nhiều, vậy không bằng tiếp tục khuyếch đại năng lực này! Khi đã bị ép đến bước đường cùng, làm gì có ai không làm như thế cơ chứ?

"Mày... !" Thạch Tân giận dữ, thằng nhóc này có cái thái độ vênh vao gì thế kia? Chỉ một bàn tay của ông mày là có thể đánh mày nằm bẹp dí, có tin hay không! Nhưng Tiểu Báo lại che miệng Thạch Tân lại, nhỏ giọng nói với hấn.

"Nó rất mạnh! Chúng ta đều bị bề ngoài của nó lừa gạt rồi! Anh biết không? Nó có thể thay đổi kết cấu hai chân của em chỉ trong tích tắc, sau đó phục hồi như cũ." Trước khi chưa giải thích rõ năng lực của nó, em không muốn... Không muốn anh mạo hiểm, em sợ anh cũng bị thương... Tiểu Báo nhớ lại sự đau đớn trước đó mà khỏe mắt run rẩy, hẳn không muốn Thạch Tân phải nếm trải cảm giác đó.

"Cái gì?!" Thạch Tân hoài nghi nhìn thoáng qua Bạch Hi, có loại năng lực này sao? Chỉ nghe có năng lực có thể thay đổi kết cấu kim khí, còn có dị năng loại bỏ tạp chất để khiến nước bẩn trở thành nước tinh khiết, nhưng năng lực có thể thay đổi kết cấu của con người, Thạch Tân chưa bao giờ nghe nói qua.

"Thảo luận xong chưa? Thời gian của tôi không nhiều lắm, muốn nói gì thì nói mau đi, không nói nữa thì..." Bọn họ nhất định là đang thảo luận năng lực của cậu, nếu lúc này cậu lại thêm uy hiếp, nói không chừng có thể thật sự làm bọn họ sợ hãi! Hơn nữa không thể cứ kéo dài mãi, vạn nhất ba người khác cũng tới thì làm sao?

"Xong rồi, xong rồi! Để tôi nói!" Cho dù cực kỳ khó chịu thái độ của Bạch Hi, nhưng Tiểu Báo vẫn lựa chọn thỏa mãn yêu cầu của cậu, cái gì cũng không quan trọng bằng an nguy của Thạch Tân!

**

"Đây là cái gì?" Lạp Phi nhíu mày, cái đồng thịt nát ghê tởm này là cái gì đây? Tiểu đội mang danh đi tìm đội trưởng dẫn hắn tới đây làm cái gì chứ.

"Đại nhân Lạp Phi... Đây, chính là đội trưởng Vương Triều... Đây là báo cáo xét nghiệm." Tiểu đội trưởng đi ra trình báo cáo lên rồi nói những lời này.

"Cái gì?!" Lạp Phi hô to lên một tiếng, kinh nghi mà lại sung sướng. Mở báo cáo xét nghiệm ra sau đó trực tiếp lật đến tờ giấy cuối cùng, hẳn không hiểu mấy chữ chuyên ngành căn bản ở phía trước, duy nhất có thể hiểu chính là một câu kết quả cuối cùng này.

"Kết quả xét nghiệm: DNA trong máu chính xác tới 99.999% DNE mà Vương Triều đăng ký trong thành phố Hi Vọng."

"Ha ha... Vậy là quân đội Vương Triều này sắp đổi tên thành quân đội Lạp Phi rồi đây." Lạp Phi kéo khóe miệng ra thật lớn, không ngừng cười được nên càng cười lớn hơn.

"Ba năm trước, có tin đồn nói rằng trong thành phố Hi Vọng có nội gian, là một nữ zombie cấp cao trà trộn vào..."

Nghe đến đó hai mắt Bạch Hi bỗng nhiên trừng lớn, là Phạn Phạn ư??

Lúc Tiểu Báo nhớ lại chuyện của ba năm về trước, Thạch Tân đang dịu dàng xoa chân cho hắn.

"Khi đó mọi người trong thành đều rất hoảng sợ, cứ thấy ai có hành động hơi kỳ lạ một chút là xông lên ẩu đả, nói người nọ chính là nội gian, giữa người với người gần như không còn tín nhiệm ai, ai cũng sợ rằng lúc mở mắt ra sẽ bị zombie công thành, bây giờ chỉ còn 27 khu an toàn chính thống, thiếu một cái là thiếu thêm một phần hi vọng thành phố Bi Bắc thì không hay bụi tới với thành phố chúng tôi cho nên không để ý lắm, nhưng thành phố Mỹ Lệ thì lại rất chú ý tới chuyện này, khắp khu an toàn đều có quân đội đi tuần tra, phái ra đủ loại quân đội tinh anh đến trợ giúp thành phố Hi Vọng bài trừ nội gian, nhưng cuối cùng nội gian vẫn bị người trong thành phố Hi Vọng phát hiện, lúc đó nội gian kia đang ở nhà trọ này, còn có một con chó nhỏ nhiều màu, trình tin tức này lên chính là ông chủ của nhà trọ này, Phổ Tư Kỳ."

"A...!" Bạch Hi nổi giận đến mức sức mạnh cả người đều bộc phát ra, niệm lực bị kích phát, ánh sáng màu xanh da trời đầy đặc bao quanh rồi xoay tròn khắp thân thể cậu, không gian xuất hiện cảm giác đình đốn, lúc trước ở đảo Mê Nha Độc năng lực không gian tĩnh chi* đã từng xuất hiện, bây giờ lại có chút mạnh mẽ trở lại. Phổ, Tư, Kỳ! Tên khốn kiếp này!

(Không gian tĩnh chi: Năng lực ngưng thời gian)

Tiểu Báo giật mình một cái, Thạch Tân cũng nhíu mày, hai người đều nhìn ra sự cố kỵ trong mắt đối phương, may mắn lúc trước không động thủ, xem ra thằng nhóc này luôn che giấu thực lực. Cái bàn trong phòng khách nhà trọ bị chấn động nên di chuyển một chút, cốc nước trên bàn bộp một tiếng rơi xuống mặt đất, Tiểu Báo cùng Thạch Tân rõ ràng cảm giác được gió lớn đang gào thét bên tai, nghe thấy nhưng nhìn không thấy, thằng nhóc này có lai lịch như thế nào? Năng lực mạnh mẽ như thế từ đâu mà đến? Nhưng trong sự mạnh mẽ đó còn mang theo hỗn loạn, rất không ổn định, giống như bất cứ lúc nào cậu ta cũng có thể nổ tan xác ra vậy.

"Đồ đệ, bình tĩnh." Từ ngoài cửa, một người đàn ông tóc dài được buộc lên tiến vào, vào giờ phút này chẳng còn ai thèm ghé mắt nhìn vào các tạo hình đặc biệt kia, người đàn ông khẽ vuốt lưng Bạch Hi, ghé vào lỗ tai cậu nói cái gì đó, một bàn tay chỉ lướt qua trước mắt Bạch Hi, ánh mắt Bạch Hi hơi run run, cuối cùng vẫn nhắm lại, trước khi nhắm thì miệng thì thảo hai chữ.

"Phạn Phạn..."

Cô... Cô gặp nguy hiểm ư? Cô lợi hại như thế, nhất định có thể xông ra khỏi vòng vây mà? Mặc dù Bạch Tiểu Hoa chỉ là một con chó nhỏ nhưng tôi tin chắc nó có chỗ khác thường, hai người không có việc gì chứ? Tôi không tin... Hai người sẽ xảy ra chuyện...

**

Đây là đâu? Một làn sương mù dày đặc màu đỏ bao quanh cậu, Bạch Hi lẻ loi đứng một mình trong thế giới này, thế giới này trống rỗng, không có thanh âm cả, giống như chỉ có một mình cậu, trong lòng có chút buồn bã, cậu như bị cả thế giới vứt bỏ vậy.

Bạch Hi chậm rãi ngồi xuống, ôm lấy đầu, giống như làm thế mới có thể khiến cậu cảm giác ấm áp được một chút vậy, như vậy, cậu mới thực sự tồn tại.

“Buông tôi ra.”

“Cái tiếng gì vậy?” Bạch Hi ngẩng đầu, hình như sương mù phía trước có người, cậu lập tức đứng lên chạy về hướng phát ra tiếng động, nhưng chạy mãi vẫn không tới, chỉ giống như đang làm việc vô dụng. Nhìn xuyên qua sương mù, cậu thấy một cô gái bị người ta vây quanh, còn có một con chó nhỏ vô lực kêu rên đang nằm ở một chỗ, cuối cùng cô bé kia bị mang đi, còn con chó nhỏ không biết bị ai đâm xuyên qua thân mình mà nằm trên mặt đất, bốn chân nó run rẩy, dưới thân dần dần tràn ra máu tươi.

Bạch Hi chút choáng váng, đó là ai? Cảm giác rất quen thuộc, là ai?

Đột nhiên trong đầu vang lên một tiếng sét! Đó là Phạn Phạn!

“Phạn Phạn!” Bạch Hi hét to muốn đuổi kịp, nhưng cảm giác choáng váng lại truyền đến, thế giới này muốn kéo Bạch Hi ra khỏi đó.

“Đừng! Buông tôi ra! Buông tôi ra! Đó là Phạn Phạn, đó là Phạn Phạn mà.” Hai chân vô lực vung vẩy, vươn tay muốn bắt lấy bóng dáng Phạn Phạn đang xa dần.

“Đừng!” Bạch Hi kêu to.

“Đứa ngốc này, kêu cái gì thế hả! Lại ác mộng à?” Có một giọng nói giống như xuyên qua lớp sương mù mà truyền tới tai Bạch Hi.

Cảm giác mất trọng lượng biến mất trong tích tắc, đã không thấy cổ lực lượng lôi kéo kia đâu nữa.

Bạch Hi bỗng nhiên mở mắt ra, chấn động toàn thân.

“Mình... Lúc này chỉ là cảnh trong mơ thôi ư? Đây là đâu?”

“Đứa ngốc này, mơ cái gì thế, thấy con ở kia nên ta kêu, tay chân cũng không thành thật gì cả. Đây là ngoài thành.” Gương mặt Ngọc Phong Từ đột nhiên xuất hiện trước mặt Bạch Hi. Chồng hai tay để đứng lên, Bạch Hi ngạc nhiên phát ngốc.

“Sur phụ, người nói có phải Phạn Phạn bị bắt đi rồi hay không?” Giật mình thất thần mở miệng.

“Đúng thế, cô ta bị bắt đi rồi.” Ngọc Phong Từ có chút nghi hoặc nhìn Bạch Hi, nó làm sao mà biết Phạn Phạn bị bắt nhỉ?

“Cái gì?! Phạn Phạn thật sự bị bắt đi rồi?” Bạch Hi kích động siết bả vai Ngọc Phong Từ, năm ngón tay đỏ lên, lực đạo mạnh như thế khiến Ngọc Phong Từ suýt nữa hô đau!

“Làm cái gì đó, đừng kích động!” Kéo hai tay Bạch Hi ra khỏi bả vai, thẳng nhóc này nổi điên cái gì nhỉ? Bỗng nhiên khí lực lớn như vậy, người bị siết có phải là người đâu hả?

“Con... Thực xin lỗi, sur phụ. Con vừa mới mơ thấy Phạn Phạn bị bắt đi, Bạch Tiểu Hoa bị giết chết...” Cảnh tượng trong mơ cùng hiện thực chân thật khiến cái mũi Bạch Hi có chút ngứa, hai mắt cậu sưng vù, có cảm giác tội thân muốn rơi lệ.

Bạch Hi đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng Ngọc Phong Từ. Hai vai đang run rẩy cho thấy cảm xúc khác lạ của cậu, Ngọc Phong Từ sùng sốt một chút, ngay sau đó dùng hai tay vuốt ve lưng Bạch Hi. Tuy rằng không biết rốt cuộc đứa nhỏ này mơ thấy cái gì, nhưng đây chính là người thân thiết với hắn nhất kể từ trước tới nay, mặc kệ là cái gì, nó cũng là một đứa trẻ, năng lực tiếp nhận sự thật đương nhiên sẽ thấp hơn hắn, cho nên vẫn là chờ nó bình tĩnh lại rồi hẵng tính.

Thật lâu sau, Bạch Hi bắt đầu bình tĩnh lại, mang theo cái mũi đỏ ửng mà ngẩng đầu lên.

“Sur phụ, người nói Phạn Phạn có trách con hay không? Bởi vì con, cô ấy mới tới thành phố Hi Vọng, bởi vì con, cô ấy mới đợi ở nhà trọ này, bởi vì con, cô ấy mới bị bắt đi, bởi vì con, Bạch Tiểu Hoa...” Bạch Hi còn chưa nói xong, Ngọc Phong Từ đã ngắt lời cậu.

“Đứa nhỏ ngốc này, đừng ôm hết mọi chuyện lên trên người mình, mọi chuyện xảy ra đều có nguyên nhân của nó cả, không thể nói là ai sai ai đúng được, chỉ có thể nói mỗi người đều có lựa chọn của chính mình, con phải đối diện với nó, đừng để một sự lựa chọn sai lầm nhất thời mà làm cản trở con. Phạn Phạn bị bắt đi rồi, con có hai lựa chọn, thứ nhất, quên cô ta đi, tiếp tục cuộc sống của con. Thứ hai, đi cứu cô ta, sự tình sau đó thì sau này hẵng tính.” Ngọc Phong Từ mềm mại nói cho Bạch Hi đừng trách tự trách mình.

Bạch Hi yên tĩnh nghe, suy nghĩ, không bao lâu đã có đáp án.

“Sur phụ, con muốn đi cứu cô ấy.”

“Được.” Ngọc Phong Từ chỉ nói một chữ, nhưng một chữ này đã đủ đại biểu lập trường của hắn, cho dù Bạch Hi lựa chọn cái nào, hắn cũng sẽ giúp đứa đồ đệ này hoàn thành.

Vì sao? Bởi vì bọn họ là thầy trò mà.

Bạch Hi cùng Ngọc Phong Từ chân chính đạt đến sự thân thiết của quan hệ thầy trò, hai người trao đổi xong sự kiện ba năm về trước của thành phố Hi Vọng thì quyết định lại trở lại đó tìm tung tích của Phan Phạn.

"Sư phụ, con nói cho người, người không được nói cho người khác biết đấy." Hai người đang trên đường trở về thành phố Hi Vọng, Bạch Hi đưa hai tay lên úp tai sư phụ mình rồi nói nhỏ, nhưng khổ nỗi là chiều cao của bọn họ vẫn cứ phân biệt, trên đường ai cũng yên lặng một lúc lâu, cho nên dứt khoát nói thẳng.

"Cái gì?" Trải qua chuyện lúc trước nên tình cảm của Bạch Hi cùng Ngọc Phong Từ càng thêm thân thiết không ít, Ngọc Phong Từ tò mò nhìn Bạch Hi, còn chuyện gì mà 'không được nói cho người khác biết' vậy?

"Trong nhà trọ có hai người, hai người đàn ông, hai người bọn họ ở đây, ở đây..." Bạch Hi nói xong mặt cũng có chút đỏ, ý nghĩ trong đầu không được tốt đẹp lắm mà nói.

"Cái gì? Có cái gì nói thẳng xem nào." Ngọc Phong Từ móm mém lỗ tai, tò vò chăm chú lắng nghe.

"Ồi chào, là hai người họ thân mật ở trên giường, rõ ràng rành rành... bỏ vào người đàn ông kia... đâm... đâm!" Cắn răng một cái, dầm dẫm chân, Bạch Hi đã nói xong rồi!

"Khụ, khụ khụ..." Ngọc Phong Từ bị nước miếng của mình làm cho sặc.

"Nói như vậy là con đã thấy đồng cung sống thật sự?" Ánh mắt Ngọc Phong Từ có chút chế nhạo bắn lên người Bạch Hi, khiến cả người Bạch Hi có chút không được tự nhiên.

Hơi hơi gật gật đầu, nếu muốn cậu nói thẳng ra thì không bằng giết chết cậu đi! Chuyện này xấu hổ lắm đó!

"Đồ đệ này, không có việc gì, xem thì cứ xem, vì sư cũng xem qua rồi, đều là đàn ông cả, không cần thẹn thùng." Vỗ vỗ ngực. "Sư phụ sẽ không trách con thấy mà không gọi vì sư, mặc dù vì sư nhìn nhiều tuổi như vậy, cũng đã từng xem trên truyền hình, nhưng đúng là sư phụ chưa từng thấy người thật việc thật đâu. Con lần đầu tiên xem đồng cung sống, có cảm giác gì?"

"Sư phụ, người đang nói cái gì đấy!" Bạch Hi bị Ngọc Phong Từ nói đỏ bừng cả khuôn mặt, không thèm quan tâm mấy cái chủ đề kia của sư phụ mình, gia tăng tốc độ chạy về phía trước hai bước.

"Ai chà, tiểu đồ đệ còn xấu hổ hả?" Ngọc Phong Từ không đuổi theo, nếu như đuổi theo, không khéo lại biến thành bạn trai theo đuổi bạn gái nhỏ thì sao? Ngọc Phong Từ ngẫm lại trước kia lúc xem một bộ phim truyền hình ở tiệm net bị người ta phê bình, cũng có chút nổi cáu da gà khắp người.

"Sư phụ, chúng ta vẫn nên nhanh tới thành phố Hi Vọng đi! Không được lãng phí thời gian, chỉ có một tháng thôi đấy!" Cách đó không xa, Bạch Hi đột nhiên đề cao âm lượng nói với Ngọc Phong Từ.

"Được rồi, biết rồi mà." "Cái tên đồ đệ vô lương tâm này, lại còn nhắc hần chỉ còn có một tháng, vậy có phải ý là sau một tháng nó sẽ đuổi mình về đảo Mê Nha Độc, còn nó hưởng thụ hạnh phúc một mình khi ôm được mỹ nhân về?" Ngọc Phong Từ thấp giọng lẩm nhảm, nhưng vẫn tăng nhanh bước chân đi về phía thành phố Hi Vọng.

Không tới vài phút bọn họ đã đi tới nơi, Ngọc Phong Từ trực tiếp dắt tay Bạch Hi bay qua tường thành, thông qua kiểm tra sau đó đi vào hả? Đó là chuyện mà thẳng đàn mới làm thôi!

Hai người về lại nhà trọ, may mắn là Tiểu Báo cùng Thạch Tần còn ở đó, nhưng bên cạnh còn có thêm ba người khác, sư đồ họ chưa từng gặp qua ba người này.

Ngọc Phong Từ rào bước đi vào bên trong.

"Ê, cái người kia, Phan Phạn bị bắt đi đâu rồi hả?" Lần này Ngọc Phong Từ xuất ngựa, cho nên giải quyết năm Dị Năng Giả cũng không phải là nói chơi, trực tiếp đánh ngã năm người bọn họ, hỏi Phan Phạn bị bắt đi nơi nào, xong việc, hai người không ở lâu trong thành phố Hi Vọng, bởi vì địa phương nhiều người mất tập thật sự không thích hợp thảo luận, cho nên bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Bọn họ đi đến đồng hoang tàn gần thành phố, nơi này là khu an toàn đã bị bỏ đi, nhưng bởi vì thời gian lâu quá rồi, cho nên ngay cả zombie cũng không thêm lưu luyến, Bạch Hi cùng Ngọc Phong Từ nhìn thấy một bức tường đổ nát.

Trung tâm khu an toàn của nhân loại, Đế Đô. Nơi đó có quân đội mạnh nhất, bọn họ có gan trà trộn vào khu toàn là zombie, lấy tính hạch của zombie cấp cao dùng cho việc nghiên cứu nhược điểm của zombie. Vũ khí quả nhiên là tối tân, sở nghiên cứu cực kỳ tinh vi, diện tích lãnh địa lớn nhất, tóm lại, Đế Đô chính là nơi bao gồm những người tinh anh.

Nhưng cự ly lại xa không thể chạm tới, nếu đi bộ đến thì cho dù đi hơn nửa tháng cũng không tới được, Ngọc Phong Từ không có nhiều thời gian như vậy, Bạch Hi cũng không muốn vì lộ trình mà tiêu phí nửa tháng đó.

Phan Phạn, tôi đã bỏ lỡ cô ba năm, chỉ cần có cơ hội, tôi không muốn bỏ lỡ bất cứ giây phút nào. Bạch Hi nhìn Đế Đô ở phương xa, nơi đó có một cô

gái đang đợi cậu.

"Này, người nên đi ra thôi, đi theo chúng ta lâu như vậy làm khổ người phải tìm lại tính tình."

Ngồi im một lát, Ngọc Phong Tử bỗng nhiên mở miệng.

"Hả? Sư phụ? Người đang nói cái gì?" Bạch Hi sững sốt, có ý gì? Chẳng lẽ có người? Bạch Hi đứng dậy, tuần tra xung quanh. Xung quanh đây, nơi nơi đều là phòng ốc gạch ngói vụn nát, trừ cậu cùng sư phụ ra, đến cả zombie cũng không có.

Đợi chút! Bạch Hi chú ý tới một địa phương đặc biệt, mặc dù cỏ dại nơi này đều sinh trưởng, nhưng toàn là rễ cây già yếu, màu vàng xám, làm sao lại có thể có một gốc cây xanh nhậy ở trong này?? Chẳng lẽ...

"Khụ khụ, thôi được rồi, ta hiện thân là được." Đột nhiên truyền đến một giọng nói của người thứ 3, nhưng có chút quen thuộc... Cái lùm cỏ kia run run kịch liệt một trận, ánh sáng bao trùm toàn thân nó, rồi chậm rãi phóng to ra, tiếp đó biến thành một người?!

"Anh Thụ Yêu!" Sau khi rõ ràng, Bạch Hi kinh hi phát hiện đó chính là Thụ Yêu của đảo Mê Nha Độc!

"Ừm, tiểu gia hỏa, lâu lắm không gặp." Mái tóc mềm mại dài đến mắt cá chân, trong màu đen còn phát ra nhiều điểm ánh sáng xanh, áo dài màu trắng ngà bao trùm khung xương cân đối của hắn, trông thật đẹp mắt.

"Anh Thụ Yêu, sao anh lại ở đây?" Lúc này Bạch Hi cảm thấy trong lòng thật kiên định, cảm giác này từ đâu mà đến? Bạch Hi giọng tự hỏi mình, đại khái là vì cái giấc mơ kia nên càng ngày càng khiến cậu thêm quý trọng những người bên cạnh mình, bạn của cậu không nhiều lắm, tính cả Bạch Tiểu Hoa cũng ít ỏi chỉ có năm người, cho nên lúc nhìn thấy Thụ Yêu, Bạch Hi có chút âm ỉ.

"Ách, khụ, đi ra tản bộ tự dừng lại đến nơi này thôi, khéo nhì ha ha..." Thụ Yêu có chút xấu hổ cười ha ha, chẳng lẽ hắn có thể nói là mình đuổi theo Ngọc Phong Tử tới sao??

"Được rồi đừng náo loạn nữa, người đi theo chúng ta lâu như vậy, đã không cho ta biết thì thôi, nếu đã đến đây vậy thì làm chút việc đi. Đưa chúng ta đến Đế Đô thôi." Ngọc Phong Tử bị gạt sang một bên cho nên có chút không chịu nổi, đi đến giữa Thụ Yêu cùng Bạch Hi ngắt cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Được rồi, để ta chuẩn bị trước." Thụ Yêu nhún vai, kỳ thực bản thân đã sớm đuổi theo hai người họ rồi, nhưng khổ nỗi cứ phải biến thân thành hoa thành cỏ, đã xảy ra cái gì chắc "hắn" cũng hiểu rõ rồi.

Bạch Hi trừng mắt nhìn anh Thụ Yêu luôn luôn đi theo mình cùng sư phụ sao? Vì sao cậu không phát hiện.

Ngọc Phong Tử không nói thêm gì nữa, đứng ở một bên xem Thụ Yêu biến ra một cái hắc động* trên mặt đất, kéo Bạch Hi dẫn đầu nhảy đi vào.

(Hắc động là động màu đen)

Đợi một chút, sư phụ, đây là cái gì?!" Hắc động nhìn như sâu không thấy đáy, mặc dù Bạch Hi tin tưởng hai người này sẽ không gây bất lợi cho mình, nhưng cũng không khỏi phân vân cái địa phương như thế thật sự có thể kéo người đi vào nổi không!

"Độn thổ, là độn thổ, anh Thụ Yêu của con là Thụ Yêu, chỉ cần có đất, thực vật sẽ có rễ cây, hắn có thể thông qua rễ cây này đi tới bất kỳ nơi nào, chỉ cần hắn nguyện ý." Tuy rằng Ngọc Phong Tử không muốn thừa nhận cái năng lực vừa nghịch thiên vừa tiện lợi đó của Thụ Yêu, nhưng sự thật vốn là thế. Thụ Yêu là Yêu, Yêu sẽ có một ít yêu thuật mà người thường chưa bao giờ nghe tới, chứng cứ hã, rõ ràng Thụ Yêu là một trong số đó, nhưng chỉ giới hạn với thực vật có tuổi tác lâu đời như Thụ Yêu mà thôi.

"Được rồi..." Bạch Hi vỗ trán.

Trong hắc động không có một tia sáng, bọn họ bắt đầu đi xuyên lòng đất, Bạch Hi cúi đầu, ở dưới chân như có một tấm thảm lông mang theo bọn họ chạy như bay, nhìn về phía sau, cái gì cũng không thấy, nhưng có một đôi mắt lóe sáng đang gần mình, khiến cho Thụ Yêu có chút khó chịu đuổi theo.

Như vậy, sẽ có thể rất nhanh đến Đế Đô sao? Phạn Phạn, có bị thương hay không? Bạch Hi có chút hoảng hốt cùng ngây ngốc.

"Ngọc Phong Tử, sao cứ mỗi lần độn thổ người đều ném ta ở phía sau vậy, tốt xấu gì cái hắc động này cũng phải thông qua ta chế tạo mới đi qua được mà!" Thụ Yêu đi đến bên người Ngọc Phong Tử và Bạch Hi, một đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp trợn lên nhìn Ngọc Phong Tử.

Đợi chút, vì sao ta lại cảm thấy thật đáng yêu đây? Trong bóng đêm, Ngọc Phong Tử lắc lắc đầu, đùa giỡn cái gì đấy, đáng yêu? Cái tên Thụ yêu này cường bức mình hơn năm mươi năm đấy! Lúc mới gặp hắn còn là một Đại Yêu tâm cao khí ngạo tì tở tở đi bưng trà rót nước, còn bức bách mình gọi hắn là sư phụ, nếu không phải sau này mình học được chút thành tựu thì có lẽ sẽ luôn sống dưới cái bóng ma này mất thôi!

Chẳng qua khiến Ngọc Phong Tử có chút mê hoặc chính là hơn năm mươi năm trước tên Thụ Yêu này đột nhiên rời khỏi mình, rồi sau đó đến mình bởi vì Bạch Hi mà đi tìm hắn, dường như đã thay đổi...? Trước kia lúc hai người bọn họ muốn rời khỏi đảo, đi đâu cũng phải nhờ Thụ Yêu, mà mãi hắn mới tạo hắc động cho mình, nhưng bây giờ dường như, thật sự nghe lời? Suy nghĩ này khiến Ngọc Phong Tử không khỏi rung mình một cái, Đại Ma vương Thụ Yêu thật sự nghe lời? Hay là thôi đi!

"Này, Phong Tử ngu ngốc, người đang nghĩ cái gì? Mà xuất thần như thế." Thụ Yêu nhú nhú mày, trong bóng tối cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng

Ngọc Phong Từ lại không nói gì khiến lòng hắn khê đau, không phải là lại nhớ Phi nhi chứ?

“Người quân ta?” Ngọc Phong Từ tức giận ném ra một câu. Được lắm, người nhanh chút phản bác ta đi, như vậy người mới đang ở trạng thái bình thường được!

Nhưng kỳ lạ là Thụ Yêu lại yên lặng, đôi mắt xanh biếc sáng rọi kia đột nhiên âm đạm xuống.

Làm cái gì thế, chẳng lẽ Đại Ma vương Thụ Yêu thật sự đổi tính rồi? Ngọc Phong Từ không hiểu gì cả mà hờ hết trong lòng, chẳng lẽ thái độ lúc này của mình làm tổn thương hắn? Cho ta xin đi! Một đại nam nhân mà yếu ớt như vậy? Há mồm lại nhắm mắt, được rồi, hắn thật sự là không biết nên nói cái gì cả. Cứ như vậy đi, Ngọc Phong Từ bắt buộc bản thân không được nhìn đôi mắt xanh biếc kia, xoay đầu ngoảnh mặt đi nơi khác.

Ở trong hắc động không cảm giác được thời gian trôi qua, giống như rất dài lại giống như thật ngắn, ba người cứ như vậy rơi vào yên tĩnh, đều tự nghĩ tâm sự của bản thân. Tiếng động duy nhất chính là tiếng đi xuyên qua bùn đất, ngẫu nhiên còn có tiếng vang do phá vỡ đá lớn.

Cuối cùng vẫn là Bạch Hi thanh tĩnh lại cắt đứt sự yên lặng này.

“Anh Thụ Yêu, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa thì mới đến Đế Đô?”

“Theo tốc độ này thì phải năm giờ nữa.” Thụ yêu chỉ nói một câu rồi lập tức ngậm miệng lại, rõ ràng không muốn nói thêm cái gì nữa.

“Anh Thụ Yêu, anh làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu ư?” Trong bóng tối, Bạch Hi mù mịt sờ tay Thụ Yêu,

Thụ Yêu lắc đầu, nhưng lại nghĩ tới nơi này tối quá nên Bạch Hi căn bản không nhìn thấy động tác của hắn, sau đó lại há mồm nói một câu.

“Tiểu gia hỏa, anh không sao cả, nhóc đừng cầm tay của anh nữa.” Khê né người một cái khiến đối phương lập tức buông tay ra, nhưng sao tay tiểu gia hỏa này lại lớn như vậy? Đợi chút!

Thụ Yêu nhớ lại xúc cảm lúc trước, một bàn tay lớn lớn và một bàn tay nhỏ nhỏ, làm sao lại có hai cái tay khác nhau? Trùng mắt nhìn, giống như hiểu ra cái gì.

Năm giờ sau.

"Phù." Hít một hơi thật sâu sau đó thở ra.

"Ngọt ngọt hơn năm tiếng rớt cuộc cũng được ra ngoài rồi!" Bạch Hi đuổi thất lung, tràn ngập cảm giác hạnh phúc mà nói.

"Đúng là hơn năm tiếng ngọt thở thật, không có ánh mặt trời cũng không có ánh sáng." Ngọc Phong Từ cũng có chút cảm khái nói.

Thụ Yêu vẫn chưa mở miệng, mắt xanh sáng ngời chứng tỏ tâm tình của hắn đang rất vui vẻ.

"Chúng ta đi thôi!" Nắm tay, mở to hai mắt, Bạch Hi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nơi này là một khu rừng, xuyên qua rừng này là có thể nhìn thấy Đế Đô, Đế Đô không giống với những khu an toàn khác, đã phát triển trở thành một thành thị văn minh vượt mức hóa không lớn cũng không nhỏ, trong khi đó các khu an toàn đều thiếu một vài kiến trúc, thiết kế quần áo dựa vào nhiều năm trước, chỉ có Đế Đô, không tiếp tục sử dụng phong cách thế kỷ của thời trung cổ, ngược lại biến thời đại zombie thành lĩnh vực thông suốt công nghệ cao, thành các giống loài chưa bao giờ thấy, nhân loại phát hiện ra năng lực chiếu sáng khác thường, làm cho một đám người nghiên cứu khoa học bu lại Đế Đô. Phần lớn các chủng loại kỳ dị đều sẽ trở thành của quý của bọn họ, bọn họ luôn luôn tiến bộ, không hề có nguy cơ sẽ bị zombie tấn công tiêu diệt cả.

Phạm Phạm, đã bị coi thành một món đồ quý hiếm mà đưa tới Đế Đô.

"Sư phụ, làm thế nào chúng ta mới có thể vào Đế Đô?" Trên đường nghe tin tức về Đế Đô khiến Bạch Hi không khỏi có chút lo lắng, nhất định Phạm Phạm không có việc gì, điểm này cậu tin tưởng không thể nghi ngờ, nhưng đi vào thế nào đây?

"Ha ha, có sư phụ của con cùng Thụ Yêu ở đây, còn sợ không vào được hay sao?" Ngọc Phong Từ vừa nghe thấy thế, bị chọc cho cười lớn, hắn sờ sờ đầu Bạch Hi, đứa nhỏ ngọc này, lại còn sợ không vào được?

Bọn họ đi từ trong con đường nhỏ trong rừng ra, Ngọc Phong Từ lại gần tai Bạch Hi đang lén lút nói chuyện lý thú năm đó hắn cùng Thụ Yêu vào Đế Đô thì bỗng nhiên có tiếng vang truyền ra.

"Ai?" Thụ Yêu miễn cưỡng nhìn về phía phát ra tiếng vang.

Đó là... Mẹ? ! Bạch Hi kinh hãi, trước mặt cậu có gương mặt của một người phụ nữ, rõ ràng là mẹ của cậu...

"Mẹ!" Bạch Hi kêu to một tiếng rồi chạy về phía trước. Cậu vẫn chưa rõ đó có phải mẹ mình không, mà người phụ nữ cách đó không xa lại chạy đi, lúc xoay người, biểu cảm của người phụ nữ đó rất là đau thương.

"Bạch Hi!" Ngọc Phong Từ cùng Thụ Yêu liếc nhau một cái, từ trong mắt đối phương đều thấy được sự kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ), mẹ của Bạch

Hi? Rõ ràng ở đó không có gì cả! Sao Bạch Hi lại có thể nhìn thấy mẹ?

Ngay lúc Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu đang nhìn nhau thì Bạch Hi đã chạy ra xa, không kịp ngẫm nghĩ nữa, hai người cũng đuổi theo phía sau cậu, tuy rằng không biết rốt cuộc là Bạch Hi bị làm sao, nhưng từ tiếng vang mới vừa rồi, hơi thở của rừng cây này bỗng nhiên thay đổi, trong không khí cũng xuất hiện chút thay đổi, khả năng trong rừng cây sẽ có nguy hiểm!

"Mẹ! Mẹ sao thế? Không phải mẹ... Đã chết rồi ư? !" Bạch Hi vừa chạy vừa kêu to, đó là mẹ, là mẹ! Bạch Hi đuổi theo, khóe mắt đã đã ươn ướt, dừng... Dừng bỏ con... Nếu mẹ thật sự sống lại, mặc kệ bây giờ mẹ thế nào, cho dù là quỷ hồn, là quái vật, con đều sẽ bảo vệ mẹ!

Sau một lúc, "Mẹ" ngừng lại, quay đầu nhìn Bạch Hi.

Rõ ràng nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ đó, đôi mắt dịu dàng, khóe miệng cong lên, thật sự là người mẹ đã rời khỏi cậu suốt năm năm qua... !

"Mẹ... Là mẹ đó ư?" Bạch Hi không chạy tiếp nữa, từng bước một tiến về phía người phụ nữ kia, như mê như muội vờn hai tay muốn đi ôm người phụ nữ đó...

"Bạch Hi! Dừng lại!"

"Dừng nhúc nhích!"

Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu xuyên qua rừng cây tới nơi này, đây là một mảnh đất trống, trước mặt Bạch Hi, là vách núi đen!

Nhưng Bạch Hi lại giống như không hề nghe thấy mà vẫn tiếp tục đi về phía trước, Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu dùng thân pháp đặc thù nhanh chóng tiếp cận cậu, vờn tay trái ra, cấp tốc kéo dây mây dài ra muốn ngăn cậu lại!

Bạch Hi! Dừng đi đến đó!

Nhưng mà Bạch Hi đã bước chân ra khỏi mặt đất.

Hai mắt Ngọc Phong Tử cùng Thụ trọn lên, không thấy Bạch Hi nữa?

Sao lại thế này? Rõ ràng bọn họ nhìn thấy chân Bạch Hi đã bước ra một nửa, sẽ phải rơi vào vách núi đen, nhưng một khắc kia Bạch Hi lại đột nhiên biến mất không thấy đâu.

"Yêu quái phương nào!" Ngọc Phong Tử hét lớn một tiếng, thanh âm vang vọng trong vùng đất trống một lúc lâu rồi mới hết, nhưng không có gì đáp lại.

"Đáng chết, đến cùng là loại người nào hay yêu quái nào đang tác quái! Thế giới này... Rõ ràng cũng chỉ còn một Yêu là ta!" Thụ Yêu tự trách siết chặt nắm tay, Ngọc Phong Tử cũng đứng bên cạnh cắn môi, nếu tốc độ của hắn nhanh chút, thì Bạch Hi cũng sẽ không biến mất!

"Phong Tử, muốn đi tìm kết quả không?" Chẳng bao lâu sau Thụ Yêu lại nở nụ cười, từng ấy năm cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp đối thủ, lúc này đây, xem ra là có việc cần phải khởi động gân cốt rồi? Hà.

Ngọc Phong Tử cũng cười, "Đi chứ, sao không đi được chứ?" Thật vất vả có một đồ đệ vừa ý như thế, đột nhiên không còn, bảo hắn cam tâm sao được? Huống hồ, Thụ Yêu nhìn địa phương Bạch Hi biến mất không thấy, đứa nhỏ này, ta đã coi nó là người nhà lâu rồi.

Ngọc Phong Tử và Thụ Yêu cùng nhảy lấy đà, rời khỏi mặt đất thì nghe thấy tiếng hít thở của một cô thiếu nữ, giọng nói đó, thật ngọt ngào.

"Bốp!" Hai chân rơi xuống đất.

"Hóa ra là một cái không gian." Ngọc Phong Tử phui phui bụi không có trên người.

"Không, Phong Tử, ngươi có cảm thấy, đây là một thế giới độc lập không?" Bạch Hi lại mở mắt ra nói với vẻ mặt ngưng trọng.

"Cái gì?" Ngọc Phong Tử kinh ngạc há hốc miệng ra. Nhắm mắt lại cảm thụ, đối với những thứ bất thường, không thể dùng mắt để nhìn, mà phải dùng cảm giác, ví như Bạch Hi thường xuyên dùng não để quan sát xung quanh.

Lá cây rơi xuống khiến mặt nước gợn sóng... Gió nhẹ trên không thổi qua dao động... Tiếng tim đập của Thụ Yêu... Mấy thứ này Ngọc Phong Tử đều có thể cảm giác được, nhưng chỉ có một thứ không cảm giác được, hóa ra là sinh cơ của thế giới kia. Nơi này, là thế giới kia rồi.

Ngọc Phong Tử mở to mắt, một chút ngưng trọng hiện lên đôi mắt, bọn họ, rốt cuộc đi tới nơi nào thế?

Buồn ngủ quá... Đầu dần dần tỉnh táo lại, giãy dụa mở mắt ra, đập vào mắt là một màu đen kịt.

"Đây là...?" Bạch Hi chống mặt đất đứng lên, không gian ẩm ướt, xung quanh tối đen không có chút ánh sáng.

"Đây là đâu?" Vốn dĩ vì đi Đế Đô cùng sư phụ và anh Thụ Yêu nên xuyên qua hắc động đi đến một khu rừng, kết quả nhìn thấy người mẹ đã chết...

Sau đó đuổi theo bà, sau đó, sau đó thì sao? Bạch Hi lắc đầu, giống như không rõ ràng mà đã hôn mê... Đây là đâu? Vì sao lại có... cảm giác quen thuộc đến thế?

Chẳng lẽ là...

“Tiểu Hi...” Bất thình lình có tiếng nói vang lên từ trong bóng tối.

Đó là... giọng của mẹ?!

Cả người Bạch Hi chấn động. Đây là tầng hầm ngầm mà cậu đã ở cùng mẹ!

“Mẹ...” Giọng hơi khàn khàn, Bạch Hi bò lên rồi đi theo hướng giọng nói của mẹ mình, diện tích tầng hầm ngầm không lớn, đi hai bước đã tới rồi.

“Tiểu Hi ngoan... Đừng sợ, zombie bên ngoài không vào được đâu.” Mẹ dịu dàng vuốt ve sau lưng Bạch Hi, cảnh tượng giống như đã từng quen biết, một loại cảm giác đã từng chiếm cứ thời gian suốt sáu năm của Bạch Hi ập tới, là cảm giác của người thân...

Bạch Hi nhào vào lòng mẹ, vùi đầu ở bụng mẹ, nhắm chặt mắt lại, môi run run đến nỗi một câu cũng không nói nên lời. Nếu đây là mơ... Thì đừng để mẹ chết được không...

Đây là người mẹ đã vì cậu mà chết đi ngày hôm đó.

“Tiểu Hi đừng sợ, mẹ đi tìm thức ăn cho con, hiện tại là sáng sớm, zombie sẽ không tới.”

Mẹ, đừng đi! Bạch Hi muốn mở miệng, muốn rời khỏi cái ôm của mẹ. Nhưng chuyện gì đang xảy ra? Vì sao, vì sao? Vì sao không cử động được! Bạch Hi dùng sức muốn thức giấc giọng của mình, thân thể cậu, lại không thể sử dụng! Sợ hãi cùng kinh nghi hiện lên ở trên mặt của cậu, đây là có chuyện gì?!

“Két.” Một giọng nói vang lên bên tai Bạch Hi.

“Mẹ, tiểu Hi đi cùng mẹ.” Cái gì?! Đây không phải là lời mà cậu muốn nói! Chậm rãi đứng dậy, nhìn mẹ mở cửa tầng hầm ngầm rồi thò đầu ra nhìn quanh hai bên, sau đó đi ra khỏi hầm ngầm.

Mẹ, quay lại đi! Hầu hết hoạt động không bình thường, từng sợ gân xanh mờ mờ nổi lên, Bạch Hi liều mạng muốn kêu lên, gọi mẹ quay trở về! Bên tai xuất hiện tiếng vang nổ ầm ầm, tim đập thình thịch không ngừng, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Mẹ!! Mẹ!! Nói không nên lời, nói không nên lời, nói không nên lời!!! Vì sao! Vì sao đưa cậu đến đây rồi cái gì cũng không làm được!

“Hu, tiểu Hi ngoan, đứng lên tiếng.” Đi ra khỏi tầng hầm ngầm, tới cầu thang rồi đi lên mặt đất, trước mắt vật dụng gia đình hỗn loạn, máu tươi. Mẹ quay đầu nhỏ giọng nói với Bạch Hi, hoàn toàn không chú ý tới lúc này mặt Bạch Hi đang đỏ rực, lồng ngực phập phồng, tư thế chết lặng đi theo.

Khóe mắt Bạch Hi dần dần xẹt qua một giọt nước mắt, mẹ, mẹ không nhìn thấy ư? Tiểu Hi, đang bị khống chế, vì sao, vì sao không chú ý tới Tiểu Hi không thích hợp, dừng lại đi, dừng lại đi, dừng đi nữa...

Sáng sớm sương mù dày đặc, bây giờ là lúc zombie ít hoạt động nhất, mẹ Bạch Hi rón ra rón rén rời khỏi tòa nhà rách nát, Bạch Hi theo sát sau đó, hai mắt chết lặng, gương mặt trắng bệch.

Đến tận cùng là đang có chuyện gì thế? Chẳng lẽ mình xuyên không rồi ư? Nếu đó là sự thật, mình nên thay đổi như thế nào đây? Nếu đó là ảo giác, cậu nên là thế nào để tỉnh lại đây? Đau lòng sâu kín nhìn về phía mẹ, thân thể không thể cử động theo ý muốn, nên làm cái gì bây giờ?

“Tiểu Hi, cẩn thận.” Mẹ đột nhiên ôm Bạch Hi vào trong lòng, vọt vào siêu thị, cầm lấy thanh sắt, gỗ mục chắn ở cửa, ngoài cửa, đám zombie đang kịch liệt sử dụng thân thể va chạm vào cánh cửa.

Lại tới nữa, Bạch Hi nóng nảy phát hiện không thể nói chuyện, hành động một ngày này, chẳng lẽ tránh không được ư. Hai dòng nước mắt từ khóe mắt Bạch Hi chảy xuống, đây là ý gì, để cậu trở lại năm sáu tuổi nhưng không cách nào có được ý thức cùng hành động của mình, chỉ có thể trở mắt nhìn bị kịch tái diễn ư?

“Hò.” Đột nhiên một tiếng hít thở vang lên từ phía chân trời, Bạch Hi phát hiện tất cả chung quanh mình đều biến mất! Đầu tiên là ngã tư đường... Sau đó là zombie... Siêu thị... Còn có...Mẹ!

Mẹ... Người phụ nữ trước mắt với gương mặt tang thương, vẻ mặt dè dặt cẩn trọng, hình như vẫn chưa phát hiện ra mình đang biến mất, Bạch Hi đau lòng ôm lấy mẹ, nhắm chặt hai mắt, gắp lại, mẹ...

Ngọc Phong Từ cùng Thụy Yêu đối mặt với một nơi toàn là sinh vật kỳ dị.

“Phong Từ, người nói xem đây là đâu?”

“Người hỏi ta, ta biết hỏi ai...”

“Người xem cái kia kìa, con heo yếu ớt kia, sao lại có cánh của con chim thế?”

Ngọc Phong Từ đen mặt lườm Thụ Yêu một cái, đã đi hơn nửa tiếng, đều giống như vậy, thậm chí những thứ gì kỳ lạ hơn hẳn cũng đều thấy cả, thật sự không có gì đáng kinh ngạc nữa.

“Ta nói Thụ Yêu này, có thú vị không? Cứ chuyện bé xé to còn không bằng chúng ta đi tìm Bạch Hi!”

“Tìm Bạch Hi? Nơi này có nhiều người đi chuyển kỳ dị như người lăm à?”

Camera kéo xa, Ngọc Phong Từ cùng Thụ Yêu đang ở trên một vùng đất rục rờ, đó là một vùng đất rất lớn, trôi nổi trong không trung, đủ loại chim chóc bay trên trời, hoặc là nói, chúng thật khác nhau?

“Chít chít.” Chỉ thấy một con chuột đồng trên lưng có đôi cánh, tự tại bay lượn trên... đỉnh đầu Ngọc Phong Từ.

Những loài trên mặt đất giống như rất có hứng thú với Ngọc Phong Từ cùng Thụ Yêu, ba tầng trong ba tầng ngoài bao trùm bọn họ, tiếng chít chít khiến Ngọc Phong Từ đau cả đầu, Thụ Yêu lại cực kỳ nhàn nhã chỉ cái này chỉ cái kia cho Ngọc Phong Từ xem.

Vô nghĩa, khó có cơ hội đi du lịch với Phong Từ như thế, sao có thể không quý trọng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Người nói sẽ có thể nguy hiểm? Thụ Yêu hít sâu một hơi, thế giới này cũng không có ác ý, có thì cũng chỉ là sương mù trôi nổi trên không, giống như một đứa bé mù tịt từ sâu trong nội tâm thôi mà.

"Này! Thụ Yêu! Còn không mau tới cứu ta!" Ngọc Phong Từ cực kỳ khó chịu hướng về phía Thụ Yêu mà hô lên, cho hắn xin, hắn sắp bị mấy thứ yêu quái này chôn sống rồi!

"Được rồi Phong Từ, ta kéo người đi ra." Thụ Yêu duỗi tay ra, đưa một cái dây mây kéo Ngọc Phong Từ ra khỏi cái thứ không biết là động vật hay là yêu quái kia, tiếp theo là nhảy lấy đà rồi lơ lửng trong không trung.

Ngọc Phong Từ ở chỗ nào? Ở trong ngực Thụ Yêu chứ đâu... Híp mắt nhìn Thụ Yêu, hình như Ngọc Phong Từ đang thúc giục Thụ Yêu nhanh buông hắn ra.

Chóp chóp mắt, Thụ Yêu ho khan hai tiếng sau đó đặt Ngọc Phong Từ ở phía trước rồi biến hóa một chút trên mặt đất. Lúc này hai người đang ở giữa bầu trời xanh, từ rất xa có thể thấy phía dưới có một Đại lục hình tròn, đây chính là địa phương kỳ quái mà bọn họ mới nhìn thấy. Nhưng là, trừ mấy thứ đó ra, trừ trời xanh thì chỉ cũng chỉ có mây trắng mà thôi.

"Thụ Yêu, người nghĩ thế nào?" Ngọc Phong Từ không được tự nhiên đứng ở một bên, trong lòng có chút cảm giác là lạ, bị dây mây kéo bay về phía bầu trời, ánh mặt trời chói mắt, mùi cỏ xanh dễ ngủ, gần như tốt đẹp hóa nam nhân tóc dài trước mắt này rồi.

"Xem ra chúng ta đã đi vào một thế giới kỳ lạ, Bạch Hi cũng không ở đây, mà chúng ta cũng không phải đang ở trong ảo giác." Tóm lấy một con thỏ nhỏ để vào trong lòng bàn tay. "Ta xác định nó thực sự tồn tại." Đưa con thỏ lên nghe nghe, tập trung dần lỗ tai. "Mạch đập ầm ầm, miễn cưỡng có thể nghe thấy tiếng máu chảy..." "Ngon quá..." Híp mắt giống như một con mèo rồi phát ra tiếng ừm ừc, cười nhìn con thỏ nhỏ, giống như một giây sau hắn sẽ há miệng cắn nó vậy.

Ngọc Phong Từ kinh ngạc nhìn Thụ Yêu, ... Tiếng máu chảy? Lời nói máu tanh cùng động tác như thế... Làm sao lại bị Thụ Yêu làm đến yêu nghiệt như thế?

"Phong Từ, đừng nhìn ta như thế, ta sẽ cho rằng người thâm mến ta mất." Cười tủm tỉm nhìn con thỏ nhỏ, lại giống như có con mắt thứ ba nói ra vẻ mặt hiện tại của Ngọc Phong Từ.

"Ta..." Ngọc Phong Từ còn chưa kịp giải thích thì Thụ Yêu đã nói tiếp. "Thôi, đã cai máu rất nhiều năm, trở về đi cậu nhóc dễ thương." Thụ Yêu nhẹ nhàng tung con thỏ lên, vô tình để nó an toàn trở về Đại lục.

"Phong Từ, người có cảm thấy là lạ ở chỗ nào hay không?" Híp mắt nhìn con thỏ nhỏ, Thụ Yêu lại nói ra điểm kỳ quái.

"Không, sao thế?" Bộ dáng lúc trước kia, bây giờ lại đột nhiên đứng đắn, đến cùng ai mới là người? Ngọc Phong Từ có chút hoảng hốt, nhưng không đợi hắn nghĩ lại, thì đã nhận ra có chút không thích hợp.

"Sao lại thế này, cái đảo kia biến mất thế nào?" Đảo nhỏ biến mất! Mà đám động vật vẫn cứ không biết gì chạy vui đùa ầm ĩ.

"Không chỉ là đảo nhỏ, mà ngay cả phần thế giới ở chỗ chúng ta cũng đã biến mất." Thụ Yêu nhìn phương xa, bầu trời bắt đầu giống như sụp đổ mất đi

màu sắc, từng mảng trời màu xanh giống như được ghép hình vỡ vụn rồi rơi xuống, nơi mất đi mảng hình sẽ bị một vòng xoáy màu đen thay thế, thế giới này thật không ổn định.

"Qua đây." Mặc dù không biết vòng xoáy màu đen này sẽ đi qua bọn họ như thế nào, nhưng nó không hề có ác ý, chẳng qua chuẩn bị trước vẫn tốt hơn, cho nên Thụ Yêu không khỏi phân trần kéo Ngọc Phong Tử vào trong lòng, dùng thân thể của mình che chở Ngọc Phong Tử, sau đó điều khiển dây mây trong mình nhanh chóng sinh trưởng ra một vòng tròn bao trùm xung quanh mình, cứ như vậy một tầng rồi lại tiếp một tầng liều mạng đọ với tốc độ của vòng xoáy kia, bởi vì hắn thấy tốc độ hủy diệt của nó cực nhanh, cho nên bao quanh thân thể thì tốt hơn!

"Úm." Ngọc Phong Tử chỉ kịp phát ra một tiếng rên, thì đã bị Thụ Yêu ôm vào trong ngực, Ngọc Phong Tử xuất thần nhìn Thụ Yêu, xuyên qua bả vai hơi đơn bạc của Thụ Yêu là có thể nhìn thấy phía sau có vòng xoáy đang đánh úp từ sau lưng, trời xanh nhạt dần, giống như muốn đuổi hai người khách không mời mà đến đi cho nhanh vậy. Một tầng rồi một tầng dây mây dần dần thay thế bầu trời đang sụp đổ âm âm lúc này, suýt nữa là không nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh Thụ Yêu thoáng qua nét dịu dàng, Ngọc Phong Tử khẽ vươn hai tay ôm bờ vai Thụ Yêu, như vậy, sẽ càng thuận tiện thêm chút nhỉ...

**

Bạo loạn kết thúc.

Sương mù mê man bao quanh dãy núi, miếu thờ nhón nha nhón nháo, thấy đám người một thân quần áo bình thường

Ở trong một sơn cốc cách xa mọi người, một quả cầu lớn bị dây mây màu xanh bao chặt đang chậm rãi mở ra.

"Mẹ nó, ngạt chết ta rồi. Hô, hô."

"Khụ khụ, ngươi bớt nói hai câu đi, ngươi không rõ mới vừa rồi là cái tình huống gì đâu."

Lúc quả cầu hoàn toàn mở ra, hai nam nhân tóc dài xoa vai xuất hiện tại sơn cốc bị ánh mặt trời chiếu xạ vào bên trong, một người thì nằm sấp, một người còn lại thì nhanh chóng đứng lên.

"Đừng làm loạn, mau đỡ ta chút đi, đau chết đi được, cứ bảo trì một tư thế cho nên giờ muốn động đây cũng không được." Trên đất, người kia vừa nói với vẻ mặt mất hứng, vừa vươn tay ra để người kia kéo lên, tóc dài mềm mượt như tảo xanh sáng lên dưới ánh mặt trời.

Nam nhân đang đứng có chút không được tự nhiên đi đến bên cạnh nam nhân tóc xanh kéo hắn đứng lên.

"Ta không biết là vừa ra một cái là ngươi lại có thể nhảy xa được như thế, chẳng lẽ ngươi không mệt sao?" Thụ Yêu cần nhẫn.

"Thụ Yêu! Trước đừng nói chuyện, ngươi xem đây là chỗ nào? !" Ngọc Phong Tử thở gấp nói với Thụ Yêu, chạy chậm theo sau đi tới chỗ cao nhất của sơn cốc rồi ngó nghiêng phía dưới.

"Nơi này, là đảo Mê Nha Độc một trăm năm về trước." Nói đến đây, Ngọc Phong Tử hít một ngụm khí lạnh.

Địa hình quen thuộc, có thể thấy tiên khí khắp nơi, dòng người giữa dãy núi bắt đầu khởi hành... Đây quả thực chính là đảo Mê Nha Độc một trăm năm trước mà!

Thụ Yêu nhú mào, nhắm mắt lại cảm ứng thế giới này.

Một lát sau."Ta xx! Đang đùa ta à? Đây thật sự là đảo một trăm năm về trước!" Nhịn không được chửi ầm lên, đùa sao? Vượt qua thời không? ! Hơn nữa, Thụ Yêu trừng mắt, cô gái kia, cô gái kia chính là người mà Ngọc Phong Tử luôn nhớ nhưng ở trong đáy lòng!

"Thụ Yêu, chúng ta đi thôi! Nếu đây đã là đảo một trăm năm về trước, như vậy..." Ngọc Phong Tử thở ra một hơi, "Nhất định Phi nhi cũng sẽ ở đây!"

Hai mắt Ngọc Phong Tử sáng quắc nhìn chăm chăm nơi nào đó trong dãy núi, nơi đó nhất định sẽ có một bóng dáng, đó là bóng dáng hắn nhớ thương!

"Hi vọng Phi nhi đừng mới chỉ hai ba tuổi, không biết nhìn thấy ta cô ấy có vui vẻ không nhỉ? Ta muốn chỉ điểm cô ấy hai câu đấy, khả khả! ..." Ngọc Phong Tử lăm bằm lâu bầu sau một hồi, sau đó mới phát hiện, Thụ Yêu yên lặng rồi.

Đúng, chính là yên lặng, quay đầu lại nhìn Thụ Yêu, gió khẽ thổi bay tóc của Thụ Yêu, nhiều năm như vậy có lẽ hắn chưa từng thay đổi, nhưng trái lại ở trước mặt mình hắn lại có rất nhiều bộ mặt, có lẽ thay đổi chính là lòng người trước mắt, rất nhiều mâu thuẫn trước kia tan vỡ, đến cùng là vận mệnh chìm nổi giống như mây trời nổi trên trời, hay là có thể tự mình đi theo quyết định của bản thân đây? Mặc kệ thế nào, gặp Phi nhi rồi nói sau.

"Thụ Yêu, đi thôi." Nghe thế Thụ Yêu nở nụ cười, quả nhiên hắn vẫn lựa chọn cô gái này ư?

"Ngươi đi đi, ta ở chỗ này chờ ngươi."

"Cái gì? Ngươi không đi cùng ta ư?"

"Không đi."

"Được rồi..."

“Được rồi, người cứ ở đằng kia chờ vậy, một mình ta đi.” Ngọc Phong Từ nói thăm

Ngọc Phong Từ nói thăm, hần vẫn chưa cảm thấy có cái gì không ổn, dựa theo bản đồ trong trí nhớ mà cấp tốc chạy đi, Thụ Yêu phía sau đang ngồi ở trên một tảng đá lớn, sắc mặt ngưng trọng nhìn theo Ngọc Phong Từ rời đi.

Thụ Yêu cố chấp muốn ở lại chỗ này, ngồi im suy nghĩ, ta ở đây, ở chỗ này chờ người, cho dù kết cục thế nào, ta đều ở chỗ này chờ người, sau đó nghĩ biện pháp rời đi nơi này, tìm Bạch Hi.

Ngọc Phong Từ chạy tới sơn cốc liền thả chậm tốc độ nhìn con đường núi quen thuộc, mấy người tu tiên rải rác ở đó ngẫu nhiên sẽ ghé mắt nhìn nam tử một đầu tóc bạc mà không thể cảm giác được tiên khí trên người này. Ngọc Phong Từ cũng không tính toán đi chào hỏi, cho dù nhìn thấy những gương mặt quen thuộc nhưng phần lớn đều là trẻ con non nớt, cho nên cứ coi như lần gặp gỡ lại lần này là một chuyến hành trình thời không mà thôi, nghĩ chẳng thể trở lại được, lúc này đây, chỉ vì thấy rõ tiếng lòng thật sự của mình mà thôi.

Đi tới giữa vùng gần chân núi nữ tông, Ngọc Phong Từ ngừng đầu, tìm kiếm mình lúc còn bé. Đỉnh núi có một đám người, đó là đám người tu tiên gần như ngày nào cũng đều nhìn Phi nhi. Không tốn mấy công phu đã thấy một đứa nhỏ ở trong góc đang ngồi một mình vói về mặt khát khao, Khát khao? Vì sao lại dùng từ này? Ngọc Phong Từ có chút sững sờ. Cẩn thận nhìn đứa trẻ đó, hần năm đó, khuôn mặt phát ra ánh sáng sáng rực, sâu trong ánh mắt chính là tinh thần bị hao tổn do không cách nào tu tiên, nhìn chằm chằm Tiểu Tiên Tử ở phía xa xa, trong mắt toàn là hâm mộ.

Ngọc Phong Từ bình tĩnh nhìn mình năm đó cùng Phi nhi, đúng thế, Phi nhi xa không thể với tới, hoàn mỹ như vậy làm cho người ta phải đưa mắt nhìn. Nhưng thích thì sao, có thích không? Ở trong lòng tự hỏi, cậu bé kia, thật sự thích không? Đó là cô gái mà người chưa bao giờ hiểu rõ cả, người có biết cô ấy thích ăn ngọt hay cay không, có biết lúc cô ấy tu luyện thích người khác đứng ngoài quan sát không, có biết lúc cô ấy đi nhà cầu sẽ kéo thêm mấy đồng bọn không, có biết lúc cô ấy ăn chuỗi tiêu sẽ bẻ thành mấy cánh hoa không? Người đã cho chính mình cơ hội hiểu biết cô ấy chưa? Đã cho cô ấy cơ hội nhận thức người chưa?

“Thích, nhưng có phải cái thích với người thương hay không. Ta không biết khẩu vị của cô ấy, không biết cô ấy có thích người khác hay không, không biết lúc cô ấy đi nhà cầu có lôi kéo thêm đồng bọn hay không, cũng không biết lúc cô ấy ăn chuỗi tiêu sẽ bẻ nó thành mấy cánh hoa. Không có, ta chưa bao giờ hiểu rõ cô ấy cũng như chưa bao giờ cho cô ấy cơ hội để hiểu rõ ta.”

Giọng nói mềm mại vang lên xong, giặt mình hiểu ra lòng mình.

Kỳ thực mình đã biết rồi không phải sao? Ngọc Phong Từ khẽ cười. Người qua đường nghe thấy lời của hần thì đều cảm thấy quái dị cho nên nhanh chóng rời đi.

Như vậy, Thụ Yêu thì sao? Trong lòng lại có một giọng nói đang tự hỏi.

“Thụ Yêu? Tại sao lại có Thụ Yêu?” Thi thảo tự nói: “Ai nha không nghĩ nữa, cần phải trở về.”

Người chính là sợ hãi đối mặt, dừng cảm chút được không?

Ngọc Phong Từ giặt mình.

Trong đầu bỗng nhiên có gương mặt củ Thụ Yêu xoẹt qua, sự uy nghiêm lúc lần đầu gặp nhau, nhiều năm làm bạn cùng trưởng thành, sau này hần lại đột nhiên mất tích, vì đi tìm Bạch Hi nên lúc này hần giống như một cô vợ nhỏ bị uất ức, nhiệt tình không mờ mà tự đến, tất cả những thứ đó, đều là bởi vì sao?

“Chẳng lẽ người không biết sao? U ám phía chân trời bỗng nhiên dừng lại, xuất hiện dưới ánh mắt kinh nghi của Ngọc Phong Từ, là một Ngọc Phong Từ khác!

“Người, người là ai?!” Ngọc Phong Từ kinh hãi.

“Ta? Ta chính là gười, là nội tâm của người.” Ngọc Phong Từ kia mỉm cười nhìn Ngọc Phong Từ.

“Có ý gì? Người là một hình thái khác của ta?”

“Ừ, miễn cưỡng cũng có thể nói như thế. Mỗi người đều có hai con người, một thì rất rõ ràng chân tướng, một thì sẽ trốn tránh, nói dối chính là vì lý do đó, người biết chân tướng rõ ràng, nhưng người trốn tránh, cho nên người sẽ nói dối!” Giọng điệu bức người, từng bước tới gần ép Ngọc Phong Từ lui từng bước một.

“Đù rồi! Rốt cuộc người muốn nói cái gì!” Ngọc Phong Từ ổn định lại tâm thần bị hoảng loạn, hần chợt khựng lại.

“Người không thương Phi nhi, người người thích chính là Thụ Yêu.” Ngọc Phong Từ ‘Nội Tâm’ cũng không tới gần nữa, hai tay chấp phía sau, trấn tĩnh nói với Ngọc Phong Từ.

“Ta biết ta không thương Phi nhi, nhưng Thụ Yêu...Hần...Ta...” Ngọc Phong Từ muốn giải thích cái gì đó, nhưng lại phát hiện mình chẳng nói được câu nào nên lời...

“Người biết Thụ Yêu thích ăn ngọt, người có biết hần không thích người khác đứng ngoài quan sát mình, người có biết lúc hần đi toilet thích kéo người đi

cùng, ngươi có biết lúc hán ăn chuỗi tiêu sẽ bẻ thành 3 cánh hoa?" Lời nói không những đánh sâu vào trong lòng Ngọc Phong Từ.

"Ngươi..."

"Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi đã xem Tình yêu nhà trọ số 4", ta cũng xem qua! Phim truyền hình bao nhiêu năm trước rồi."

"Ngươi!" Ngọc Phong Từ muốn chửi ầm lên, cái so sánh điên khùng gì thế! Làm sao có thể trực tiếp đem lời hán vừa mới nói chuyển đến trên người Thụ Yêu!

"Còn có, cho dù hán ghen cũng không quấy rầy ngươi gặp Phi nhi." Ngọc Phong Từ 'Nội Tâm' mở miệng lần nữa.

"Có ý gì?" Ngọc Phong Từ mẫn cảm cảm thấy trong lòng có chút rục rịch, có một loại khát vọng, khát vọng này từ trong miện Ngọc Phong Từ kia mà cảm nhận được chút gì đó, thứ kia là cái gì? Ngọc Phong Từ không biết.

"Lúc ngươi cùng Bạch Hi rời khỏi đảo Mê Nha Độc đã từng nói với Phi nhi những lời kia, khi đó Thụ Yêu đã ở đó, nhưng hán không hề xuất hiện quấy rầy các ngươi."

"Chuyện này... Có thể đại biểu cho cái gì ư? Thấy người khác đang nói chuyện cho nên không xuất hiện là một lựa chọn lịch sự thôi mà..." Ngọc Phong Từ có chút khẩn trương, tức hồ một giây sau hán sẽ nghe được một câu nói có thể làm hán điên đảo, cũng có thể đủ khiến hán chìm ngập vào trong đó. Tần suất tim đập dần dần nhanh hơn, từ đầu đến thân thể chậm rãi phát ra cảm giác nóng rục.

"Hán thích ngươi nhưng lại tôn trọng ngươi, không đi quấy rầy các ngươi, có lẽ bởi vì lần đó các ngươi ở cùng nhau vô tư nói chuyện." Ngọc Phong Từ 'Nội Tâm' bình thản nói.

Độ ám toàn thân đều đình chỉ, dường như câu trả lời nên là như thế này.

"Ta đã biết." Ngọc Phong Từ mỉm cười. "Ngươi có thể biến mất được rồi! Đồ trúng thối! Xem nào nhiệt cái gì chứ!" Vung tay lên, Ngọc Phong Từ trước mắt lập tức tan thành mây khói. Thở ra một hơi, trở về chỗ của Thụ Yêu thôi, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua Phi nhi cùng bản thân mình năm đó.

Tạm biệt, không thể quay về ngày hôm qua.

"Bạch Hi đâu?"

Ngọc Phong Từ gãi gãi gáy, tầm mắt mơ hồ nói với Thụ Yêu. Hòn đảo ký lạ tự trôi nổi trên bầu trời chính là đảo Mê Nha Độc một trăm năm về trước, sau đó bọn họ lại bị một lực lượng không biết tên đưa tới một chốn đô thị phồn hoa, đây cũng có thể coi như là một thế giới vô cùng bình thường, nhưng vẫn không phải là thế giới mà bọn họ đang sống, bọn hán không cảm giác được chỗ nào không thích hợp, cũng chưa từng gặp lại Bạch Hi chỉ đi trước bọn hán có một bước.

"Chẳng lẽ, Bạch Hi không cùng tiến vào một thế giới với chúng ta ư? Ta cảm giác từ đảo Mê Nha Độc đến đô thị này, đều là một thế giới, chỉ là bị một sức mạnh nào đó không biết tên thay đổi, dường như tất cả đều chỉ là một kiến trúc đồ chơi vừa nặng vừa trống rỗng không có căn cứ mà thôi."

Con ngươi Thụ Yêu sáng tối không ngừng, miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì lại có suy nghĩ khác. Thích ứng trong mọi tình cảnh, đã tới rồi thì cứ an tâm. Hán cũng không lo lắng cái sức mạnh kia sẽ làm hại tới hai người bọn hán, chỉ cần nghĩ biện pháp rời đi nơi này thì tốt rồi, nhưng nhiều ngày nay Ngọc Phong Từ cứ có gì đó là lạ, từ ngày đó trở về sau chẳng thèm nói thêm cái gì, có hỏi cũng chỉ trợn trắng nói mắc mớ gì đến ngươi.

"Phong Từ, ngày đó..." Lời nói còn chưa ra khỏi miệng.

"Chúng ta nên đi tìm tiêu đề đệ thân ái của ta thôi!" Ngọc Phong Từ lập tức ngắt lời Thụ Yêu, đùa à, chẳng lẽ hán vừa hỏi ta sẽ nói sao? Huống hồ muốn nói với hán cái gì? Nói ra miệng ấy hả?!

Thụ Yêu nhú nhú mày không hỏi nữa. Nhìn lên bầu trời ở trên cao, trời xanh không có một gợn mây, người người tuần tra ở ngã tư đường, đám đông lui tới không ngừng, ngẫu nhiên sẽ có ánh mắt dừng lại ở trên người bọn họ. Nhắm mắt lại hít vào rồi thở ra, Bạch Hi, kêu cái tên này ở trong lòng, ánh mắt trong sáng, khoe miệng hơi cong lên, nhóc con đang ở đâu thế... Vô số sợi dây vô hình từ ngực Thụ Yêu bắn ra, chạy như bay qua mép váy của mấy cô gái trẻ, bay ngang qua mặt trẻ con, qua trần xe thể thao, từng sợi dây mang theo ý thức của Thụ Yêu dần dần mở rộng diện tích tìm kiếm Bạch Hi.

Hồi lâu sau Thụ Yêu vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, bỗng nhiên kéo thất lưng Ngọc Phong Từ qua, không để ý ánh mắt kỳ dị trên đường mà đã lập tức chạy ra khỏi nội thành, một gốc cây cỏ non mềm nâng lên rồi hạ xuống giống như đang đi trên băng chạy về một hướng. Ngọc Phong Từ thở hắt hắt thiếu chút nữa là tìm ngừng đập! Má nó! Mang cũng không được mang như thế, không thèm nói một tiếng đã ôm lấy người ta mà bỏ chạy, cứ làm như ta là của ngươi ấy! Muốn ôm liền ôm? Ngọc Phong Từ thở mạnh bắt đầu gầy dựa đứng lên.

"Làm cái gì thế hà, ta cũng biết đi cơ mà!" Cho dù hán không biết bay, nhưng tốc độ của hán cũng không phải là người bình thường có thể so sánh được.

Giấy một cái Ngọc Phong Từ liền rời khỏi cái ôm của Thụ Yêu, ra sức nhảy dựng tạo khoảng cách với Thụ Yêu.

"Ta đi theo phía sau ngươi là được rồi." Bữu môi, phui phui bụi trên người, Ngọc Phong Từ tức giận nói với Thụ Yêu.

Thụ Yêu mở mắt, có chút khó chịu quay đầu nhìn chằm chằm Ngọc Phong Từ. Ta không nhìn được nữa! Không nói tới việc từ lúc ở đảo Mê Nha Độc tới đô thị phồn hoa này, Ngọc Phong Từ không để hán dùng phương pháp lúc trước, hại hán không có cơ hội ôm được 'hán', đã thế lại còn nhiều ngày

thờ ơ nhau, chẳng nói năng gì, cũng không nói tới một chữ Phi nhi, cho dù hỏi cũng sẽ lảng sang chuyện khác, thật vất vả mới có thể chủ động nói chuyện với hắn, vậy mà lại vì đồ đệ ‘Thân’ ‘Ái’ của hắn? Hắn cũng rất thích thằng bé này có được không! Nhưng mà... Nhưng mà mặc kệ thế nào, tóm lại hắn đúng là không nhịn nổi nữa!

"Làm cái gì..." Ngọc Phong Tử trừng mắt nhìn, hung tợn nhìn ta làm cái gì?

"Vào!" Một dây mây bay đến trước mặt Ngọc Phong Tử, quần quanh hông Ngọc Phong Tử, Thụ Yêu dùng sức một cái đã lập tức kéo Ngọc Phong Tử trở về trong ngực một lần nữa.

"Người quá chậm, hai cái chân ngắn kia mà đòi chạy cái gì? Không phải người đang vội vã tìm đồ đệ ‘thân ái’ của người sao? Sao có thể không nhanh được chứ? Người nói xem?" Liên tiếp nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại suýt nữa khiến Ngọc Phong Tử mềm nhũn cả hai chân, Ngọc Phong Tử xoa xoa trán, có chút không được tự nhiên nhìn Thụ Yêu, cái nam nhân trước mắt này hai mắt đang phun lửa hình như có chút khó chịu lại giống như có chút ghen mối thực sự là hắn đi?

"Này! Hai cái chân ngắn? Người có biết dáng người của ta có ti lệ hoàng kim hay không! Cao 1m82, mỏng hẹp vai rộng, say mê ngàn vạn người từ bà già 80 tuổi cho tới đứa bé gái 7 tuổi đây... 【 đằng sau lược bỏ 100 lần tự giới thiệu 】 kỳ thực là tự mình đẩy mạnh tiêu thụ đúng không, đúng không? ? 】【" Ngọc Phong Tử kể ra bản thân mình ưu tú cỡ nào, Thụ Yêu đã có chút choáng váng dừng bước tại chỗ đợi Ngọc Phong Tử nói cho hết lời.

"Còn có, hai cái chân ngắn, đây là lời nói tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ mới xuất hiện có được không? Trước kia ta từng nghiên cứu ở trên điện ảnh, mỗi khi xuất hiện lời thoại này đều là người đàn ông cực kỳ vui sướng cười nhạo bạn gái." Ngọc Phong Tử nói với biểu cảm nghiêm túc giống như là nếu không tính toán chi li thì sẽ phải chịu thiệt thòi vậy, nhưng mồ hôi trong lòng bàn tay lại bộc lộ nội tâm của hắn, kỳ thực Ngọc Phong Tử thật khẩn trương, nhanh nhẹn nhanh miệng nói xong hắn liền hối hận, bởi vì trong đầu giống như tự động cho nhân vật chính thay đổi khuôn mặt, đổi thành gương mặt của Thụ Yêu.

"Người..." Thụ Yêu không thêm đề ý tiến lên đi hai bước, lúc đó chỉ cách Ngọc Phong Tử có một đường phân cách.

"Cái gì?" Cô họ Ngọc Phong Tử theo bản năng nói lại.

"Nói xong chưa?" Thụ Yêu vừa mở miệng vừa tiến lên phía trước, hơi thở ấm áp phun ở trên mặt Ngọc Phong Tử, nhưng Ngọc Phong Tử lại thần kỳ không có gì phản ứng, đang suy nghĩ là

bước tiếp theo có nên đẩy hắn ra hay là cho hắn một cú đấm không nhỉ, đã quyết định xong rồi không phải sao?

"Hất xì...!"

Tiếng hất xì giống như sấm dậy đất bằng vang khắp chân trời, làm tê dại đau ngực người khác!

Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng, cái tiếng này bao bọc tất cả thế giới vào trong nó, lúc nó phát ra là cảm giác bị nghiền nát truyền tới. Nhưng hai người ngược lại bình tĩnh trở lại, lại muốn thay đổi kết cấu của thế giới này ư? Tuy rằng không có nguy hiểm, thậm chí có cảm giác thoải mái của người lữ hành, nhưng cái cục diện không chịu nổi sự khống chế của mình không phải là sở thích của bọn hắn!

"Phong Tử, ôm chặt ta, chúng ta đi tìm Bạch Hi." Quyết đoán vươn tay vòng qua thắt lưng Ngọc Phong Tử chạy về phía sợi dây cuối cùng duy nhất.

"Vốn là không có bao nhiêu khả năng tìm được Bạch Hi, bởi vì mặc dù hơi thở từ sợi dây cuối cùng này truyền tới là Bạch Hi, nhưng lại có cảm giác xa không thể chạm, giống như nó không ở cùng một vị trí với chúng ta vậy, nhưng bây giờ thế giới này lại chuẩn bị thay đổi, như vật chúng ta cùng Bạch Hi nhất định có thể thông qua cơ hội này đoàn tụ." Bóng tối dần dần bao phủ thế giới đang bị vỡ vụn này. Thụ Yêu tìm sợi dây mang theo Ngọc Phong Tử bay theo nó, vốn dưới chân đang lơ lửng đột nhiên lại xuất hiện một sợi dây leo chỉ đường, lướt qua thì lập tức sẽ biến mất, kéo dài mấy chục thước tới con đường.

Trong không khí sền sệt xen lẫn điểm sáng, đó là những mảnh nhỏ của năng lượng, từ lúc này từ vùng đô thị bị biến mất, ở trong bóng tối có một điểm sáng xuyên thấu qua, Ngọc Phong Tử nhìn Thụ Yêu rồi cười khê, có cái gì vinh hãnh và càng làm cho người ta say mê hơn việc đi cùng hắn chứ? Huống chi, tên nam nhân này cũng không phải không có mị lực khiến mình thích hắn!

"Ha ha, khá khá!" Ngọc Phong Tử đột nhiên cười to, đó là tiếng cười từ ngực phát ra cổ họng, thích ý không có nhận thức.

"Sao thế? Phong Tử." Thụ Yêu nhìn chăm chăm sợi dây phía trước, quan sát hoàn cảnh quanh mình, không có thời gian nhìn Ngọc Phong Tử. Sắp đến, sợi dây tận cùng rồi!

"Phốc!" Giống như một khí cầu to lớn xuất hiện một lỗ hổng, theo đó là một lực kéo nhỏ ập tới, còn có tiếng vù vù của không khí đối lưu. Điểm sáng từ từ biến mất, trong bóng đêm, Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu điều chỉnh hô hấp, đối mặt với kẻ thù không biết, cẩn thận vẫn là tốt nhất.

Thế giới bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, giống như một cái lồng giam vô hình không có tiếng động, bao lấy hai người bọn họ...

Thế giới này đang cấp tốc thu nhỏ lại! Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu đột nhiên ý thức được điểm này.

Ngọc Phong Tử tóm lấy tay Thụ Yêu. "Này, chúng ta nhanh đi tìm Bạch Hi đi, có lẽ kể tiếp... Không có thời gian rồi!"

"Được." Thụ Yêu nắm tay Ngọc Phong Tử lại, mỉm cười thật sâu, nếu Ngọc Phong Tử có thể thấy, nhất định sẽ hô to yêu quái đối tính tự xưng nó

nụ cười mắt thôi!

Thụ Yêu ngưng thần cảm ứng chỗ của Bạch Hi, hình chiếu đồ thị trong não là một mảnh màu đen, chỉ còn hấn cùng Ngọc Phong Tử, nhúu nhúu mảy, gia tăng năng lượng, đột nhiên trọn mắt! Mang theo Ngọc Phong Tử bay thẳng về phía lực đang kéo!

“Người...!” Ngọc Phong Tử kinh hãi, làm cái gì vậy? Vội vàng đi chịu chết? Phải chết cũng phải tìm được Bạch Hi trước cái đã!

“Phong Tử, tin ta không?” Thụ Yêu quay đầu nhìn Ngọc Phong Tử, Ngọc Phong Tử tưởng tượng thấy, một bàn tay đang ôm eo của hấn, tay kia thì vuốt ve mặt hấn, giọng điệu mềm mại hỏi.

Tin ta không?

Không tin ta ư?

Hai câu này nói như chồng chéo lên nhau, trong đầu Ngọc Phong Tử dần hiện ra một cảnh tượng...

**

“Tiểu tử, quãng mấy lời miệt thị bản tôn trong đầu ngươi đi cho ta!”

“Ai? Ai ở trong giấc mơ của ta?”

“Là người đang ở trong không gian bản tôn tạo ra.”

“Ngươi ở đâu, chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người, sao tính là anh hùng hảo hán!”

“Kêu vớ vẩn cái gì đó? Tiểu tử, ngươi đang khinh nhờn bản tôn sao?!”

“Làm gì có! Yêu quái a!!!”

“Kêu cái gì mà kêu.”

“Không phải ngay cả tâm tư muốn chết ngươi cũng có sao? Thì sợ cái gì?”

“Đến cùng ngươi là cái gì thế?!”

“Bản tôn là Yêu.”

“Đi thôi... Đi thôi.”

“Tiểu tử, ngươi không có cách nào tu tiên đúng không? Không tin ta ư?”

**

Không tin ta ư? Tin ta không? Khóe mắt Ngọc Phong Tử có chút ướt át.

“Má nó, chẳng lẽ phải thật sự biến thành đàn bà ư?” đây cái tay còn đang di chuyển trên má mình ra, làu bàu lằm bằm nói, lau lau nước mắt.

“Ngươi nói cái gì?” Thụ Yêu bị Ngọc Phong Tử đẩy tay ra có chút bị thương, cặp mắt màu xanh biếc kia trong bóng đêm giống như cũng có thể sáng lên.

“Không có gì!” Ngọc Phong Tử nói xong, dựa vào người Thụ Yêu, hai tay vòng ở trên cổ hấn, bĩu môi híp mắt như là đứa nhỏ uống say rượu khề cần môi Thụ Yêu.

Mềm mềm, thật muốn ăn... Ngọc Phong Tử mơ mơ màng màng nghĩ.

“Sư phụ?” loáng thoáng truyền đến tiếng người nói, Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu đột nhiên bừng tỉnh.

“Hà?!” Hai người thanh tỉnh xong thì nhìn mặt nhau.

Sắc mặt Ngọc Phong Tử giống như bị lửa thiêu nóng, chóa má... Lần đầu tiên còn chưa tỉnh, thế mà lại bị đồ đệ bắt gặp hả trời?! Sao... Ở? Hình như có chỗ nào không đúng... Đồ đệ? Đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ phát ra giọng nói, nơi đó là ngọn nguồn lời kéo cảm giác, lúc này lại xuất hiện một điểm sáng, Bạch Hi nghiêng người nhìn Thụ Yêu cùng Ngọc Phong Tử.

“Sao lại thế nào? Thụ Yêu, đó là Bạch Hi sao?” Nhúu nhúu mảy, Ngọc Phong Tử có chút hoài nghi đến cùng người đó có phải Bạch Hi hay không.

“Là cậu nhóc đó.” Nhìn vài giây sau, Thụ Yêu cho câu trả lời như thế.

“Má nó... Ngươi xác định đây không phải là hồn phách của Bạch Hi?! Bỏ ra từ điểm sáng kia chuẩn bị nuốt chửng chúng ta chứ?” Ngọc Phong Tử bủn rủn nhưng cũng chỉ là nói mà thôi, dù sao hắn cũng nhìn ra được đó có phải là Bạch Hi hay không, chỉ là hắn muốn Thụ Yêu xác nhận một chút mà thôi.

“Chờ một chút, ngươi không cảm thấy trong người có chút kỳ lạ ư? Không thấy lực lôi kéo nữa.” Ngọc Phong Tử ngửi ngửi năng lượng lưu lại trong không khí. “Cơ năng lượng kia cũng bị áp chế xuống, rốt cuộc là sao lại thế này?”

“Đi thôi, đi qua chẳng phải sẽ biết sao, ngươi mà có lúc sợ cơ à?” Thụ Yêu vui đùa xoa xoa gò má Ngọc Phong Tử.

“Bỏ cái tay chết tiệt của ngươi ra.” Nhẹ nhàng gạt cái tay không thuộc về mình ra, dẫn đầu đi về phía trước, ai nói ta sợ chứ? Chúng ta cứ chờ xem!

“Được rồi được rồi, lão bà, vẫn là ta mang ngươi đi thôi, mấy cái dây mây nhỏ này không biết ngươi mà.” Ngụ ý chính là còn phải trông nom hắn, Thụ Yêu lén lút mấp máy miệng.

“Ngươi nói cái gì?! Lão bà? Ai là lão bà của ngươi! Cút đi! Gia tự mình đi!” Ngọc Phong Tử thờ phỉ phỉ bỏ Thụ Yêu chạy đến chỗ dây mây ở phía cuối cùng rồi đột nhiên nhảy dựng lên, một lát sau đó cũng tiến vào điểm sáng kia.

“Aizzz” Thụ Yêu bị bỏ lại phía sau bất đắc dĩ lắc đầu, ta sao lại thích một tiểu gia hỏa vừa thích giận dỗi vừa hay sỗ diện như thế chứ.

“Thôi, đây đều là số mệnh rồi, ai bảo ta thích ngươi, thích nên cũng đành phải đi theo thôi.” Sờ sờ cằm, cũng theo sau nhảy vào điểm sáng.

Tiến vào điểm sáng cũng không lâu lắm, nhưng lại thoải mái làm cho người ta cảm giác giống như đã trôi qua nhiều năm...

"Anh Thụ Yêu, tỉnh tỉnh... Sư phụ, tỉnh tỉnh lại đi."

Ai? Ai đang nói chuyện? Ngọc Phong Tử mơ mơ màng màng mở mắt ra, đập vào mắt là một vùng ánh sáng. "Emma! Thật chói mắt! Con mẹ nó! Ai phóng đạn mù thế hả!" Ngọc Phong Tử nhảy một cái bật dậy khỏi mặt đất, khó chịu xoa mắt thích nghi với ánh sáng.

"Sư phụ, nói nhỏ chút, anh Thụ Yêu còn đang ngủ." Bên phải truyền đến tiếng nói.

"Đồ đệ?" Ngọc Phong Tử thì thào. "Đồ đệ! Sao con lại ở đây! Lúc trước sư phụ và Thụ Yêu còn đang tìm con đấy!" Vui sướng khoát hai tay lên vai Bạch Hi. Ánh mắt trong sáng, khóe miệng cong lên, đây quả thực là đồ đệ của hắn! Nhưng mà... Sao lại giống như...

Ngọc Phong Tử nhìn nhìn, lại nhìn nhìn trời.

"Mẹ kiếp, đồ đệ, sao chỉ ngắn ngủn có vài ngày con đã cao lên như thế rồi hả?!" Đúng, chính là như thế, trước kia Bạch Hi chỉ tới ngực của hắn, khoát vai nó còn phải hơi khom lưng, mà bây giờ, Ngọc Phong Tử đột nhiên cảm thấy cảm giác này có chút không đúng lắm, vấn đề chính là điểm này, khoát vai Bạch Hi, cánh tay của hắn còn phải nâng lên chút!

"Sư phụ... Con..." Bạch Hi cười khổ lắc lắc đầu, đang chuẩn bị giải thích.

"Ê! Nhìn kỹ, cái mặt này cũng dài ra rồi... Cái mũi cao hơn rồi... Môi cũng mỏng hơn rồi... Con nói đi! Có phải ăn vụng Linh Đan Diệu Dược gì không? Mau cho sư phụ một viên! Để sư phụ áp người nào đó ở dưới thân!" Quan sát khuôn mặt Bạch Hi, trong đầu Ngọc Phong Tử chợt lóe lên suy nghĩ, nếu đan dược này có thể khiến Bạch Hi cao lên như thế, như vậy hắn cũng có thể nhỉ? Ngẩng lại Thụ Yêu cao 1m89... Ngọc Phong Tử vừa nghĩ tới lại càng ngoan độc, cắn Thụ Yêu vài ngụm!

"Ngủ gật, Bạch Hi là trưởng thành, không phải ăn Linh Đan Diệu Dược gì cả." Giọng nói hơi thấp trầm từ tính vang lên, Bạch Hi xuyên qua bả vai Ngọc Phong Tử nhìn qua, cho một cái mỉm cười, đôi phương cũng đáp lại một nụ cười, sau đó sắc mặt Ngọc Phong Tử hơi chút khó chịu xoay người lại.

"Còn có, tại hạ xin hỏi một chút, ngươi nói được muốn áp người nào đó dưới thân, người nào đó là ai thế, là ta sao?"

Diễn hình ngoài cười nhưng trong không cười! Ngọc Phong Tử kêu gào ở trong lòng, ở trên hắn! Làm thịt hắn! Đẻ ép hắn! Để hắn không có thời gian xoay sở!

Trong không khí xuất hiện tiếng vang đẹt đẹt như dòng điện, Bạch Hi xoa trán, được rồi, tuy rằng bình thường cậu có chút mơ màng, nhưng lúc này đây, sư phụ cùng Thụ Yêu ca ca hình như có gì khác biệt, mặc dù không muốn đi quấy rầy bọn họ, nhưng tình huống của cậu, cậu vẫn phải nói cho bọn họ biết.

"Khụ khụ... Sư phụ, anh Thụ Yêu." Có chút xấu hổ ngắt ánh mắt phóng điện giữa hai người bọn họ.

"Cái gì?" Hai giọng điệu hoàn toàn khác nhau, một người thì dịu dàng lạnh nhạt, một người thì xù lông khó tiêu.

"Hai người có cảm thấy, nơi này, giống Đế Đô mà chúng ta muốn đi không?" Bạch Hi né thân mình ra, Ngọc Phong Tử có thể thấy được chỗ bọn họ đang ở là một không gian màu trắng, ở đằng trước, là một cái động màu trắng, trong động có mấy cái cây nho nhỏ, cách đó không xa chính là một thành thị to lớn, nhớ lại không khó để biết được, đây chính là Đế Đô. Xoay người, là một cái động màu đen, từ bên trong đó có thể thấy được đây là nơi mà hắn và Thụ Yêu đi ra.

"Rốt cuộc đây là đâu?" Ngọc Phong Tử thoáng nghiêm túc lại.

"Đây là..." Bạch Hi còn chưa kịp nói.

"Đây là mộng cảnh của cô ấy." Ba người đồng loạt quay đầu nhìn về phía nơi tiếng nói phát ra, điều này hiển nhiên khiến Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu sợ hãi, nhưng trái lại Bạch Hi thì lạnh nhạt tự nhiên.

Một thiếu nữ với mái tóc quấn màu vàng dài đến eo và đôi mắt màu xanh, tay thì đang dắt một thiếu nữ với trang phục và kiểu tóc giống cô ta như đúc, xuất hiện ở trước mặt ba người.

"Còn có một ngày nữa, cô ấy sẽ tỉnh lại, xin yên lặng một chút." Cô gái kia nói với vẻ mặt không biểu cảm xong thì cùng biến mất với cô gái còn lại.

"Có ý gì?" Ngọc Phong Tử cùng Thụ Yêu, Bạch Hi hai mắt nhìn nhau, hay nói cách khác, chỉ có một người Ngọc Phong Tử là không rõ chân tướng.

"Được rồi, tiểu gia hòa, nên giải thích cho chúng ta đây là chuyện gì thôi?" Thụ Yêu ngược lại vẫn là cái dáng vẻ sóng nước chẳng xao, cái phải hỏi thì nên hỏi, cái không nên hỏi thì không được hỏi, hỏi thì đã có sao. Huống hồ hẳn tin Bạch Hi.

"Sur phụ, anh Thụ Yêu, hai người mấy ngày nay không ở trong thế giới này đúng không?" Bạch Hi suy tư một lát xong liền mở miệng. Mặc dù tất cả những chuyện xảy ra khiến cậu không dám tin, nhưng sự thật khiến cậu không thể không tin tưởng, trên đời còn có một cô gái kỳ dị như thế.

Thụ Yêu gật gật đầu, ôm Ngọc Phong Tử vào trong ngực.

Ngọc Phong Tử hơi kháng nghị từ chối một lát, được rồi, ôm thì cứ ôm đi, dù sao đệm thịt của người này cũng rất thoải mái. Ngọc Phong Tử bỗng nhiên có suy nghĩ hơi ác. Bình tĩnh muốn tìm một vị trí thoải mái cọ xát một lát, quả nhiên cảm giác được Thụ Yêu dần dần tăng độ ẩm lên.

Thụ vị cười ác, thoải mái dựa vào người Thụ Yêu, chờ nghe Bạch Hi kể chuyện xưa.

Bạch Hi không để ý chuyện trước mắt, kể chuyện phát sinh ở trên người mình.

- 1 -

Gặp lại mẹ...

Một vùng ánh sáng trắng đi qua nhưng cậu vẫn ở nguyên một chỗ, mất đi mẹ làm cậu đau đớn dai dẳng.

Không có mục đích đi trên con đường không có bóng người, bên cạnh vẫn là đồng hoang tàn đổ nát, nhưng đi lâu như vậy rồi, vẫn không có zombie xuất hiện ư?

"Nhưng nó có quan hệ gì mới mình cơ chứ?" Vô lực cười cười, tiếp tục đi chuyển hai chân đang rã rời.

"Tí tách, tí tách." Đi qua một cái hồ nhỏ đọng nước, Bạch Hi vẫn luôn cúi thấp đột nhiên nhìn xuống, người trên mặt nước... Sờ sờ mặt, là cậu ư? Hai mắt sâu thẳm, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, có chút không giống nhưng lại có chút giống, sao lại... ?

"Reng, reng." Cái tiếng đó truyền từ túi áo khoác của cậu, nơi đó có cái gì đó đang chấn động với tần số cao, cái gì vậy?

Theo bản năng cảm lấy nó áp lên trên tai, vốn thứ kia đang lóe sáng, nhưng lúc áp vào tai đột nhiên lại tối lại.

Không biết vì sao phải sử dụng cái gọi là di động này, nhưng theo bản năng mà phản ứng, giống như chuyện này đã làm rất nhiều lần rồi.

"Ba? Ba ba, ba mau trở lại ăn cơm đi!" Giọng nói non nớt trong trẻo.

Đây là ai vậy? Bạch Hi ngây ngốc, không rõ đã xảy ra cái gì, ba ba? Là đang gọi mình phải không? Không hiểu tại sao trong đầu lại hiện ra hai khuôn mặt, một thì nhỏ tuổi non nớt, một thì cực kỳ xinh đẹp, không thấy rõ ngũ quan lắm, nhưng cậu lại biết. Người kia, là con của mình, người kia, là vợ của mình.

"Sao lại thế này? Đây, đây là thế nào? !" Bỗng nhiên cảm giác sợ hãi đánh tới chiếm cứ lòng Bạch Hi. Vì sao? Đứa trẻ này là ai? Người phụ nữ kia là ai? Rốt cuộc đây là đâu? !

"Ba ba, ba ba? Mẹ ơi mau tới... Không biết ba ba làm sao nữa..." Cái điện thoại rơi trên mặt đất lúc tối lúc sáng, tiếng ở đầu bên kia điện thoại dần đi xa. Bạch Hi chậm rãi ngồi xồm, hai tay ôm vai, nếu Phan Phan ở trong này, nhất định sẽ rất lo lắng nói sao lại yếu như thế, một chuyện nhỏ nhặt mà cũng không chịu nổi thôi?

**

"Bạch Hi, con vậy mà lại có con ở thế giới kia rồi! Con đây, con phải nói rõ ràng cho sur phụ." Ngọc Phong Tử nhảy khỏi ngực Thụ Yêu, chặc chặc thông dong tới trước mặt Bạch Hi.

"Sur phụ, con đã nói rất rõ ràng rồi... Lúc đó con còn không biết có chuyện gì mà! Hơn nữa đứa nhỏ này là do ‘ý thức’ của con mà có! Với lại nó không

phải của con!" Bạch Hi đen cả đầu, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, sau này cậu biết đối mặt với Phạn Phạn như thế nào?

"Phong Tử, trở về." Thụ Yêu mở miệng.

"Làm gì, vì sao ta phải nghe ngươi chứ!" Hai tay chống nạnh đắc ý nhìn Thụ Yêu, như thế nào, ngươi ngồi ta đứng, chỉ bằng chênh lệch cao thấp này ta cũng có thể nổ chết ngươi rồi!

Thụ Yêu không mở miệng, chỉ dùng đôi mắt màu xanh nhìn Ngọc Phong Tử.

Một lúc lâu, Ngọc Phong Tử thở dài một hơi, đi tới đặt mông ngồi ở trên người Thụ Yêu.

Còn chưa kịp cảm khái thói đời thay đổi, mình thế mà lại tự nguyện khuất phục bởi cái tên Thụ Yêu này, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu đau đớn từ sau người truyền đến.

"Hừ." Mông Ngọc Phong Tử vừa "roi xuống đất", Thụ Yêu nhất thời không kìm chế được, răng nanh nhe ra phát ra tiếng kêu làm cho người ta phải mơ màng.

Ngọc Phong Tử trừng mắt nhìn, nụ cười chậm rãi kéo to hơn, đang muốn mở miệng, lại bị Thụ Yêu ngắt lời.

"Tiểu gia hòa, tiếp tục kể, đừng để ý đến hắn." Đồng thời náy mắt với Ngọc Phong Tử mấy cái, đừng nói lung tung, đứa nhỏ còn đang ở đây đây!

Ngọc Phong Tử nén nụ cười, rầu rĩ gật gật đầu.

-2-

Tiếng bước chân truyền đến, Bạch Hi đang ngồi trên mặt đất với hai mắt sững sờ nên chẳng thèm để ý tới.

"Sao thế? Hi." Giọng nữ dịu dàng, mấy sợi tóc bí mật mang theo một mùi hương thơm ngát dừng ở trên mặt Bạch Hi, Trang Đình hơi cong eo, vồ nhẹ bờ vai của cậu. Lấy quan hệ của cô và Bạch Hi, hệ thống GPS di động tự nhiên sẽ không giữ bí mật với cô, cho nên rất dễ dàng để đến nơi này. Trang Đình im lặng nhìn quanh bốn phía, vì sao lại tới nơi này? Mặc dù lòng có nghi vấn nhưng Trang Đình thông minh không đi hỏi, đây là một quy định mà một người vợ hiền thực cần phải làm, nếu anh ấy không mở miệng, thì không nên hỏi. Trang Đình cười cười.

"Cô là ai...?"

"Cái gì?" Trang Đình nhíu mày.

"Cô là ai... Cô là ai!" Bạch Hi có chút tức giận lại có chút không đành lòng, nhanh chóng xoay người nhào về phía người phụ nữ kia, siết chặt cổ tay cô ta.

"Cô là ai?" Bạch Hi thở dốc vì quá mức tức giận.

"Em là vợ của anh, Trang Đình." Người phụ nữ kia vẫn bình tĩnh như nước, bộ dáng đáng yêu làm cho người ta thương tiếc nhìn Bạch Hi.

Trong lúc nhất thời Bạch Hi không biết phải nói gì. Nên hỏi cái gì...? Cậu vốn là người không giỏi trong việc nói chuyện, nếu như cô gái này mang theo nỗi ưu sầu hỏi lại cậu, nói cậu làm đau cô ta, nói không chừng cậu còn sẽ phát tiết. Nhưng bây giờ thì sao? Bạch Hi thả lỏng tay Trang Đình, cậu biết rõ sức lực của mình. Một cô gái bình tĩnh khiến cậu không thể mở miệng làm cô ta khó xử, nếu cô ta không biết những chuyện này, như vậy hỏi lại có ích lợi gì đâu?

**

"Mẹ kiếp...! Con cũng quá hưởng phúc nhì, vô duyên vô cớ lại có một cô vợ hiền." Ngọc Phong Tử vui cười đứng dậy khỏi lòng Thụ Yêu.

"Sư phụ..." Đôi mắt nhỏ của Bạch Hi ai oán quét qua.

"Được rồi được rồi, con kể tiếp đi."

"Vâng, sau đó..."

"Thì thà thì thâm, Thụ Yêu, ngươi nói sao chúng ta lại không có em nào theo vậy." Mỗ tự cho là giọng rất nhỏ nên Bạch Hi sẽ không nghe được, vì thế ngu ngốc lén lút nói với Thụ Yêu.

"Sư phụ con nghe được đấy!" Bạch Hi giận.

Thụ Yêu vẫy vẫy tay, Bạch Hi hơi uất ức trừng mắt nhìn, được rồi, ai bảo bây giờ sư phụ có người bảo vệ cơ chứ.

Ý của Thụ Yêu cũng không phải là muốn Bạch Hi bỏ qua cái phần tử đen tối này, bởi vì không phải hắn đang thoải mái nằm trong lòng mình đó sao? Đây không phải đơn giản. Trục tiếp cúi đầu in lại một nụ hôn lên môi cái phần tử đen tối này, không thể diệt khẩu thì cũng có thể phong khẩu* đi?

(Phong khẩu là khóa miệng nhé)

Được rồi... Anh bạn nhỏ Bạch Hi ngây thơ tỏ vẻ không thể nhìn thẳng... Thẹn thùng quay đầu lại.

-3-

"Ba ba ba ba, ba dẫn con đi chơi đi." Đứa nhỏ non nớt đáng yêu chạy về phía cậu. Bé gái ước chừng hai ba tuổi, còn đang bập bẹ, giọng ngọt mềm như gạo nếp có thể hòa tan rất nhiều người đang bị mệt mỏi.

"Tiểu San ngoan, ba... Bây giờ ba không có tâm trạng để chơi." Há miệng thờ dốt, muốn đáp lại đứa nhỏ những lời như trong trí nhớ, lại vẫn cảm giác đông cứng, nói không nên lời. Bạch Hi ngồi ở trong một căn phòng không lớn nhưng được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, trong nhà này tổng cộng có bốn năm căn phòng, có một lầu hai, đơn giản lại được bố trí tỉ mỉ. Đã ba ngày trôi qua, cậu vẫn cự tuyệt Trang Đình đụng chạm, bởi vì cậu không biết cô ta, nhưng trong đầu vẫn thường xuất hiện một vài cảnh tượng, cứ như ruồi bọ nhiễu loạn tâm thần cậu.

**

"Ba... Ba ba..." Đứa nhỏ bi bô tập nói, hai má hồng hào, thân thể mập mạp, khắp nơi đều hiển lộ sự đáng yêu của nó.

"Tiểu San, Tiểu San có thể nói, ha ha!" Vừa lên làm ba ba không bao lâu, Bạch Hi khó nén vui sướng, mặc cho đứa bé này là do ai sinh nhưng nó đều làm người ta cảm thấy vui vẻ.

Bạch Hi cười ôm lấy đứa nhỏ, nhỏ như vậy, nhẹ nhàng bế đặt lên hông, dè dặt cẩn trọng không dám dùng sức. Đứa nhỏ này còn nhỏ như vậy, giống như ánh mặt trời mới mọc, mạnh mẽ tẩy rửa thế gian. Giống như chỉ cần nhìn đứa nhỏ này, bóng tối trong lòng sẽ bị đẩy lùi đi.

"Đúng vậy, Hi. Tiểu San có thể nói rồi." Ở sau lưng Bạch Hi, xuất hiện một người phụ nữ, hai tay áo của cô ta được xắn lên, tóc cột cao, quần áo giản dị nhưng khi được cô ta mặc lại có nét độc đáo riêng. Đây mấy sợi tóc bị rũ ra ra sau tai, từng cái giờ tay nhắc chân của người phụ nữ đều mang theo một cảm giác thoải mái.

Nhẹ nhàng tựa vào sau lưng Bạch Hi, lúc đụng vào người của Bạch Hi thì tay đột nhiên cứng ngắt, muốn ôm nhưng lại không cam lòng, đây là người đàn ông của cô. Trang Đình hít sâu một hơi, mặc kệ anh ấy ghét mình đụng chạm thế nào, mặc kệ thân thể anh ấy cứng ngắt thế nào, mặc kệ anh ấy... Hận cô đến mức nào. Người đàn ông này, vẫn là của cô! Ôm chặt lấy người đàn ông không buông tay, dùng tình yêu của mình đã động anh ấy. Trên người anh ấy có mùi hương khiến cô mê muội, dù như thế nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ không đòi nào buông ra... .

**

Ba ngày ở đây, vô số mảnh kí ức gột rửa đầu óc cậu, nhưng phần lớn lại chỉ có vài chục giây, khó có thể liên tiếp, Bạch Hi nghĩ, đây là tương lai của mình ư? Thoạt nhìn cậu cũng không yêu cô gái này, quay đầu nhìn người phụ nữ đang bận rộn ở phòng bếp, hình như cảm giác được có người đang nhìn mình, người phụ nữ quay đầu lại dịu dàng nở nụ cười, Trang Đình. Người này mấy năm về sau sẽ trở thành vợ cậu.

Đây chính là tương lai của cậu ư? Quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ mà ngăn người, Bạch Hi lại nghĩ tới vấn đề này. Ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, quần áo cũng không có thay đổi gì nhiều, nhưng di động, nó lại được lưu hành nhiều hơn, khác với di động của thế kỉ trước. Bây giờ chỉ có người trong nhà mới có thể sở hữu cùng một đường dây điện thoại, công năng như vậy, nghĩ đến đây, Bạch Hi lại cảm thấy khó chịu.

"Mình đang làm gì? Bây giờ tốn thời gian để suy nghĩ mấy việc không liên quan này ư? !" Thấp giọng quát chính mình.

Sừng sốt một hồi lâu, vẫn ngẩng đầu lên nhìn ngoài cửa sổ, cảnh tượng bây giờ được tạo thành như thế nào vậy? Cậu không có ấn tượng chân thật gì về cô gái này. A, đúng rồi. Liên quan tới nơi cậu xuất hiện, cô ta gọi cậu là "Bạch Hi". Mà cậu lại một mực không tin đó là "mình". Nhưng là, Bạch Hi dùng sức vung quyền, đâm lên trên vách tường, bịch một tiếng, vách tường xuất hiện lõm sâu. Lại nhìn tay mình, làn da sưng đỏ, có cảm giác đau đến thuyết minh đây không phải là mơ, hơn nữa hình như còn yếu hơn "Bạch Hi thật" nữa.

"Hi..." Trang Đình có chút lo lắng nhìn Bạch Hi. Cô không hiểu có chuyện gì cả, trước kia mặc dù Bạch Hi không thương mình, nhưng ít nhất, lúc mình nói chuyện anh ấy vẫn sẽ chú ý, con gái đi tìm anh ấy, anh ấy cũng thật lòng thích. Nhưng vì sao, từ ngày cô mang anh ấy trở về từ khu an toàn, anh ấy lại giống như thay đổi, mỗi ngày nếu không ngăn người thì cũng chính là hỏi cô là ai. A, Trang Đình nở nụ cười. Em là ai? Em là vợ của anh!

-4-

"Bạch Hi, rốt cuộc anh làm sao vậy? ? ! Anh không để ý em cũng được, nhưng Tiểu San nó vô tội! Anh có thể dừng vì chuyện trước kia mà trách nó không? ?" Trang Đình tức giận hét lớn. Cho dù cô yêu anh, thì cô cũng không thể chịu đựng được loại hành hạ như vậy! Cô chỉ hi vọng có thể hạnh phúc sống cùng anh cả đời, có được không? Còn có Tiểu San... Không nói hai câu, một cảm giác nghẹn ngào bốc lên trong lòng Trang Đình, nhất thời không kìm nén được, lấy tay che miệng lại, tận lực không muốn cho tiếng nước nở hòa tan trái tim đã sớm đau thương như dòng nước lũ tràn về.

"Chuyện trước kia?" Tầm mắt Bạch Hi bỗng nhiên dời từ cửa sổ nhìn lại, chuyện trước kia, là chuyện gì? Lúc dời tầm mắt khỏi cửa sổ, một tia sáng chợt lóe lên. Người nào? Mí mắt Bạch Hi nháy một chút, đột nhiên trong lòng xuất hiện nghi vấn, nhưng rất nhanh đã vụt ra sau đầu. Bởi vì Trang Đình khóc.

"Hu hu..." Cô luôn luôn đoan trang khi đối diện với Bạch Hi, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày không khống chế được cảm xúc, bây giờ cô chỉ mới 21 tuổi, nhưng giống như đã thấy được tương lai 50 năm, mãi đến khi tóc bạc đi, mãi đến khi giọng khàn đi, cũng sẽ không có ngày hạnh phúc đó... Hai mắt Trang Đình nhòa đi, nghĩ, nếu ngày đó ở Đế Đô, ánh mặt trời không làm ấm người như thế, mình không quây âm ỉ đòi đi mua quần áo, không rời khỏi nhà, không gặp người đàn ông chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến cả đời này của cô hăm sâu vào trong đó ở góc đường. Vậy hôm nay, có phải sẽ tốt

hay không?

Ông trời ơi... Bạch Hi tỏ vẻ không biết làm thế nào, cái cô gái này... Được rồi là cô bức tôi mà, làm ơn đi chị à, tôi mới 13 tuổi, "Bạch Hi giả" ít nhất cũng chỉ hơn 20 tuổi thôi? Cô là vợ của anh ta, không phải là vợ của tôi được không! Mặc dù tôi không thích con gái khóc, nhưng cô đừng khóc thành như vậy được không? Đúng vậy, Bạch Hi chưa bao giờ cho rằng gia đình của "Bạch Hi giả" có quan hệ gì với cậu cả. Những thứ này chỉ là suy nghĩ, nhìn người trước mặt vừa mới bắt đầu chỉ là nức nở, về sau đã quỳ rạp trên mặt đất gào khóc không còn hình tượng gì nữa, trong lòng Bạch Hi có chút cảm xúc không hiểu, nếu quả thực có một ngày, Phạn Phạn như thế ở trước mặt cậu, vậy cậu có phải đau lòng đến mức cả ánh trăng trên trời cũng phải hái xuống bằng được để cô ấy vui hay không, để cô ấy đừng khóc nữa?

Cô khóc không chỉ ra nước mắt, mà còn có tim của tôi, nó sẽ theo nước mắt của cô mà dần dần cảm thấy đau.

"Aizzz" Thấp giọng thờ dài, Bạch Hi nhẹ nhàng vỗ lưng Trang Dĩnh. Nhớ lại hồi nhỏ mỗi lần cảm thấy sợ hãi, mẹ sẽ giống như vậy vuốt ve lưng mình, dần dần cậu sẽ không sợ hãi nữa. Không có biện pháp, thôi thì cứ giúp "Bạch Hi giả" giải quyết vấn đề khó đi, nói không chừng sau này lúc mình rời đi, thế giới này vẫn cứ tồn tại thì sao? Chung quy vẫn không thể để anh ta thu dọn cục diện rồi rấm rầy được.

"Đừng khóc, Trang Dĩnh, tôi đi nấu cơm cho cô." Cô gái kia chuyển từ khóc thút thít sang gào khóc, xem bộ dáng thì không thể dừng lại được rồi. Mặc dù không quen cô ta, nhưng cô ta lại là người đầu tiên cậu nhìn thấy. Bạch Hi muốn giúp cô ta, nhưng lại bất lực, đùa à, cái này sao mà giúp được? Chẳng lẽ muốn cậu giống như "Bạch Hi giả" à, phải cùng cái cô gái này đầu bạc đến già sao? Hai mắt Bạch Hi phức tạp nhìn cô gái đó, tuy rằng trí nhớ bị phá vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, nhưng Bạch Hi có thể thấy được, cái cô gái này là thật lòng yêu "mình", cô ta cũng muốn "mình" chỉ yêu cô ta, nhưng hình như bọn họ luôn bị ngăn cách bởi chuyện trước kia. Từ trước đến nay những chuyện Bạch Hi làm đều có đạo lý cả, cho nên, ngoại trừ an ủi cô gái này ra, cậu sẽ không làm bất cứ chuyện gì.

Cô gái trên mặt đất ngẩng ngẩng cả người, nấu cơm? Qua quýt lau nước mắt trên mặt, đôi mắt bị nước mắt tẩy rửa nên càng thêm sáng ngời, người đàn ông này, tại sao lại nhìn thuận mắt hơn lúc trước vậy?

Đi đến phòng bếp, ngân nga một khúc nhạc không biết tên, nấu cơm? Bạch Hi bỗng nhiên nghĩ tới hai năm ở đảo Mê Nha Độc, hàng trăm ngọn núi, chỉ có một ngôi nhà của bọn họ có khói bếp bay lên, đó là do cậu đang nấu cơm, nấu cơm cho sư phụ. Không biết bây giờ sư phụ và anh Thụ Yêu đang làm gì nhỉ?

Bạch Hi thành thạo cắt đồ ăn, nhớ lại chuyện trước khi tới cái thế giới không thể hiểu nổi này.

Ngày đó cậu và sư phụ, anh Thụ Yêu đi tới một rừng cây, xuyên qua rừng cây chính là Đế Đô, trong Đế Đô chính là nơi Phạn Phạn bị giam giữ... Con dao thái đột nhiên ngừng lại, lát sau lại tiếp tục cắt. Bạch Hi tiếp tục nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Trang Dĩnh lén lút đi tới cửa phòng bếp, tựa lưng ở cạnh cửa, nhìn con dao trên tay Bạch Hi đột nhiên dừng lại. Anh ấy đang nghĩ cái gì? Trang Dĩnh không biết. Có lẽ cho tới bây giờ cô đều không hiểu rõ người đàn ông này, nhưng thì đã làm sao, cô yêu người đàn ông này, thật sự yêu.

"Trang Dĩnh, chúng ta... Trước kia từng xảy ra chuyện gì ư?" Không quay đầu, lại biết Trang Dĩnh đang ở phía sau mình, Bạch Hi ậm ừ một hồi lâu, rốt cục cũng hỏi ra những lời này.

"Hi, rốt cuộc anh làm sao thế?" Trang Dĩnh bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì cô nghĩ tới một khả năng, một khả năng cô không muốn đối mặt nhất.

"Anh muốn thế nào? ! Muốn gạt em ư? Gạt em là anh mất trí rồi ư? Sau đó cài bẫy em? Nhất định bây giờ anh đang lén lút ghi âm đúng không? !" Cô gái điên cuồng vì trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ, anh ấy muốn ghi âm, sau đó giao lên bên trên, như vậy là có thể ly hôn với em phải không? ! Em nói cho anh biết! Không có khả năng! ! Trang Dĩnh em không thông minh, nhưng em cũng không phải con ngốc!

Được rồi... Bạch Hi phát hiện mình đã làm sai một chuyện, bởi vì từ lúc cậu hỏi câu kia, Trang Dĩnh lập tức thay đổi. Bắt đầu tìm kiếm xung quanh nhà, tìm kiếm máy ghi âm trong tường tượng của cô. Nếu là "Bạch Hi giả" nói không chừng có lẽ sẽ làm như thế, không, "Bạch Hi giả" sẽ làm thế nào Bạch Hi cũng không biết. Dù sao cậu mặc kệ như thế nào, cũng sẽ không rời khỏi Phạn Phạn. Bạch Hi tự nói trong lòng như thế, giống như lời thề, khắc sâu ở trong tim.

Trang Dĩnh lục tung lầu một, sau đó lại dùng dùng lên lầu hai, tiếp tục tìm kiếm. Bạch Hi chỉ biết lắc đầu, xem ra không có cách nào biết được thông tin từ chỗ Trang Dĩnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Editor: Cẩm Băng Đơn

Đẩy cửa ra.

Ánh mặt trời chiếu lên trên người Bạch Hi, cực kỳ ấm áp.

Con đường lớn này lúc nào cũng rất náo nhiệt, mặt ai nấy đều tràn ngập vui vẻ, giống như ngày nào cũng trôi qua thật tốt đẹp vậy. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng như thế, Bạch Hi lại có chút không yên, nhú nhú mảy, vừa đi vừa tìm kiếm căn cứ Dự Năng Giả trong thành phố này, đi được một lát lại cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, nơi này, vì sao lại giống như không có kiến trúc to lớn đồ sộ này, thật sự không còn cách nào nên Bạch Hi hơi cong thắt lưng hỏi một ông già ở ven đường.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài có biết căn cứ Dự Năng Giả của thành phố này ở đâu không ạ?"

"Cái gì... Sao? Cậu nói to một chút! Tôi không nghe rõ!"

"Xin hỏi ngài có biết căn cứ Dự Năng Giả của thành phố này ở đâu không!" Bạch Hi hơi gia tăng âm lượng, nhưng kỳ quái là mấy người chung quanh nghe thế thì phản ứng hơi quá lên, tiếng xì xào bàn tán miễn cưỡng chui vào tai Bạch Hi.

"Phụt, ha ha! Cậu từ chỗ nhà quê nào lên đấy? Căn cứ Dự Năng Giả? Vốn đã không còn từ sớm rồi!"

"Đúng vậy đúng vậy, từ lúc chúng ta theo nữ vương cùng đầu lĩnh zombie đồng quy vu tận thì không còn zombie xuất hiện nữa!"

"Thằng nhóc này sao vô lễ thế, dưới mí mắt nữ vương mà lại hỏi căn cứ Dự Năng Giả, có nữ vương ở đây, không cần căn cứ Dự Năng Giả? !"

Nói xong, đám người chung quanh lập tức không hèn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên bức tranh treo thật cao ở trên bầu trời. Bạch Hi nghe thấy cũng không nổi giận, cười cười đi qua, nhưng cậu rất hiếu kỳ nữ vương trong lời bọn họ là ai! Đang định ngẩng đầu nhìn về phía bức tranh ở xa xa, bỗng nhiên cảm giác bị người ta đâm phải. Cúi xuống, thấy một cậu bé nhỏ nhỏ mặc áo khoác màu tro đội mũ đen.

"Thật xin lỗi." Người kia có giọng nói như của bé trai đang trong thời kỳ chuyển giọng, kỳ quặc mà khó nghe. Bạch Hi lắc lắc đầu nhưng không nói cái gì, va thì cũng va rồi, cũng không phải là có miếng thịt rơi xuống, người ta cũng đã xin lỗi rồi, mình còn muốn người ta làm gì nữa?

"Không có gì, em đi đi!" Phất phất tay, đang định ngẩng đầu nhìn bức tranh kia, thì sắc mặt Bạch Hi có chút khó coi. Bé trai kia... Nhìn đứa nhỏ đi qua dòng người, góc áo màu xám mỏng manh bay bay, không dính một chút tro bụi.

Thằng bé kia đã trộm cái bóp tiền mà mấy ngày trước Trang Dĩnh cứng rắn nhét vào trong túi cậu.

-6-

"Này! Cậu bé kia! Đứng lại!" Tuy rằng số tiền kia không quan trọng lắm, nhưng đó là của Trang Dĩnh, không phải của cậu, chung quy vẫn nên đòi lại. Bạch Hi đi theo sau đứa bé kia, vậy chắc hẳn là một bé trai, phát dục còn chưa đủ cho nên vóc người mới thấp như thế.

Đáng chết... Bạch Hi nhú mảy, đi theo sau thằng bé kia, len qua được vài người thì thoáng cái trở nên chật chội, xem ra nó đã phạm tội nhiều lần, trộm bóp tiền rồi trốn vào nơi đông người, để mình muốn tìm mà không được! Bạch Hi xoa xoa bàn tay đang toát mồ hôi, được rồi, đến đây thì phải? Không gian di động, lên!

Kêu một tiếng, Bạch Hi đã tới ngay đằng sau đứa bé trai kia, vốn khoảng cách giữa hai người cũng chẳng xa mấy, chẳng qua là ở giữa có quá nhiều người, cho nên trở thành con đường khó có thể vượt qua.

"Ha! Bây giờ cũng nên bị anh bắt rồi!" Bạch Hi túm được bả vai bé trai kia, nhưng đồng thời đám đông chật chội đột nhiên lại xuất hiện thêm một người, có người bị chèn xuống, chèn lên! Vì thế rất nhanh như phản ứng dây chuyền giăng lên trên người Bạch Hi, bé trai kia hoảng sợ hô lên một tiếng muốn chạy trốn, lúc bị mọi người áp đảo là lúc Bạch Hi lựa chọn ôm lấy cậu bé đó, như vậy, thì chạy không thoát rồi!

"Ồi cái hông của tôi..."

"Ồi, mẹ kiếp! Ai dẫm chân bà mày, mau bỏ cái chân ra!"

"Mấy người nhanh lên một chút! Phía dưới còn có người đấy!"

Lấy Bạch Hi làm trung tâm, có rất nhiều người bị liên lụy theo đó, đẩy trái đẩy phải, tôi đè anh, anh đè tôi, thậm chí còn nhân cơ hội này thúc đẩy mỗi tình nhỏ nữa cơ! Lúc chèn nhau, chẳng may va chạm nên hôn phải nhau hoặc là bị đẩy đến sát đối phương, cảm giác kia, tuyệt vời không thể tả, tìm vẫn còn đập tình thực đây này! Thế nên mãi tới khi Bạch Hi rời khỏi thế giới này, thế giới này vẫn cứ bàn tán xem khi nào thì hoạt động đẩy nhau đó mới xuất hiện tiếp.

Khi mọi người dần dần cử động thân thể rồi rời đi, Bạch Hi và bé trai bị đè ở phía dưới cùng rốt cục cũng nhìn thấy mặt trời.

"Phù, phù." Bạch Hi khó khăn hô hấp, cậu thật sự không ngờ dưới tình thế cấp bách sử dụng không gian di động lại gây ra một trận náo loạn như thế.

"Này, em trai, em không sao chứ?" Nói thằng bé trong ngực ra rồi đứng thẳng dậy nghỉ ngơi, một hồi lâu Bạch Hi đột nhiên cảm giác được có chút kỳ quái, tại sao thằng bé này không nói chuyện?

Bé trai cúi đầu ôm người, ngồi lẳng lẳng ở một bên, lúc này cẩn thận quan sát nó, Bạch Hi chợt phát hiện, cả người nó đang run rẩy.

"Em làm sao vậy?" Thử thăm dò lay lay bà vai nó, Bạch Hi hỏi.

Mà nó lại đột nhiên bộc phát ra sức mạnh thần kỳ! Dùng sức gạt tay Bạch Hi ra, cố nén xúc động cho Bạch Hi một cái tát.

Bạch Hi sững sốt. Thằng bé này, hình như đang khóc, dưới nón che vành màu đen, gương mặt của cậu bé đều ở trong bóng tối, nhưng Bạch Hi lại cảm thấy "Cậu ta" đang khóc, hoặc là nói, là "Cô bé". Bạch Hi yên lặng, ban nãy bị nhiều người chèn ép như vậy, tay của mình vừa vịn đặt ở trước ngực cô bé, sau đó... Không thể tránh khỏi đụng chạm tới một chỗ mềm mềm. Xấu hổ không dám ngẩng đầu rồi, làm sao đây? !

"Không phải anh đang hỏi căn cứ Dự Năng Giả ở đâu ư?" Hình như cô bé đã lấy lại được bình tĩnh, giọng nữ mang theo âm mũi vang lên.

"Đúng vậy..." Bạch Hi áp ứng nói, cổ họng trở nên dính dính, ngoại trừ Phạn Phạn ra thì đây lần đầu tiên tiếp xúc gần với con gái như thế, đúng, chính là lần đầu tiên.

"Vậy tôi nói cho anh biết mấy chuyện đó, hơn nữa tha thứ việc làm ban nãy của anh, cái bao tiền này, sẽ thuộc về tôi, được không?" Cô bé quật cường ngẩng đầu lên, gương mặt bị vành nón ngăn trở giống như ánh mặt trời xóa tan mây mù hiện ra.

Rất trắng. Chẳng biết tại sao Bạch Hi lại nghĩ như thế, đúng, rất trắng, rất giống Phạn Phạn, làn da rất trắng.

"Được." Không tự chủ được mà đáp ứng. Có lẽ, là cô bé này có chút giống với Phạn Phạn, trắng như cô ấy.

Cô bé cười cười, làn da tuyết trắng, ngũ quan xinh xắn làm cho cô bé giống như một con búp bê sứ được làm rất kỳ công.

"Đổi địa phương đi, ở đây không tiện để nói chuyện."

"Được." Bạch Hi mỉm cười.

Ánh sáng màu vàng chợt lóe lên, nhìn lại, cũng đã biến mất.

-7-

Không phí nhiều công phu lắm để đi từ đầu đường tấp nập tới một tầng hầm ngầm không có ánh sáng, Bạch Hi đột nhiên hiểu ra vì sao da cô bé kia lại trắng như thế, bởi vì cô bé ở tầng hầm. Cho nên cậu lại càng thương cô bé hơn, bởi vì chính mình, cũng từng sống ở hầm ngầm.

"Bỏ cái suy nghĩ trong đầu anh đi, tôi không cần anh thương hại tôi." Giọng nói máy móc, thật sự không thích hợp với gương mặt xinh đẹp đó. Chỉ Nhân theo thói quen bước nhanh, lập tức đã đi tới cái nơi duy nhất có một cái ghế sofa mềm mại, cô bé dựa người lên trên đó.

"Hô." Chỉ Nhân thả lỏng hơi thở, trở lại cảm giác gia đình, thật là tốt.

"Căn cứ Dự Năng Giả đã bị dỡ bỏ rồi, anh còn muốn hỏi cái gì?" Nghi ngoi một lát, Chỉ Nhân mới ý thức được trong cái tầng hầm ngầm này còn có một người đàn ông đang đứng thẳng tắp ở giữa phòng.

"Anh... Anh muốn biết, em có thật sự biết không?" Bạch Hi có chút nghi ngờ, cậu chuẩn bị hỏi chuyện giữa cậu và Trang Đình, nhưng cứ nghĩ hỏi một cô bé cái chuyện như thế này đúng là chẳng có ích gì, còn không bằng hỏi một ông già cho dễ.

"Hừ, chỉ cần không phải chuyện phải lên trời xuống đất mới có thể biết được, tôi nhất định sẽ biết." Chỉ Nhân có chút khinh thường cười cười.

Cái nhân loại này, cứ đứng ở chỗ này tự cho là đúng, cho rằng chỉ có các người mới biết được tất cả sao?

-9-

Khi Bạch Hi yên lặng xem những cảnh tượng như chiếu phim điện ảnh kia, cậu dụi dụi mắt, một lúc lâu không nói gì, Chỉ Nhân đương nhiên cũng nhìn thấy hình ảnh này, cô bé bĩu môi, không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Một lúc lâu, Bạch Hi mở miệng.

"Em là Yêu?" Cậu lựa chọn những hình ảnh cần thiết rồi ghi nhớ ở trong đầu, hỏi một vấn đề không liên quan.

"Làm sao có thể." Chỉ Nhân không đồng tình.

"Vậy?" Bạch Hi theo bản năng hỏi lại, nhưng đột nhiên phát giác mình và cô bé này mới gặp nhau lần đầu tiên. "À, thật xin lỗi, đây có thể là bí mật riêng tư của em, anh không nên hỏi, tạm biệt, cảm ơn em đã cho anh xem mấy thứ này." Nói xong, Bạch Hi xoay người rồi đi.

"Đợi một chút." Nhú nhú mày, Chỉ Nhân gọi Bạch Hi lại.

"Đã nhiều năm rồi tôi chưa nói chuyện với người khác, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, nói chuyện với anh, thế nào." Thế giới này hoàn toàn xa lạ với cô bé, cô đơn lâu lắm rồi, yên tĩnh lâu lắm rồi, cũng sẽ có một bụng lời muốn nói với người khác, nếu đã gặp được người này, như vậy nói cho anh ta biết

chuyện của mình, cũng không tính là thiệt thòi nhỉ?

Bạch Hi nghe vậy thì vui mừng quay đầu lại, cô bé có chút giống Phan Phan này, làm cho cậu không kìm được muốn tìm hiểu, đều là tóc dài màu đen, đều là màu da tuyết trắng, độ tuổi hoa nở, hoặc cũng có thể nói là, ít nhất nhìn là như thế.

-10-

Ánh mặt trời xinh đẹp, vạn vật ngây thơ, thôn dân cần cù và thật thà đang đổ mồ hôi ở trên đồng ruộng của mình.

"Ông Trương này, ông nói năm nay thu hoạch như thế nào? Mặt trời ngày đỉnh đầu, thật sự là không chịu nổi." Bây giờ đang là mùa hè.

"Kệ nó thôi, thu hoạch như thế nào cũng không phải là phải làm hay sao." Ông Trương là một người không muốn tăng phiền não cho mình, bụng dạ đơn giản hiền lành nhưng không ngu dốt, nếu mấy người trong thôn người gặp phải chuyện phiền lòng gì thì đều tìm ông Trương để làm phiền ông, khi ra khỏi cửa nhà ông Trương, không ai còn về mặt đau khổ nữa.

Ngày hè chói chang, chỉ có tốp ba tốp năm thôn dân vẫn cứ chăm sóc hạt mầm ở bờ ruộng, nếu không có ai chăm sóc, mấy cây mầm đang yên ổn sẽ tự rụng chết héo!

Ông Trương lau mồ hôi trên mặt, nhìn trời xanh đầy ánh mặt trời chói mắt, thi thoảng có gió nhẹ thổi qua, xua bớt đi cái nóng.

"Ầm ầm ——" Tiếng xé gió vang lên, mọi người nhìn chung quanh tìm kiếm nơi phát ra tiếng, xa xa thấy một vật thể có hai con mắt từ phía chân trời đang lóe sáng lên, kéo thật dài về sau... Ở hướng gần ông Trương!

"Ông Trương! Ông Trương! Mau tránh ra!" Thôn dân thấy hiện tượng này nên đều quay đầu hết lớn với ông Trương, khổ nỗi khoảng cách xa quá nên không thể làm gì được.

Thật ra thì ngay từ đầu ông Trương đã nhìn thấy thứ kia, đây là cái gì? Ông không biết, nhưng cái vật thể lóe sáng này lại không cho ông cảm giác nguy hiểm nào, giống như nó là đồ vật của mình, hoặc là nói nó tới để tìm mình, giống như là... Con của ông vậy, đang chạy về phía ba mẹ mình đòi ôm.

"Rầm!" Tất cả tiếng quát tháo đều bị tiếng nổ của vật thể lóe sáng này rơi xuống bao trùm, một chùm ánh sáng đi qua, đám thôn dân nom nớp lo sợ lại gần ông Trương.

"Ông Trương, ông ấy... Còn sống không?"

"Không... Không biết... nữa." Mấy thôn dân tràn đầy ngạc nhiên vừa nghĩ mà sợ, tiếng nổ lớn như vậy, nếu đánh vào người mình... Cả người không khỏi run lẩy bẩy, cái tình cảnh máu thịt lẫn lộn này... Thật sự không dám nghĩ nữa.

"Không đúng, ông Trương không chết!" Một thôn dân gan lớn đã chạy đến cạnh ông Trương, quần áo vẫn nguyên vẹn, vẫn là gương mặt lương thiện kia.

"..... Ông Trương không chết!"

-11-

Bị vật thể không biết tên từ trên trời rớt xuống, ông Trương lại không chết, hơn nữa còn bình an vô sự. Tất cả mọi người trong thôn đều nghe thấy tiếng nổ lớn này, nhưng dưới tiếng nổ như thế, ông Trương lại chẳng bị gì cả, chỉ xiêu đi mà thôi, sau đó ông được những thôn dân khác nâng đến dưới bóng cây nằm nghỉ ngơi, một lát sau thì tỉnh lại.

"Sao vậy? Sao nhiều người xúm lại vậy." Sau khi tỉnh dậy, ông Trương mơ mơ màng màng nhìn từng cái gương mặt thân thiết hoặc kinh nghi, không rõ chân tướng.

"Ông Trương này, ông không có chuyện gì chứ?" Ông Hồ sửa giày dép ở đầu thôn hỏi, sờ sờ đầu ông Trương, rồi sờ tay, hình như không có chỗ nào bị đứt cả.

"Đi đi đi, xê sang một bên đi, để tôi qua nhìn." Thầy thuốc Lý trong thôn cau mày đẩy mấy người đang tụm quanh ông Trương ra, làm như thật xem mạch cho ông Trương, mò mẫm khung xương. Một lát sau cũng ngạc nhiên đứng lên.

"Ông Trương không có chuyện gì!" Lời vừa nói ra, mọi người vây xem đều cảm thán.

"Ông Trương quả nhiên là người tốt gặp lành mà, bị đánh trúng mà lại không có chuyện gì!"

"Đúng vậy, thật sự là may mắn!"

"Này! Mấy người có thấy, cái thứ rớt từ trên trời xuống hay không?"

"Nói như thế, tại sao lại không có nhỉ? Hơn nữa trên đất cũng không có lổm xuống, lẽ ra tiếng nổ lớn như thế, cũng phải lổm xuống vài phân chứ!"

"Ai nha! Mấy người đừng làm ồn ông Trương nhà tôi nữa, để tôi dẫn ông trở về, không có gì quan trọng hơn người đâu!" Theo giọng nói này, một người đàn bà đẩy dãi đi tới đỡ ông Trương dậy, từng bước một đỡ chồng mình về nhà.

"Minh nó này, mình thật sự không sao chứ?" Trần Mỹ Lăng có chút lo lắng hỏi ông Trương.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, chắc chỉ bị cảm nắng mà thôi." Ông Trương thật sự không biết sao lại thế này, đợi cái vầng sáng kia tiến tới thì mình đã không còn cảm giác gì nữa, cái gì cũng không biết rồi.

"Không có chuyện gì là tốt rồi." Trần Mỹ Lăng chợt nhớ tới một chuyện, đồ bưng cả mặt, nhỏ giọng nói với ông Trương.

"Minh đấy, nếu không có chuyện gì, buổi tối hai vợ chồng mình sinh bé con đi, hai vợ chồng mình cũng đã 30 rồi, còn chưa có đứa nào cả." Người đàn bà kia xấu hổ ghé vào tai ông Trương, thẹn thùng nói.

Ông Trương cười ha ha, kỳ thực ông không già, chẳng qua là làm việc nhà nông nên da mới biến thành đen như thế, hơn nữa tính tình lại chừng mực, cho nên người trong thôn mới gọi là ông Trương, bảo kêu như thế cho nó thân!

"Năm ngoái, ông Vương cách vách đã thêm thằng cu rồi đấy!"

"Vậy hả." Ông Trương hơn hờ nghe vợ làm nhảm.

"Tôi thì ngược lại không có suy nghĩ đó đâu, dù là con gái hay con trai tôi đều thích!"

"Ừh, ừh, mình thích là được rồi."

"Biết không? Thực ra là lão Vương lén phết với mụ góa Lư ở cuối thôn đấy! Không phải lúc trước chúng ta đều nói..., sao bụng của mụ góa Lư lại to lên ấy? Thật ra thì..." Nghĩ đến đây, Lư Mỹ Lăng nhin không được che miệng cười khanh khách.

"Thật ra là chuyện tốt con mẹ nó lão Vương làm! Mụ góa Lư sinh con gái, ông ta lặng lẽ ném nó đi! Cái tên khốn kiếp mất dạy này!" Nói một chút, Lư Mỹ Lăng đột nhiên ngậm miệng lại, không ngờ lại nói tục rồi. Vụng trộm nhìn thoáng qua chồng mình, mới tiếp tục nói.

"Cho nên, mụ góa Lư muốn lấy máu nhận thân cũng không được! Đứa bé sơ sinh đã bị ông ta vứt đấy! Chúng ta không thể như vậy, con gái là cái áo bông ấm áp của mẹ, sinh con gái cũng không tồi! ..." Tiếng dần dần nhỏ lại, ông Trương cùng vợ của mình đi về nhà, ai cũng không phát hiện ra, bụng lão Trương có một vết sáng yếu ớt đang lóe lên.

-12-

Ông Trương mở hơi đầm đìa chuyển người lại, nằm ở trên giường vuốt ve gương mặt đã 30 của Lư Mỹ Lăng nhưng được bảo dưỡng trông như chỉ mới 20 tuổi.

"Vợ, đủ rồi nhĩ?"

"Ừm" Lư Mỹ Lăng đỏ mặt gật gật đầu.

-13-

Tháng mười, thoáng một cái đã qua đi, trong thôn cũng không có thay đổi gì, nhưng dù là ai cũng biết, mọi người trong thôn từ trước đến nay đều hoan nghênh nhà ông Trương, bỗng dưng lâu rồi không còn ai tới hỏi thăm nữa. Người người đều nói cô vợ cằn cù xinh đẹp như hoa lại thật thà của ông Trương kỳ thực không phải là một cô vợ cơ duyên trời cho, mà là một con quái vật!

"Hu..." Tiếng khóc trong trẻo và bức tức, khóc lóc làm tan vỡ trái tim ông Trương.

Ông không tin. Nhìn cái bụng vợ lòi ra thật quái dị, mặc kệ nó quái dị thế nào, ông cũng không tin vợ mình là quái vật mà người trong thôn nói tới.

Mang thai được hai tháng, bụng của vợ ông cũng chỉ hơn người bình thường có một chút mà thôi, nhưng từ tháng thứ tư, bụng đã bắt đầu dài ra, dẹp lại, hai vợ chồng suy nghĩ có thể là do ăn nhầm thứ gì đó, cho nên đi tìm thầy thuốc Lý xem bệnh cho Lư Mỹ Lăng, không xem còn đỡ, vừa thấy đã hù Lư Mỹ Lăng ngất ngay tại chỗ. Thầy thuốc Lý nói, trong bụng này vốn không có đứa nhỏ nào cả, ông tự nghe bụng của vợ ông mà xem, có động tĩnh đứa nhỏ vron vai đá chân không? Ông Trương nghe vậy lập tức áp tai lên bụng Lư Mỹ Lăng, sau một lúc lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Lư Mỹ Lăng hỏi chồng nghe thấy gì, ông Trương không nói chuyện. Nhưng Lư Mỹ Lăng là ai? Đó là người cùng giường chung gối với ông Trương mười năm! Làm sao có thể không nhìn ra biểu tình của chồng được cơ chứ? Xong rồi... Không có con. Trước mắt bỗng tối sầm, lập tức mất đi trực giác.

"Minh nó, đừng khóc, một hai tháng sau con sẽ ra đời, khóc sẽ không tốt cho con đâu..." Ông Trương ngày thường nói khéo như rót mật vào tai, đến đây thì không biết nói thế nào nữa, thấy Lư Mỹ Lăng khóc, không biết nên làm sao mới phải.

"Con? Sinh ra cái gì tôi và mình đều không biết!" Lư Mỹ Lăng tức giận, giận bản thân mình, càng giận đám người trong thôn, nhưng lại không giận ông Trương, mấy tháng nay ông Trương chưa bao giờ thay đổi thái độ với bà, vẫn giống như trước đây, không nói câu nào nặng lời cả, không mang theo chút thái độ xa cách nào nhìn bà cả.

Lư Mỹ Lăng nhìn ông Trương, xoa mặt chồng, lại khóc thút thít.

Ông Trương đau lòng, đau lòng vợ, vội ôm vợ vào trong ngực trấn an, không nói gì.

Trong lúc vành tai và tóc mai hai vợ chồng chạm vào nhau, bụng Lưu Mỹ Lăng đột nhiên quặn đau.

"Mình nó..." Lưu Mỹ Lăng cau mày đẩy chồng ra.

"Sao thế?" Ông Trương không hiểu nhìn vợ.

Cảm giác đau đớn dần dần tăng lên, kích thích thần kinh vốn yếu ớt của Lưu Mỹ Lăng, mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán chảy xuống, cau mày cắn chặt môi. Ông Trương hình như hiểu chuyện gì, xoay người chạy ra ngoài, muốn đi gọi thầy thuốc Lý, đến mức ngay cả lời vợ đang hơi thở mong manh nói cũng không nghe rõ.

"Đừng đi..." Trong lúc mơ màng, Lưu Mỹ Lăng thấy chồng mình tông cửa xông ra, mình ơi... Mình ơi, mình cũng muốn đi sao? Lại một cơn đau ập tới, Lưu Mỹ Lăng hôn mê. Không có một bóng người ở trong phòng, cái cửa mở ra rồi đập vào... Tiếng kêu kẹt... vang lên, bụng Lưu Mỹ Lăng đột nhiên nổi thành hình, lúc biến thật to ra, lúc lại giống như hình của một con động vật kỳ quái, cứ biến hóa như vậy trong chốc lát sau đó lại định hình, cuối cùng trở thành cái bụng rất bình thường của phụ nữ có thai.

"Ông Trương à, không phải tôi đã nói là không xem được bệnh của vợ ông rồi sao, ôi..." Sắc mặt thầy thuốc Lý thật khó coi khi bị ông Trương kéo đi, nếu không phải ông Trương là người tốt, có chết hán cũng không tới nơi này nữa, người phụ nữ có thai này, trong bụng của cô ta vốn không có đứa nhỏ! Nhưng không biết vì sao cái bụng đó lại giống thổi khí vào mà ngày một lớn hơn, hơn nữa hình dạng kỳ quái vô cùng! Đây rõ ràng là cái bụng mà người bình thường không nên có!

"Thầy thuốc Lý, xem như tôi van xin ông, xem vợ tôi đi, cô ấy sắp sinh rồi..." Ông Trương khổ sở cúi đầu, mặc dù trong bụng Mỹ Lăng không có động tĩnh, nhưng mình và vợ đều thấy nó to lên, nhất định bên trong có thứ gì! Mặc kệ nó dài hay hình thù kỳ quái bao nhiêu, thì cũng là con của mình!

"Aizz..." Thầy thuốc Lý không lay chuyển được người đàn ông đáng thương một lòng suy nghĩ vì vợ này, dứt khoát hạ quyết tâm, đẩy ông Trương ra, cất bước dài đi tới ngưỡng cửa nhà ông Trương, đẩy cửa, tiến vào, ông Trương theo sát sau đó rồi quẹo vào phòng ngủ.

"Mỹ Lăng, thầy thuốc Lý tới rồi... Mỹ Lăng?" "Lưu Mỹ Lăng vốn đang nằm ở trên giường giờ lại ngã ở trên mặt đất, từ làn da trắng bệch cùng đầu đầy mồ hôi, có thể nhìn ra được Lưu Mỹ Lăng đã bị hành hạ không ít. Ông Trương bước dài một bước tiến tới bên cạnh Lưu Mỹ Lăng, ánh mắt sốt ruột nhìn thầy thuốc Lý.

"Được rồi được rồi, ông mau để vợ ông nằm lên trên giường, mang một chậu nước lạnh tới, cô ta ngất rồi thì sẽ không sinh con được!" Thầy thuốc Lý đã hạ quyết tâm nên không còn băn khoăn nữa, dựa theo kinh nghiệm của mình mà dặn dò ông Trương, trong thôn này từ lớn tới nhỏ ốm đau hay sinh sản đều là do hán khám và chữa bệnh, chẳng qua là, bụng của Lưu Mỹ Lăng, tại sao lại giống như... Thay đổi hình dạng?

Hai mắt thầy thuốc Lý phức tạp nhìn bụng Lưu Mỹ Lăng, cũng không kịp nói thêm cái gì, bây giờ cứu người quan trọng hơn, mặc kệ có phải bụng cô ta thay đổi hình thù hay không!

"Thầy thuốc Lý, nước đây!" Hai tay ông Trương bưng chậu nước đi từ sân vào trong phòng, vội vội vàng vàng đi nhanh làm nước rót ra cả đường đi.

"Ừh, ông gọi Tiểu Phân tới đây." Thầy thuốc Lý ngồi ở bên giường, nhận chậu nước từ trong tay ông Trương, hai tay múc nước hắt mạnh vào mặt Lưu Mỹ Lăng.

"Được!" Ông Trương không chút cầu thả đáp ứng rồi chạy nhanh đi, Tiểu Phân là người giúp đỡ thầy thuốc Lý, đó là một cô bé mặt mày xinh đẹp, ở bên cạnh phòng khám thầy thuốc Lý, càng nhiều người càng tốt, hi vọng vợ và con bình an vô sự!

"Rốt cuộc trong bụng này là thứ gì, thật đúng là rất tò mò... Hơn nữa..." Thầy thuốc Lý tự nói, chậm rãi đưa tay thò vào trong áo Lưu Mỹ Lăng, tưởng tượng thấy sắp có cảm giác mềm mại, thân dưới của hán lạnh lẽo run rẩy. Mẹ nó... Kỳ thực hán vẫn không thể hiểu nổi, vì sao Lưu Mỹ Lăng xinh đẹp như hoa lại lấy cái người khô khốc như ông Trương, hơn nữa đã 30 hơn tuổi mà vẫn duy trì được bộ dáng lúc mới 20. Điều này luôn dè hoặc hán... Nghĩ tới thân thể Tiểu Phân khô quắt không đủ quén rũ, thầy thuốc Lý liền bĩu môi, nếu không phải cái bụng kỳ quái này của Lưu Mỹ Lăng, thì làm sao hán lại chờ tới bây giờ chứ? Lấy cái cơ đến khám bệnh tại nhà, là sự che giấu tốt nhất! Trong phòng chỉ có hán và Lưu Mỹ Lăng, trong sân chỉ có gió thổi hiu hiu, im ắng làm cho người ta kìm không được hoảng hốt...

"Xỉ...!" Nóng đến mức nung chín tay! Bởi vì quá nóng nên thầy thuốc Lý mất trọng tâm ngã từ trên giường xuống mặt đất, sao lại thế này? Hai mắt thầy thuốc Lý tràn đầy hoảng sợ, chỉ định có một lát thôi, chẳng mềm mại như trong tưởng tượng, mà là nóng rực.

"Mày... Rốt cuộc mày là quái vật gì...?" Hai tay thầy thuốc Lý chống trên mặt đất, vô ý thức hỏi ra miệng, Lưu Mỹ Lăng trước mắt, bụng đang biến hóa một cách kỳ dị, vốn cái bụng kia đang là cái bụng bình thường của một người phụ nữ có thai, nhưng bây giờ lại giống như đang có thứ gì đó sắp đi ra ngoài. Tim thầy thuốc Lý đập rộn lên, yết hầu khát khô, hán lần đầu tiên thấy dị tượng này, mắt thấy có thứ gì đó sắp chui ra khỏi bụng, Thầy thuốc Lý nuốt một ngụm nước bọt, thật sự là không chịu được, đứng lên chạy ra ngoài, chạy tới cửa vừa vặn bắt gặp ông Trương đang dẫn theo Tiểu Phân.

"Ông Trương! Cứu mạng!" Thầy thuốc Lý hô to.

"Sao thế sao thế? Vợ tôi xảy ra chuyện gì ư?" Lúc này Ông Trương vẫn một lòng một dạ đặt toàn bộ tâm tư lên người vợ nên chưa cân nhắc được ý tứ trong lời của thầy thuốc Lý, đẩy thầy thuốc Lý ra rồi xông vào bên trong. Khổ nỗi dưới tình thế cấp bách mà sức đẩy lại quá lớn, thầy thuốc Lý bị đẩy ngã trên mặt đất, Tiểu Phân theo sát sau đó vội vã bước lên phía trước đỡ thầy thuốc Lý lên, ái muội dùng ngực cọ cánh tay thầy thuốc Lý. Đáng tiếc cái chiều này bình thường có tác dụng thì bây giờ lại không có hiệu nghiệm với một người đang sợ hãi như ông ta, thầy thuốc Lý tâm phiền ý loạn đẩy Tiểu Phân ra, muốn vào cửa nhìn xem rốt cuộc là thứ gì, nhưng lại không dám, đúng lúc này chợt nghe thấy tiếng trẻ con khóc oe oe từ trong phòng truyền ra.

"Là con gái, con gái! khả khả!" Trong phòng, ông Trương cười ha ha, Lưu Mỹ Lăng cũng từ từ tỉnh lại sau khi đứa bé ra đời, mắt to ướt át nhìn chăm chăm đứa bé trên tay ông Trương, vui đến mức nói không ra lời, không phải là quái vật... Quả thật là con của mình.

"Ông.. Ông Trương... Sao có đứa bé này được?" Thầy thuốc Lý run run rẩy rẩy đỡ khung cửa nhìn đứa bé trong tay ông Trương, đó là một bé gái, hai mắt đỏ bừng nhưng vẫn không mở, bộ dạng thật khỏe mạnh.

"Đây không phải là do thầy thuốc Lý giúp Mỹ Lăng sinh sao?" Ông Trương nhìn đứa bé trên tay, cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

"Không đúng, thầy thuốc Lý! Làm sao để nó đừng khóc đây?" Chỉ có một tiếng khóc nỉ non, cho tới bây giờ lại yên tĩnh, chỉ có bộ ngực hơi phập phồng có thể làm cho ông Trương yên tâm rằng đứa nhỏ này không có việc gì!

"Ông, ông đánh vào mõng nó, đánh thêm vài cái là được." Thầy thuốc Lý đang chuẩn bị hỏi tiếp, khổ nỗi bị ông Trương ngắt lời nên lời định hỏi phải nuốt vào trong.

"Ông Trương, ông vừa vào thì chính là như thế này ư?" Thầy thuốc Lý hỏi.

"Cái gì?? Sao vậy, không phải nó do ông đỡ đẻ mà ra ư! Tôi vừa tới thì nó đã ở trên đầu giường rồi! Hỏi tôi làm cái gì, chẳng lẽ nó không phải do ông đỡ đẻ, thì tại tôi sinh à? khả khả!" Ông Trương vội vàng tìm cách cho đứa bé tiếp tục khóc, thuận miệng ném ra một tin tức khiến thầy thuốc Lý khiếp sợ.

Đứa nhỏ này, do tôi tự sinh à! Nghĩ đến đây thầy thuốc Lý trừng lớn hai mắt, đứa nhỏ trong lòng ông Trương miễn cưỡng có thể khóc thành tiếng rồi, nhưng lúc này thầy thuốc Lý cả người lạnh lẽo, đầu nặng bước nhẹ kéo Tiểu Phấn ra khỏi nhà ông Trương.

"Ông Trương, nên gọi con là gì nhỉ?" Không có ai quấy rầy hai người nói chuyện cho nên Lưu Mỹ Lăng mở miệng, vừa sinh xong, vậy mà lại không hề mệt mỏi.

"Gọi Chi Nhân đi! Chúng ta không có văn hóa, đây chính là cái tên tôi hỏi lão già họ Vương đoán số mạng mà có, bảo vệ bình an đấy!"

"A! Được!" Lưu Mỹ Lăng cười thâm, cười vì cuối cùng thì căn nhà này cũng ra dáng cái nhà. Có một đứa bé đáng yêu, chỉ mong con được vui vẻ mà lớn lên!

Hình như đứa bé trong tay ông Trương nghe thấy được lời trong lòng của mẹ..., trong tiếng khóc đứt quãng mang theo mỉm cười.

"Tại sao không nói tiếp vậy?" Trong tầng hầm ngầm u ám, Bạch Hi có thể thấy rõ biểu cảm lúc này của Chi Nhân, nhưng chính cái tư thái vô tri vô giác đó lại càng làm cho người ta cảm nhận được bị thương thật sự.

Chi Nhân lắc lắc đầu, không muốn nói nữa, chỉ nói có chút trí nhớ, năm đó sẽ cùng cố ba lần, sang năm sẽ cùng cố hai lần, năm sau sẽ cùng cố một lần, sau đó, mười năm sẽ cùng cố một lần, đến bây giờ, trăm năm cũng cố lại một lần cũng thấy mệt mỏi, phần ký ức này đã quá lâu, quá lâu rồi.

-14-

Thời gian trôi đi, lúc Bàn Cổ* tạo ra trời cũng chính là lúc Thiên Đình bị sụp đổ. Nó rơi vào nhân gian, đầu thai vào cái bụng của một người phụ nữ, biến thành hình dạng của một đứa bé, thiên phú dị bẩm, có khả năng đoán trước tương lai và xem cả quá khứ của vạn vật khắp thế gian. Đáng tiếc, trái tim trong sáng, không suy nghĩ cho chính mình cho nên nên bị kẻ gian tung lời xằng bậy, cả thôn phi nhỏ.

(*Bàn Cổ là nhân vật khai thiên lập địa trong truyền thần thoại Trung Quốc)

-15-

"... Em gái nhỏ."

Ai? Chi Nhân ngây ngẩn cả người, còn có ai sẽ nói chuyện với mình? Quay đầu nhìn quanh, bên kia chính là nhà của mình, nhưng đã không thể trở về nữa, thấy cũng chỉ là một mảnh đất khô vàng với rễ cây, không còn ai ở đây.

"Ồ đây này."

Lại tới nữa, rốt cuộc là ai. Chi Nhân nhú mày, mới đi chưa được mấy bước, cái giọng nói kia lại vang lên.

"Xuất hiện đi, đừng đợi ta đánh ngươi rồi, không xuất hiện thì rút ngay." Chi Nhân quát một câu ra ngoài không khí, mình là thần khí, kỳ thực luôn cho rằng, thấy được quỷ hồn yêu ma, có thần lực thiên phú, nghĩ rằng muốn bắt được người này kỳ thực rất đơn giản, nhưng bây giờ lại không có tâm trạng làm như thế.

Cúi gầm mặt đá đá bùn đất trên mặt đất, giày thêu có hình hoa sen để màu trắng lập tức bị nhuộm màu đen, Chi Nhân đau lòng nhanh chóng ngồi xổm xuống lấy tay phui phui, ngu ngốc, sao lại sơ ý như thế, đây là do mẹ làm, không thể bản, không thể hư, về sau sẽ không còn có đôi giày thêu nào như thế để mang nữa đâu, mẹ ơi... Hốc mắt có thứ gì đó sắp trào ra, rớt xuống chiếc giày thêu, sau đó lại một viên ngọc châu rớt xuống. Mẹ thích đứa nhỏ như thế nhưng lại không có con, cần cù và thật thà như vậy lại tâm tâm niệm niệm không muốn nhớ nhưng, thương yêu mẹ của mình như vậy cuối cùng cũng không thể gặp được...

Chỉ Nhàn đưa tay che mặt, len lỏi qua khe hở nhìn đất vàng, bỗng nhiên cũng nhớ tới gương mặt này.

Còn quan tâm làm gì nữa chứ? Nếu bọn họ tin tưởng mình, thì sẽ không bị thầy thuốc Lý dùng lời bậy bạ mê hoặc, nếu tim đã có khuynh hướng già dỗi, như vậy chân tướng có được phơi bày hay không, có cái gì khác biệt đâu? Mình là Yêu? Chỉ Nhàn muốn cười, là Yêu vì sao lại không chớp lấy thầy thuốc Lý mà nuốt chửng chứ? Giúp các người biết trước tai nạn, nhìn thấy tin vui, có được cũng chỉ là kết quả này ư? Miệng vết thương cả người đang mơ hồ đau lên, thấy cái tương lai không nên thấy tương lai là hậu quả như thế nào. Hai mắt Chỉ Nhàn dần dần đỏ lên, cắn môi, không phải đã nói là không tính toán nữa rồi sao, không phải đã nói không thêm nghĩ nữa à? Mà mình cũng vốn là người không có cảm tình.

Bỗng nhiên đứng dậy, một chùm sáng đi qua, miệng vết thương của cô bé dần dần khép lại, cạn kiệt căn nguyên lực lượng đối lấy việc chữa lành vết thương vẫn không thể khiến cô bé vui vẻ lại được. Bóng tối che mờ tầm mắt, cô bé chậm rãi ngồi xổm xuống co rúc ở trên đất, nghỉ ngơi một lát đi, lúc mở mắt ra thì trời lại quang đãng thôi mà.

Một đôi con người ướt át hiện ra trong không khí, đáng thương tội nghiệp nhưng lại mang theo gian trá.

**

"Không còn gì nữa thì anh đi đi." Chỉ Nhàn bắt đầu đuổi người.

Bạch Hi thất thần trong chốc lát, rõ ràng cô bé rất khổ sở, nói nhiều với cậu như vậy, còn chưa nói xong thì đã ngừng lại, bây giờ không biết trong lòng có cảm xúc gì nữa, có chút buồn bã mất mát, còn muốn tìm hiểu cô bé này.

"Vì sao?"

"Cái gì mà vì sao?" Chỉ Nhàn nhún mày.

"Em..." Bạch Hi nghĩ một lát, Yêu? Cô bé nói mình không phải là Yêu, như vậy phải dùng cái gì để gọi cô bé bây giờ?"Em có thể nhìn thấy quá khứ, tại sao phải trốn trong cái tầng hầm ngầm không có bóng tối ở thành phố phồn hoa này?"

Gương mặt Chỉ Nhàn dần dần trở nên lạnh, có ý gì? Muốn dò xét chuyện của mình? Anh có tư cách gì thăm dò chuyện của tôi."Chuyện này có liên quan tới anh à."

"Vậy, vậy tại sao em lại phải trộm tiền? Mưu sinh ư?" Bạch Hi thật sự không rõ vì sao một người giống Yêu như cô bé lại phải lo ăn, mặc ở, đi lại, chẳng lẽ thân là một người có thân phận kỳ dị chưa từng dùng cách khác để đi kiếm tiền?

"Đủ rồi, tôi nói với anh chuyện của tôi, là bởi vì tôi đã thấy anh từ trước, hơn nữa tôi cũng đã nói rất rõ ràng, anh có được thứ anh muốn, như vậy số tiền này cũng sẽ là của tôi." Anh nghĩ rằng tại sao tôi lại phải nói chuyện của tôi cho anh? Đó là trao đổi ngang bằng, hiểu chưa.

Bạch Hi yên lặng, cô bé từ chối nói chuyện với cậu, đây là vì sao?

Cậu xoay người rời khỏi tầng hầm ngầm, khuôn mặt cô bé phía sau thoáng thả lỏng, nhưng vẫn lựa chọn cái gì cũng không nói.

Đột nhiên đi từ tối đến sáng, Bạch Hi không thích ửng nheo mắt, lấy tay che ánh mặt trời, muốn ngẩng đầu nhìn xem bầu trời bao la lúc này, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

"Phạn Phạn." Bạch Hi bình tĩnh kêu cái tên kia ra, thông qua năng lực của Chỉ Nhàn cậu đã biết thế giới này đã xảy ra chuyện gì. Cuối cùng nhìn thoáng qua bức tranh được treo ở trên không trung, con đường tương lai cậu sẽ đi thật tốt, nhưng không có cô ấy thì tương lai là cái gì đây.

"Sau đó thì sao? Sau đó con bỏ cô em gái nhỏ kia mà đi?" Ngọc Phong Từ nằm ở trong lòng Thụ Yêu đã có chút đau eo mỗi lưng, cho nên đứng dậy hoạt động gân cốt. Đối với chuyện này, Thụ Yêu không biết làm gì ngoài việc cười trừ, cái tên vô lại này, dùng xong rồi ném.

"Sur phụ, người nghĩ đi đâu thế?" Bạch Hi tùy ý ngồi dưới đất, vì cậu rất hiểu rõ tính tình của người sur phụ này cho nên không xù lông lên."Con chỉ biết được một chút tương lai từ cô bé đó, sau đó cô bé ấy kể chuyện xưa cho con nghe." Cô gái lạnh lùng khiến Bạch Hi không thể không bác bỏ quan hệ, mặc dù giữa bọn họ vốn chẳng có quan hệ gì.

"Quên đi không chọc con nữa, rốt cuộc con đã thấy gì? Cô bé tóc vàng ban nãy là ai?" Ngọc Phong Từ đi đến bên cạnh Bạch Hi rồi ngồi xuống. "Nhóc con, lần này thu về không ít phi tần đâu." Ngọc Phong Từ nghiêm túc chưa được mấy giây đã không nhịn được lại lộ ra bản chất bất quá của mình.

"Những thứ con nhìn thấy, con sẽ không để cho nó xảy ra." Bạch Hi không muốn kể lại tất cả những chuyện cậu đã chứng kiến, bởi vì cậu sẽ không để cho nó xảy ra. "Cô gái kia..."

"Là Chỉ Nhàn nói với con." "Tôi muốn đi tìm cô gái tóc vàng."

**

"Chú ý cái cô gái tóc vàng kia." Giọng điệu của cô bé bình tĩnh và yếu ớt.

**

Bạch Hi nhớ cô bé ấy đã từng nói như thế.

“Vậy ư.” Ngọc Phong Từ nhũn mày, xem ra cô bé kia còn có chút tình người, ít ra cũng cố gắng tỏ vẻ đạo đức?

“Ha ha!” Nghĩ đến đây Ngọc Phong Từ không nhịn được nở nụ cười. Nhìn thấy Thụ Yêu lặng lẽ đứng dậy đến gần, sờ sờ bắp đùi mình khiến mặt hắn đỏ au rồi nhảy cẫng lên.

Bình thường cái tên vô lại này có tư tưởng và hành động thuộc dạng bất cần đời, nhưng một khi dự tính rơi trúng vào bản thân hắn, nhất định là cực kỳ kích động. Thụ Yêu cười cười.

Thụ Yêu nghĩ nghĩ, đi ở đằng sau, nói “Anh và Phong Từ đã ở một thế giới không có khả năng sẽ xuất hiện, sau này thế giới kia bị một loại sức mạnh phá hủy rồi được tái tạo lại, bọn anh bị thổi đến thế giới kia, cứ như thế, một lần cuối cùng vừa vận tới nơi này.” Thụ Yêu vung tay lên ném ra một quả cầu bảo vệ màu xanh nhạt, vì phòng ngừa cái cô bé còn chưa biết là địch hay bạn kia đột nhiên tập kích, Thụ Yêu không thể không tạo ra một quả cầu bảo vệ được.

“Nhưng anh có thể cảm giác được mặc dù thế giới kia biến hóa vài lần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là một thế giới này, vậy thì rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?...” “Hơn nữa mùi vị sức mạnh trên người cô bé kia.” Về mặt Thụ Yêu bình tĩnh, mặc kệ đối phương thần thông như thế nào, hắn đều tin rằng mình sẽ không hao tổn một cọng lông nào mà vẫn có thể mang Ngọc Phong Từ và Bạch Hi rời đi, nhưng hiện tượng kia, hắn chưa bao giờ nghe thấy, khó tránh khỏi sẽ có máy phần tò mò.

“Mấy chuyện này em cũng không rõ lắm, nhưng em có thể chắc chắn thế giới này chính là do cô ấy tạo ra.” Khi gặp được cô gái thần kỳ kia, vốn đã chuẩn bị kỹ càng, có lẽ sẽ khai chiến, có lẽ sẽ bị đối phương bỏ lại phía sau trong lúc truy trốn, sau đó không thể rời khỏi thế giới kia. Nhưng thực sự thì tình huống bây giờ đúng là như thế.

**

“Cô,” Bạch Hi còn chưa mở miệng, thiếu nữ trước mặt giống như đã hiểu suy nghĩ trong lòng cậu nên giải đáp cho cậu.

“Anh cứ định như thế mà đi ư, như vậy thì chờ đi, đợi đến lúc cô ấy tỉnh lại.” Mái tóc của cô gái tóc vàng sáng lên soi rọi ánh mặt trời, dung nhan ấm áp làm long người ta ấm lên, nhưng chỉ vì gương mặt không biểu cảm của cô bé lại làm cho phần lo lắng này vô hình mất đi.

“...” Bạch Hi bị câu trả lời đơn giản và trực tiếp của cô bé làm cho bối rối, trừng mắt nhìn sau đó mới phục hồi tinh thần lại.

“Em là...”

“Tôi là ai không quan trọng. Nếu muốn đi thì đi đi.” Lại không chờ cho người ta mở, miệng đã lập tức nói luôn.

Cô gái kia lập tức đi về phía trước, Bạch Hi cũng đành phải đi theo, chẳng qua lúc đi ra khỏi thành phố, cậu quay đầu nhìn đô thị phồn hoa một cái, hi vọng sau khi mình rời khỏi, Bạch Hi thật sẽ trở về. Mặc dù thế giới này không phải là của cậu, nhưng nếu làm cho người phụ nữ cùng đứa con thương yêu của “mình” buồn bã cả đời, cậu nhất định sẽ áy náy, Còn có, Chi Nhân, nhất định sẽ có người đến cạnh em, em nhất định phải chờ..., người có tâm long tốt bụng nhất định sẽ có kết quả.

**

“Lại thêm một phi tử nữa?” Ngọc Phong Từ quay lưng lại nói nhỏ vì sợ bị Thụ Yêu và Bạch Hi nghe thấy được.

“Sư phụ, người nói cái gì?” Bạch Hi không nghe rõ Ngọc Phong Từ đang nói cái gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng dè dặt cẩn trọng kia, nghĩ như thế nào cũng biết không phải là lời nói hay ho gì... .

“A, không có gì, đúng rồi, con và cô bé này đã đi đâu?” Ngọc Phong Từ ra vẻ đạo mạo xoay người qua.

“Nhảy giếng”

“Ừ...nhảy giếng”

“Vâng, nhảy giếng”

“Cái gì?! Nhảy giếng?” Sau khi lặp lại cái từ nhảy giếng xong, Ngọc Phong Từ rốt cục chú ý tới có chỗ nào không đúng rồi, nhảy giếng? Bạch Hi đã làm chuyện có lỗi với Phạn Phạn nên hai người tự tử?!

“Con nhảy giếng làm cái gì? Có phải đã làm cái gì sai trái với lương tâm không? Hả?” Ngọc Phong Từ ép sát Bạch Hi, mặt khác lại hỏi. “Đồ đê, đừng có xấu hổ! Hai ta ai với ai, có chuyện thương tâm gì như phá zin thì nói ra cho sư phụ vui vẻ với nào?” “Sư phụ...” Sắp bị ép sát đến quả cầu phòng hộ, Bạch Hi phải khom thắt lưng đến cực hạn, nhưng Ngọc Phong Từ lại cứ thế không tự chủ được mà càng ép sát hơn.

“Khụ, người đi lại đây.” Thụ Yêu đứng một bên không chịu được nữa, đi ra phía trước kéo Ngọc Phong Từ trên người Bạch Hi ra, giống xách như mèo nhỏ vậy. Cái người này, coi hắn không tồn tại à? Thụ Yêu đen mặt, hơi hơi khó chịu.

“Hô, hô.” Sờ sờ cái hông có chút đau đau, Bạch Hi đưa cho Thụ Yêu một cái ánh mắt cảm kích, thứ lỗi cho cậu chỉ nói chuyện có một nửa, nhưng

chẳng ai ngờ rằng sư phụ lại phản ứng kịch liệt như vậy cả?! Bạch Hi điều chỉnh hô hấp, sư phụ liên tiếp đặt câu hỏi thật sự làm cho cậu không chống đỡ nổi.

“Nhảy giềng là để rời khỏi cái thế giới kia, giống như bản thân cô ấy cũng chỉ có thể như vậy mới rời đi được, sau đó chúng con đợi ở trong này hai ngày, cho đến khi cô ấy nói bạn của con tới, khi đó con mới biết được sư phụ và anh bạn của con tới, khi đó con mới biết được sư phụ và anh Thụ Yêu cũng đang ở đây.” Lần này Bạch Hi nói một hơi, sợ sư phụ không nghe rõ chỗ nào, lại bắt đầu đặt câu hỏi.

“Vậy hả, vậy nếu như muốn biết chân tướng sự tình, vẫn phải hỏi cô bé kia?” Ngọc Phong Từ sờ sờ cằm, giương mắt nhìn Thụ Yêu, vừa nhìn qua đã làm cho hắn có chút giật mình.

“Chắc, nhìn cái mặt như bị mẹ bỏ của người, oan ức à?” Ngọc Phong Từ đi đến bên người Thụ Yêu, dùng cánh tay chọc chọc Thụ Yêu, chế nhạo hỏi.

Thụ Yêu đen mặt không nói chuyện.

“Đen mặt làm gì, da trắng như thế cho nên đen thế nào cũng không được đâu.” Ngọc Phong Từ vẫn cười hi hi chọc chọc Thụ Yêu, nhưng chọc mãi cũng vô ích. Thụ Yêu di chuyển, cự tuyệt cái tên nam nhân không đứng đắn này lại dám dùng phương pháp không đứng đắn đó dụ dỗ hắn.

Ngọc Phong Từ sừng sốt, thật lâu vẫn không phục hồi tinh thần lại. Bạch Hi đứng bên cạnh muốn lên tiếng nói hai câu, nhưng Thụ Yêu và Ngọc Phong Từ lại cùng lúc vẫy vẫy tay, có một số việc không phải người bên ngoài nói là có thể lắng xuống được.

Phong Từ... Cho tới bây giờ cũng chưa từng nói là không thích Phi Phi. Thụ Yêu nhìn lại mình ở trong quá khứ, đợi lâu như vậy rốt cục cũng có cơ hội, chẳng lẽ đó không phải là điều mình muốn ư? Nhưng sự chua xót trong lòng bây giờ là cái gì đây?

Thụ Yêu ngu ngốc, nhất định còn đang suy nghĩ chuyện trước kia đi? Bây giờ ta thích ai chẳng lẽ người không biết sao? Lại còn ăn dấm chua với đồ đệ của hắn. Ngọc Phong Từ cũng có chút áy náy, tức giận nghĩ, nhưng nghĩ một lát lại bỗng nhiên ngăn ra, mình cũng biết có thể hắn sẽ nghĩ tới chuyện trước kia không phải sao? Một khi đã như vậy, vì sao chưa bao giờ hứa hẹn gì với hắn, làm cho hắn luôn luôn không biết con đường phía trước ở đâu để đi cùng mình. Khẽ cắn môi, Ngọc Phong Từ hiếm khi có được suy nghĩ không bình thường như thế.

Sư phụ... Anh Thụ Yêu... Bạch Hi cau mày, đều là lỗi của cậu, mới vừa rồi hai người học còn đang tốt, giờ bỗng dừng lại trở nên gượng gạo thế này. Nhưng tại sao phải gượng gạo...? Chẳng lẽ cảm tình, là thứ yếu ớt lắm ư? Nhớ tới mẹ đối ba, Trang Đình với chồng, Chi Nhân đối với người thân, tất cả những thứ đó, đều là cảm tình. Như vậy, mình đối với Phạn Phạn là cái gì đây? Rốt cuộc tính là cái gì? Bạch Hi cảm giác mình giống như bị bệnh, bất luận là cái gì, đều sẽ nghĩ tới Phạn Phạn, chẳng lẽ mình đã trúng một loại độc có tên là “Phạn Phạn” ư? Tại sao phải như vậy? Mây chẳng hề giãn ra, ngược lại càng nhú nhiều thêm, trong lòng giống như có một bụng khí, phải mở cho luồng khí này thoát ra thì mới thoải mái được.

Bạch Hi đang đắm chìm trong chuyện đó mãi không thể gỡ ra được, đột nhiên có người động, cảm giác được tiếng vang, Bạch Hi cùng Thụ Yêu đều nhìn về phía Ngọc Phong Từ.

“Người...” Thụ Yêu không kịp nói chuyện, bởi vì khi hắn nhìn thấy Ngọc Phong Từ thì Ngọc Phong Từ đã bắt đầu gia tốc rồi. Ngọc Phong Từ lập tức chạy tới đánh lên trên người Thụ Yêu, dùng răng nanh cắn rách miệng Thụ Yêu, máu tươi tràn ra khoe miệng hai người, có chút tanh, thật đúng là cái mùi tanh khó chịu, Thụ Yêu nhú nhú mày.

“Ngu ngốc.” Ngọc Phong Từ lau miệng, sau đó liếm liếm, rồi nhìn thẳng vào Thụ Yêu chuẩn bị tiếp tục mở miệng, nhưng lại phát hiện một việc khiến Ngọc Phong Từ biến sắc.

“Mẹ nó, người cao như vậy làm gì, cho ta ngồi!” Khẩu khí cường ngạnh, hành động bá đạo, Ngọc Phong Từ đặt hai tay ở vai Thụ Yêu mạnh mẽ để hắn ngồi xuống.

“Biết không, ta thích người.” Ngọc Phong Từ mở to đôi mắt tròn trịa nhìn Thụ Yêu. “Không cho người nói! Người nghe rõ đây!” Nhìn thấy Thụ Yêu muốn mở miệng, Ngọc Phong Từ lại lập tức rống lên.

“Người muốn làm bộ không thèm để ý sao? Người cái gì cũng không biết rồi bảo là không còn quan hệ sao? Người không hề muốn hiểu rõ lần đó ở đảo Mê Nha Độc đã xảy ra chuyện gì ư?” Ngọc Phong Từ nói một hơi.

“Ta sẽ đau long khi người cứ giả vờ như không có chuyện gì, bộ dạng người ghen sẽ làm ta cảm thấy thật đáng yêu, người cẩn thận như vậy làm gì? Có chuyện gì không thể nói thẳng sao? Hãy nghe ta nói, đừng xen miệng vào.” Thụ Yêu lại muốn há mồm, Ngọc Phong Từ trực tiếp bịt luôn cái miệng của hắn. “Ta đã nhận rõ rồi, Phi nhi chỉ là nữ thân của ta, nhưng nữ thân chỉ là một cái xác ngoài mà ta chẳng hề hiểu rõ, có lẽ ta từng đã có cơ hội hiểu cô ấy, nhưng sự thật thì lúc người xuất hiện, là người luôn luôn làm bạn ở bên cạnh ta, ai cũng đi mất chỉ có người ở lại, cho nên, hãy để ta đem lại lòng tin cho người được không?” Nói tới đây Ngọc Phong Từ đã có chút nghẹn ngào, hắn biết, không có bất kỳ ai lại hi vọng một nửa kia vẫn cứ nghĩ về mối tình cũ, và chưa từng thật sự nói cho đối phương biết suy nghĩ của chính mình.

Nhìn đôi mắt trong suốt của Thụ Yêu, Ngọc Phong Từ há hốc mồm, cái gì...? Không phản ứng? “Người...” Mở miệng lần nữa, nhưng đột nhiên lại tiến vào trong một vòng tay ấm áp.

“Tại sao lại nói như thế?” Giọng của Thụ Yêu thật dịu dàng, ôm Ngọc Phong Từ thật chặt, sự bình tĩnh trong lòng chấn động. “Bây giờ là người đang thổ lộ với ta đó ư?” Một tiếng cười khẽ rơi vào tai Ngọc Phong Từ mà, hơi hơi cúi đột nhiên đẩy Thụ Yêu ra.

“Có ý gì? Ai nói ta đang thổ lộ với người, ta đang nói chuyện với heo!” Tên ngu ngốc này! Không biết gì cả! Mình nói nhiều như vậy, vậy mà hắn lại còn cười nhạo mình...?

Thụ Yêu ngẩn người, chợt hiểu cái người hán yêu nhất này đang hiểu lầm hán. Lại nở nụ cười, tuy nhiên cười ra nước mắt.

“Thật xin lỗi, Phong Từ. Người đừng vội, ta, ta không có ý kia, ý của ta là, sao người không chờ ta mở miệng chứ, cứ như vậy chờ không kịp? Nhưng là, ta thật sự vui vẻ, hóa ra, hóa ra người yêu ta như thế à?” Nước mắt kia không còn nữa, vui vẻ sao? Vui vẻ.

“Còn có, chẳng lẽ người không hiểu tính ta sao? Ta là cái người sẽ làm bộ không quan tâm gì ư?” Năm tay Ngọc Phong Từ đặt lên trên bờ môi, nhẹ nhàng hôn một cái. “Kỳ thực ta luôn luôn ghen, ăn dấm chua với Phi Phi, ăn dấm chua với Bạch Hi, trước kia là bởi vì không rõ tâm ý của người, nhưng bây giờ đã biết rõ rồi, lại không xác định được, rốt cuộc người nghĩ như thế nào, đã quên Phi Phi rồi ư? Thật sự thích ta sao? Ta không dám hỏi, ta cho rằng, có thể có được người là vô cùng may mắn rồi, có lẽ chỉ là một chút thôi, nhưng ta lại thấy đủ, nhưng không nghĩ tới, nơi này.” Chỉ chỉ ngực. “Muốn người càng nhiều hơn.”

Ngọc Phong Từ lặng im, muốn mở miệng nhưng lại không muốn quấy rầy không khí lúc này, thật ra thì lúc này rõ ràng rất giận, giận cái tên ngu ngốc này, giống một tên ngốc vậy! Nhiều năm như vậy tính cách đôi tôi đôi lui cũng không thay đổi được cái này, trong lòng có lời mà không chịu nói, đợi ghen thói sao? Không khó chịu sao?

“Haizzzz” Thụ Yêu thở dài, xoa ngực, Ngọc Phong Từ biết, hán thật sự yêu người này rồi, nhìn thấy vẻ mặt của hán thì sẽ đau lòng, không có cách nào thật sự nổi giận cả.

Bạch Hi đứng bên cạnh nghe thấy, lúc này lại có một ít ý tưởng, chỉ muốn cô, chẳng qua là rất nhớ cô, như vậy sẽ làm tôi thỏa mãn ư?

“...vừa mới đây ta thực đau.” Thụ Yêu nửa đùa nói, lại không nghĩ rằng vừa dứt lời, đôi môi còn có chút tê tê đại đại đã có cảm giác mềm mại in lên, đôi môi mềm mại đó liếm đôi môi bị cháy mấu câu Thụ Yêu, vốn lúc đầu chỉ hơi tê một chút, yết hầu hơi khô, Thụ Yêu nuốt một ngụm nước bọt, tay dần dần đặt lên hông Ngọc Phong Từ, nhưng bây giờ hai người bọn họ đang làm gì đó? Hôn môi, lúc hôn môi mà nuốt nước miếng sẽ rất dễ bị sặc. Cho nên khi Thụ Yêu bị nước miếng của mình làm cho sặc, hán đành chỉ nụ hôn mà ho khan, Ngọc Phong Từ nhanh nhẹn ném ra một câu. “Trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

Bạch Hi vốn rất tự giác xoay người sang chỗ khác, nhưng lúc nghe thấy tiếng ho khan thì xoay người qua để xem xảy ra chuyện gì. “Sur phụ, anh Thụ Yêu đang làm cái gì vậy?”

“Hán đang thở dài là tại sao mình trộm gà không được mà lại còn mất nắm gạo.” Ngọc Phong Từ nhún vai.

Thụ Yêu vẫn cứ đang khom người ho khan từng nấc nhìn Ngọc Phong Từ, nghĩ, là ai hại hán thành bộ dạng như thế này, không phải người sao?!

“Được rồi được rồi, nên đi rồi chứ?” Ngọc Phong Từ nâng Thụ Yêu dậy, đánh vỗ cái quả cầu bảo vệ, quả cầu lập tức không tiếng động vỡ vụn, cùng lúc đó, cô gái tóc vàng cũng xuất hiện trước mặt ba người.

Điều khác biệt chính là lúc này không chỉ có một cô bé kia, mà là hai người, hai cô gái có bộ dạng y hệt nhau.

“Thật xin lỗi, đều là do mộng cảnh của tôi làm khó mấy người.” Cô gái đỏ mặt xin lỗi ba người. Tuy rằng khuôn mặt hai cô gái này giống nhau như đúc, nhưng chỉ xem tính cách thì sẽ biết, đây chính là cô gái mà cô gái mặt than nắm tay.

“Được rồi, nhanh chút đi, rốt cục cô cũng tỉnh để mở thế giới này rồi.” Hình như có chút không hài lòng với vẻ mặt áy náy của cô gái, giọng nói của cô gái mặt than tràn đầy không kiên nhẫn, nhưng lúc đối mặt với ba người Bạch Hi thì ôn hòa hơn rất nhiều. “Sợ đi mấy người tới đây, cũng là vì cô ấy.” Sau khi thúc giục cô gái đáng yêu kia xong, cô gái mặt than lập tức quay đầu giải thích sơ với ba người Bạch Hi, nhưng cũng không định nói thêm điều gì.

Giờ phút này Thụ Yêu cũng không còn lòng hiếu kỳ nhất định phải biết được tình hình cụ thể của cô gái này nữa rồi, hán nhìn nhìn Ngọc Phong Từ, thỏa mãn nở nụ cười, có cái bí mật nào quan trọng hơn việc ở cùng với người yêu của mình chứ? Hãy cứ để cho những chuyện không biết tiếp tục không được biết tới đi, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, lại có người xông vào thế giới này, biết được bí mật này, Thụ Yêu nghĩ như vậy.

Như vậy Bạch Hi thì sao? Thật xin lỗi, cậu chưa bao giờ tò mò nhiều như thế cả, bây giờ cậu đã có cơ hội biết một số chuyện không lành sắp xảy ra, như vậy cậu nhất định sẽ toàn lực ứng phó để đưa chuyện phát triển theo hướng tốt hơn. Phạn Phạn, hãy chờ tôi, tôi lập tức sẽ tới cạnh cô, cái đứa nhỏ lúc cô nhất thời nhàm chán nuôi lớn, cô còn nhớ không?

Ngọc Phong Từ trừng mắt nhìn, hai cô bé này, có quan hệ như thế nào?

“Đúng rồi, đồ đệ, sao mới chỉ một thời gian mà con lớn lên nhiều như vậy?” Ngọc Phong Từ đưa hai tay ra sau ót, nhàn nhã đi đường nhìn Bạch Hi đang đi ở phía trước còn cao hơn hán một chút, bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này.

“Cái gì?” Lúc này bà người vừa rời khỏi không gian màu trắng kia, trở lại khu rừng trước đó, phía trước chính là Đế Đô, hai cô gái mà bọn họ không hiểu gì không đi cùng họ, họ chỉ đưa đám người Bạch Hi trở lại. “Không biết từ lúc nào sau khi rời đi con lập tức nhỏ lại, nhưng cho dù như thế cũng không trở về lúc 13 tuổi, mà bây giờ bộ dạng này có vẻ hình như là lúc mười tám tuổi.” Bạch hi nhún vai, tỏ vẻ cũng không rõ ràng.

Thụ Yêu đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?” Ngọc Phong Từ và Bạch Hi đồng thời đặt câu hỏi.

“Anh và Phong Từ, đã bảo trì dung mạo rất nhiều năm rồi, nhưng năm tháng cũng sẽ không thật sự ngừng lại.” Thụ Yêu ngừng một lát, thấy Ngọc Phong

Từ vẫn có vẻ không hiểu, đành phải nói tiếp: “Quy định của đảo Mê Nha Độc là cứ ba năm thì chỉ cho phép rời đi một tháng.” Nói đến đây, Thụ Yêu dừng lại, nhìn Ngọc Phong Từ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Editor: Cẩm Băng Đơn

"Ừh, thì đã làm sao?" Ngọc Phong Từ ngây ngốc mở miệng.

"Haizzzz." Thụ Yêu vỗ trán. "Nếu như ta đoán không sai thì Bạch Hi đang trưởng thành, trải qua khoảng thời gian lễ rửa tội."

"Ừh." Ngọc Phong Từ vẫn không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Đều nói trong tình yêu phụ nữ sẽ trở nên ngốc nghếch, hóa ra đàn ông cũng sẽ thế ư? Thụ Yêu không biết phải làm thế nào cả.

"Phong Từ, chúng ta chỉ đi cỡ nửa tháng thì không sao, lấy Bạch Hi làm ví dụ thì chúng ta chỉ biến đổi rất ít, " Nói tới đây Thụ Yêu hít một hơi. "Năm năm. Chẳng qua là thời gian không thay đổi thân thể chúng ta nhiều lắm, cho nên chúng ta chẳng có bao nhiêu cảm giác."

"Ừh, hà?" Hình như Ngọc Phong Từ đã nghe hiểu ra điều gì đó. "Cái..., cái gì? !"

"Đồ đệ, mau nhìn sư phụ xem, có trở nên trong suốt hay không? Thân thể có cứng ngắc hay không? Có phải sư phụ đã chết rồi không?" Ngọc Phong Từ khóc không ra nước mắt, năm... Năm năm? Hắn không thể tiếp tục ở đây quá năm ngày được! Nhiều nhất... Nhiều nhất là bốn ngày rưỡi!

Hai mắt Bạch Hi tròn to, sờ sờ tay Ngọc Phong Từ, lại vỗ vỗ gương mặt hắn.

"Không có, sư phụ, con không thấy trong suốt cũng không thấy cứng ngắc." Bạch Hi giang tay, tự mình nói cho Ngọc Phong Từ, sư phụ là tiên tộc, Thụ Yêu ca là Yêu, Bạch Hi biết cứ ba năm hai người bọn họ có thể rời đi một tháng, nhưng cậu tuyệt đối không ngờ rằng lúc sơ ý tiến vào một không gian kỳ dị, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà đã qua năm năm rồi.

"Sao, làm sao có thể..." Ngọc Phong Từ ngây ngốc ngồi dưới đất, những người đi trước chính là ví dụ thực tế rõ ràng nói cho các sinh vật trong đảo biết rằng, chỉ cần không phải giải khai phong ấn cứ ba năm lại xuất hiện một lần, thì hễ bước nửa bước ra khỏi đảo thì thân thể sẽ tan thành mây khói, vượt qua thời gian cho phép của ngày giải khai phong ấn, vậy thì nhất định sẽ già đi nhanh chóng rồi chết. Như vậy, năm năm trôi qua trong chớp mắt này, không phải là bọn họ đã sớm chết ngàn ngàn vạn vạn lần ư?

"Con mụ nó, ta trở về tìm hai con nhóc kia!" Ngọc Phong Từ thất thần trong chốc lát, nhớ lại cô gái đã làm bọn họ sai lệch thời gian, tức giận đùng đùng đứng dậy định quay trở về.

"Không cần." Thụ Yêu dịu dàng ôm Ngọc Phong Từ trở về.

"Bọn họ đi rồi, không còn ở đó nữa, chẳng lẽ ngươi muốn hao phí năm năm nữa à? Cho dù chúng ta tới đó được, thì Bạch Hi cũng không đợi được." Giọng nói dịu dàng quanh bên vành tai Ngọc Phong Từ, lờm Bạch Hi một cái, thằng nhóc này, có vẻ không nóng nảy, kỳ thực sau khi nó thấy "Trương lai có thể xảy ra" mà lại không kể ra, chắc là sốt ruột khó nén thôi?

Bạch Hi nhìn hai người bọn họ ân ái ái, không được tự nhiên gãi gãi đầu. Sư phụ cùng anh Thụ Yêu, sao mà vừa mới xác nhận cảm tình thì đã bắt đầu dính chặt lấy nhau vậy, làm cho cậu không biết được trong lòng có cảm xúc gì nữa.

"Tốt lắm, ngoan, đi thôi." Thụ Yêu vỗ vỗ bả vai Ngọc Phong Từ.

"Sư phụ, anh Thụ Yêu ca, đoạn đường còn lại hãy để Bạch Hi tự đi thôi." Những lời này sớm đã chôn lâu trong lòng, xin đừng chỉ vì con còn nhỏ tuổi mà tìm mọi cách bảo vệ con, cái con muốn không phải là sự bảo vệ, mà là trưởng thành để có khả năng bảo vệ cô ấy. Bạch Hi nghĩ như vậy.

"Đồ đệ, con... " Ngọc Phong Từ không hiểu, đồ đệ của hắn sao vậy?

Thụ Yêu ngược lại lại mỉm cười. "Phong Từ, đi thôi." Kéo thất lủng Ngọc Phong Từ qua, đi về phía ngược với nơi Bạch Hi muốn đến.

"Này, ngươi ôm ta làm gì hả, muốn đi cũng phải để ta cáo biệt đồ đệ ta đã chứ! Làm gì mà vội vã kéo ta đi vậy hả!" Ngọc Phong Từ kêu lên, quay đầu tìm kiếm bóng dáng Bạch Hi, lại bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Bạch Hi đã biến mất không thấy đâu nữa.

"Thằng nhóc này, " Ngọc Phong Từ cười khỏ. Đội không được nữa rồi ư? Chím nhỏ luôn khát vọng sớm rời đi tổ ấm của mình, là vậy ư?

"Chúng ta đi thôi." Đối với chuyện này, Thụ Yêu chỉ thu bớt lại lựa đạo cầm tay Ngọc Phong Từ. Trẻ con rồi cũng sẽ có một ngày phải rời khỏi, nhưng sau khi nó rời đi thì vẫn còn có ta giúp người cơ mà.

"Mặc kệ vì sao chúng ta không phải chịu cảm chế của đảo Mê Nha Độc, ta dẫn người đi xem biển, như thế nào? Còn có ốc đảo trong sa mạc, núi Trường Bạch ở phương Bắc, Trường Sa ở phương Nam..." Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Ngọc Phong Từ, Ngọc Phong Từ mơ mơ màng màng cũng cảm nhận được những địa phương Thụ Yêu nói, không phải là lần chưa đi qua những nơi kia, cũng chỉ là trở lại chốn cũ thôi, nhưng bây giờ quan hệ của hai người, e là sẽ không giống như lúc trước? Ngọc Phong Từ khẽ cười.

(Trường Sa này là tỉnh thuộc Hồ Nam Trung Quốc chứ không phải Trường Sa của mình đâu nhé)

"Nhóc con, chăm sóc bản thân cho tốt vào, đừng dễ dàng tin tưởng người xa lạ, biết không?" Giọng nói rất nhỏ rơi vào trong tai Bạch Hi đang trốn ở bụi cỏ cách đó không xa

"Sư phụ, anh Thụ Yêu, lần sau gặp mặt, con sẽ dẫn cô ấy đến gặp hai người." Nếu cứ tìm kiếm Phan Phan dưới sự bảo vệ của ngọc phong tử và Thụ Yêu, cho dù tìm được cô ấy, cũng chẳng có ích gì, cậu vẫn chỉ là đứa bé cần cô ấy bảo vệ, chưa bao giờ tiến bộ, Cho nên quãng đường còn lại, cậu phải tự đi thôi.

**

"Cậu là ai?" binh lính trên tường thành nói vọng xuống Bạch Hi ở phía dưới. Đây là cổng Đế Đô, tường thành bằng sắt cao cao nhoo lên không cho phép các sinh vật không rõ lai lịch tiến vào, trên tường thành cứ mười bước lại có một binh lính, 20 bước lại có một khẩu pháo, trừ bỏ sư phụ và anh Thụ Yêu ca, còn có ai có thể tự do ra vào đây? Bạch Hi cười cười.

"Tôi tới từ khu an toàn bị bỏ hoang." Giống như năm đó bị cô gái kia mang vào thành phố hi vọng, cũng từng nói như thế. Từ đâu đến? từ khu an toàn bị bỏ hoang mà đến chứ sao.

Bạch Hi hiểu rõ mình không thể lấy chứng nhận Dự Năng Giả trình ra ở thành phố Hi Vọng được nữa, cho dù thời gian này nhoáng cái trôi qua năm năm, cậu tin rằng trong căn cứ Dự Năng Giả có lưu trữ nó, nếu Đế Đô có thể biến thành khu vực an toàn nhất, như vậy trang thiết bị của nó nhất định tốt hơn thành phố Hi Vọng nhiều, chứ đừng nói tới bây giờ đã là năm năm sau rồi.

Binh lính nói mấy câu với bạn mình, ngay sau đó năm sáu người đi xuống, lập tức đã tới trước mặt Bạch Hi.

"Cậu từ chỗ nào của khu an toàn bị bỏ hoang?" Bạch Hi bị đám quan quân mặc quân phục vây quanh, đôi ủng da bóng bẩy trên chân chứng tỏ anh ta là người có chức vị cao nhất trong đám binh sĩ.

"khu 11." Bạch Hi đã tìm hiểu rõ trên đường đi, không thể nói là khu 7 được, cũng không thể nói ra thành phố Hi vọng, mặc dù năm năm nay cậu không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

"Tên gì?" Quan quân ôm tập tài liệu, tay cầm một cây bút máy đang ghi chép những gì anh ta nhìn thấy được.

"Ngọc Phong Từ." Bạch Hi có chút khẩn trương, nghĩ ra một cái tên giả? Lỡ sư phụ làm gì ở trong Đế Đô, nếu cái tên giả này là của một người nào đó, như vậy cậu có thể hại người ta trong vô hình. Lặng lẽ tự nói với sư phụ ở trong lòng, sư phụ, thực xin lỗi, nếu con làm chuyện gì, khiến người nổi danh, sư phụ đừng để ý được không?

**

"Hắt xì! Ai nhớ ta vậy?" Ngọc Phong Từ lúc này vừa mới tới bờ biển thì bỗng dung hắt hơi một cái thật mạnh.

-

"Tùng giết zombie chưa?" hai chân quan quân đang run run, không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì.

"... Chưa từng." Bạch Hi nghĩ một lát rồi mở miệng, nếu như nói có, có phải sẽ bị nhét vào quân đội hay không, nếu như nói không có, có phải sẽ coi cậu như một kẻ bình thường mà để cậu vào trong thành không?

Không thể không nói lần này Bạch Hi thông minh, quan quân nhìn như lười nhác kia đúng là nghĩ như vậy, mặc kệ có dự năng hay không, chỉ cần là người từng giết zombie, thì đều có thể nhét vào quân đội. Đương nhiên là tầng thấp nhất, làm đội viên tiên phong đi giết zombie, nhưng nếu chưa từng giết zombie, thì trước khi ra chiến trường sẽ trốn mất.

"Được rồi, cười một cái." Quan quân nhún vai ném tập tài liệu cho một tên lính ở bên cạnh mình, không thấy thú vị nên né mình ra.

"Tách tách." Bạch Hi theo binh lính chụp nhanh một tấm hình, qua vài giây sau ảnh đã đi ra từ máy chụp ảnh, binh lính trực tiếp dán vào tập hồ sơ, chuẩn bị lúc trở về nhập vào trong internet.

"Đội một chút." Lúc Bạch Hi nhẹ nhàng thở ra chuẩn bị đi theo phía sau binh lính tiến vào trong thành, thì tên quan quân dẫn đầu đang đi lên cầu thang chuẩn bị trở về vị trí của mình lại gọi cậu lại.

“Nhìn cậu có chút quen mắt..” Quan quân ngừng ở giữa cầu thang xoa cằm suy tư, người thanh niên trước mắt nhìn rất quen, đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ...?

“Này, mấy người các cậu, có nhớ đã gặp cậu ta ở đâu hay không.” Quan quân nghĩ mãi mà không có kết quả nên dứt khoát bỏ qua, ngược lại hỏi những binh lính khác.

Đám binh lính nhao nhao trả lời, lúc dò tìm mắt đến trên người Bạch Hi thì đột nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua làm mờ mắt.

Tuy rằng trong thành tốt hơn rất nhiều so với mấy năm trước lúc zombie mới xuất hiện, thế nhưng thường dân lại vẫn nhiều như trước, mọi người lại không theo đuổi Phương diện công trình kiến trúc nhiều lắm, gần như là thống nhất tiếp tục sử dụng phong cách niên đại những năm 80 của thế kỉ trước. Nhưng chỉ một cơn gió nhẹ, không lí do nào làm bay nhiều bụi đất như thế được. Quan quân nhíu mày, địa khái hai giây sau mắt mới mờ ra được, hai giây cuối cùng này, quan quân chợt nhớ tới đã gặp người thanh niên kia ở đâu rồi.

“Cậu ta, là Bạch Hi!” Quan quân nói cái tên ra, đưa tới ánh mắt tham lam của đám binh lính ở chung quanh.

Bụi đất biến mất, vốn người thanh niên đang ở trước mắt lại đột nhiên không thấy bóng dáng.

“Bảo lên, lục soát thành.” Quan quân nhíu mày, dặn tên lính bên cạnh, rốt cuộc con cá này cũng tới, xem ra Đế Đô, lại sắp có cái thu hoạch không nhỏ rồi, cô gái lần trước chạy thoát, hẳn đã trở lại rồi đi?

Một giây sau cùng, Bạch Hi xoay tròn, dung bụi trên đất để bay lên, sau đó nhanh chóng phát động dị năng không gian trà trộn vào trong thành.

“Chết tiệt, sao mới vào thành mà đã bị nhận ra rồi.” Bạch Hi rời khỏi tường thành, cậu xuyên qua đám người, thật sự là không nhìn được nổi tặc, cái cảm giác đang an toàn mà đột nhiên bị kéo về tuyến cảnh giới chỉ trong tích tắc thật sự là hỏng bét.

Chỉ Nhân chỉ cho cậu xem một phần, còn muốn biết nguyên nhân tạo thành cái thế giới kia thì cậu phải đi tới Đế Đô. Nhưng cho dù biết cậu cũng phải tới, bởi vì ở trong này, cậu phải mang đi một số thứ. Bạch Tiểu Hoa, cái con chó đốm đó đang bị nhốt ở đây.

“Các vị cư dân ở Đế Đô, buổi trưa yên lặng. Đương nhiên cũng không phải tôi muốn các vị yên lặng đâu.” Thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh trair rộng trong thành thị, giọng nói kia truyền ra.

Bạch Hi chậm rãi dừng bước, vênh tai lên nghe radio. “Tạ Đắc, lại bắt đầu nhiều dân rồi, mở đầu như thế không để chúng tôi làm việc à? !” Trên đường các dòng binh oán trách, đang ở Đế Đô nên cú cách vài ngày bọn họ sẽ bị sung quân đi thanh lý zombie ở đâu đó, chính đồn lại lưu dân ở đâu đó, hoặc là đi tới nơi nguy hiểm kiểm một loại cây biến dị để thỏa mãn cái đám người điên có địa vị cao nhất trong thành này!

“Thôi đi, đừng oán trách, nghĩ thoáng đi chút có được hay không, không phải cậu còn muốn kiếm thêm chút lợi nhuận sao? Hừ!” Một binh lính già vừa ngâm thuốc cỏ vừa mồm mồm lải nhải. “Muốn sống tốt ở Đế Đô này, tất nhiên phải trả giá càng nhiều.” lời nói của binh lính già không khỏi làm bạch hi từ từ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, gió thổi nắng chiếu lên gương mặt tang thương đó, nhưng tròn vẫn rất kiên nghị. Binh lính già nhả một làn khói, tiếp tục nghe nội dung radio.

“không biết mọi người còn nhớ một người của bảy năm về trước chứ? ... ! Nhất định mọi người không nhớ rõ, như vậy tôi sẽ cho mọi người xem một đoạn video nhé? ” Người đàn ông đang nói hình như có chút ảo não, đã bảy năm rồi, chắc mọi người trong thành cũng không còn nhớ rõ nữa, có người bị thương, có người thì chết, làm sao có thể nhớ được chứ. Cấp trên vắt cổ chày ra nước nhất định sẽ bắt lấy cơ hội này khấu trừ tiền lương của mình cho mà xem!

“Tích.” Bạch Hi lúc này đang ở ngã tư đường, khi tiếng tích kia vang lên thì xuất hiện một tấm bảng được đặt tùy ý ở bên đường chiếu xạ ra hình ảnh có thể thấy được đèn đường, mỗi một cây đèn đường đều không chỉ có một ngọn đèn, mà mấy cây đèn chung quanh tạo thành dụng cụ chiếu hình, có lẽ, chúng nó còn có thể theo dõi thành phố hoặc phóng đạn? Ai mà biết được.

Khi hình ảnh được chiếu lên, Bạch Hi thừa nhận hô hấp của mình nhanh đến mức không thể dừng lại được.

Đó là Phạn Phạn, trên video cô ấy không có mấy phản ứng khi bị đám binh lính vây quanh lúc tiến vào Đế Đô, không người nào dám đụng vào cô ấy, hình như là trước khi vào thành đã bị ăn thịt rồi. Màn ảnh kéo xa ra, ở phía trên Phạn Phạn còn có hai cái máy bay chiến đấu đang lượn lờ, xem ra bọn họ rất sợ Phạn Phạn, không dám xâm phạm cho nên chỉ có thể bày phòng tuyến nghiêm mật không cho cô ấy rời đi. Phạn Phạn... Đã ba năm, không, bảy năm rồi mới thấy cô đứng không? Gương mặt của cô chẳng hề thay đổi, nhưng ngay cả nụ cười như hoa quỳnh đó của cô cũng không hề có, cô không vui vẻ, đứng không...? Nhớ cô, không tiếng động làm bạn, nhớ cô, cười nhạo nhưng thực sự quan tâm, nhớ cô, nhớ trái tim ấm áp của cô.

Bạch Hi siết chặt tay, cô nhìn cảm giác muốn đi ngay để tiếp tục xem tiếp, tầm mắt quét qua bên đường, đi vào một cửa hàng nhỏ.

Năm phút sau Bạch Hi đi ra, lúc này cậu đã biến thành một người khác, cởi bỏ áo t-shirt trắng không hợp với mình, đổi lại tây trang màu đen, cởi bỏ quần dài, đổi lại quần thường bó sát người, đến cả đôi giày đế mềm vừa chân cũng đổi thành một đôi giày da màu đen bóng loáng. Bỏ tiền vàng ra để đổi lấy quần áo khiến Bạch Hi tương đối hài lòng, bởi chủ tiệm kia nói cho cậu biết các con em nhà giàu rất thích loại trang phục này, hơi gần với phong cách những năm 200 của thế kỷ trước, chỉ có đám con nhà giàu mới rảnh rỗi thiết kế quần áo dựa theo kiểu hình zombie, nhưng các nhà chính trị thì ngược lại, thích tiếp tục sử dụng phong cách Hoàng thất Châu Âu, bởi vì như vậy có vẻ bọn họ sẽ trông cao quý hơn người.

Hình ảnh này vừa xuất hiện Bạch Hi lập tức ý thức được nhất định là tin tức có liên quan tới mình, cho dù rất muốn, không đúng, là sự kêu gào từ trong thân thể muốn tiếp tục nhìn gương mặt đã bảy năm không gặp kia. Cúi đầu xuống, theo trí nhớ, Bạch Hi đi tới nơi Bạch Tiểu Hoa ở, ngẫu nhiên liếc mắt là

đã thấy một góc hình ảnh của đường phố rồi, Phạn Phạn ở trên đang hơi cau lông mày, lông mi khẽ run, càng làm cho Bạch Hi không thể rời tầm mắt được.

Nhưng cậu chỉ có thể nhìn, nhất định phải tìm được Bạch Tiểu Hoa trước. Tin tức sắp tung ra kia nhất định là muốn bắt được cậu, cậu không nắm chắc có thể mang Bạch Tiểu Hoa rời đi dưới sự vây công của toàn thành, cho nên mới phải thay quần áo, nếu vừa nhìn mà thấy là quần áo của con cháu nhà giàu, như vậy sẽ không có nhiều ánh mắt đặt ở trên người cậu nhỉ?

"... Chính là như vậy, cho nên đề nghị Dong Binh ở trong thành, báo cho dân cư, thương nhân cũng phải chú ý, người này cực kỳ nguy hiểm, nếu ai từng gặp cậu ta thì xin báo lên cho nhân viên ở khu vực quản lý, sau đó nhân viên khu vực quản lý sẽ báo cho thống lĩnh Tật Nhĩ, xin cảm ơn." Sau đó rè một tiếng, radio kết thúc. Cùng lúc đó cụm đèn đường vốn đang chiếu video clip lên cũng lóe lên một cái, biến thành hình ảnh một người thanh niên lơ lửng ở giữa không trung.

"Hự!" Bạch Hi run run một cái, giẫm vào cống thoát nước, giày vừa mới mua lập tức in lên một vết bẩn.

Rút chân ra khỏi cống thoát nước trong khu vực quản lý. "Hít..., còn có một chút đau." Nhìn xuống mắt cá chân rõ ràng thấy chảy máu, Bạch Hi rên một tiếng, nhưng rồi cuộc tiếng rên này là vì gào khóc cho giày mới hay là mất cá chân hoặc là vì ảnh chụp ở trên không trung thì không ai có thể biết được rồi.

Chỉ thấy thanh niên trong ảnh tóc tai lộn xộn, vẻ mặt mỗi một, đôi môi khô nứt, trừ bỏ ánh mắt đen láy ra thì đúng là không còn chút hình tượng nào nữa, hơn nữa bởi vì quá nhỏ nên làm xấu T-shirt trắng trên người... Khiến Bạch Hi nhìn không chịu được phải che mặt, ngay lúc quan quân buồn cười, ông ta theo bản năng khẽ động khoe miệng, từ bức ảnh có thể thấy cậu thanh niên kia cực kỳ giống một người đã bị đói lâu ngày chạy nạn mà đến thấy được một bàn toàn đồ ăn ngon, muốn ăn nhưng được cho biết là không thể ăn mà chỉ có thể nhìn.

"Được rồi, quả nhiên bị truy nã rồi." Bạch Hi tự nói, hẳn là Bạch Tiểu Hoa đang ở phòng hồ sơ của căn cứ Dị Năng Giả, một nơi bí mật trong tầng hầm ngầm. Sao Bạch Tiểu Hoa lại phải vào trong đó? Bạch Hi không biết, kỳ thực ngay cả việc Phạn Phạn rời khỏi Đế Đô như thế nào, vì sao cứ thỉnh thoảng lại mang một đám người không cần thiết tới căn cứ Dị Năng Giả, cậu cũng không có manh mối nào. Chỉ Nhân chỉ cho cậu xem một đoạn phim ngắn, chứ không phải toàn bộ. "Mặc kệ nói như thế nào, Đế Đô, căn cứ Dị Năng Giả, tôi tới rồi." Bạch Hi ngẩng đầu, vừa nhìn đã biết nơi đó chính là căn cứ Dị Năng Giả.

"Suýt... Tránh xa một chút, đừng dựa gần như vậy."

"Hừ! Là mày dính tao có được không?"

Lỗi tai Bạch Hi hơi động, thu hết giọng nói có âm lượng không tính là quá nhỏ của hai người kia vào trong tai. Giả vờ ngồi xổm xuống liếc về phía sau, thấy hai người đàn ông một béo một gầy, người béo thì thấp hơn một chút, gầy thì cao một chút, hai người đó đứng ngang nhau ở một góc cách cậu không xa. Chắc chỉ là người qua đường thôi, Bạch Hi nhún vai, thầm than mình quá nhạy cảm. Đang chuẩn bị nhắc chân rời đi, hai người kia lại nói.

"Được rồi được rồi, xin lỗi mà, anh đừng nóng, anh có thể đừng nổi cái tính khí nóng này này lên nữa để hoàn thành nhiệm vụ này có được hay không." Người gầy nhẹ giọng nói, sợ bị cái tính nóng nảy của Bàn Tử làm hỏng chuyện tốt.

"Mày nói ai... !" Bàn Tử bị người gầy bịt miệng. Người gầy hơi cong thắt lưng dán miệng lên tai Bàn Tử, "Anh có thể im lặng chút được không! Cứ lớn tiếng như vậy lỡ bị người nọ nghe thấy thì làm sao?" Bàn Tử giùng giàng, người gầy vội vàng dùng bàn tay còn lại giữ Bàn Tử, "Em và anh đều may mắn, có thể gặp được món hời như thế ở cửa hàng quần áo, may mắn có chú ý, hỏi ông chủ bán quần áo phương thức trả tiền của người nọ, bằng không làm sao có thể nhìn thấy chứng nhận dị năng của người kia chứ? Anh đừng làm loạn nữa, nếu cứ thế thì cả hai chúng ta đều sẽ không được gì! Nghe rõ chưa? Anh chớp chớp mắt, đại biểu rằng anh sẽ không làm khó nữa, em sẽ thả anh ra." Người gầy thấy Bàn Tử chớp mắt, từ từ buông lỏng tay ra.

"Hô, hô, " Gặp được không khí, Bàn Tử há mồm thở dốc, sau đó chợt nhớ tới cái gì, đỏ mặt lên. "Hô, mày, nó, hô, chạy!"

Người gầy nghe không hiểu, nhưng theo bản năng theo tầm mắt Bàn Tử nhìn lại, sau đó, sau đó người gầy tròn tròn mắt, không thấy Bạch Hi nữa.

Từ lúc người gầy che miệng Bàn Tử thì Bạch Hi đã chạy đi, bởi vì người gầy muốn che miệng Bàn Tử thì cần phải nghiêng thân mình, cứ như vậy, người gầy không thấy Bạch Hi rời khỏi, mà Bàn Tử nhìn thấy nhưng lại không có cách nào báo cho người gầy. Chạy thoát thêm một lần, Bạch Hi cũng chẳng vui về gì, trốn, trốn có ích lợi gì? Là đàn ông thì nên liều một trận, không phải sao? ! Là vì chung quanh nhiều người lắm ư? Hay là bởi vì, những ánh mắt kia đã sớm âm thầm nhìn chằm chằm cậu làm cho da đầu cậu run lên?

"Đi ra đi." Bạch Hi dừng bước, lúc này cậu đi tới một góc rẽ hơi vắng vẻ, nơi này không hề giống phố chính người đến người đi, cực kỳ thích hợp giải quyết vấn đề.

"Ba ba ba." Một nữ nhân vỗ tay đến gần Bạch Hi từ phía sau, cậu cấp tốc xoay người về phía sau thì ngay lập tức bị shock.

Rất rõ ràng, dáng người người phụ nữ trước mặt vô cùng tốt, mặc áo vét hờ hững, quần jeans thắt lưng thấp, ủng ngắn Lưu Tô hoạt bát, không có chỗ nào là không ổn cả. Nhưng khi tầm mắt Bạch Hi dời đến tay trái của cô ta, roi da? Bạch Hi nhủ thầm. Ngay sau đó lại nhìn tới tay phải của người phụ nữ kia, súng lục? Rồi cuộc cô ta có lại lịch gì?

"Này, cậu bé đẹp trai, không phải sợ chị, chị sẽ không làm cậu bị thương." Người phụ nữ lắc lắc đầu, cười quyến rũ, dây chuyền kim cương trên trán phát ra tiếng vang kỳ dị.

"Chỉ cần cậu ngoan ngoãn đi cùng chị, chị cam đoan sẽ đối với cậu thật tốt." Tay cầm roi che miệng, cô ta giống như thẹn thùng mà phát ra tiếng cười

như chuông bạc.

Nhưng ngược lại, lỗ chân lông của Bạch Hi càng co lại nhiều hơn, hơi run run, mặc dù đánh phụ nữ là không tốt, nhưng nếu đã là phụ nữ có mục đích, từ trước đến nay đều không phải là hạng người hiền lành gì. Bạch Hi cũng cười, cười vì rốt cục cậu cũng có cơ hội để xem xem mình có trình độ như thế nào.

Hai người giao phong trong sự im lặng, dáng người của người phụ nữ truy đuổi Bạch Hi vô cùng xinh đẹp, Bạch Hi lựa chọn cách cô ta một khoảng cách, vũ khí của cô ta là roi dài và súng lục, nếu cận chiến nhất định sẽ chịu thiệt.

Đất vàng, phòng lợp ngói, không biết là sân sau nhà ai. Hình như đây là khu bỏ hoang vắng vẻ, không có bất kỳ cửa hàng gì ở trước, đến ngay cả đèn đường có thể tùy ý thấy được ở Đê Đô cũng không có ở khu này, nhưng đối với Bạch Hi mà nói thì đây lại là một sự may mắn, ở Đê Đô này không có bất kỳ người nào có thể tin nhiệm được, khắp nơi đều có thể ẩn chứa nguy hiểm, không được nhờ ai giúp đỡ, đồng nghĩa với việc bỏ đi một nguy cơ tiềm tàng, cho nên Bạch Hi tình nguyện đưa kẻ địch tới sân sau hiếm người này.

"Bốp!" Người phụ nữ kia vung roi dài quất vào đúng chỗ Bạch Hi đang đặt chân, Bạch Hi phản ứng cực nhanh thu chân về, cùng lúc đó khẽ đạp về phía sau, thân mình theo lực đạo này quăng về phía trước, tới đằng sau người phụ nữ kia, cậu không hề lưu tình chường một chưởng lên lưng cô ta.

"Khụ!" Cô ta không kịp xoay người, bị đánh trúng lưng, ho nhẹ một tiếng, không thể không bị nghiêng về phía trước, hai mắt lóe ra ánh sáng lạnh đột nhiên nhú lại, tay vừa vung, roi dài đã đánh úp về phía Bạch Hi.

Công kích của cô ta cũng chẳng sắc bén gì, roi dài giống như đồ chơi chẳng tốt gì, cho nên Bạch Hi lập tức giơ tay tóm roi, nhưng cậu lại không lường được rằng roi dài còn có thủ đoạn khác. "Xít...!" Bạch Hi hít một hơi khí lạnh, cúi đầu nhìn roi trong tay, trên roi này có xương gai thật nhỏ, không cần thận nhìn thì không thể thấy được, lại nhìn hai tay của mình, đã bị rạch vài vết.

"Rất thông minh." Bạch Hi cười nhạo một tiếng, trả roi dài lại cho cô ta, lui về phía sau mấy chục thước. Mà cô ta cũng không giận, vui mừng nhận lại đuôi roi.

"Cậu bé đẹp trai, chị thông minh, nhưng cậu có thích không? Cậu có thể gọi chị là Mẫn Mẫn." Mẫn Mẫn cười toét miệng để lộ ra hàm răng trắng, rõ ràng là tâm trạng Mẫn Mẫn đang rất tốt.

Bạch Hi không đáp lời, cậu biết đó mới chỉ là bắt đầu, hai bên đều chưa lấy bản lĩnh thật sự ra, cậu im lặng suy nghĩ những chiêu số mà mình có thể sử dụng.

Một hồi lâu mà không được đáp lại, Mẫn Mẫn dần dần sa sầm mặt. "Này, nhóc con, cậu đang nghĩ trốn như thế nào à?"

Hắn là có thể sử dụng dị năng không gian như vậy... Còn có niệm lực, Bạch Hi sờ sờ đầu, không biết cái thân thể chớp mắt một cái đã trưởng thành thêm ba tuổi có thể dễ dàng sử dụng không đây? Hơn nữa trưởng thành cũng chỉ là thân thể, hoàn toàn không có quan hệ với chiến đấu, chiêu số cũng không tiến bộ, như vậy cậu nên đánh như thế nào...? Có vẻ phản ứng của cô ta không nhanh bằng cậu, như vậy có thể lợi dụng chiêu thức mình khá thuần thục được không nhỉ? ...

"Phi!" Mẫn Mẫn nhổ một bãi nước miếng, tức giận dần tăng lên, Bạch Hi không hề thay đổi cảm xúc khi cô thay đổi tư thái khiến lòng của cô bị đâm một nhát thật mạnh. Chưa bao giờ... Và cũng chưa có một người nào, không có một người đàn ông nào có thể coi cô như không khí mà hoàn toàn không để ý.

Bạch Hi im lặng quan sát Mẫn Mẫn, nhẫn nhịn muốn thừa dịp câu hỏi khi đó của cô ta để xông lên cô ta. Mặc dù như vậy ổn thỏa, nhưng mà, nếu đến Đê Đô thực sự phải chiến đấu. Bạch Hi thu hồi tầm mắt, nếu mỗi một trận chiến đều phải lợi dụng đầu cơ trục lợi để chiến thắng..., như vậy sau này thì làm sao? Cậu tin tưởng vào thực lực tuyệt đối, bất cứ một động tác nhỏ nào đều sẽ giống như một cộng lông chim lướt qua người.

"Lần này, tôi sẽ không để cậu an lành đứng ở đó nữa đâu." Trong lúc Bạch Hi thu hồi tầm mắt thì Mẫn Mẫn cũng đồng thời cười tàn nhẫn, vung roi dài trên tay phải ra.

Bạch Hi dứt khoát thuận di đến phía sau Mẫn Mẫn, muốn dùng chiêu lúc này đối phó với cô ta, chường một chưởng lên lưng Mẫn Mẫn, nhưng Mẫn Mẫn giống như thấy được nên đột nhiên ngồi xuống, rồi bước lên phía trước một bước, tay vừa chuyển, roi da đã như gương nanh múa vuốt đánh về phía Bạch Hi.

"Không tốt!" Bạch Hi tự nói, theo quán tính muốn bắt vật đang bay tới trước mặt mình. Không, không thể dùng tay bắt, bàn tay thoáng tê dại nhắc nhở hậu quả của việc lỗ mẫn.

"Bốp!" Roi da rơi xuống đất, Bạch Hi lăn lộn ngay tại chỗ, mặc dù có thể dùng không gian thuận di, nhưng ở một nơi bốn bề là địch như Đê Đô này thì vẫn nên bảo tồn chút sức lực cho an toàn, vậy thì cứ coi như là đang tập tránh né đi, đối với trận chiến đầu tiên này, Bạch Hi cũng không có nhiều khăn trương lắm.

"A." Mẫn Mẫn cười nhạo, tay lại động, rút roi trở về.

Lúc Bạch Hi chuẩn bị tránh roi da, Mẫn Mẫn lại chậm rãi giơ tay phải lên, hé miệng xăn tay áo lên, lắc lắc đầu nạp đạn vào súng, động tác của cô ta cực kỳ thông thả, hình như là không sợ Bạch Hi sẽ chạy trốn, bởi vì tay trái của cô một giây cũng không ngừng đánh về phía Bạch Hi.

Bạch Hi chẳng phải thẳng ngốc, đất vàng bị roi da của Mẫn Mẫn quật tạo thành khe suối nhỏ, khu vực đầy bụi bặm này lại chẳng có ai, nhưng mấy thứ

này cũng chẳng quấy nhiễu tầm mắt của cậu, cũng chẳng phân tán sự chú ý cậu, khi Mẫn Mẫn lên đạn thì tiếng kêu vang lên nòng cũng đã rơi vào lỗ tai của cậu. Đây là một thế giới nhỏ bị bụi đất bao vây, Bạch Hi vừa tránh né roi da của Mẫn Mẫn vừa chú ý hướng đi của cô ta.

"Đoàng!" Mẫn Mẫn nổ súng. Ở cái thời đại lấy Dị Năng Giả làm chủ này, kỳ thực súng ống không còn bao nhiêu tác dụng, trên mặt Bạch Hi thoáng ý cười, sớm chuẩn bị tốt không gian thuận di, phát động!

"Xoẹt."

Một dòng điện giống một con rắn độc nhỏ không thể nhìn rõ đánh thẳng vào đầu Bạch Hi. Là cái gì? Hình như bị giật một phát? Bạch Hi đột nhiên không thể khống chế được thân thể nữa, cả người cậu mềm nhũn, nhưng mà mục tiêu của con rắn kia lại không ở trên thân thể của cậu, mà là đánh trúng dây thần kinh nào đó trong đầu cậu.

"Sao lại thế này...?" Tầm mắt mờ hồ, Bạch Hi siết chặt nắm tay thúc đẩy thần trí cố gắng lấy lại quyền khống chế thân thể.

Vừa nghĩ tới đây, cậu không tránh né gì nữa, roi dài của Mẫn Mẫn giống như một cái con măng xà linh hoạt khỏe mạnh siết chặt Bạch Hi, xương gai chỉ chít hẳn lên quần áo Bạch Hi.

"Roẹt..." Quần áo không chịu nổi lực phát ra tiếng kêu yếu ớt, áo của Bạch Hi nát tương rồi.

"A, nhanh như vậy đã đợi không kịp?" Một tay Mẫn Mẫn nắm chặt roi da, một tay khác che miệng cười khê. Nói những lời mà Bạch Hi nghe không hiểu lời..., nhưng nhìn bộ dạng lúc này của cô ta cũng biết không phải là lời hay ho gì!

Mẫn Mẫn phát lực, roi da quấn chặt lấy toàn thân Bạch Hi đột nhiên siết chặt hơn. "Hừ." Bạch Hi cúi đầu, thét lớn một tiếng, roi da áp chặt lồng ngực, xương gai từ từ ma sát lên da vẽ ra mấy vết máu, máu chảy ra từng chút một.

"Cậu cho rằng, tôi thật sự là loại phụ nữ tâm thường chỉ sử dụng roi da cùng súng lục như thế thôi ư? Biết không bé đẹp trai, đạn của tôi không phải là đạn bình thường, dị năng của tôi là hệ tinh thần bẩm sinh." Mẫn Mẫn có tư thái như người chiến thắng, tốt bụng nói cho Bạch Hi biết nguyên nhân cậu ta thất bại.

"Thôi, nói với đồ quê mùa như cậu cũng vô dụng, nhất định cậu nghe không hiểu đâu. Chẳng qua là gan của cậu cũng giòn thật, có liên quan tới nữ zombie bảy năm trước mà còn dám đến Đế Đô? Nữ zombie cùng một kẻ quê mùa? Thật sự là tuyệt phối! khà khà ha ha! !" Mẫn Mẫn quên hết tất cả mà cười to, giống như đã thấy được tiền thưởng dồi dào đang vẫy tay với mình ở phía trước vậy.

"Như vậy, vẫn chưa đủ đâu." Từ từ ngẩng đầu lên, Bạch Hi đáp lại Mẫn Mẫn một nụ cười rục rờ. Cậu cúi đầu xuống là muốn che giấu biểu cảm mất tự nhiên do lúc đang phát lực tránh thoát roi da, nhưng nghe đến đó, Bạch Hi suy nghĩ, cậu không cần thiết phải che giấu nữa rồi nhỉ?

Mẫn Mẫn nhíu mày. "Thế nào? Thật sự muốn để tôi đánh cậu thành tám khối à?"

"Chẳng lẽ phụ nữ đều vô nghĩa như vậy ư?" Bạch Hi cắn răng nói từng chữ từng chữ. Phụ nữ, chính là loài động vật này ư?

"Cậu..." Mẫn Mẫn đang chuẩn bị phân bác thì thấy lần này Bạch Hi không cho cô ta cơ hội mở miệng nữa rồi.

"Cô biết không?" Bạch Hi dần dần phát lực, roi da xương gai ôm lấy thân thể Bạch Hi, siết chặt lên da bên ngoài đã sớm bị tổn hại. "Cô không có tư cách nói cô ấy như thế." Cả người cậu đang run rẩy, xương gai đâm vào trong máu thịt. "Cô ấy hơn cô 1000 lần, một vạn lần." Hình như roi da cũng có chút không đành lòng nên phát ra tiếng rạch rạch. "Cô không hề biết cô ấy, không hề hiểu cô ấy." Cơ bắp phồng lên bị xương gai đâm vào từng chút một. "Cho nên, cô không được phép nói cô ấy như thế." Bạch Hi hít sâu một hơi, đột nhiên bứt đứt roi da, ngoài roi da văng tới phía bụi rậm thì còn có máu nữa.

Một người rõ ràng không có sức lực gãy dựa ra khỏi bóng tối, vậy mà lại được cô kéo ra khỏi đó. Như vậy, một kẻ không có sức mạnh để đi bảo vệ cô như tôi, tôi có thể làm một chuyện cho cô có được hay không? Mặc kệ nó có ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn đi theo trái tim của chính mình.

"Cậu, cậu làm gì?" Mẫn Mẫn tròn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những chuyện Bạch Hi làm, khi cô ta cảm thấy tay mình chợt nhẹ, sau đó lập tức phát hiện roi da bị bứt đứt, sắc mặt bỗng u ám ném roi da chỉ còn tay cầm ra.

"Vốn là dị chủng làm người ta ghê tởm, chẳng lẽ còn không cho người khác nói sao? Tôi cũng không tin một kẻ dị chủng có thể tốt hơn chỗ nào!" Mẫn Mẫn cấp tốc lên đạn sau đó kéo ra khoảng cách với Bạch Hi, cậu không thích nghe lời như thế à? Chị đây lại càng phải nói!

"Đủ rồi!" Bạch Hi phải dùng tất cả sức lực mới có thể làm cho mình không để ý đau đớn trên người, miệng vết thương hăm sâu sền sệt mà mẫn cảm, mỗi một lần dính ít bụi đất đều sẽ khiến Bạch Hi đau đến tận thân kinh. Bạch Hi nhắm mắt, tái tạo lại môi trường xung quanh mình ở trong đầu, một chút ánh sáng được thấp lên, cậu đều tin chắc rằng mình có thể thấy được những ngọn cỏ lay động hay gió thổi bên người.

Mẫn Mẫn không lãng phí thời gian, kéo khoảng cách ra thì lập tức nổ súng! Lúc này Bạch Hi đã thấy rõ, từ trong nòng súng đúng là bắn ra một con rắn nhỏ màu vàng, cái đuôi dong đưa phóng về phía cậu.

"Đoàng!" Một trận run rẩy không chịu khống chế cùng hoảng hốt đánh úp lại, run run là do bị con rắn nhỏ đánh trúng miệng vết thương, tốc độ của nó là không thể nghi ngờ, lúc trước súng tự động mang tới động lực, còn có sự tức giận của Mẫn Mẫn làm hậu thuẫn kiên cường khiến nó hướng tới mục tiêu chưa từng có từ trước đến nay. Nhưng không sao cả, Bạch Hi hoảng hốt trong chớp mắt xong thì thanh tỉnh lại, lần này chỉ là vì muốn thấy rõ đối thủ của cậu rốt cuộc là thứ gì mà thôi.

"Đoàng!" Mẫn Mẫn lại nổ súng, ngay lúc này trong đầu Bạch Hi bỗng nhiên xuất hiện một suy nghĩ.

Cậu giơ tay lên chắn ở trước người.

"Ngưng!" Bạch Hi niệm chữ này ở trong đầu. Trong đầu xuất hiện một vật thể uốn éo, phải ngưng tụ, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị một cái con rắn nhỏ màu vàng bằng bạc phá vỡ!

"Khụ." Bạch Hi nhất thời nhin không được ho ra máu, con rắn nhỏ lại tập kích lồng ngực của cậu, nhanh như chớp đánh vào thần kinh của cậu, Bạch Hi run rẩy, thân thể không chống đỡ được nữa mà đau đớn. Đúng lúc này, Mẫn Mẫn lại nổ súng một lần nữa.

"Đoàng! " " đoàng! " " đoàng!" Liên tục ba con rắn nhỏ bằng bạc từ nòng súng mà ra, tia sáng màu vàng bao vây lấy con rắn nhỏ nhằm về phía Bạch Hi.

"Ngưng!" Bạch Hi thanh tỉnh, nhìn chăm chăm ba con rắn kia, một vật thể sền sệt hình đám mây bao phủ tay Bạch Hi. Con rắn nhỏ vốn đang hướng về phía Bạch Hi bây giờ lại yếu đuối không còn sức lực, chẳng lẽ... là năng lực ngừng thời gian ư? !

Bạch Hi mở to mắt.

Quả nhiên là nó, Mẫn Mẫn cách đó không xa đứng vững dùng một tay bắn, nòng súng bắn ra ba viên đạn phát ra tia sáng vàng nhạt. Bạch Hi nhắm mắt, quả nhiên hình ảnh trong đầu cho thấy đó là ba con rắn nhỏ. Cậu mở mắt rồi nghĩ một lát, sau đó quyết định không làm gì cả.

Tất nhiên là năng lực ngừng thời gian tốt, nhưng nếu gặp phải nguy hiểm gì mà cũng ý lại nó, vậy nếu có ngày nó mất công hiệu thì nên làm sao đây? Bạch Hi chuyển tâm mắt từ trên người Mẫn Mẫn đến trên tay mình, nơi này có một vật thể hình đám mây, là cái gì đây?

"Ngưng!" Bạch Hi nhắm mắt lại hô từ này ở trong đầu, nhớ lại cảm giác xuất hiện lúc trước, lúc đó ập thể hình đám mây lập tức lên tiếng trả lời, nhưng lúc này nó giống như không còn ý thức nữa biến nhỏ lại, nhẹ nhàng chạy trên đầu ngón tay Bạch Hi, sự vuốt ve mềm mại này khiến Bạch Hi ngửa ngửa trong lòng.

"Đừng làm loạn." Bạch Hi nhin không được cười nói, nói xong liền sững sờ. Đừng làm loạn? Sao nghe thế nào cũng thấy giống như đang nói với người ta vậy, cái vật thể hình đám mây này là thứ gì? Bạch Hi lắc lắc đầu. Nhưng đám mây trên đầu ngón tay vốn đang dịu ngoan lúc này lại giống như phát giận cắn cắn đầu ngón tay Bạch Hi, Bạch Hi kinh hãi, cắn? Rõ ràng nó không có miệng, nhưng đầu ngón tay lại có cảm giác tê dại bị nó khẽ cắn.

"Nếu mây đã xuất hiện từ suy nghĩ của tao, như vậy nhất định là có nguyên nhân, đúng không?" Bạch Hi quan sát nó. "Mây bỗng nhiên xuất hiện, là muốn chọc tao cười sao? Cảm ơn mây, tao bị mây làm cho giật nảy mình đấy nhá! Có chuyện gì phiền lòng cũng đều chạy hết rồi." Bạch Hi lâu bà lâu bầu nói với thằng nhóc này, không biết tại sao lại cảm thấy nó thật đáng yêu.

"Đình!" Âm thanh bén nhọn nhỏ bé quanh quẩn trong tai Bạch Hi, giống như âm thanh của chuông báo động mang thời gian trở về bình thường.

Thời gian lập tức trở về bình thường khiến Bạch Hi thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh cậu đã bình tĩnh trở lại.

"Nhóc con, thấy mi rồi nhé." Bạch Hi cười khế, dẫn khí vào vật thể hình đám mây còn đang chạy trên đầu ngón tay của cậu.

"Hô." Ba con rắn nhỏ màu vàng lại lần nữa về lại quỹ tích lúc đầu, cách Bạch Hi hai bước xa, vật thể được cậu rót khí vào lại chẳng có biến hóa gì.

Lúc ba con rắn vàng nhỏ bằng bạc lướt qua tay Bạch Hi, "Xoẹt" một tiếng, vật thể hình đám mây lúc này đã hút chúng vào trong cơ thể. Ngay sau đó "Bùm" một tiếng, vốn ở trong nó còn có ba tia sáng màu vàng, nhưng khi tiếng vang này vang lên thì ba con rắn kia giống như bị nổ tung mà biến mất.

Trong phút đó Bạch Hi có cảm giác, cậu cảm thấy hơi thờ ơ dị năng của Mẫn Mẫn từ trong cơ thể của thằng nhóc kia. Nó, nuốt năng lực của Mẫn Mẫn ư? Bạch Hi mở mắt ra nhìn bàn tay của mình, lại phát hiện có một chút không thích hợp, trên tay này... Bạch Hi vươn tay ra sờ sờ vật thể trong suốt trên tay mình.

Mềm mềm...

Không đúng! Bạch Hi nhắm mắt lại rồi lại mở ra.

"Vẫn thấy được." Bạch Hi thì thào tự nói...

Theo lý thuyết thì chắc chắn người ta không thể thấy được khí này, trừ phi là hiểu được Nội Thị, hoặc là người sở hữu dị năng có thể nhìn thấu thiên hạ mới thấy được. Nhưng Bạch Hi không có dị năng này, chỉ biết Nội Thị, nhưng Nội Thị, chỉ có thể thấy khi cậu nhắm mắt tái hiện thực vật xung quanh mình mà thôi, như vậy tại sao cậu mở mắt ra lại vẫn thấy được nó?

Mẫn Mẫn nhủ này, sao lại thế này? Sao bỗng dưng lại không còn cảm ứng với nó nữa vậy. Mẫn Mẫn nghi ngờ nhìn Bạch Hi, chẳng lẽ thằng nhóc này có thể thấy nó? Nhưng mà đến ngay cả mình có thể miễn cưỡng thấy được nó là do dị năng biến hóa tạo ra nó, vậy mà giờ lại không nhìn thấy nó nữa. Rốt cuộc cậu ta đã dùng phương pháp gì để thấy nó, và dùng biện pháp gì để chặt đứt mối liên hệ giữa mình và nó?

"Cậu đã làm cái gì?" Mẫn Mẫn trầm giọng nói.

"Làm gì?" Bạch Hi sững sờ. "Tôi chẳng làm gì cả." Bạch Hi mở miệng theo bản năng, nhưng lời vừa ra thì cậu lập tức hối hận, đây không phải là chưa

đánh mà đã khai sao? Nếu như cậu thật sự chẳng biết gì, như vậy thì tại sao khi cô ta còn chưa nói một lời nào, cậu đã biết cô ta muốn hỏi cái gì rồi?

"Quả nhiên cậu đã làm gì đó." Mẫn Mẫn cắn răng. Xem ra thằng nhóc này khó đối phó hơn tưởng tượng của mình, mình là người phụ nữ thông minh, đánh không lại thì bỏ chạy, nếu cứ tiếp tục thì cũng chẳng tốt lành gì.

Mẫn Mẫn xoay người nhảy lên mái hiên, Bạch Hi định đuổi theo, nhưng vật nhỏ hình đám mây lại đột nhiên ghé vào tai cậu, vo ve vo ve không biết là đang nói cái gì.

Bạch Hi dừng lại.

"Rốt cuộc mày là cái gì vậy? Không chỉ tự di chuyển mà còn có thể nuốt hết sự công kích của người khác, chẳng lẽ, mày còn biết nói chuyện nữa ư?!" Bạch Hi rồi tung rồi mù, thứ này, rốt cuộc là cái gì?

Trong mấy chục giây ngừng lại này, Mẫn Mẫn đã biến mất không thấy bóng dáng nữa. Bạch Hi nhìn mãi không thấy cô ta nên đành ngồi trên mặt đất.

"A..." Bạch Hi rên đau, lúc trước mặc kệ là chiến đấu hay là phát hiện ra điểm kỳ dị của nó, nhưng vẫn không dám thả lỏng thân thể của chính mình, còn bây giờ sau khi ngồi xuống thả lỏng càng làm cho cảm giác đau đớn khó nhin lan khắp tay chân cùng trăm xương của Bạch Hi.

"Hít..." Bạch Hi đau đến run người, hai tay hai chân chạng ra nằm trên mặt đất, nhưng bởi vì bụi trên đất giống muối càng làm thương thể của cậu thêm đau nên đành phải ngồi dậy.

"Vo... ve..." Vật thể trên bờ vai lại chuyển động, giống như là đang dồn sức muốn nói chuyện.

"Xì..." Cả người Bạch Hi giật giật. "Mày đang làm gì đó? Hấp thụ khí của tao?" Ngực cậu phập phồng kịch liệt. "Mày là do tao tạo ra mà lại muốn làm hại tao?" Vốn nổi đau đớn đang chiếm cứ toàn bộ thân thể Bạch Hi, nhưng khi khí trong cơ thể đột nhiên bị hút đi làm cậu thanh tỉnh lại.

"Tránh ra, đừng ở gần tao!" Bạch Hi ôm lấy thân thể nặng nề của mình, đã lâu rồi không xuất hiện cái cảm giác một thân một mình này, không biết Mẫn Mẫn rời đi rồi có quay trở lại nữa hay không, không biết các Dong Bình khác có phát hiện ra cậu hay không, nhưng bây giờ, đến ngay cả thằng nhóc vừa mới khiến mình quên đi nỗi đau, hóa ra cũng là đồ vô lại ư? Chẳng lẽ thằng nhóc này cũng muốn cô phụ sự tín nhiệm của cậu ư?

Mặc dù chỉ ở chung với thằng nhóc này mười mấy phút, nhưng cái cảm giác có một chiến hữu, Bạch Hi thừa nhận cậu rất thích điều đó. Mặc kệ chiến hữu này có thể trợ giúp cậu bao nhiêu, nhưng nếu nó tồn tại, sẽ làm lòng Bạch Hi dễ chịu một chút.

Từng bước một đi từ sân sau vào trong nhà. Tuy rằng cái vật thể kia đã bị Bạch Hi lấy ra khỏi vai rồi ném ra ngoài, nhưng lúc vừa quay người thì nó lại trở về vai cậu.

"Kétttt..." Bạch Hi đẩy cửa ra, căn nhà đã lâu không có ai ở nên rơi xuống một ít bụi bặm.

"Hít." Bạch Hi bị bụi làm đau nên rên lên một tiếng. Đau quá... Tay phải vịn tường, tay trái khẽ sờ thân thể, lập tức đã thấy lớp chất lỏng đặc sánh dính ở trên tay mình.

Máu đỏ tươi kèm với đất dính khắp người, Bạch Hi đưa tay trái quệt một chút để nhìn.

"Nhiều máu như vậy..." Cậu hơi hơi váng đầu, là mất máu quá nhiều ư... ?

Một cảm giác trống rỗng truyền đến. "Đáng chết... Mày lại hút khí của tao ..." Bạch Hi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vật thể hình đám mây đang lơ lửng ở trước mặt mình.

"Rốt cuộc mày... Muốn làm gì... ?" Đầu càng nặng thêm, bước chân liêu xa liêu xiêu, Bạch Hi vô tri giác đi được vài bước, nhưng mí mắt lại cứ dính chặt lại...

"Rầm!" Cậu suy yếu ngã trên mặt đất, đến ngay cả cảm giác đau đớn do bị bụi đất dính lên miệng vết thương cũng không thể làm cho cậu thanh tỉnh.

Thằng nhóc kia... Mày muốn hút khí của tao đến khi tao chết mới thôi à... ?

Sau khi làm Bạch Hi hôn mê, nó vẫn tiếp tục hút khí của Bạch Hi, có thể thấy làn da của Bạch Hi đang từ từ biến thành khô quắt, hơi thở dần dần mỏng manh. Chẳng bao lâu sau Bạch Hi đã giống một cỗ thi thể nằm yên ở nơi đó.

"Ngu ngốc." Một giọng nói mềm yếu vang lên trong căn nhà.

**

"Uhm..." Bạch Hi ngấm ra một tiếng rên thoải mái đến mức tận cùng.

Đợi chút! Sao lại thế này? !

Bạch Hi mở hai mắt ra, bắt đầu hoạt động gân tay, tiện đà đứng dậy.

Cái cảm giác tràn ngập sức sống này là sao vậy?

"Ha!" Bạch Hi quát một tiếng, chém ra một quyền.

Trừ bỏ trên người không có quần áo ra, thì tất cả cảm giác đều làm cho cậu nghĩ rằng mình đang mơ.

Miệng vết thương đâu? Bạch Hi sờ sờ người. Chưa nói tới bóng loáng như ngọc mà còn có thể co giãn dễ dàng, đây quả thực là còn tốt hơn lúc trước khi bị thương nữa.

Bạch Hi nhìn bốn phía, tro bụi phủ kín vật dụng cũ kỹ, lúc dẫm lên sàn sẽ phát ra tiếng kêu kệt, thỉnh thoảng gió lại thổi qua cánh cửa thủy tinh bị vỡ, còn có chiếc rèm mục nát bay bay theo gió, liếc mắt một cái là có thể thấy được căn nhà này đã lâu rồi chưa có ai tu sửa. Chẳng lẽ là có người tới nhưng lại rời khỏi ư?

Bạch Hi quay đầu, nhìn từ ngoài cửa đến chỗ bên cạnh mình, chỉ có một hàng dấu chân sạch sẽ rõ ràng đối lập với bụi bặm dưới chân, chứng tỏ rằng không có ai tới căn nhà này cả, hoặc là có cao thủ dị năng có thể trôi nổi ở không trung chẳng hạn?

"Ai lại có lòng tốt chữa khỏi cho mình rồi rồi khỏi nhỉ?" Bạch Hi không hiểu, sư phụ và anh Thụ Yêu đã rời khỏi đây, Phạn Phạn thì chưa biết ở đâu, chẳng lẽ là Bạch Tiểu Hoa? Nhưng chắc nó không thần thông đến mức này đâu. ...? Bạch Hi ổn định lại tinh thần rồi bước hai bước, lúc tầm mắt quét qua một góc tối trong phòng thì lại thấy có thứ gì đó màu vàng nhạt đang nhúc nhích.

"Cái gì vậy?" Bạch Hi kinh hãi, nhìn thẳng thứ kia. Sao lúc này lại không thấy?

Đó là một vật thể lông nhung màu vàng nhạt, tròn vo, uốn éo thân thể, giống như đang đuổi người chuẩn bị đứng lên.

‘B-A-N-G...G G!’ ‘oàng!’ ‘oàng!’ ‘oàng!’ Nó giống như bụi mắng sau cơn mưa xuân mà bắt đầu kéo dài tay chân, lưng la lưng lay chạy về phía Bạch Hi, trong lúc chạy, cái thân thể tròn vo đó, nếu như nói nó có đầu, có mặt, như vậy thì phải là ở chỗ mặt hé ra hai khe hở, nó cố gắng vùng vẫy mở cái khe hở kia ra, đột nhiên phát hiện là một đôi mắt ướt sũng.

Bạch Hi tròn tròn mắt nhìn vật nhỏ lông nhung tròn giống như quả khinh khí cầu vươn ra tay và chân, nó không giống một sinh vật bình thường, ngược lại giống bùn đất, vốn là một đồng, sau khi bị nắn thì sẽ thành hình. Vật nhỏ này chạy đến trước mặt Bạch Hi, đã hoàn thành quá trình tiến hoá, từ một quả cầu, biến thành một thức có chân có tay, ngũ quan không thiếu một cái, nhìn còn có chút đáng yêu.

“Chủ nhân chủ nhân, tôi là thú giữ nhà của cậu ~” Vật nhỏ mấp máy cái miệng vừa mọc ra, phát ra cái giọng mềm yếu nhon nhót.

“Mây...” Bạch Hi vừa nói ra một chút.

“Dừng... ~ Ba cho rằng người ta sẽ nói như thế hả? Ngu ngốc!” Vật nhỏ kia nhếch miệng lên, tuy rằng miệng của nó không rõ ràng, hoặc là nói toàn bộ ngũ quan của nó đều không rõ ràng, nó mà ngậm miệng lại thì đúng là không thể thấy được, lúc hé ra có thể thấy hai cái răng nanh đáng yêu, toàn thân là lông ngắn màu vàng nhạt. Nếu nó nhắm mắt lại không nói chuyện, ai cũng sẽ nghĩ nó chỉ là một quả cầu có lông xù!

Bạch Hi run rẩy môi, cái vật nhỏ có thể thay đổi hình dạng này rốt cuộc là cái gì?

“... Rốt cuộc mày là cái gì?” Bạch Hi xấu hổ nói, nếu cậu không lầm, vết thương trên người cậu là do nó trị khỏi?

“Đều do ba cả..... Giúp ba ăn hết mấy con rắn kia, đã không khen ngợi con thì thôi, con muốn nói chuyện cậu còn không cung cấp khí cho con, hu... Muốn ở lại thì ba lại đuổi con đi... Chữa trị cho ba thì ba lại xem thường con, ba, ba..... Ba ba thật xấu xa!” Vật nhỏ nói xong liền chu miệng khóc ô ô, run lên giống như là đang phải chịu nhiều uất ức vậy.

Bạch Hi tròn tròn mắt, ban này còn hiền ngang gọi mình là kẻ ngốc, vậy mà chỉ tích tắc liền khóc?

“Đừng khóc, đừng khóc mà, là tao sai, tao không coi thường mày mà.” Bạch Hi hốt ha hốt hoảng ôm lấy vật nhỏ, bởi vì cậu nhớ lúc cậu khóc mẹ sẽ ôm cậu vào lòng như thế này.

“Hu hu..... ba ba Bạch Hi.....” Vật nhỏ cuộn trong lòng Bạch Hi khóc thút thít mở miệng, “Con chọc ba ba đấy.” Nghe vật nhỏ nói như thế, Bạch Hi cứng cả người, cúi gầm mặt thì thấy vật nhỏ này đang đắc ý đang nhìn mình rồi, làm gì còn vẻ thương tâm như lúc nãy nữa chứ? !

“Mây.....!” Bạch Hi lập tức tóm lấy nó, để xuống, chẳng lẽ nó chính là do trời phái tới để chinh phục mình ư? Lúc cậu chuẩn bị tức giận, vật nhỏ này lại mở miệng.

“Ba ba đừng nóng giận, người ta mới sinh ra, hẳn cảm lắm, ai bảo ba ba không quan tâm con.” Vật nhỏ bỗng nhiên biến hoá tính tình khiến Bạch Hi luống cuống tay chân, nhưng lúc này nó lại giống như một đứa bé làm sai chuyện, kéo ống quần cậu làm nũng.

“Haizzzzz.....” Bạch Hi không còn cách nào, dứt khoát đặt móng ngồi trên mặt đất. “Vật nhỏ, rốt cuộc mày là cái gì? Là do tao tạo ra hả?” Bạch Hi chưa gùoi con tức cho nên không muốn nhìn cái cục bột đang cầu mong cậu nhìn nó.

“Ba ba Bạch Hi, con không phải là vật nhỏ, nếu ba muốn gọi con là cục bột nhỏ thì con là cục bột nhỏ, con là từ thân thể của ba mà ra.” Cục bột nhỏ chớp chớp mắt, đáng vẻ lấy lòng cọ cọ Bạch Hi.

“Sao mày lại biết suy nghĩ của tao?” Bạch Hi cả kinh, cục bột nhỏ chỉ là một cái xung hô loé lên trong đầu cậu, nhưng làm sao nó lại biết được?

“Ba ba Bạch Hi, ba ba không cần lo lắng.” Về mặt cục bột nhỏ nghiêm trng, nói, “Con không biết chuyện của ba và mẹ Phạn Phạn đâu...” Lời còn chưa nói hết, nó đã cảm thấy không được bình thường, “Không không không không.” Nó vừa lắc đầu vừa run cổ giống như bác bỏ câu nói vừa rồi vậy.

“Ba ba Bạch Hi, con xuất hiện từ cơ thể của ba, tự nhiên sẽ biết suy nghĩ của ba rồi, nhưng ba ba không cần lo lắng chỉ cần con thực thể hoá rồi, thì sẽ không biết suy nghĩ của ba nữa ngoại trừ lúc ba suy nghĩ về con.” Cục bột nhỏ nghiêm túc nhìn Bạch Hi, nhưng lại giống như có ý khác.

Bạch Hi cười khò, thăng nhóc này hiểu hết tâm tư của cậu rồi, mẹ Phạn Phạn...” Xung hô thể này thật đúng là làm cho mặt cậu có chút đỏ, thật không biết.... Đợi chút! Bạch Hi đột nhiên cảm giác được mình đã bỏ qua một tin tức trọng yếu.

“Thực thể hoá? Chẳng lẽ mày là thực thể hoá của niệm lực trong người tao?!” Bạch Hi kích động vỗ hai tay vào nhau, dọa cục bột nhỏ nhảy dựng lên.

Cục bột nhỏ run lên hai lần, sau đó mới mở miệng, “Đúng vậy, ba ba Bạch Hi, chẳng lẽ ba ba không biết sao?”

“Tao phải biết những chuyện đó à?...” Bạch Hi dừng một chút, “Bạch gia chỉ còn lại một mình tao, không có trưởng bối nào có thể nói chuyện của Bạch gia với tao cả.”

“A a, ba ba Bạch Hi, có phải năm nay ba ba 18 tuổi rồi hai không?” Cục bột nhỏ cũng rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, thấy tâm tình Bạch Hi sa sút liền chuyển đề.

“Hả? Đúng vậy, sao thế?” Lúc vừa rồi, Bạch Hi đột nhiên bỗng nghĩ tới người cha đã mất của mình, nếu ông ấy còn sống, như vậy cậu cũng sẽ không đến mức cái gì cũng không biết nhỉ?

“Căn cứ theo ví dụ thực tế của Bạch gia thì thời điểm mười tám tuổi là thời điểm dễ dàng thực thể hoá niệm lực nhất. Cho nên hôm nay, ba ba mới có con.” Cậu nói sau cùng của cục bột nhỏ vang lên hữu lực. “Tiếp cận gần với niệm lực chính là hệ tinh thần, cho nên con có thể cắn nuốt tất cả công kích hệ tinh thần yếu hơn con, chuyển hoá thành niệm lực, người con màu vàng nhạt cũng là bởi vì cắn nuốt mấy con rắn nhỏ kia. Nhưng mà ba ba Bạch Hi, sức mạnh của con mạnh hay yếu sẽ được quyết định bởi ba ba, con muốn trưởng thành thì phải hấp thụ khí của ba, cho nên....”

“Ừ, đã biết.” Bạch Hi cười, cục bột nhỏ hả? Mày chính là đồng bọn của tao rồi.

*

“Ba ba Bạch Hi, chúng ta đi đâu vậy?” Thân là thực thể của niệm lực cho nên cục bột nhỏ có năng lực biến hình, giống như Bạch Hi nghĩ, cũng như một đồng bunn có thể bóp dẹp hay vờ tròn. Lúc này nó giống như một cái áo lông cừu khoác ở trên người Bạch Hi.

“Không biết.” Bạch Hi lắc đầu, nhìn chằm chằm mấy Dong binh quần áo không chỉnh tề trên đường.

“Không phải là chúng ta đi tìm Bạch Tiểu Hoa hay sao, nói không chừng lại may mắn, Bạch Tiểu Hoa không bị chết đói trong tầng hầm, nhưng nếu chúng ta cứ để nó ở đó, lỡ như đèn sắp cạn dầu thì làm sao bây giờ?” giọng nói mềm yếu vang lên, nhưng vì cục bột nhỏ lại không đề nên âm lượng, kết quả, làm cho bọn họ, bị phát hiện rồi.

‘Ai? ! Anh em! Bên kia có người!’ Mấy tên Dong binh đang biếng nhác đột nhiên lại hết sức cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

"Cục bột nhỏ..." Bạch Hi đưa tay đỡ trán, không biết nên làm thế nào mới phải, nên nói là nó không biết thương thức hay là do quá hồn nhiên, hay là ngu ngốc đây? Chẳng qua... Bây giờ cậu cũng không có thời gian đi trách cục bột nhỏ nữa! ! Bạch Hi như bị điện giật phóng người chạy về chỗ sâu trong sân, bởi vì phía sau có một đám Dong Binh quần áo không chỉnh tề đang đuổi theo, nhưng mà... Trong tay bọn họ lại không có vũ khí.

Khụ khụ... Được rồi, cho chúng ta trở lại năm phút trước. Hai người, không đúng, một người một áo lông cừu đã rời khỏi tòa nhà, lúc ra khỏi sân sau bị người đời lãng quên, thì lại phát hiện đầu đường có đầy Dong Binh.

Không nên hỏi làm sao bọn họ lại nhìn ra những Dong Binh kia, cái quân đoàn mặc đồng phục quần cộc màu vàng này thuộc loại nào? ! Sẽ không bị bắt lại chứ? ?

"Giáo sư, chúng ta đã tìm hơn nửa Đế Đô này rồi, bây giờ vẫn không tìm được mục tiêu." Trong lúc Bạch Hi và cục bột nhỏ phát hiện có gì đó không đúng đang lúi về sân sau, tên đội trưởng mặc quần đùi đỏ cách đó không xa đột nhiên gọi một cuộc gọi video.

"Tiếp tục tìm, không tìm được thì đừng hòng trở về dùng cơm~" Người đàn ông ở đầu bên kia đang nhai từng miếng thức ăn một, giống như rất ngon

vậy. Nhưng Bạch Hi nhìn thế nào cũng đều cảm thấy kỳ quặc...

Làn da bóng loáng lại nhão nhọt, ánh mắt thật uy nghiêm nhưng nhìn thế nào cũng thấy khóe miệng có độ cong xấu xa. A! Người kia, tóc của ông ta nhiều màu! Điều này khiến Bạch Hi nghĩ tới Bạch Tiểu Hoa, cái con chó nhỏ chỉ dựa vào gầm gừ là có thể dọa kẻ thù chạy mất đồ.

Bạch Hi nhảy lên nóc nhà, Đê Đô quá lớn, phóng mắt nhìn cũng không thấy bờ, kiến trúc chòng chéo lên nhau, trong đồng hồ hỗn loạn lại có một khu như rồng uốn lượn chính tề di động trên mảnh đất này. Ở đằng sau là quân đoàn quần cộc vàng đang hò hét đuổi theo, giống như cái quân đoàn này chỉ có như thế, thế kỷ, dị năng ừn ừn, kẻ yếu nhất lại đang quăng trứng gà. Cuộc truy đuổi này giống như một trận ẩu đả ngoài chợ vậy.

Một đồng tia chớp cùng với những bịch nước nho nhỏ, lòng trắng trứng cùng trứng gà rơi ở phía trước hoặc phía sau Bạch Hi, khi rơi xuống thì nổi lên pháp trận một hồi lâu, tia sáng màu tím đen di chuyển, muốn bao phủ Bạch Hi lại, nhưng niệm lực của Bạch Hi đời nào chịu để yên? Có lẽ không đủ để đánh nhau, nhưng chạy trốn thì luôn có thừa, cậu có thể đủ sức phân niệm lực còn thừa ra đi cảm thụ những dao động khác lạ trong không khí rồi điều chỉnh phương hướng đi. Bạch Hi biến mỗi cuộc chiến đấu thành huấn luyện, hưởng thụ cảm giác rơi mồ hôi, mỗi một phút mỗi một giây đều không ngừng tri hoãn sử dụng dị năng và thuận di, bộ pháp dần dần xuất hiện tàn ảnh, nhìn thì giống như đánh trúng cậu, nhưng sự thật thì đánh vào không khí.

"Như vậy không được, bọn họ quá nhiều người, hơn nữa ai cũng quăng trứng gà, mình cũng không thể thoát khỏi công kích bên bi như thế." Bạch Hi thì thào, quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó vội vàng quay lại. Người phía sau chẳng ít đi chút nào, ngược lại càng lúc càng nhiều.

Bạch Hi cảm thấy người bên đường người đều giống nhau chỉ nhìn chứ không ra tay. Không phải Đê Đô phát radio truy nã cậu ư? Lúc trước đi đến Đê Đô thấy đủ loại Dong Binh nhưng bọn họ đều không ra tay, từ đầu tới đuôi cũng chỉ có quân đoàn mặc quần cộc màu vàng này truy đuổi cậu mà thôi.

"Ba ba Bạch Hi, hình như ở bên dưới đang nói cái gì đó." Cục bột nhỏ lặng lẽ nói với Bạch Hi. Nghe nó nói như thế Bạch Hi có chút thắc mắc, vì thế cậu lựa chọn tập trung tư tưởng nghe mọi người trên đường đang nói chuyện với nhau.

"Ai, phòng nghiên cứu mấy kẻ điên kia lại ra tay rồi." Một quý bà với dáng vẻ ung dung đang mân mê cây hoa lan không thèm để ý tới người hầu đang đứng bên cạnh mình mà nói.

"Đúng vậy, phu nhân, phòng nghiên cứu mấy kẻ điên kia vừa ra tay, thì những kẻ khác đều không dám động." Người hầu hơi khom lưng, tiếp tục sử dụng cách gọi của vị phu nhân kia. Dù sao thì mọi người ở Đê Đô cũng đều gọi bọn họ như thế, cho nên người hầu coi cách xưng hô đó như là một điều dĩ nhiên.

"Không biết lần này mục tiêu là ai, phòng nghiên cứu muốn bắt cậu ta tới đó làm gì nhỉ?" Quý bà kia nhàn nhã ngồi ở trên xích đu, vừa đong đưa vừa chậm chậm nhắm mắt lại...

"Ông nội oi, mấy anh không mặc áo kia đang làm gì vậy?" Một cô bé gái hồn nhiên mở to hai mắt nhìn quân đoàn quần cộc nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà nhà mình thì lập tức đặt câu hỏi, ánh mắt cứ đưa theo sự di chuyển của bọn họ.

"Suyt... Niếp Niếp, đừng lớn tiếng như vậy." Ông cụ chợt bịt kín miệng của bé gái kia, những người ở trong phòng nghiên cứu không phải là người mà bọn họ có thể dễ dàng chọc tới. "Bọn họ là quân đoàn Phụ Chúc của phòng nghiên cứu đám người quái dị, đang truy đuổi mục tiêu là một kẻ quái dị."

"Um um..." Cô bé gái nức nức nở nở muốn nói chuyện, bé hất tay ông nội mình ra. "Bọn họ đang bắt ai vậy?"

"Chuyện này." Ông nội chỉ chỉ đèn đường. "Không phải trên đèn đường đều có ảnh chụp của người nọ đấy thôi?"

"Là anh trai này ư." Bé gái nhìn thoáng qua tấm hình trên đèn đường, quay đầu nở nụ cười. "Anh ấy đang nhìn chúng ta kia, anh trai, chào anh ~ chạy mau đi, đừng để bị bắt ~ hi hi ~" Cô bé gái chỉ vào bóng người sắp đi xa cho ông nội mình xem, bé cảm thấy đây là một trò chơi trốn tìm thật đặc biệt.

Bạch Hi cười cười với cô bé, cũng không biết cô bé có nhìn thấy hay không. Thấy bóng dáng cô bé kia dần nhỏ đi, Bạch Hi lại tăng nhanh tốc độ.

"Vèo vèo!" Cục bột nhỏ miễn cưỡng cảm thấy ở đằng sau có người đang tiếp cận mình rất nhanh. "Ba Bạch Hi... A! !" Đau! Cục bột nhỏ trực tiếp phịch một tiếng biến trở về hình dạng cục thịt tròn vo, nó vốn đang định mở miệng nhắc nhở Bạch Hi, nhưng lại không lường trước rằng mình vẫn chậm một bước.

"Phốc!" Bạch Hi phun ra một ngụm máu tươi, cục bột nhỏ bị xô lên vài tiếng thảm thiết. Đoạn đường này tấn công có quy luật khiến Bạch Hi buông lỏng cảnh giác, nhưng đột nhiên từ đằng sau xông lên một gã đội viên quần cộc màu vàng, bỏ ngay một đao ở bả vai Bạch Hi, ngay sau đó cục bột nhỏ vốn hóa thành quần áo cũng bị thương. Một đao này khiến ánh mắt Bạch Hi lộ ra một chút ngơ ngác, cậu không sợ đau chiếm lấy đao.

Làm cậu bị thương thì thôi, nhưng tiếng kêu đau xé cổ họng của cục bột nhỏ lại làm trái tim cậu đau quặn. Cậu chính là như vậy, tình nguyện bản thân mình bị thương cũng không muốn bạn bè của mình bị thương, mình bị thương thì có thể dưỡng thương, nhưng bạn bè bị thương sẽ làm cậu áy náy không thôi.

"Cút!" Bạch Hi vút đao sang bên, trong lòng bốc hỏa khiến đồng tử của cậu phát ra tia sáng yêu dị, tia sáng màu lam ăn mòn thần trí của cậu, tim của cậu dần dần lạnh như băng, một luồng suy nghĩ muốn giết chết người trước mắt này đột nhiên xuất hiện.

"Khóa!" Trong đầu tự dưng lại xuất hiện một chữ này không hề có lý do, mơ hồ theo bản năng mà bật ra, một giây sau khi trong cơ thể đã bị hút đi phân nửa. "Uhm hừ". Bạch hi không thích ứng thét lớn một tiếng.

"Xi...!" Đột nhiên, nhiệt độ không khí giảm xuống rất nhiều, xung quanh hơi nước dày đặc, nhanh đến mức không thể thấy rõ bóng người nữa, chỉ có thể

nghe được hai tiếng rắc rắc trong bóng tối, một tia sáng như thủy tinh chợt lóe lên ở trước mắt bọn họ.

“Ba ba Bạch Hi, ba xem kia, thư viện đang ở phía trước, đi đường vòng là đến rồi”. Cục bột nhỏ vo ve cất giọng âm áp.

“Ừ, anh biết rồi”. Bạch Hi thất thần trong chốc lát, ý thức đột nhiên rõ ràng. “A, thật là lạnh”. Vừa nói ra thì mới thật sự cảm thụ được, miệng vết thương trên bờ vai giống như bị ướp lạnh, không còn cảm giác đau đớn nữa. Bạch hi cố gắng lắc đầu thật mạnh để thanh tỉnh. Mặc dù còn chưa rõ ràng tình huống, nhưng bây giờ chính là thời cơ tốt nhất bằng cách thừa dịp sương mù dày đặc để bỏ lại đoàn quân cộc ở phía sau. Có lẽ Bạch Tiểu Hoa đang ở tầng hầm ngầm của thư viện, mặc kệ bây giờ nó còn ở hay không, cậu vẫn muốn đi xem một lần. Bạch Hi dứt khoát nhảy xuống nóc nhà sau đó nhanh chóng tiến nhập vào trong sương mù dày đặc.

Nhanh, nhanh, nhanh lên nữa. Bạch Hi đi qua một con đường nhỏ hẹp, cậu không dừng thuận bị bất kì một giây nào một phút nào. Bọn họ người đông thể mạnh nên có thể đuổi theo bất cứ lúc nào, nhưng số lượng cũng chính là khuyết điểm của bọn họ, con đường nhỏ hẹp này chỉ cho phép một người vượt qua nó mà thôi, vì thế cho dù bọn họ muốn đuổi kịp cậu, cũng không dễ dàng như vậy.

“Giáo sư, quả nhiên cậu ta muốn vào thư viện qua con đường nhỏ như ngài nghĩ, có cần tiếp tục truy tung không ạ?” Sau khi Bạch Hi nhảy xuống nóc nhà, quân đoàn quân cộc màu vàng nhanh chóng thanh lí hiện trường, mấy quạt gió đồng loạt thổi tan sương mù dày đặc, tên đội trưởng mặc quần cộc đỏ cúi gầm mặt xem xét sau đó lại gọt video.

“Uhm, không cần, để cho cậu ta vào thư viện đi tìm Noãn Noãn đi”. Người đàn ông trong video phía đối diện hơi thỏa mãn nở nụ cười. Lần này, Noãn Noãn nên cảm thấy mãn nguyện rồi đi cùng cậu ta thôi?

“Đợi một chút! Giáo sư!” Đội trưởng mặc quần đỏ mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm tượng đá bị quân đoàn quân cộc màu vàng đẩy đến trước mặt mình, bức tượng đá kia hoàn hảo như một tác phẩm nghệ thuật vậy, từ đầu đến chân, điêu khắc chính xác đến mức có thể nhốt một người ở trong đó, mag người bên trong đang ra sức cử động mắt, hình như vẫn còn sống.

“Giáo sư...” Đội trưởng mặc quần cộc đỏ ấp úng không biết nên nói cái gì cho phải, dị năng thứ hai? Đây là thứ mà đến ngay cả thiên tài cũng không nhất định có thể địch nổi ư? “Mau đập anh ta ra!” Một trận gió thổi qua, đội trưởng như là bị nung tình vội vàng sai đội viên đập cái người xui xẻo bị đóng băng ra.

“Ồ? Xem ra chuyện này còn có chút thú vị rồi đây...” Vị giáo sư thu hết cảnh tượng ở đầu bên kia của video vào mắt rồi xoa cằm không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Khụ...” Con đường âm u ẩm ướt, thần trí Bạch Hi mơ hồ vịn tường dẫm lên vết nước bẩn, miệng vết thương ở bờ vai đang đau lên, cục bột nhỏ đã sớm suy yếu hóa thành một chùm sáng nhỏ bay vào trong đầu cậu.

“Thật là tồi tệ...” bạch Hi mơ mơ màng màng nói thầm “Thư viện...”. Cậu lê cái chân nặng nề tiếp tục đi về phía trước, qua góc rẽ trong thư viện thì tới rồi.

“Uhm...!” Thật là khó chịu! Bạch Hi ôm ngực, nơi đó giống như có tứ gié đang gãy dựa muốn nhảy ra.

“Cái gì vậy...!” A... Bạch Hi đau đớn nên phải ngửa đầu hút khí. Rất lạnh... Cậu ôm lấy bả vai, cả người từ từ trượt xuống, vô lực dựa vào tường rồi há mồm hít vào rồi lại thở ra.

“Hô...” Bạch Hi nỗ lực bình phục lồng ngực đang đau đớn, nỗi đau này tới bất thành linh, đau đến mức phải cắn chặt răng. Trong đầu giống như có một sợi dây cung đang bị kéo căng, không thể thả lỏng, nếu vội vàng kéo sẽ bị đứt. mà cậu cũng nghe thấy tiếng rên đau đớn của cục bột nhỏ ở trong đầu cậu.

Nhưng một giây sau, một luồng sức mạnh mạnh mẽ từ ngực truyền đến, Bạch Hi không rõ chân tướng ngay ngắn cả người, luồng sức mạnh này truyền từ ngực tới tứ chi trăm xương, giống như đang làm ấm cho cơ thể cậu, nhưng lại rét lạnh làm cho cậu phải run run... Không biết qua bao lâu, luồng sức mạnh này cuối cùng cũng bình ổn lại làm cho cậu cảm thấy kì lạ. Vết thương trên vai khép lại rồi ư? Cậu kinh ngạc cúi đầu nhìn bả vai. Vì sao gần đây luôn có một số chuyện xảy ra làm cậu kinh ngạc? Bạch Hi loáng thoáng cảm giác sẽ có một chuyện rất lớn chưa từng xảy ra từ trước tới giờ sắp ập tới. Không có bất kì lời cảnh cáo nào, không có bất kì điềm báo trước nào, cậu chính là cảm thấy như thế.

“Ba ba Bạch Hi, ba làm sao vậy?” Giọng nói sột ruột của cục bột nhỏ vang lên, cùng lúc đó xuất hiện một quả cầu tuyết màu trắng bạc tròn vo, hình như nó rất sợ mà run lên bần bật.

“Ba ba Bạch Hi, con làm sao thế?” Tại sao lại biến thành quả cầu tuyết rồi? Cục bột nhỏ khóc ồ lên, mặc dù chính nó cũng không biết mình có thể rơi nước mắt giống như con người hay không.

“Ngừng”. Bạch Hi xách cục bột nhỏ lên. “Xít..., thật lạnh”. Vừa ôm cục bột nhỏ vào trong ngực Bạch Hi đã phải nín thở, bởi vì cả người cục bột nhỏ lạnh thấu xương, chẳng lẽ là bởi vì luồng sức mạnh vừa âm áp vừa rét lạnh ban nãy ư? Bạch Hi vươn tay, nhưng không chạm vào cục bột nhỏ, mà là đặt tay ở trên đầu cục bột nhỏ, điều động khí trong thân thể, sau đó dịu dàng từ từ dẫn khí vào trong lòng bàn tay, lúc xoa nhẹ một cái thì giật mình.

“Phanh!” Tiếng vang này vừa phát ra, lông toàn thân của cục bột nhỏ không chịu nổi mà run lên, vụn băng rét lạnh tách ra khỏi lông tơ màu vàng ấm của nó, sau khi tiếp xúc không khí lập tức hóa thành một đám sương mỏng manh rồi biến mất trong không khí.

“Không sao chứ?” Bạch Hi như có chút dăm chiêu nhìn tất cả những chuyện vừa xảy ra, chẳng lẽ trong vô thức cậu lại có dị năng băng ư? Bởi vì mới phát hiện, cho nên Bạch Hi trực tiếp vứt trận đau đớn co rút cùng luồng sức mạnh kia ra sau đầu.

“Hu hu... Không có việc gì rồi”. Tim cục bột nhỏ vẫn đập nhanh rồi khóc thút thút một hồi: “Ba ba Bạch Hi! Chúng ta đi nhanh đi, tìm con chó đốm nhanh đi, nơi này thật nguy hiểm...” Mím mím môi, cục bột nhỏ giật nhẹ ống quần Bạch Hi thúc giục cậu đi mau.

“Được, đi thôi”. Có chút đau lòng nhìn thẳng nhóc mới sinh ra mà đã phải trải qua hai trận sinh tử này. Bạch Hi bế nó lên để lên trên vai mình, đi về phía trước, sau đó quẹo vào một con đường.

“Chắc, chói quá”. Bạch Hi có chút không thích ứng mờ bàn tay ra che ánh mặt trời trước mắt, mặt trời lên cao nhiệt liệt sáng ngời, khiến Bạch Hi có chút chán ghét. Cậu lắc lắc đầu vút bỏ cảm giác này đi, đi qua khúc cua rồi mới tới thư viện ở phía trước, không có ai trông coi cửa thư viện cả, Bạch Hi nhìn trái nhìn phải một lúc, sau khi xác định thật sự không có người khả nghi nhìn mình thì mới chịu cúi đầu đi vào trong thư viện.

Khi cậu định đi vào thư viện thì bỗng nhiên vang lên tiếng thét chói tai của một bé gái.

"A! ! Sắc lang!" Trang Đình vội vàng che hai mắt, nhưng lại không nén nổi tò mò hé tay ra một chút. Người đàn ông này... Vì sao lại không mặc quần áo? Nhưng thân hình của anh ta đẹp quá... Dưới ánh mặt trời, da thịt ánh lên màu lúa mì sáng bóng, cơ bắp mạnh mẽ nhưng lại không khoa trương làm cho mặt Trang Đình cực kỳ đỏ.

"?" Lúc này Bạch Hi mới phát hiện mình không mặc áo, bởi vì mới vừa rồi đùa giỡn với roi của cô gái tên Mẫn Mẫn kia nên máu dính vào, vì thế cậu bỏ áo đi. Cậu nhìn kỹ lại, cô gái trước mặt... Sao lại có chút quen mắt?

"Trang Đình!" Bạch Hi thấp giọng gọi ra cái tên này, cô ấy là người vợ tương lai của cậu ở thế giới kia.

"Hả? Anh quen tôi ư?" Trang Đình thả hai tay đang che mắt xuống. Anh ta biết mình? Trang Đình chớp chớp mắt.

"Không, không có gì, không có gì..." Bạch Hi lắc lắc đầu, rồi khỏi ngưỡng cửa cực nhanh, đi về phía một con đường hẹp khác.

"Này! Anh..." Anh vội cái gì? Tôi đâu có ăn thịt anh! Trang Đình thờ phỉ phỉ nhìn chằm chằm bóng lưng của người đàn ông kia. "Để lại cái gì đó để liên lạc cũng được mà..." Cô thì thảo, nói xong liền đỏ mặt. "Phi phi phi! Thật không biết xấu hổ!" Trang Đình bưng gò má đang nóng lên, lắc lắc đầu rồi đi vào thư viện.

"Trang Đình..." Trong con đường hẹp tối tăm kia, Bạch Hi hơi nghiêng người nhìn theo bóng Trang Đình, cúi đầu tự nói. "Cô gái này, mình nhất định không thể quen được." Nếu nói cậu hoàn toàn không sợ cái thế giới trong tương lai kia thì đó là chuyện không thể nào, nhưng cậu nhất định sẽ nỗ lực để chuyện không phát triển thành như thế.

"Cục bột nhỏ, nhóc có thể biến thành hình người không?" Bạch Hi lo lắng, vội vàng gọi cục bột nhỏ.

"Cái gì? Có thể chứ." Cục bột nhỏ vỗ ngực một cái, tuy rằng không biết mình có ngực hay không, nhưng nó vẫn cứ vỗ. "Bụp!" một cái, ngay sau đó, một làn sương trắng bay cao lên, tay chân của cục bột nhỏ dài ra, lông tơ dần dần rút đi, nhanh chóng biến thành một bé trai có màu da trắng nõn, mặc áo lông màu vàng.

"Nhóc giúp anh qua cửa hàng quần áo bên kia mua kính đeo mắt và mũ, chọn thêm một bộ quần áo có thể làm cho người khác không nhìn rõ thân hình, được không?" Đợi sau khi cục bột nhỏ gật đầu ý bảo có thể, Bạch Hi liền đưa bóp tiền cho cục bột nhỏ để nó đi vào cửa hàng quần áo.

Không bao lâu sau cục bột nhỏ đã mang theo một bọc đồ to chạy trở về. "Ba ba Bạch Hi, cho ba này." Bé trai nở một nụ cười đáng yêu, sau đó lại "Bụp!" một tiếng, ngay lập tức lại biến trở về hình dáng quả cầu lông nhưng như cũ.

"Cái này..." Khi Bạch Hi cởi quần ra, mặc đồ mà cục bột nhỏ mua vào, sau đó, về mặt của cậu cực kỳ khó nói.

"Cái áo tay rộng này cái gì?" Nâng thẳng cánh tay, tay áo kéo dài tới đùi. "Cái vạt áo kéo dài tới mắt cá chân này là cái gì?" Cậu cúi đầu nhìn mặt đất, giày da màu đen dẫm lên từng tầng vạt áo mềm mại. "Cái thứ màu sắc sặc sỡ này là cái gì vậy?" Bạch Hi dờn tầm mắt lên trên người cục bột nhỏ đang cười đến nổi lông màu vàng trên bờ vai run kịch liệt, với điều kiện là nó có bà vai mới được.

"Ha ha... Ba ba Bạch Hi, con mua theo yêu cầu của ba mà, cố gắng che hết cả người, ha ha~ sau đó chủ tiệm đưa cho con bộ áo choàng màu sắc rực rỡ này, phốc phốc... Nghe nói là đồ của sư chùa trước kia" Cục bột nhỏ vừa cố nín cười vừa nói. Đây là yêu cầu của ba ba Bạch Hi mà, không thể trách nó được, mặc dù sau khi nó nhìn thấy Ba ba Bạch Hi mặc thì đúng là rất muốn cười... "Phốc ha ha!" Được rồi thật sự là nó đang cười!

"..." Bạch Hi không nói gì nhìn cục bột nhỏ đang cười lăn lộn trên mặt đất. Được rồi, "Phù." Cậu ra vẻ thoải mái thở ra một hơi, như vậy cũng tốt, như vậy thì sẽ không còn ai có thể nhận ra mình nữa. Cậu đeo kính râm lên, đội mũ lên, chân đi giày da, mặc áo cà sa, cứ ngênh ngang như vậy đi tới thư viện, còn cục bột nhỏ đã hóa thành một tia sáng nhỏ chui vào trong áo cà sa của Bạch Hi. Lỡ như thư viện không cho mang theo thú cưng thì biết làm sao? Cho nên nó vụng trộm trốn đi. Được rồi nó sẽ không nói là vì nó không muốn cả nó và ba ba Bạch Hi cùng nhau hưởng thụ cảm giác bị mọi người kì thị!

Bọn họ cứ như thế đi vào trong thư viện, dù sao Bạch Hi cũng đã mặc thành như vậy, làm sao còn có cái khả năng bị nhận ra cơ chứ? Cùng lắm thì những người đã từng gặp cậu cũng chỉ cảm thán rằng cậu là một bệnh nhân tâm thần mà thôi.

"Haizzzz." Bạch Hi giả vờ như đang tìm giấy tờ, không biết làm thế nào đành phải thờ dài, vì tìm con chó đó mà phải mặc thành như vậy, cậu thật sự không biết nên hình dung mình như thế nào nữa, có chút đau đầu xoa xoa trán.

"Ba ba Bạch Hi, ba xem tấm bảng bên trái này." Cục bột nhỏ bám ở trên áo Bạch Hi, nhỏ giọng gọi cậu.

"Hả?" Bạch Hi lặng lẽ đánh giá xung quanh một vòng. A, đã thấy. Cậu đi đến trước bức tranh vẽ kết cấu của thư viện ở một góc bên kia, theo kết cấu trên bức tranh thì có thể nhìn ra thư viện có tổng cộng ba tầng, tầng hầm ngầm ở lầu một, muốn đi thì đi về bậc thang phía dưới ở bên trái.

"Tiên sinh." Nhân viên bảo an đứng ở bên trái cửa ra vào lễ phép vươn tay ngăn Bạch Hi lại. Anh ta nhú nhú mày, hình như là không xác định được cái người kỳ quái này rốt cuộc là nam hay là nữ, nhưng vẫn làm theo chức trách cản Bạch Hi lại. "Không phải là công nhân của bản quán thì không được đi vào."

Hai mắt đằng sau kính sáng lên, Bạch Hi chậm rãi đưa tay, nâng lên rồi mở ra. "Anh hãy nghỉ ngơi một lát đi." Cậu thấp giọng nói.

"Tiên sinh, ngài đang nói cái gì vậy?" Nhân viên bảo an càng nhú mày sâu hơn, sao hành động của vị tiên sinh này lại khả nghi như vậy... Anh ta lén lút đưa tay ra sau lưng, chuẩn bị ấn nút cơ quan gọi nhân viên bảo an khác tới, nhân lúc anh ta dời toàn bộ lực chú ý sang cái nút cơ quan kia, thì một lần khi mắt mê đã chui vào mũi anh ta.

"Hừ... ?" Có vẻ là anh ta không hiểu tại sao người trước mắt lại biến thành hai người, sau đó là ba người, thậm chí là nhiều hơn.

Bạch Hi khẽ đỡ thân thể nhân viên bảo an bị ngã xuống, sau đó đặt anh ta ở một bên, thoải mái đi xuống bậc thang của tầng hầm ngầm, nhân viên bảo an phía sau yên ổn ngồi dựa vào vách tường. Đại khái mười phút sau anh ta sẽ tỉnh lại, bởi vì Bạch Hi chỉ ngưng suy nghĩ của anh ta lại, làm anh ta hôn mê một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

"Bộp, bộp." Con đường xuống tầng hầm ngầm chỉ có một vài ngọn đèn đón chào người khách không mời mà đến, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được, cuối lối đi truyền đến tiếng bước chân.

"Ba ba Bạch Hi, sao bỗng nhưng ba ba lại trở nên lợi hại như vậy?" Cục bột nhỏ bộp một tiếng, chui ra khỏi áo cà sa của Bạch Hi rồi rơi trên mặt đất.

"Cái gì?" Bạch Hi thoáng sửng sốt, sau đó sáng tỏ mở miệng. "Không biết." Cậu cười cười.

"Hả? ?" Cục bột nhỏ dừng bước chân lại một lát. "Không biết... Được rồi." Cục bột nhỏ hiếm khi ngoan ngoan như thế, bấu môi một cái rồi không lên tiếng nữa, là bởi vì này lối đi này yên lặng đến mức dọa người, nó sợ nếu nó tiếp tục hỏi thì sẽ kéo nhân viên thư viện tới.

Đi tới cuối lối đi thì có ba cánh cửa xuất hiện ở trước mặt hai người Bạch Hi, trên cánh cửa đầu tiên, viết là phòng lưu trữ, trên cánh cửa thứ hai, viết là phòng nhân sự, cánh cuối cùng thì không viết gì cả. Nhưng chắc cánh cuối cùng đó đã bị bỏ rồi, khóa trên cửa cũng bắt đầu rỉ sét, chứ đừng nói là kéo theo một đồng bụi bặm.

Bạch Hi nghĩ một lúc rồi mở cánh cửa không có chữ viết nào ra. Chắc chắn Bạch Tiểu Hoa không ở phòng lưu trữ, cậu đoán là phòng lưu trữ sẽ có người ra người vào, nếu lúc trước nó vào gian phòng này, thì nhất định sẽ bị phát hiện, cậu không biết hậu quả khi bị phát hiện là thế nào, nhưng cậu biết chắc rằng, đó không phải là chuyện tốt lành gì.

"Ba ba Bạch Hi, vì sao ba không mở cửa phòng nhân sự?" Đang lúc chuẩn bị mở cánh

cửa không có chữ viết ra, thì cục bột nhỏ lại trừng mắt nhìn, mở miệng hỏi.

"Bởi vì..." Nghĩ đến đây Bạch Hi không khỏi cười cười. Bạch Tiểu Hoa lùn như vậy, làm sao có thể mở được cái cửa kia cơ chứ.

Cửa mở ra.

Đập vào mắt là một tầng ánh sáng, một giọng nói mang theo kinh hi vang lên.

"Rốt cuộc anh cũng tới!" Một thiếu nữ tóc dài đủ màu sắc bỏ nhào vào trong ngực Bạch Hi.

"Hự" Bạch Hi thét lớn một tiếng rồi ngã ngửa trên mặt đất.

"Khịt, khịt ~" Thiếu nữ tóc dài nhiều màu vui vẻ ngửi mùi trên người Bạch Hi, có vẻ là đã nhớ nhưng rất lâu rồi.

"Ai vậy?!" Bạch Hi ngẩn ra, cái cô gái không biết phân biệt tốt xấu này mà đã bỏ nhào vào trong ngực mình là ai? Cậu chưa từng quen cô bé nào nhiệt tình như thế cả.

"Hừ! Là em đây, Noãn Noãn." Noãn Noãn tròn to mắt nhìn Bạch Hi. "A không đúng, anh đặt tên em là Bạch Tiểu Hoa." Ý thức được Bạch Hi không nhận ra cái tên Noãn Noãn này, cô bé vội vàng sửa lại.

"Noãn Noãn? Bạch Tiểu Hoa?" Bạch Hi há hốc mồm, cô gái trước mắt có đôi mắt sáng ngời, tóc dài nhiều màu này chính là Bạch Tiểu Hoa? Cái trò đùa này cũng có chút quá đáng đấy...?

"Đúng vậy, chẳng lẽ anh không tin Noãn Noãn?... " Noãn Noãn khỏ sở cúi đầu.

"Không..." Bạch Hi đang chuẩn bị giải thích, dưới thân lại truyền đến một giọng nói.

“Ba ba Bạch Hi...” Cục bột nhỏ khóc lóc nức nở. “Hai người có thể đứng lên rồi nói tiếp hay không, con bị hai người đè ở phía dưới lâu lắm rồi đấy! Hu hu hu...”

Bạch Hi sừng sốt, vội nhìn sang bên cạnh, sau đó nhanh chóng kéo Noãn Noãn đứng lên rồi kéo cục bột nhỏ dậy. Sao ban nãy lại không chú ý chứ, hóa ra cô bé nhào lên người mình, mà sau mình lại là cục bột nhỏ...

“Thật xin lỗi, cục bột nhỏ...” Bạch Hi áy náy nhìn cục bột nhỏ, thằng nhóc đáng thương bị đè đến mức cả người biến thành màu hồng kìa kia.

“Pặc, pồ.” Cục bột nhỏ giống như một con chó nhỏ rơi xuống nước mà gãy gãy, miệng phát ra tiếng pồ pồ rồi lại biến thân màu hồng trở về màu vàng.

“Thằng nhóc đáng yêu này là ai?” Noãn Noãn chưa hoàn thành nghi thức nhận người thân thì đã bị kéo lên, nhưng sau đó lại giống như phát hiện ra một đại lục mới, lập tức nhào tới ôm chặt cục bột nhỏ.

“A, ba ba Bạch Hi, cứu mạng!” Cục bột nhỏ bị áp chặt vô thân thể mềm mại của thiếu nữ nên khó chịu kêu cứu, nhưng Bạch Hi đứng ở bên cạnh lại nhún vai bày tỏ rằng cậu cũng không biết phải làm sao, bởi vì đám con gái thường hay thích những thứ đáng yêu mà.

“Chờ một chút.” Bạch Hi chợt nhớ tới một chuyện, cậu tiến lên kéo cục bột nhỏ ra khỏi ngực của Noãn Noãn, “Em thật sự là Bạch Tiểu Hoa?” Cho dù phải cắt ngang sự kích động của cô bé khi ôm cục bột nhỏ thì cậu cũng phải làm, khi nào hỏi xong chuyện thì cậu mới để cô bé tiếp tục ôm.

Bởi vì cục bột nhỏ rời khỏi ngực của mình, Noãn Noãn không hài lòng chun chun cái mũi nhỏ. “Đúng vậy! Em chính là Bạch Tiểu Hoa! Nhưng bây giờ em tên là Noãn Noãn.”

“Không phải em là một con chó nhỏ ư? Tại sao lại biến thành... Cái dạng này?” Bạch Hi vuốt ve cục bột nhỏ đang khóc thút thít cho có lệ, sau đó lại vội vàng hỏi Noãn Noãn.

“Được rồi được rồi, em sẽ nói hết cho anh biết.” Noãn Noãn giơ hai tay lên như thể đầu hàng, cô cũng biết tất cả những chuyện này sẽ làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, nhưng tại sao lại phải đứng ở đây nói chuyện? “Trước đi vào đã rồi nói sau, đứng ở đây thì giải quyết được gì chứ.” Cô đưa hai tay đẩy Bạch Hi vào trong căn phòng không có chữ viết kia.

“Kêch, két két.” Cửa đã được đóng lại.

“Đây là phòng của Noãn Noãn đấy.” Cô gái tóc nhiều màu mỉm cười ngọt ngào.

“Bạch Tiểu Hoa... Oh không, Noãn Noãn.” Bạch Hi sửa lại. “Phạn Phạn ở đâu?”

Sau khi anh ấy vào phòng lại không hỏi vì sao căn phòng này lại có thể trôi lơ lửng, cũng không hỏi là tại sao cái con chó nhỏ luôn đi theo mình lại biến thành một cô gái, mà lại là Phạn Phạn. Hai mắt Noãn Noãn thoáng qua chút khổ sở, nhưng rất nhanh cô bé đã lại nở nụ cười.

“Đừng vội, từ từ rồi em nói cho anh biết.”

“Ngồi đi.” Noãn Noãn kéo Bạch Hi ngồi xuống ghế sofa, sau đó để cục bột nhỏ lên đùi mình, “Chờ một chút, còn có một chuyện, rốt cuộc anh đã đi đâu? Anh có biết là khi chị Phạn Phạn không thấy anh nữa thì cuống cuồng lên không?” Đột nhiên Phạn Phạn có chút tức giận đập nhẹ bả vai Bạch Hi.

“Anh...” Bạch Hi há miệng thờ dốc định nói, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, chẳng lẽ phải nói là cậu bị một người phụ nữ mang đi, bị bắt chờ ở một hòn đảo hung hiểm tên là Mê Nha Độc ư? Sau đó còn biết thêm một người đàn ông thuộc tiên tộc nhưng lại không đứng đắn, cuối cùng người đó lại thành sư phụ của mình, sư phụ này lại có một người bạn trai yêu tình, bọn họ còn xuyên thời không? Bạch Hi có chút đau đầu, đưa tay lên gõ gõ, cậu biết nên bắt đầu kể cái chuyện không hay ho này từ đâu bây giờ.

Thấy Bạch Hi mãi không chịu nói gì, Noãn Noãn dần dần đỏ mặt vành mắt, cô bé vội cúi đầu, trong lúc vô thức ngón tay cầm lấy lông tơ của cục bột nhỏ, thì thào “Thôi, anh nói cùng chị Phạn Phạn đi... Em không có tư cách hỏi những chuyện này đúng không...? Đúng vậy, hóa ra vốn là như thế... Hóa ra tất cả mọi người đều như thế này... Ha ha...”

“Noãn Noãn, em đang nói cái gì vậy?” Bạch Hi không nghe rõ lời của Noãn Noãn..., cậu vẫn theo thói quen như trước kia xoa đầu Bạch Tiểu Hoa mà xoa đầu Noãn Noãn.

“Em...” Không cầm được... “Oa! Hu hu hu...” Noãn Noãn buông cục bột nhỏ ra, nghiêng người nhào vào trong lòng Bạch Hi, giống như đứa bé chịu uất ức rốt cuộc cũng đã tìm được tổ ấm của mình, hai mắt cô bé chưa xót khó chịu, mũi sụt sịt sịt sịt, không cầm được làm cho từng giọt nước mắt chảy xuống, cô bé khóc lem hết cả mặt, khóc xong thì quệt hết nước mắt nước mũi lên người Bạch Hi, cô đã khó chịu lâu lắm rồi, đã quá lâu rồi.

“Tiểu Hoa, làm sao thế?” Bạch Hi luống cuống chân tay, vẫn theo bản năng gọi cái tên của con chó đốm kia, khổ nỗi Noãn Noãn vừa nghe thấy thì càng khóc càng dữ dội hơn.

“Oa hu hu! Hu hu hu...” Noãn Noãn cảm thấy khó chịu trong lòng, cô bé không thoải mái cọ cọ ở trên người Bạch Hi, sau đó nhấc chân định rời khỏi người Bạch Hi.

Bị cô bé khóc làm thần thờ, Bạch Hi dứt khoát nhấc Noãn Noãn lên, đỡ lấy bả vai của cô để cô ngồi dậy, sau đó nghiêm túc ngồi trước mặt của Noãn Noãn. “Tiểu Hoa! Rốt cuộc em làm sao thế?”

“Hu hu... Nắc,” Noãn Noãn khóc không kịp thở, phát hiện Bạch Hi đang ở trước mặt mình, cô khóc ra một tiếng thì tát Bạch Hi một cái.

“Đừng lại gần như vậy! Hu hu... Nắc, khóc, nắc, rất khó coi, đừng, nắc, nhìn em như vậy!”

Bạch Hi bị cái tát này làm tỉnh, mãi một lúc lâu mà vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cục bột nhỏ cười lăn lộn trên mặt đất. “Ha ha! Ba ba Bạch Hi, người tốt không làm như vậy, trái tim của con gái ấy à, như kim dưới đáy biển!”

“Noãn Noãn!” Bạch Hi không thèm để ý cục bột nhỏ đang cười nhạo ở một bên, vẫn nhìn Noãn Noãn, nhưng lúc này cậu đã thông minh hơn, cách xa Noãn Noãn một chút.

Noãn Noãn bị tiếng kêu này làm cho phát hoảng, nom nớp lo sợ nhìn Bạch Hi... Còn có dấu tay màu đỏ trên mặt cậu.

Cậu nháy mắt ra hiệu cho mặt mình nghiêm túc, giả vờ bộ dạng đáng thương của Tây Thi khi nàng ta ôm ngực. “Em xem đánh cũng đánh rồi, em có thể đừng khóc được không? Cười một cái, được không?”

“Ha ha!” Noãn Noãn không phụ sự mong đợi của mọi người, nín khóc, sau đó mỉm cười rồi.

Nhìn thấy Noãn Noãn nở nụ cười, Bạch Hi vội hỏi. “Noãn Noãn ngoan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em khóc cái gì thế, không phải ban nãy rất tốt ư? Trong lòng có cái gì khó chịu thì cứ nói ra, đừng sợ.” Có lẽ là lỗi của mình? Biệt tích bảy năm, vậy mà không hỏi cô bé sống thế nào, có tốt không, hoặc là tại sao lại biến thành một cô bé.

“Không, chẳng thế nào cả.” Noãn Noãn phồng miệng lên, qua quýt lau nước mắt trên mặt, hít sâu một hơi. “Bạch Hi, anh biết không, em là người ngoài hành tinh.”

Noãn Noãn đột nhiên mở miệng, lại nói một câu mà Bạch Hi nghe không hiểu lắm..., nhưng cậu vẫn trừng mắt nhìn, lựa chọn tiếp tục nghe.

“Nhà của em, ở ngôi sao đó.” Noãn Noãn đứng dậy, từ từ giơ tay phải lên, chỉ tay vào ngôi sao đang lơ lửng trong phòng.

“Đây, là ở chỗ này.” Ngón tay Noãn Noãn như có ma lực, cô điểm ngón tay một cái, ngay lập tức đã xuất hiện một ngôi sao sáng. Cô vung tay trái lên, làm gian phòng tối lại, chỉ có mấy vì sao lóe lên tia sáng mỏng manh, ở giữa mấy ngôi sao đang sáng, có một ngôi sao lớn màu xanh phát ra tia sáng yếu ớt. Cục bột nhỏ ngạc nhiên nhảy lên, muốn bắt được ngôi sao đó, mà bên cạnh Bạch Hi cũng có một ngôi sao đang sáng, cậu để mình hòa vào trong bóng tối, chỉ có vì sao kia chiếu sáng cậu, hình như trong mắt cậu cũng xuất hiện một ngôi sao đang phát sáng rạng rỡ...

“Cha của em đấy, cho tới bây giờ ông ấy cũng không thèm quan tâm tới em, chỉ tận sức với nghiên cứu của ông, ông ấy thích nghiên cứu, lúc nào ông ấy cũng đi du hành từ vì sao này đến vì sao khác.” Theo lời và động tác của cô, một ngôi sao bị điểm sáng lên, ở giữa ngôi sao cô đang ở và ngôi sao kia tự dung xuất hiện một cây cầu nối từ đầu bên này tới đầu bên kia, giống như bờ của cô bé đang du hành ở vì sao kia vậy.

Bạch Hi im lặng nghe, ở dưới ánh sao, Noãn Noãn trông thật vui vẻ và xinh đẹp, giống như việc nhìn ngôi sao đó sẽ làm cho cô ấy tràn đầy năng lượng.

“Ngày sinh nhật của em, ông ấy vẫn chuẩn bị đi du hành tới các vì sao khác, em cũng không biết có chuyện gì xảy ra, cứ quán lấy ông để ông mang em theo với.” Noãn Noãn cười khẽ. “Cứ như vậy hai cha con chúng em đến nơi này, khi đó trái đất đã bị zombie xâm chiếm, ông ấy tràn đầy thích thú nói muốn nghiên cứu sinh vật kỳ dị này, có lẽ còn có thể chế tạo ra thuốc tình lọc bọn họ. Nhưng mà...” Noãn Noãn nói tới đây thì dừng lại, cô trở lại ngồi lên ghế sofa, còng lưng đưa hai tay ôm lấy thân mình, cùng Bạch Hi nhìn những vì sao trong phòng.

“Ông ấy hoàn toàn không để ý đến em” Noãn Noãn khẽ cắn môi, cũng là bởi vì cha không thèm quan tâm cô, cho nên cô mới bị zombie cào bị thương phải sống nhờ ở trong thân thể của con chó nhỏ kia. Người ngoài hành tinh không thần kỳ như mọi người vẫn thường tưởng tượng. Người ngoài hành tinh cũng sẽ bị thương, cũng sẽ cảm thấy đau, thật ra bọn họ chỉ là một quần cư sinh vật sống ở trên các vì sao, có liên hệ với các vì sao đó.

Cục bột nhỏ nhảy lên ghế sofa, cọ cọ tay Noãn Noãn.

“Noãn Noãn...” Noãn Noãn đột nhiên im lặng làm Bạch Hi ngẩn người, đang chuẩn bị mở miệng.

“Không có gì, em rất khỏe, em gặp lại anh, còn có cả chị Phạn Phạn nữa.” Noãn Noãn nhếch miệng nở nụ cười, ý bảo cô bé không sao cả. “Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở chỗ em nữa, anh nhanh đi tìm chị Phạn Phạn đi, vị giáo sư bắt chúng em tới chính là bố em, em ở đây rất an toàn, chị Phạn Phạn nói chị ấy sẽ trở về biệt khu 7, anh tới khu 7 là có thể tìm thấy chị ấy rồi.” Noãn Noãn bình tĩnh nói xong, sau đó đứng dậy chuẩn bị kéo Bạch Hi và cục bột nhỏ rời đi.

“Noãn Noãn.” Bạch Hi đứng dậy tóm lấy Noãn Noãn, hơi dùng sức ôm Noãn Noãn vào lòng.

“Đừng khổ sở, anh sẽ dẫn Phạn Phạn cùng trở về, sau đó chúng ta cùng đi đến một hòn đảo kỳ dị rồi ở lại đó, được không?” Bạch Hi áp đầu của Noãn Noãn vào trong lồng ngực của mình, khẽ vỗ lưng cô bé, “Mọi người đều là người nhà của anh.” Phạn Phạn, sư phụ, anh Thụ Yêu, cục bột nhỏ, đều là người nhà của cậu, bao gồm cả Noãn Noãn nữa. “Nhất định một mình sẽ rất cô đơn, đúng không? Đừng lo.... Về sau sẽ không còn như thế nữa.”

“Xiiiiii” Noãn Noãn hít một hơi, nhất thời nghẹn ngào, cô từ từ vươn tay, ôm lấy Bạch Hi.

Thật ra cái em muốn không phải là vị trí người nhà này, cái em muốn chính là... Anh... Cô tóm chặt quần áo Bạch Hi, im lặng nức nở. Nhưng không sao cả... Một mình em cũng không sao.... Chúng ta chỉ là người nhà cũng không sao cả.

"Mau đi đi!" Noãn Noãn rời khỏi cái ôm của Bạch Hi, cúi đầu đưa cục bột nhỏ cho Bạch Hi rồi đẩy cả hai người họ ra ngoài. "Nhất định phải trở về đây." Noãn Noãn nói.

"Boong, kết." Cửa đã đóng lại.

"Ba ba Bạch Hi, sao chị Noãn Noãn lại vội vàng đuổi chúng ta như thế?" Lại một lần nữa Bạch Hi và cục bột nhỏ trở lại lối đi yên lặng dưới tầng hầm ngầm, tiếng bước chân bịch bịch là của cục bột nhỏ đang đi ở đằng sau Bạch Hi.

"Cục bột nhỏ, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, chuyện mà cô ấy không muốn nói cho chúng ta biết, chúng ta cũng không thể ép cô ấy, có biết không?" Nhất định cậu sẽ mang Phan Phan trở về, sẽ không để cho cô bé ở một mình, nhưng cậu cũng chỉ có thể đưa ra một lời hứa hẹn để trấn an cô bé, còn lại vẫn phải để cô bé tự mình làm dịu đi.

"Vâng." Cục bột nhỏ cái hiểu cái không lên tiếng.

"Đi thôi, nhất định chúng ta sẽ quay trở về." Bạch Hi mỉm cười.

**

Khi Bạch Hi ôm cục bột nhỏ quay trở về cầu thang ở tầng hầm ngầm, thì bọn họ phát hiện có một hàng nhân viên công tác đang khom lưng cúi đầu "nghênh đón" bọn họ.

"Mấy người muốn làm gì?" Bạch Hi dừng bước, bộ dạng phòng vệ nhìn những nhân viên này, bọn họ đứng đây là muốn làm gì vậy? Bởi vì hai người họ đi vào tầng hầm ngầm cho nên muốn tính sổ ư? Nếu là như thế, vậy thì vì sao người người đều có bộ dạng như đang lấy lòng cậu vậy.

"Xin chào tiên sinh Bạch Hi, bởi vì chúng tôi thất lễ gây khó khăn cho cậu, vì thế chúng tôi thành thật xin lỗi cậu." Đây là câu trả lời của vị quản sự đứng đầu đám nhân viên đó.

"? !" Bạch Hi kinh ngạc tới mức suýt nữa ngã chổng vó. Tình huống gì đây? Bọn họ đi tới nơi không nên tới, lúc đi ra người ta lại tạ lỗi với bọn họ?

"Xin tiên sinh tha lỗi cho chúng tôi." Người quản sự vung tay lên ý bảo hàng nhân viên công tác phía sau đồng thanh nói cùng anh ta, thắt lưng của bọn họ vốn đã cong giờ lại càng cong hơn.

"Đừng, mọi người đừng như vậy..." Bạch Hi vội chạy tới trước mặt đám người đang cúi lưng càng thấp hơn đó, cậu nghĩ lại, hẳn là vì Noãn Noãn, Noãn Noãn ở trong thư viện, hơn nữa vị giáo sư cầm quyền Đế Đô này là cha của cô bé, một câu nói của cô bé có hiệu quả như vậy cũng không phải là không thể.

"Không, là chúng tôi không đúng, mọi người không cần phải như vậy, trở về làm việc của mình đi." Ngay sau khi cậu nói xong câu đó, toàn bộ nhân viên đều ngẩng đầu lên, ưỡn thẳng lưng quay trở lại làm việc của mình. Cái tình cảnh này giống như là hoàng đế cổ đại vẫy tay ý bảo đám phi tần trở về đi, đêm nay trẫm không thị tẩm đâu. Bạch Hi xấu hổ gãi gãi đầu.

Bạch Hi tháo kính và mũ xuống, thoải mái thở một hơi, cái cảm giác lại được thấy ánh mặt trời thật tuyệt vời... A không đúng, phải là cái cảm giác không phải che che đây đây thật là tốt!

"Cục bột nhỏ." Bạch Hi chỉ chỉ đầu, ý bảo cục bột nhỏ đi vào, để tránh bị người ta nhìn thấy.

"Hừ." Trái lại, cục bột nhỏ hừ một tiếng sau đó lập tức biến thành một con Tỳ Hưu* màu vàng, hoành hoành tráng tráng leo lên vai Bạch Hi, dương tự đắc nhìn Bạch Hi. Thế nào? Ba sợ con bị người ta nhìn thấy, thì con đổi lại hình dạng bình thường không được sao?

(*Tỳ Hưu: Một loài dã thú trong sách cổ)

"Được rồi." Bạch Hi xua xua tay, bước dài ra khỏi thư viện, đi đến bên đường, rồi đi thẳng vào cửa hàng quần áo.

Cậu không muốn mặc cái áo cà sa này nữa!

Năm phút sau, một người thanh niên mặc tây trang màu trắng lịch sự với áo lót trong màu đen đi ra khỏi cửa hàng quần áo.

"Quả nhiên lệnh truy nã đã được hủy bỏ." Người thanh niên đẹp trai đó nhìn đèn đường tròn bóng, đi đến dưới đèn đường thì ngửa đầu nở một nụ cười thật to. Theo sự miêu tả của Noãn Noãn về vị giáo sư kia, Bạch Hi cho rằng ngoài việc đèn đường này có thể chiếu phim, đưa hình ảnh lên, đưa lệnh truy nã lên, thì cho dù có thêm mấy chức năng theo dõi hoặc chức năng bắn tia thì cũng không có gì là lạ cả.

"Không biết Noãn Noãn có thể tha thứ cho người cha không thêm đề ý tới nó trong nhiều năm như mình không đây?" Trước mặt màn hình, vị giáo sư nở cười khổ nhìn hai tấm màn hình, một cái là Bạch Hi đang cười xán lạn, một cái khác, chính là một màu đen kịt, nhưng trong bóng tối có thể mờ mờ thấy một cánh cửa rất yên lặng, ban nãy, là lần thứ hai Noãn Noãn đi tới trước máy theo dõi, con bé nói, đừng làm khó Bạch Hi, còn lần đầu tiên, là bảo ông không được lung bắt nữ zombia kia.

"Haizzzz." Chỉ có một người theo dõi ở trong phòng, kèm theo một tiếng thở dài thật sâu.

"Bác trai, bác đối với Noãn Noãn tốt một chút nha, cháu nghĩ Noãn Noãn luôn chờ bác đi tìm cô bé đấy." Bạch Hi trừng mắt nhìn, sau khi nói câu đó với đèn đường xong thì lập tức rời khỏi. Cậu ôm cục bột nhỏ đã biến thành Tỳ Hưu đi về phía cửa thành phố, nhưng lại theo bản năng đi tới con đường có tòa nhà kia, cậu đi đến trước tòa nhà, vào bên trong, rồi đưa mắt nhìn, vẫn không có một bóng người, chỉ có cỏ dại mọc lan tràn.

"Làm sao Mẫn Mẫn có thể tới gây sự với mình được nữa chứ." Bạch Hi không khỏi lắc lắc đầu cười thầm mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Hi, Hello?" Một tiếng gọi quuyền rũ vang lên.

Về mặt Bạch Hi có chút khó coi mà ngẩng đầu lên.

"Bị mình đoán đúng rồi..." Bạch Hi cười khò. Ở phía trên nóc tòa nhà có bảy nam và nữ với trang phục khác nhau, ở giữa chính là Mẫn Mẫn đang cầm roi da và súng lục.

"Mấy người không quan tâm tới mệnh lệnh của phòng nghiên cứu à?" Bạch Hi trấn định mở miệng. Phòng nghiên cứu nắm Đế Đô trong tay, lấy phòng nghiên cứu ra tạo áp lực thì bọn họ sẽ biết khó mà lui thôi. Tuy rằng cậu chẳng hứng thú gì với cái trò dựa vào thế lực để hù dọa kẻ thù, nhưng bây giờ cậu rất muốn chạy nhanh đi để tìm gương mặt đã xa mình rất lâu rồi.

"Không, không, đương nhiên không phải." Mẫn Mẫn cười xua xua tay. "Đúng là đồ nhà quê, Đế Đô là phòng nghiên cứu, nhưng nó cũng không có nghĩa rằng những khu an toàn khác cũng là phòng nghiên cứu, nói như vậy, nhóc đã hiểu chưa?" Ngu ngốc, bọn họ cũng không phải là cái đám ngu xuẩn kia ở Đế Đô, sẽ bị phòng nghiên cứu nắm trong tay, bọn họ, tới vì lợi ích của mình.

"Là sao, nhưng đây là Đế Đô, mặc kệ mấy người muốn làm cái gì, nhưng sau khi làm xong, mấy người có thể toàn thân mà lui ư?" Cậu không chắc chắn lắm, đối phương có bảy người, mà mình chỉ có một. Bạch Hi lặng lẽ lui về phía sau, ra khỏi đường sẽ có binh lính tuần tra cùng đèn đường theo dõi...

"Đừng nhiều lời với nó, nó nói đúng đấy, đây là Đế Đô chúng ta tốc chiến tốc thắng đi." Đúng lúc này, người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh Mẫn Mẫn mở miệng.

"**!" Bạch Hi thấp giọng mắng, đám người này nhất định phải nhân lúc mình bận việc tới đánh mới chịu ư? Nhưng mà...

"Thôi, nói với đồ nhà quê như nhóc cũng vô dụng, nhất định nhóc nghe không hiểu đâu. Chẳng qua là gan của nhóc cũng gớm thật, có liên quan tới nữ zombie bảy năm trước mà còn dám đến Đế Đô? Nữ zombie cùng một kẻ nhà quê? Thật sự là tuyệt phối! Khả khả ha ha!"

"Vốn là dị chủng làm người ta ghê tởm, chẳng lẽ còn không cho người khác nói sao? Tôi cũng không tin một kẻ dị chủng có thể tốt hơn chỗ nào!"

Lời nói của Mẫn Mẫn đang ủa về trong đầu Bạch Hi, một cú tức giận không thể ức chế tự nhiên sinh ra... Dị chủng ư? Cho dù là dị chủng cũng không liên quan tới cô! Cô có tư cách gì phán xét Phạn Phạn?

Phạn Phạn có làn da tái nhợt, tóc dài tới tận, không quen biểu đạt ngôn ngữ, nhưng trong trí nhớ Bạch Hi, tất cả những điều này lại cực kỳ tốt đẹp! Cậu nhìn thẳng Mẫn Mẫn, hai mắt lóe lên ánh sáng đỏ, cả người đều có chút khó nóng. Cái cô gái ngay, lần trước trốn thoát, lần này, cậu sẽ không bỏ qua nữa.

Hình như cục bột nhỏ cảm ứng được điều gì đó, nhìn sang Bạch Hi, Ba ba Bạch Hi... Sao lại trở nên dữ tợn như thế?

"Cậu hung dữ nhìn bọn chị làm gì?" Mẫn Mẫn nhìn hai mắt Bạch Hi đang phát đỏ, đột nhiên căng thẳng đến khó chịu. Sao lại như vậy, vì sao... Vì sao lại rùng mình? Mẫn Mẫn ôm hai vai, run lên một chút. "Chẳng lẽ nhóc cũng là dị chủng!" Không phải câu hỏi, mà là câu trần thuật. Mặc dù không biết Bạch Hi là cái gì, nhưng bản lĩnh có thể cắn nuốt công kích bằng dị năng làm cô ta không dám chắc Bạch Hi có phải người hay không. "Mẹ nó! Các anh em, xông lên! Tôi cảm thấy thẳng nhóc kia có chỗ gì đó không thích hợp." Mẫn Mẫn mắng một tiếng, hét lớn gọi mọi người cùng nhau xông lên.

Sáu người bên cạnh Mẫn Mẫn không hện mà cũng cau mày, cái người đàn bà này, chẳng cái gì mà chẳng?

"Cẩn thận một chút, hình như nó có thể thấy, thậm chí là cắn nuốt dị năng công kích." Mẫn Mẫn dẫn đầu nhảy xuống đứng trước mặt Bạch Hi, trong tay là roi dài mới đang vội vàng cọ xát mặt đất, giống như thứ nó cọ xát không phải là mặt đất, mà là người thanh niên có lại lịch không rõ ràng kia, hơn nữa vô cùng có khả năng cũng là dị chủng!

"Dị chủng?" Bạch Hi cười nhạt. Không cần nhiều lời nữa, trực tiếp dùng hành động để thay thế lời nói đi, cậu dựa vào dị năng không gian của mình trực tiếp thuấn di tới trước mặt Mẫn Mẫn.

"Mày...!" Mặc dù Mẫn Mẫn kinh ngạc nhưng cũng không hoảng hốt, có lẽ Bạch Hi có dị năng gì đó có thể gia tăng tốc độ của mình, lúc trước cô đã nhìn ra điểm này. Mẫn Mẫn "Cộp" một tiếng, ngừng bước chân lại, muốn dùng roi dài quất lên mặt Bạch Hi.

"Ngu xuẩn!" Bạch Hi dẫn khí lên tay, một lớp băng trào ra bốc lên hơi lạnh bắt lấy roi da của Mẫn Mẫn, thoáng chốc, roi da cũng bị nhiễm băng.

"Mấy người thất thần làm gì! Mau xông lên!" Mẫn Mẫn cả kinh, trực tiếp buông lỏng tay, roi da cứ như vậy rơi vào trong tay Bạch Hi. Chẳng lẽ nó còn có dị năng băng? Mẫn Mẫn cắn răng nhanh chóng chạy về phía sau, Nhìn thấy người đàn ông mặc đồ đen nhảy xuống, tốt, rốt cuộc bọn họ cũng ra tay rồi!

"Nhóc con, không tệ, có hai loại dị năng? Mấy người đừng động, để tôi lên trước!" Người đàn ông mặc đồ đen lại mở miệng lần nữa, nhưng trừ hấn ta ra, thì năm người còn lại không ai nói gì cả, hấn vừa nói xong thì lập tức công kích Bạch Hi.

Hắn duỗi hai tay ra, một tia sét phóng như bay về phía Bạch Hi. Nhưng Bạch Hi cũng nghiêm túc, bóp chặt roi da, chỉ trong tích tắc roi da đã nhiễm đầy bắn, nếu băng có tạp chất thì sẽ dẫn điện, nhưng băng này sinh ra từ khí của cậu nên hẳn là sẽ không dẫn điện. Cậu bình tĩnh nhìn tia sét bay tới, vùng roi dài một cái, roi bay với tốc độ như viên đạn tiến về phía người đàn ông kia, hoàn toàn áp chế tia sét của hắn ta.

“**!” Người đàn ông kia mắng to một tiếng! Hôn nay ra khỏi cửa nên xem hoàng lịch* mới đúng, dị năng lõi của hắn không có cách nào đối chọi với dị năng băng của Bạch Hi, ngược lại còn bị buộc phải dừng tay chân.

(Hoàng lịch: Lịch nói về thời tiết, ngày tháng)

“Vậy thì xem cái này đi!” Trong mắt người đàn ông mặc đồ đen xuất hiện ngoan độc, nơi cổ nổi lên gân xanh dữ dội, hắn lùi về sau một bước lớn, nỗi giận hét lên một tiếng, hai tay cấp tốc tạo kết ấn.

“Thằng nhóc quê mùa! Nhìn thấy không? Nhất định nhóc không biết cái chiêu kết ấn này đúng không? Đây chính là sự chênh lệch giữa một kẻ nhà quê và bọn chị! Khà khà ha ha!” Mẫn Mẫn cười lớn, nhìn Bạch Hi đang nhũn mảy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà thằng nhóc này lại có thể luyện được một loại dị năng mới làm cho cô ghen tị không thôi, không nhịn được muốn chế giễu cậu ta!

Bạch Hi không nói gì, chỉ nhìn dấu tay của người đàn ông kia. Mẫn Mẫn nói không sai, cậu không biết, nhưng không biết cũng không có nghĩa là không thể học.

Sau khi người đàn ông kia kết dấu tay xong, hay tay hắn ta dần xuất hiện một vật thể có dạng sương mù, vật thể nhỏ này có tỉ lệ không hợp với tia chớp mạnh mẽ đang cuộn cuộn kia, giống như quả bóng cho trẻ nhỏ chơi vậy. Nhưng hắn dần dần đưa nó lên đỉnh đầu, quả cầu kia càng lúc càng lớn ra theo dấu tay của hắn, mới đầu lắng nghe thì nghe thấy tiếng “Độp độp”, nhưng càng về sau tiếng vang đó dần trở thành” Âm ầm!”

“Chuẩn bị xong chưa? Sắp đến rồi đấy!” Người đàn ông kia cười tà, thằng nhóc này, lại chờ hắn ngưng tụ đại chiêu, không phải người bình thường đều nhân lúc hắn đang ngưng tụ mà phá vỡ ư? Chưa bao giờ thấy một thằng ngu như thế! Chẳng qu, cho dù nó muốn phá, năm người bên kia cũng sẽ không để cho nó làm vậy! Hằng dùng lực nén quả cầu sét có bán kính 30 thước về phía Bạch Hi.

“Anh giữ lại chút sức đi! Đừng giết thằng bé!” Đúng lúc này, Mẫn Mẫn lại ra và nhân từ nói với người đàn ông kia.

Nhưng một giây sau, Mẫn Mẫn lại che miệng cười, bổ sung thêm một câu. “Đừng giết nó thật, cấp trên còn muốn giữ nó để sử dụng đấy. Khanh khách”

“Rầm ầm ầm!” Quả cầu sét kia mang theo sấm sét cuộn cuộn, kéo theo mây đen mù mịt hùng hổ đáng sợ!

Bạch Hi cũng không định đáp lời Mẫn Mẫn, nhìn quả cầu sét hùng hổ trước mặt, trong đầu lại có một suy nghĩ điên cuồng.

Quả cầu sét đang phóng tới, Bạch Hi lại không có ý định tránh né. Cậu muốn trực tiếp đối đầu với nó! Xem xem dị năng của mình tới mức nào! Cậu dựa vào căn gác điều động khí trong cơ thể, đôi tay ngưng tụ khí, thúc giục dị năng băng trộn không khí và hơi nước vào một, cấp tốc dùng băng bao khắp người mình, từ bên ngoài nhìn giống như là một quả cầu băng vậy!

Quả cầu băng đối chọi với quả cầu sét, rốt cuộc là ai thắng ai thua đây?

“Rầm!” Quả cầu sét của người đàn ông kia bao trùm quả cầu băng của Bạch Hi, thóng chốc sương băng dày đặc, sấm sét lập lòe. Quả cầu băng không dẫn điện, nhưng cũng không có nghĩa rằng nó không bị quả cầu sét quán quanh. Sương mù dày đặc nhanh chóng bao phủ khắp căn nhà.

“Sao nó có thể kết được quả cầu băng trong khoảng thời gian ngắn như thế, lại còn có thể tích to như vậy?” Người đàn ông mặc đồ đen cau mày lui về phía sau vài bước. Chẳng lẽ tính báo sai? Không phải nói thằng nhóc này rất dễ giải quyết ư?

“Ngu ngốc, trong không khí đâu đâu cũng có hơi nước, nó có thể kết thành quả cầu băng chỉ là do quá may mắn thôi.” Mẫn Mẫn sớm đã nhảy lên nóc nhà qua sát lan sương màu trắng kia. Không phải chết rồi chứ?

Đột nhiên! Trong sương mù dày đặc xuất hiện một bóng người lao ra!

“Cẩn thận!” Mẫn Mẫn muốn nhắc nhở người đàn ông không phòng bị kia.

Bạch Hi mang theo tia chớp thật nhỏ trên người thấn đi đến chỗ gần người đàn ông kia, từ trên người cậu có một con vật không rõ hình dạng trực tiếp nhảy ra, cuộn lên người đàn ông kia. “Bập!” Cục bột nhỏ cán bả vai hắn ta một cái, điên cuồng hấp thụ khí đang quán quanh bên người hắn ta.

“Súc sinh!” Tốc độ của Bạch Hi quá nhanh, người đàn ông kia không phản ứng kịp, nhưng cảm giác chân thật truyền từ bả vai làm cho hắn ta đột nhiên thanh tỉnh vô cùng. Hắn phần nộ dùng một tay tóm lấy cục bột nhỏ, mặc dù chỉ bị cắn một lúc, nhưng khi tạo ra quả cầu sét hắn đã mất rất nhiều khí, bây giờ cục bột nhỏ lại hút thêm một lượng nữa, quả thực làm cho hắn không còn chút khí nào cả!

Bạch Hi không nói gì, chạy như bay tới trước mặt hắn ta, sương băng nơi tay phải roẹt roẹt tại thành một con dao băng băng! Cậu không lưu tình chút nào trực tiếp đâm tới, người đàn ông kia vừa thoát khỏi cục bột nhỏ không kịp tránh cho nên cứ như thế bị con dao băng kia đâm trúng!

“Phong!” Trên nóc nhà có một người phụ nữ với dáng vẻ dịu dàng hô to lên.

“Phốc!” Bạch Hi rút con dao ra, ra về thoải mái đi qua ôm lấy cục bột nhỏ.

Người đàn ông mặc đồ đen ôm bụng dần dần khụy xuống, cuối cùng quỳ một chân xuống đất, nơi hắn ta đang che chảy đầy máu tươi.

“Còn ai muốn thử nữa?” Cậu đang gắng gượng chống đỡ. Cậu không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, nếu đánh với bảy người bọn họ thì phần thắng không cao! Khắp người cậu chồng chất vết thương, cái khí truyền đến tay rồi kết thành băng kia là vì muốn dọa bọn họ sợ, chứ thực ra thì quả cầu băng lúc này đã là cực hạn của cậu. Làn da cậu đang phát ra một mùi cháy khét, cậu bị tia sét kia đánh trúng mấy lần làm cho cả người run rẩy, mỗi một tác da của cậu, mỗi một dây thần kinh đều đang sùng sục kêu gào, quả thực là tê dại đến mức cả da đầu cũng run rẩy.

“Tao giết mày!” Người phụ nữ vừa gọi tên người đàn ông kia cắn chặt môi, hai mắt phun lửa, nói xong câu đó liền muốn lao xuống. Cảnh người kia đang quỳ một gối làm cho cô đau đớn, Phong... Nhất định rất đau đúng không? Đừng vội, em lập tức tới đây.

“Hạ, đừng kích động.” Người đàn ông tóc húi cua kéo người phụ nữ kia lại.

“Buông ra! Có thể Phong... Có thể sẽ chết!” Nước mắt tách một giọt rơi xuống, “Phong... Sẽ chết!” “Mấy người cứ mặc kệ tôi! Mấy người không đi, tôi đi!” Hạ rung rung tránh thoát cánh tay của người đàn ông kia, nhảy xuống khỏi nóc nhà. Phong... Anh đừng xảy ra chuyện... Em sẽ tới cứu anh... Em vẫn còn đang chờ anh lấy em mà!

“Hạ nói đúng, có thể Phong sẽ chết. Mấy người không quản, thì chúng tôi quản.” Có lẽ cùng là phụ nữ với nhau cho nên hiểu nhau mà không cần phải nói ra, có lẽ là muốn động viên mấy người đàn ông kia tiến lên cùng với bọn họ, toán lại Mẫn Mẫn cũng nhảy xuống. “Mấy người có phải đàn ông không?” Mẫn Mẫn khinh miệt nhìn bốn người đàn ông còn lại đang ở trên nóc nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Editor: Cẩm Băng Đơn

Người phụ nữ này... Tầm mắt Bạch Hi đã bắt đầu mơ hồ, nhưng vậ vẫn không hề bỏ lọt cảnh Mẫn Mẫn đang châm ngòi thổi gió. Người phụ nữ này... Quả nhiên đáng giận... Đáng chết, đột nhiên không nhìn thấy gì nữa, đại khái là vì miệng vết thương ở trán quá nặng đang chảy máu... Bạch Hi để cục bột nhỏ sang một bên, giơ tay lên xoa xoa mắt. “Hi.” Cậu há miệng thở dốc, không thể chịu được phải rên thành tiếng, cảm giác trực tiếp đụng đến miệng vết thương thật giống như cắt một miếng thịt vậy, đau quá... Đau đến mức không thể nói thành lời!

“A! !” Bạch Hi đau đớn gào lên. Đau quá! Đau quá! Vì sao vết thương ở trán lại đau như thế? ! Thân thể giống như bị xé thành đôi, có thứ gì đó trong đầu đang sùng sục muốn chui ra, ngay cả ngực cũng bắt đầu khó chịu!

Đau quá... Thật là lạnh... Mẹ... Tiểu Hi sắp chết rồi ư? Phạn Phạn... Có thể tôi sẽ không gặp lại được cô nữa,... Noãn Noãn... E là tôi phải thất hứa rồi. Bạch Hi run rẩy cuộn mình trên mặt đất, đau đến mức phát run lên, đau đến mức phải nhắm chặt hai mắt, sắc mặt xanh mét, giống như chỉ có ôm chặt lấy bản thân mình như thế mới có thể tạm áp được một chút. Hình như bên cạnh có ai đó đang kêu mình, là cục bột nhỏ ư? Bạch Hi không có sức lực nâng niu mắt, thấy cục bột nhỏ, nhưng thêm vào đó, cậu còn thấy thêm sáu người kia đang từng bước tới gần mình.

“Đình.” Bạch Hi ngẩn ra, tự nhiên không còn đau nữa, ngực cũng không ngột ngạt nữa. Thật sự là kỳ quái, sao lại thế này? Cậu cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt là một màu đen. Đây là đâu? Cậu muốn đứng dậy, muốn vui đùa hỏi một câu, ai tắt đèn vậy? Nhưng lúc cậu định mở miệng, thì bên tai lại truyền đến tiếng vù vù. Đau đớn vừa mới ngừng lại thì lại bị âm thanh vù vù kia nhiễu loạn. Cậu không biết làm thế nào đành phải ôm đầu, càng lúc càng dùng sức, cậu dùng tất cả sức mạnh để cái âm thanh vù vù đó biến mất.

“Muốn trao đổi không?” Chợt vang lên một giọng nói yếu ớt.

“Ai?” Bạch Hi buông lỏng tay ra, đi theo giọng nói này, tiếng vù vù trong đầu cậu lại biến mất.

“Muốn trao đổi không?” Rõ ràng giống như ở ngay bên cạnh, nhưng cũng giống như cách cậu rất xa.

“Trao đổi cái gì?” Bạch Hi giương mắt nhìn nơi cậu đang đứng, nhưng cho dù dùng niệm lực hay là nội thị thì nơi này vẫn luôn là một không gian đen tối, không lớn cũng không nhỏ.

“Muốn trao đổi không?” Giọng nói đó vẫn tiếp tục kiên trì hỏi lại câu đó.

“Lý do gì mà anh cứ muốn trao đổi cùng tôi?” Bạch Hi nhin nhẩn, lặp lại vấn đề của người kia.

“Không tin tôi à... Vậy thì cho cậu năm phút đồng hồ đi... Ha ha ha ha... !”

Đây là một câu nói cuối cùng mà Bạch Hi nghe được trước khi ý thức biến mất.

Sân, cỏ khô và đất vàng

Gió nhẹ thổi qua chiến trường không nhìn thấy khói thuốc súng. Mẫn Mẫn nắm chắc thắng lợi trong tay nhìn Bạch Hi đang đứng dậy ở chỗ cách mình không xa. Phía sau cô ta là bốn đồng nghiệp kiên dị năng. Người đàn ông mặc đồ đen tên Phong ban nãy đã được diu đến khoảng cách an toàn, Hạ siết chặt hai nắm đấm đi đến bên cạnh đồng bạn, bây giờ, bọn họ có sáu người.

"Lên đi." Mẫn Mẫn thấp giọng nói.

"Vô nghĩa, nếu không phải cô và Phong lãng phí nhiều thời gian như vậy, tôi đã sớm động thủ rồi có được không? !" Trong mắt người đàn ông tóc húi cua lộ ra ngạo độc nhìn chằm chằm Bạch Hi cách đó không xa, dần dần đi về phía trước!

"Chúng ta cũng đi!" Mẫn Mẫn cao giọng quát một tiếng, năm người đó đột nhiên cùng hành động.

Cách đó không xa, Bạch Hi cũng ngẩng đầu lên, nhưng hai mắt vô thần, cậu từ từ gợn tay phải lên, hoàn toàn không thèm nhìn đám người đang xông tới.

"Rầm!" Trong đầu Mẫn Mẫn truyền đến một trận nổ, cùng lúc đó, vốn cô ta đang chạy thì đột nhiên đứng im lại, cứ như vậy không thể nhúc nhích hay làm động tác vung tay nhắc chân, cô ta mở to hai mắt nhìn chung quanh để biết là đã xảy ra chuyện gì, mình bị làm sao, đến cả đầu cũng không cử động được. Cô ta vừa đưa mắt, đã thấy Hạ, nhưng Hạ cũng giống như cô ta không nhúc nhích được, cô ta không biết những người khác có giống như thế không, cô ta muốn há mồm. Hạ... Cô ta nghe thấy ở cổ họng phát ra tiếng "Hờ...", giống như là do thiếu nước lâu rồi làm cho cổ họng khàn đặc phát ra âm thanh này, nhưng cô ta cũng chỉ có thể phát ra tiếng này, nói không ra lời! Cô giống như bị một đôi tay vô hình siết chặt. Cô ta khó khăn đưa mắt nhìn về chỗ kia, thì thấy Bạch Hi...

Bạch Hi, về mặt cậu ta không biểu cảm đứng ở nơi đó, màu mắt đã thay đổi, trông trắng mắt dần dần bị biến thành màu đen. Lúc này trời trong xanh, gió thổi hây hây.

Mây đã làm cái gì... Mẫn Mẫn biết mình không nói thành lời được, nhưng vẫn muốn hỏi Bạch Hi bỗng nhiên thay đổi trong chớp mắt, rốt cuộc cậu đã làm gì... ?

***" Bạch Hi phun ra hai chữ, nhưng lỗ tai Mẫn Mẫn lại giống như bị nước biển ngăn kín không thể nghe thấy

“Chết đi”

Cái giọng nói này khàn khàn giống như bị chìm ở trong nước, cực kỳ khó nghe, những lời này giống như là ác ma đột kích đánh sâu vào trái tim Mẫn Mẫn.

"Không..." Mẫn Mẫn sợ, thật sự sợ hãi. Cô ta cố gắng nuốt nước miếng, muốn nói ra lời."Không..." "Muốn..." Rõ ràng là hai chữ rất đơn giản, nhưng lại phải dùng toàn bộ hơi sức của mình.

Nhưng một giây sau, cô ta đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Người đàn ông tóc húi cua kia xuất hiện phía trước Bạch Hi.

Thật tuyệt vời! Hàn! Mau, mau giết nó! Cái cảm giác kề cận với tử vong lại nhìn thấy cứu tinh khiến Mẫn Mẫn hưng phấn đến nổi đỏ cả tròng mắt, cô ta há mồm muốn mở miệng lần nữa.

Giết... nó... đi...

Cái gì? ! Mẫn Mẫn khóc không ra nước mắt, bây giờ đầu lưỡi đã không còn là của cô nữa, cô càng cố gắng há mồm nói thì nước miếng càng tụ lại trong miệng, sau đó trượt xuống cổ, nhưng lại không thể nuốt xuống, chỉ có thể mặc cho nước miếng chảy từ cổ xuống áo, nơi ngực lạnh lẽo một vùng.

Ngay sau đó chuyện xảy ra tiếp theo khiến cô ta không còn để ý tới sự lạnh lẽo đó nữa. Đồng tử cô ta co rút lại cực nhanh, tuyệt vọng phát hiện, Hàn không đi giết Bạch Hi, mà là... Nhận con dao băng từ trong tay Bạch Hi, kề lên cổ của mình.

"Xoẹt!" Giơ tay chém xuống, Mẫn Mẫn đến chết vẫn không cam lòng, hai mắt đi theo cái đầu của cô ta rơi xuống đất, bịch bịch lăn hai vòng, cuối cùng dừng lại.

"Chủ nhân, tôi đã giết chết cô ta rồi." Sau khi Hàn hoàn thành mệnh lệnh thì đi tới trước mặt Bạch Hi, quì một gối.

"Ừm, bên kia còn có mấy người nữa kia."

Đây không phải là giọng của ba ba Bạch Hi. Cục bột nhỏ quỳ rạp trên mặt đất, không dám cử động một chút nào, hơi thở trên người ba ba Bạch Hi thật đáng sợ... Nó không thể lại gần, hơi thở này nói cho nó biết, tới gần chỉ có con đường chết.

Nhưng mà... Cục bột nhỏ nhìn Hàn tiếp tục giết chết những đồng bạn khác. Không phải là nó đồng tình những người đó, mà là lo lắng cho thân thể Bạch Hi. Cái mà ba ba Bạch Hi đang sử dụng có thể là năng lực khổng chế vạn vật, nó mặc kệ làm sao ba ba Bạch Hi có năng lực này, quan trọng nhất là, khi của ba ba Bạch Hi không thể duy trì năng lực này quá lâu, nếu ba ba không dừng lại... Hậu quả đúng là không thể lường trước được.

Cục bột nhỏ cắn răng."Xông lên! Lên đi! Cục bột nhỏ!" Cục bột nhỏ bật người lên chạy về phía Bạch Hi, vừa chạy vừa cổ vũ chính mình."Nếu giờ mình mà thành công, như vậy mình chính là lão đại, đảm nhận chức tổng lý* Đế Đô, cưới phú bà Tỳ Hưu, phi! Cưới Bạch Phú Mỹ, tiến tới đỉnh núi cao nhất trong đời mình! !"

(*Tổng lý: Người phụ trách quản lý toàn bộ một nơi nào đó)

"Ba ba Bạch Hi, con đến đây!" Cục bột nhỏ hùng hồn nhảy lầy dầy, bay vọt lên, ơ này, không đúng rồi, hình như góc độ không thích hợp lắm?

"Bịch!" một tiếng, cục bột nhỏ đánh trúng đầu Bạch Hi, một người một thú đồng thời ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Vừa mới rút dao ra khỏi người Phong, Hàn liền ngậy ngấn cả người.

"Sao lại thế này?" Hần buông lỏng tay ra. "Minh... Minh đã làm gì thế này?" Hần chậm rãi khom người xuống, vùi đầu vào khe hở giữa hai chân, một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì..

"Ba ba Bạch Hi, Ba ba Bạch Hi?" Cục bột nhỏ hôn mê một lúc rồi mở mắt, nó đứng lên đi đến bên người Bạch Hi. Bạch Hi xanh cả mặt, vô ý thức mở miệng giống như đang nói cái gì, cục bột nhỏ cúi người xuống lắng nghe.

"Phạn Phạn... Phạn Phạn..." Bạch Hi thì thảo, cau chặt mày, giống như đang gặp ác mộng. Cục bột nhỏ sờ sờ trán Bạch Hi. Lạnh lẽo thấu xương! Nó hạ quyết tâm, nhanh chóng biến thành một thiếu niên tóc vàng kim, công Bạch Hi chạy về phía thư viện.

"Chị Noãn Noãn, chị Noãn Noãn!" Cục bột nhỏ thuận lợi đi vào tầng hầm ngầm ở thư viện, mới vừa chạy vào đường hầm tối dài đằng đằng kia, nó bắt đầu gọi Noãn Noãn. Noãn Noãn, chị mau đến đi... Ba Ba Bạch Hi, Ba ba Bạch Hi không xong rồi! Cục bột nhỏ mở to hai mắt nhìn, cứ mãi chạy trong đường hầm, cả đường hầm chỉ có tiếng tim đập cùng tiếng bước chân chạy của cục bột nhỏ, nhưng càng về sau tiếng tim đập của Bạch Hi càng trở nên mỏng manh.

"Cục bột nhỏ?" Noãn Noãn đang ngồi ở trong phòng cố gắng giữ vững tinh thần thì nghe thấy một giọng nói giống như đã từng quen biết, là cục bột nhỏ ư? Cô bé đứng dậy, đến trước cửa.

"Ken két..." Cửa mở, trong bóng tối lặng yên không một tiếng động đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vã.

"Chị Noãn Noãn..."

Lại nghe thấy giọng nói kia, rất rõ ràng, Noãn Noãn tin chắc đó là cục bột nhỏ. "Cục bột nhỏ, làm sao vậy?" Cô bé đi về phía trước hai bước, trong tầm mắt hiện ra một thiếu niên tóc vàng kim, trên lưng thiếu niên đó có một người có dáng người cường tráng hơn nhiều người.

"Ba ba Bạch Hi. Hình như ba ba sắp chết rồi." Nhìn thấy ngọn đèn ở xa xa đang sáng lên, cục bột nhỏ chỉ biết là Noãn Noãn đã tới, vừa công Bạch Hi vừa mếu miệng nói ra những lời này.

Thật là lạnh... Thật là nặng nề...

Cả người giống như miếng bọt biển đã thấm nước bám vào vậy, liên tục chìm xuống nước..

Bạch Hi đang mê man vừa có cảm giác thoải mái lại vừa có cảm giác khó chịu, cái gì cũng không cần nghĩ nữa, cái gì cũng không cần làm, thật tốt ~ nhưng mà, cậu nhủ nhủ mày, ai có thể nói cho cậu biết cậu đang ở đâu, có người nào ở đó hay không? Rốt cuộc cậu đã đi tới đâu vậy?

"Muốn trao đổi không?" Lại là giọng nói mờ mịt hư vô đó.

Lại là những lời này, Bạch Hi mở mắt ra. Đập vào mắt là một màu đỏ tươi, cậu đã ở đây không biết bao nhiêu ngày, thứ duy nhất làm cho cậu cảm giác mình còn sống chính là những lời này, cứ cách một khoảng thời gian nó sẽ lại vang lên, cho dù cậu hỏi muốn trao đổi cái gì, hẳn ta cũng không đáp trả lại, giống như người kia muốn đo sự kiên nhẫn với cậu, xem ai thỏa hiệp trước.

Có chút phiền chán mà phát tay, giật giật phát chân. Nhưng những điều này lại chẳng hề có tác dụng với nơi này, cậu không biết vì sao mình tới được đây, đây là đâu, cũng không biết nên rời khỏi đây như thế nào, như thế nào mới thấy được chủ nhân của giọng nói này.

"Rốt cuộc anh muốn làm cái gì." Bạch Hi mở miệng.

"Muốn trao đổi không?"

"Trao đổi cái xxx anh!" Bạch Hi há mồm mắng, cái gì mà đàn ông đơn thuần, cái gì mà thân sĩ, cái gì mà cậu ấm, ai thèm chứ!

"...!" Mắng xong vẫn không dùng miệng lại được lặp lại thêm một câu.

Đáng chết. Rốt cuộc nó là cái gì, lãng phí thời gian, lãng phí biểu cảm, còn lãng phí nước miếng! Cái gì mà tìm Phạn Phạn, cái gì mà gặp Noãn Noãn, mặc kệ!

Ba ba mắt, còn để mình có niệm lực làm gì? Người đàn ông già xuất hiện ở trong mộng của mình, ông nói có một nửa làm gì? Một mình tôi với hai bàn tay trắng, tôi có thể mang theo sự chờ mong của mấy người chạy càng xa càng tốt được không?

Bạch Hi càng lúc càng kích động, cậu không chú ý tới ở đằng xa có một đôi mắt đen nhánh đang nhìn cậu chăm chú, hơn nữa, hẳn sắp đạt được mục đích rồi.

“Muốn trao đổi không?” Lại tới nữa.

Mắt Bạch Hi đã hằn lên tia mới đen, cậu tức giận kêu to “Cút con mẹ mày đi!”

“Chuyện này không do cung rồi!” Cùng với giọng nói này, một bóng đen dần xuất hiện theo đó, nhưng chính xác hơn thì đó chính là một con quái vật.

“Mày là ai!” Bạch Hi tròn tròn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Đầu của cậu đã bị cảm xúc tiêu cực chiếm hữu, cậu không thể nào phân biệt được tình huống bây giờ, cũng không nghĩ tới câu “muốn trao đổi không” đã thay đổi sang dạng khác.

“Trao đổi đi...” Con quái vật vươn tay phải ra, da nó có màu đen kịt, móng tay dài và nhọn, chẳng có chỗ nào chứng tỏ rằng nó liên quan tới cậu cả. Nhưng Bạch Hi lại không hề để ý.

“Mày muốn trao đổi cái gì?” Cậu thở hắt hắt hỏi. Không biết vì sao đột nhiên cậu lại cảm thấy rất mệt mỏi, cả người bắt đầu nóng lên, nóng và rất.

Con quái vật nói một câu, nhưng Bạch Hi không nghe rõ, vì cậu thấy, trái tim trong cơ thể đã bị biến đen mất một phần ba.

“Mày đã làm gì...?” Bạch Hi khủng hoảng mở miệng, một phần ba màu đen kia dần dần lan ra thành một phần hai, giống như không bao lâu nữa nó sẽ lan khắp trái tim cậu.

Hay là không nghe nữa... Bạch Hi khép chặt mắt, mặc cho màu đen nơi trái tim đang lan ra.

Giống như không có cảm giác gì, chẳng qua ý thức càng lúc càng mơ hồ... Màu đen? Màu đen đại diện cho một thứ không tốt nhĩ? Sẽ chết ư? Không biết...

“Bạch Hi”

Ồ, ai đang nói chuyện vậy?

“Tĩnh lại, đừng ngủ.”

Thật quen tai...

Bạch Hi từ từ mở mắt, nhưng cái mà cậu nhìn thấy không phải là màu của máu, mà là màu trắng bất tận, nơi có chiều rọi ra...

Là gương mặt của Phan Phan?!

Bạch Hi giật mình thanh tỉnh một ít, vội cúi đầu nhìn tim mình.

Oii chia, ai ôi...? Vẫn chưa đen hết... Sao thời gian trôi qua chậm vậy? Cậu lại mơ mơ màng màng nhắm nghiền mắt.

“Bạch Hi.”

Lại tới nữa, haixxx này này. Cậu không kiên nhẫn mở to mắt, bây giờ cậu rất buồn ngủ, để cậu ngủ một giấc có được không?

“Ngoan, ngồi dậy được không?” Lời nói dịu dàng như thế không có khả năng là Phan Phan đâu, hắc hắc. Cậu lại cười nhắm hai mắt lại, chuyển người tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

“Ngủ ngon...” Chủ nhân của giọng nói kia không biết nên làm thế nào, ngay sau đó Bạch Hi cảm thấy bị ai đó ôm, xúc cảm mềm mại, mùi thơm thoang thoảng của cơ thể... Bỗng nhiên cậu rơi nước mắt, là Phan Phan, là mùi trên người Phan Phan...

Thật xin lỗi... Phan Phan, lúc trước một câu cáo biệt cũng không có mà đã mất tích bảy năm, đến lúc có thể tới cạnh cô thì lại xảy ra chuyện này... Đi đến cái nơi kỳ quái này, bị thứ kỳ quái kia cuốn lấy, thậm chí... Đến ngày cả trái tim cũng bị giờ bản chiếm mất. Tôi không biết, tôi không biết những chuyện này là như thế nào, nhưng mà tôi, rất nhớ cô...

“Chết.”

Hả? Chuyện gì xảy ra thế... Bạch Hi sững sốt, hình như trên môi có một vật thể mềm mại ấn xuống, cậu cúi đầu thì thấy, màu đen nơi trái tim đang dần dần biến mất...

“Ngủ ngon, mau đứng lên.” Phan Phan không biết làm thế nào nhìn Bạch Hi đang nằm trên giường, cái người này, đã hôn mê nửa tháng, chẳng lẽ còn muốn ngủ nữa?

Bạch Hi lên tiếng trả lời, mở mắt ra, Phan Phan, sư phụ, anh Thụ Yêu, Noãn Noãn, còn có cục bột nhỏ, bọn họ đều ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngoại truyện

Đề Đề.

"Phạn Phạn, ngày đó, có phải cô hôn tôi không?" Bạch Hi nhảy lên nóc nhà, tìm một vị trí rồi ngồi xuống ở bên cạnh Phạn Phạn."..." Gió thổi nhẹ, một sợi tóc ở sau đầu bay lên phía trước, Phạn Phạn vén nó ra sau tai, đối với vấn đề của Bạch Hi, cô trực tiếp coi như mình không nghe thấy... Bạch Hi bĩu bĩu môi trông chờ mãi, nhắm mắt lại tiến đến trước mặt Phạn Phạn."Chụt ~" Cậu phát ra tiếng như thế. Phạn Phạn quăng cho cậu một cái tát, nói là một cái tát cũng không đúng lắm, thật ra chỉ là khẽ đẩy đầu Bạch Hi ra, tiếp tục ngắm phong cảnh.

"Chị Noãn Noãn, chị nói xem vì sao ngày nào ba ba Bạch Hi và mẹ Phạn Phạn đều phải diễn tiết mục như thế một lần thì mới chịu?" Ở trong sân, cục bột nhỏ vừa ngồi ăn kem vừa hỏi Noãn Noãn."Đại khái là muốn ôn lại một chút chẳng hạn." Noãn Noãn nhún vai."Này, em đừng có ăn hết đấy, để lại cho chị một ít với!"

Bên kia, Ngọc Phong Từ nằm trong lòng Thụ Yêu, hai người nhàn nhã hóng mát ở trên một cây đại thụ."Người nói xen sao mãi mà Tiểu Hi chưa cura đồ Phạn Phạn vậy?" Tay Ngọc Phong Từ vô ý thức sờ sờ khắp ngực Thụ Yêu, không biết đang nghĩ cái gì mà tròn mắt đảo liên tục, hắc hắc... Hắn muốn làm chuyện xấu, tay vừa nhần một cái..."Đại khái thì vẫn dừng lên đây nhì." Thụ Yêu nghĩ nghĩ một lát, đưa ra đáp án."Ngu ngốc... Người muốn còn không biết nói à?" Hắn bắt lấy cái tay không nghe lời kia, dùng một bàn tay bắt lấy hai tay Ngọc Phong Từ, chân kẹp chặt người Ngọc Phong Từ, khẽ liếm cổ Ngọc Phong Từ, Ngọc Phong Từ híp hai mắt lại, trong lòng thì đang tự hỏi từ khi nào mà người này có khuynh hướng Sm vậy ? Chẳng qua, ta thích... Không bao lâu sau, quần áo đã bị lột từng cái một, theo gió bay đi.

"Cái gì vậy!" Chi Nhân kéo một người đàn ông đẹp mê hồn đi trên đường, lại bị vật thể không rõ hình dạng bị gió cuốn tới che khắp người, cô bé khó chịu thả tay người đàn ông kia ra, kéo vật thể không rõ xuống khỏi đầu, ra vẻ tôi hiểu rồi nhìn về phía đại thụ, cây đại thụ này cành lá rậm rạp, chẳng ai thấy rõ bên trong có cái gì, nhưng cô thì quá hiểu, giật giật khoe miệng."Ngọc Phong Từ! Thụ Yêu! Hai người muốn yêu đương vụng trộm thì mời đôi địa phương có được không hả? ? ! ! !" Cô tức giận giơ quần áo hét lên về phía cây đại thụ, đương nhiên không lấy được câu trả lời nào, bởi vì hai người Thụ Yêu đã sớm tạo kết giới, không có tiếng gì có thể truyền vào, mà cũng không có ai có thể tiến vào đó được.

"Hô Hô, đi, chúng ta đi gây sự với bọn họ!" Chi Nhân hùng hùng hô hô cầm tay người đàn ông kia."Được ~" Hô Hô cười xán lạn gạt đầu bảo được, không tự giác đã phóng thích tai và đuôi ra ngoài.

Chi Nhân có vẻ rất hạnh phúc nhì?

Cái râu nào trên miệng của người thấy ta hạnh phúc hả?

Hình dạng người của Hô Hô dần biến mất, thật vất vả mới đến được thành phố này tìm thấy cô ấy, nhất định phải đối xử tốt với cô ấy, cô ấy bảo hắn đi đâu thì hắn sẽ đi đó.

"Rầm!" Hô Hô tung một quyền đánh nát kết giới, không có gì bắt ngờ xảy ra, hai cái công thụ xù lông dùng lá cây che thân thể vọt ra."Con hồ ly ngu xuẩn, lại muốn đánh nhau à? !" "Ta đồng ý tiếp chiêu! Hồ ly ngu xuẩn đầu ở đây không? !" Hai vị công thụ không hẹn mà cùng hô to, trực tiếp đại chiến 300 hiệp với Chi Nhân và Hô Hô ở trên không.

Bạch Hi thấy trên bầu trời có một trận đại chiến đầy khói lửa, vở vai Phạn Phạn."Phạn Phạn, cô xem." Cậu chỉ lên bầu trời. Phạn Phạn ngẩng đầu nhìn theo hướng Bạch Hi chỉ, Bạch Hi vội vàng đưa đầu tới chụt một cái lên mặt Phạn Phạn. Phạn Phạn hơi ngẩn ra, chột nhảm hai mắt lại, cái tên ngốc này, rốt cục chủ động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Zombie Đi Đâu Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.